

Tiểu thuyết

Danielle Steel

HẠNH
PHÚC
KHÔNG
QUÁ
MUỘN

Vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hạnh Phúc Không Quá Muộn

Danielle Steel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>

[Giới thiệu](#)

Giấc mơ của một người phụ nữ trẻ, quà tặng của một ông già, và những điều bất ngờ đang chờ đợi chúng ta phía sau mỗi cánh cửa đóng kín...

Một cuốn tiểu thuyết táo bạo và tràn đầy hy vọng về cuộc sống...

Chương 1

Sarah Anderson rời văn phòng làm việc lúc chín giờ ba mươi sáng thứ ba, tháng sáu, để đến gặp Stanley Perlman lúc mười giờ. Nàng vội vã ra khỏi tòa cao ốc ở One Market Plaza, bước ra lề đường, gọi taxi. Như mọi khi, nàng nghĩ có lẽ hôm nay là lần cuối cùng nàng gặp ông ấy. Ông ấy thường nói vậy. Còn nàng thì mong ông sống mãi, mặc dù ông luôn luôn phản đối và dù thời gian hữu hạn. Công ty luật của nàng đã giải quyết công việc của ông hơn nửa thế kỷ nay. Còn nàng là luật sư phụ trách về tài sản và thuế của ông đã hơn ba năm nay. Với tuổi ba mươi tám, Sarah là cổ đông của công ty từ hơn hai năm nay và khi luật sư của ông chết đi, ông trở thành khách hàng của nàng.

Stanley sống khá lâu hơn rất nhiều người. Ông đã chín mươi tám tuổi. Đôi lúc thật khó tin ông lại thọ đến như vậy. Trí óc ông vẫn còn minh mẫn, ông đọc rất nhiều và hiểu rõ mọi sắc thái, sự thay đổi của luật thuế hiện hành. Ông là khách hàng đầy thử thách và vui tính. Stanley Perlman rất có tài trong công việc kinh doanh. Điều duy nhất thay đổi nơi ông là cùng với năm tháng, cơ thể ông suy nhược, nhưng tinh thần thì không. Hiện ông nằm liệt giường, ông nằm như thế đã gần bảy năm nay. Năm y tá thay phiên chăm sóc cho ông. Ba người thường xuyên mỗi phiên tám giờ, còn hai người dự bị để thay khi cần. Ông được thoải mái hầu hết thời gian và đã nhiều năm nay ông không rời khỏi nhà. Sarah lúc nào cũng thích ông, mến phục ông, nhưng nhiều người khác cho rằng ông dễ nổi giận và hay gắt gỏng. Nàng nghĩ rằng ông là người đáng trọng. Nàng đưa cho tài xế địa chỉ của Stanley ở Scott Street. Xe chạy qua khu tài chính San Francisco nườm nượp xe cộ, rồi chạy về phía tây của thành phố, đến khu Pacific Heights, nơi ông sống trong ngôi nhà ông mua để đầu tư suốt bảy mươi sáu năm nay.

Khi họ lên đồi Nob Hill để đến phố California Street, mặt trời chiếu rực rỡ, nhưng nàng biết khi lên cao, thời tiết có thể thay đổi khác đi. Ở trên phố này, sương mù thường dày đặc phủ kín khắp nơi ngay cả khi ở phố dưới trời nắng ấm. Sarah mang đến cho Stanley một số giấy tờ để ông ký, chúng không có gì quan trọng. Ông thường thêm vào di chúc, lúc nào ông cũng sắp sửa để chết và trước đó lâu cũng đã thế rồi. Nhưng dù thế, mỗi khi ông có vẻ sắp sửa từ giã cõi đời vì bệnh nặng nguy kịch, thì ông lại bình phục, khiến cho ông càng thêm sầu não. Sáng hôm nay ông gọi đến nàng, nhắc cho nàng nhớ giờ hẹn, ông báo cho nàng hay rằng ông cảm thấy yếu người suốt mấy tuần qua và ông cảm thấy mình không còn sống lâu nữa.

- Đừng dọa tôi, Stanley - nàng vừa đáp vừa bỏ giấy tờ cho ông ký vào cặp - Ông sẽ sống lâu hơn chúng tôi.

Thỉnh thoảng nàng buồn cho ông, nhưng không có gì nơi ông làm cho nàng chán nản và hiếm khi ông than thân trách phận. Ông vẫn ra lệnh cho các y tá đọc báo New York Times và Wall Street Journal hàng ngày, cũng như đọc báo địa phương. Ông thích ăn bánh sandwich nhân thịt bò hun khói tẩm nhiều gia vị và thịt bò băm viên, kể chuyện thời mới lớn của mình ở Miệt Dưới phía Đông của New York một cách chính xác, hấp dẫn. Ông đến San Francisco lúc mười sáu tuổi vào năm 1924, ông rất lanh lợi trong việc tìm việc làm, hợp tác làm ăn với những người chính đáng, nắm bắt thời cơ và tiết kiệm tiền bạc. Ông mua bất động sản, luôn luôn trong những hoàn cảnh bất thường, nhằm lúc sa cơ thất vận của kẻ khác, ông thắng thắn xác nhận như thế và buôn bán, kiếm lời rất nhiều. Trong thời suy thoái kinh tế, khi những người khác thua lỗ thì ông kiếm được rất nhiều tiền. Ông là hình ảnh của người thân tự lập thân.

Ông thích nói dối rằng ông mua cái nhà ông đang ở với giá rẻ “như bèo” vào năm 1930. Và đáng kể nhất là sau đó, ông thuộc trong số những người đầu tiên xây dựng những gian hàng ở Nam California. Hầu hết tiền bạc ông làm ra vào lúc ban đầu là do việc phát triển địa ốc mà ra, mua nhà này bán nhà kia, thỉnh thoảng mua đất mà không ai muốn mua, để đó chờ thời, đến lúc người ta cần, ông bán lại hoặc ông xây nhà làm văn phòng hay trung tâm thương mại trên đó. Về sau, ông dùng cái tài trực giác này để đầu tư vào các giếng dầu. Tài sản mà ông gom góp được duy trì cho đến bây giờ. Stanley có tài về kinh doanh, nhưng ông cống hiến cho đời rất ít. Ông không có con, không lấy vợ, không tiếp xúc với ai ngoài các luật sư và các y tá làm việc cho ông. Mười chín người được thừa hưởng tài sản của ông đã được ghi trong chúc thư mà Sarah

vừa cập nhật hóa cho ông, là những người cháu trai cháu gái gọi ông bằng ông và hai người anh em họ đã già gần bằng ông và ông nói rằng ông đã không gặp hai người này từ cuối thập niên 1940 nhưng ông cảm thấy vẫn còn nhớ lơ mơ về họ (tài sản mà nàng vừa cập nhật hóa lần này bao gồm một loạt các giếng dầu ông vừa mới mua ở quận Cam, sau khi bán đi nhiều giếng khác, lại một lần nữa ông mua bán đúng lúc). Thực vậy, ông không gắn bó mật thiết với ai và ông không giấu giếm về điều này. Suốt đời ông chỉ có một sứ mạng, chỉ duy nhất một sứ mạng thôi, đó là việc làm ra tiền. Ông đã hoàn thành mục đích ấy. Ông nói thời còn trẻ, ông có yêu hai người đàn bà, nhưng ông không đề nghị cưới hỏi người nào hết và khi họ chia tay ông để đi lấy người khác, ông mất liên lạc với họ, cách đây đã hơn sáu mươi năm.

Ông nói, điều duy nhất ông ân hận là không có con. Ông xem Sarah như cháu nội của mình, vì nếu ông có thì giờ để lấy vợ, thì cháu nội của ông chắc bằng Sarah. Nàng là mẫu cháu nội cháu ngoại ông muốn có. Nàng thông minh vui vẻ, nhiệt tình, nhanh nhẹn, đẹp, làm cái gì cũng tuyệt hết. Thỉnh thoảng khi nàng đem giấy tờ đến cho ông, ông thích ngồi nhìn nàng và nói chuyện với nàng hằng giờ. Thậm chí ông còn nắm tay nàng, điều mà không bao giờ ông làm với các y tá. Họ thường làm cho ông căng thẳng, bức mình, họ chế ngự ông, lúc nào cũng lo cho sức khỏe của ông. Sarah không thế. Nàng ngồi đấy, trẻ trung, xinh đẹp, nói với ông những chuyện ông thích nghe. Nàng biết ông quan tâm đến luật mới về thuế. Ông thích việc nàng đến mang theo nhiều ý nghĩ mới để có thể tiết kiệm tiền bạc cho ông. Mới đầu ông cảnh giác về nàng vì nàng trẻ, rồi dần dần ông tin nàng mỗi lần nàng đến thăm ông trên căn phòng nhỏ mốc meo trên tầng áp mái của ngôi nhà tại phố Scott. Nàng đi lên theo cầu thang lầu phía sau, tay xách cặp, kín đáo đi vào phòng ông, ngồi trên ghế gần giường ông và họ nói chuyện cho đến khi ông mệt phờ. Mỗi lần nàng đến thăm ông, nàng sợ đây sẽ là lần cuối. Rồi ông gọi nàng đến khi nghĩ ra được điều gì mới mẻ, nghĩ ra được kế hoạch mới, nghĩ ra được thứ ông muốn bán, mua, nhận vào hay tổng khứ đi. Và bất cứ cái gì ông đụng đến luôn luôn làm gia tăng tài sản của ông. Ngay khi đã chín mươi tám tuổi, Stanley Perlman vẫn có tài làm ra tiền như nước. Và tuyệt hơn hết là mặc dù họ cách biệt về tuổi tác rất nhiều, nhưng qua mấy năm làm việc với ông, Sarah và Stanley đã trở thành bạn bè.

Khi xe chạy qua giáo đường Grace ở trên đỉnh đồi Nob Hill, Sarah nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ngồi dựa người ra sau, nghĩ đến ông. Nàng tự hỏi phải chăng ông ốm nặng và phải chăng đây là lần cuối cùng. Ông đã bị sưng phổi hai lần trong mùa xuân vừa qua và thật là kỳ diệu, lần nào ông cũng vượt qua bệnh hoạn. Có lẽ bây giờ ông không vượt qua được. Các y tá của ông săn sóc ông rất cẩn thận, nhưng với tuổi của ông, không chóng thì chầy ông cũng không thoát khỏi bàn tay tử thần. Không thể tránh khỏi chuyện này nhưng Sarah vẫn lo sợ. Nàng biết khi ông mất đi, nàng sẽ rất nhớ ông.

Nàng buộc mái tóc đen dài ra phía sau gọn gàng, cặp mắt to và xanh màu hoa bắp. Lần đầu tiên gặp nàng, ông nói đến màu mắt nàng ngay và ông hỏi có phải nàng đeo kính sát tròng có màu hay không. Nghe ông hỏi, nàng cười, trả lời không. Thường khi, da nàng có màu kem, nhưng lần này có màu nâu, vì nàng đi nghỉ cuối tuần nhiều lần ở hồ Tahoe. Nàng thích đi bộ đường dài, bơi lội và đi xe đạp leo núi. Sau những giờ làm việc trong văn phòng, nàng cảm thấy thoải mái khi đi nghỉ cuối tuần ở xa. Phần vốn của nàng trong công ty luật có khá nhiều lợi nhuận. Nàng tốt nghiệp trường luật ở Stanford, tài sắc vẹn toàn và là dân bản địa của San Francisco. Nàng sống ở đây suốt đời, ngoại trừ bốn năm học ở Harvard. Năng lực và khả năng làm việc cần cù của nàng đã gây ấn tượng mạnh cho ông Stanley và các cổ đông khác trong công ty. Khi nàng mới gặp Stanley, ông tra hỏi nàng rất gắt và nói rằng nàng trông có vẻ như người mẫu. Nàng cao, mảnh khảnh, ra vẻ nhà thể thao, cặp chân dài khiến ông thường âm thầm chiêm ngưỡng. Nàng mặc bộ áo quần màu xanh nước biển gọn gàng, bộ áo quần mà nàng thường mặc khi đến thăm ông. Đồ nữ trang duy nhất nàng đeo là đôi hoa tai nhỏ bằng kim cương, món quà Stanley tặng nàng vào dịp Giáng Sinh. Ông đích thân gọi điện thoại đến Neiman Marcus để đặt mua cho nàng. Thường thường ông không rộng lượng, ông thích cho các y tá tiền vào các dịp nghỉ lễ thôi, nhưng ông say đắm Sarah, cũng như nàng mê ông vậy. Nàng đã tặng ông nhiều áo quần bằng vải casomia để ông mặc cho ấm. Ngôi nhà của ông luôn luôn lạnh và ẩm. Bất cứ khi nào các y tá mở lò sưởi là ông la mắng họ rất dữ. Stanley thích dùng chăn để sưởi ấm hơn là dùng cái gì có thể làm cho ông tốn tiền.

Sarah thường kinh ngạc trước sự kiện là ông không bao giờ ở tại phần chính của ngôi nhà, mà chỉ ở trong những phòng dành cho gia nhân trên tầng áp mái. Ông nói ông mua ngôi nhà để đầu tư, để bán lấy lời, nhưng không bán được. Ông để ngôi nhà nằm yên như thế, chứ không tu sửa gì. Ngôi nhà trước kia trông rất lộng lẫy, to lớn, được xây cất trong thập niên hai mươi. Stanley nói cho nàng biết rằng, gia đình xây ngôi nhà này bị phá sản sau thời suy thoái kinh tế vào năm 1929 và ông mua lại vào năm 1930. Ông dọn đến ở tại đây trong một căn phòng dành cho tôi tớ, với chiếc giường bằng đồng cũ và cái tủ có ngăn kéo mà người nhà đã bỏ lại, chiếc ghế bành thì lò xo đã cứng, hết nhún, ngồi lên như ngồi trên tấm bê tông. Chiếc giường bằng đồng đã được thay bằng cái giường bệnh viện đã mười năm nay. Trên tường chỉ có độc nhất một bức hình cũ chụp cảnh hỏa hoạn sau trận động đất, còn ngoài ra trong phòng không có bức hình nào về người hết. Trong đời ông, không có người mà chỉ có đầu tư và luật sư. Trong ngôi nhà không có bóng dáng gì về người hết. Bàn ghế đã được chủ nhà trước lần lượt đem bán đấu giá, mà hầu như không được bao năm. Khi Stanley dọn đến đây ở, ông không sắm sửa lại. Ông nói với nàng rằng đồ đạc trong ngôi nhà đã bị lấy đi hết trước khi ông mua. Những căn phòng rộng rãi và đẹp đẽ trước đây, bây giờ chỉ còn những tấm màn rách tả tơi treo ở vài cửa sổ. Những cửa sổ khác được đóng ván để người ngoài khỏi nhìn vào trong. Mặc dù Sarah chưa hề thấy ngôi nhà, nhưng nàng biết trong nhà có phòng khiêu vũ. Chưa bao giờ nàng đi quanh nhà, mà mỗi lần đến, nàng đi thẳng đến cửa phục dịch ở cầu thang phía sau, để đi lên phòng ngủ của ông trên tầng áp mái. Nàng chỉ đến với mục đích duy nhất là thăm Stanley. Nàng không có lý do gì để đi quanh nhà, nhưng nàng biết một ngày nào đó, khi ông chết rồi, có lẽ nàng phải đi khắp nhà để bán nó. Tất cả những người thừa hưởng tài sản của ông đều ở Florida, New York hay miền Trung Tây và chắc không có ai trong số họ muốn sở hữu một ngôi nhà sơn trắng khổng lồ ở California. Dù ngôi nhà đã có một thời đẹp đẽ, nhưng chắc không ai muốn ở, như Stanley vậy. Thật khó tin chuyện ông đã sống ở đây suốt bảy mươi sáu năm mà không sắm sửa bàn ghế và cũng không rời khỏi tầng áp mái. Nhưng Stanley là người như thế đấy. Là khách hàng của nàng, khách hàng đáng kính, tận tụy, không khoa trương, khiêm tốn và có lẽ lập dị. Sarah Ander-son là người bạn duy nhất của ông. Còn tất cả mọi người khác đều quên ông đang hiện hữu. Cho dù trước đây ông có nhiều bạn bè, nhưng bây giờ họ đã chết hết, vì ông sống lâu hơn họ quá nhiều.

Chiếc taxi dừng lại ở địa chỉ trên phố Scott đúng như Sarah đã đưa cho tài xế. Nàng trả tiền xe, lấy cái cặp, bước ra khỏi xe, đến bấm chuông ở cửa sau. Khi đứng đợi, nàng thấy nhiều sương mù và trời lạnh, nàng run vì chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng manh. Dưới bộ đồ màu xanh đậm, nàng chỉ mặc chiếc áo len mỏng màu trắng, trông nàng ra vẻ là tay làm ăn kinh doanh như mọi khi. Khi người y tá mở cửa, thấy nàng bà ta cười. Họ đi từ trên tầng áp mái xuống đến tầng trệt rất lâu. Nhà có bốn tầng và tầng hầm, các bà y tá già chăm sóc ông di chuyển chậm chạp. Người đến mở cửa cho Sarah mới đến làm, nhưng bà ta đã gặp Sarah rồi.

- Ông Perlman đang đợi cô, bà ta lễ phép nói, đứng một bên tránh lối cho Sarah vào, rồi đóng cửa lại.

Họ chỉ dùng cửa phục vụ này, vì nó tiện cho việc theo cầu thang phía sau để lên tầng áp mái. Cánh cửa trước đã từ lâu không ai đụng tay đến, cửa khóa then cài kín mít. Đèn trong phần chính của ngôi nhà không bao giờ bật sáng. Từ bao năm nay chỉ có đèn trên tầng áp mái sáng mà thôi. Họ nấu nướng trong nhà bếp nhỏ trên tầng ấy, nơi trước kia dùng làm phòng để ly tách và thức ăn, khăn trải bàn. Nhà bếp chính xưa kia ở dưới tầng hầm, bây giờ trở thành kỷ niệm. Ở đây có những tủ đá kiểu xưa và tủ đựng thịt. Trước kia đã có người đem nước đá đến, họ mang từng khối đá khổng lồ. Lò nấu là di vật từ thời thập niên hai mươi và Stanley không dùng đến lò để nấu nướng ít ra cũng từ thập niên bốn mươi. Đây là loại nhà bếp cần đến nhiều đầu bếp và gia nhân dưới sự điều khiển, giám sát của quản gia. Cuộc sống như thế không thích hợp với lối sống của Stanley. Từ lâu nay, ông về nhà với bánh sandwich và thức ăn làm sẵn mua ở các quán ăn và các nhà hàng nhỏ. Ông không nấu nướng gì hết và trước đây khi ông chưa nằm liệt giường, ông thường đi ăn sáng ở ngoài. Ngôi nhà là nơi ông ngủ trên chiếc giường bằng đồng kham khổ, buổi sáng ngủ dậy tắm rửa cạo râu rồi đến văn phòng làm việc để làm ra tiền. It khi ông về nhà trước mười giờ tối. Thỉnh thoảng gần khuya ông mới về đến nhà.

Sarah đi theo bà y tá lên cầu thang với bước đi trang trọng. Cầu thang luôn luôn tối tăm, chỉ được chiếu sáng bằng một bóng đèn tròn nhỏ lơ lửng. Đây là cầu thang dành cho gia nhân trong những ngôi nhà còn thời vàng son. Tầng cấp làm bằng sắt, được phủ lên trên một lớp thảm đã cũ, xơ mòn thoi thóp. Cửa đi vào các tầng lầu đều đóng kín và khi Sarah lên đến tầng áp mái nàng mới thấy ánh sáng ban ngày. Phòng của ông nằm ở cuối hành lang dài, chiếc giường bệnh viện chiếm hầu hết căn phòng. Để có chỗ đi vào phòng, cái tủ nhỏ của ông phải đưa ra ngoài hành lang. Trong phòng chỉ để chiếc ghế cũ đã gãy và cái bàn ngủ nhỏ kê gần giường. Khi nàng đi vào phòng, ông mở mắt nhìn nàng. Lần này phản ứng của ông chậm, khiến nàng lo sợ, rồi dần dần nụ cười nở trên mắt ông, một lát nó mới bò xuống tới miệng. Trông ông xơ xác, mệt mỏi, bỗng nàng sợ lần này có thể ông nói đúng. Bây giờ trông ông có vẻ đã chín mươi tám tuổi, những lần trước không thế.

- Chào Sarah, - ông bình tĩnh nói, nhận ra vẻ tươi mát của tuổi trẻ và sắc đẹp của nàng. Đối với ông ba mươi tám tuổi như tuổi ấu thơ mới biết e thẹn. Bất cứ khi nào nàng nói nàng cảm thấy già, là ông cười. Khi nàng đến gần giường, đứng bên cạnh ông, ông hỏi: - Vẫn làm việc cật lực à? - Việc thấy nàng, thường làm cho ông tỉnh táo. Nàng như không khí và ánh sáng cho ông, hay là mưa xuân trên các luống hoa.

- Dĩ nhiên - Nàng cười với ông và ông đưa tay nắm tay nàng. Ông thích đụng vào da thịt nàng để cảm thấy hơi ấm của nàng.

- Tôi thường khuyên cô đừng làm việc nhiều, phải không? Cô làm việc quá nhiều. Ngày nào đó, cô sẽ kết thúc như tôi. Một mình đơn độc, với một nhóm y tá khó chịu quanh mình, sống trên gác xép. Ông đã nhiều lần khuyên nàng nên lấy chồng và sinh con. Khi nghe nàng đáp nàng không thích thế, ông mắng nàng. Điều duy nhất làm ông sầu muộn là không có con. Ông thường nói nàng đừng mắc phải sai lầm như ông. Những tờ chứng khoán, trái phiếu, trung tâm thương mại và các giếng dầu không thay được con cái. Ông đã học thuộc bài học ấy lâu rồi. Niềm vui và an ủi duy nhất trong đời ông bây giờ là Sarah. Ông thích thêm vào di chúc những khoản bổ sung và thường làm thế. Công việc này tạo ra cơ hội để ông gặp nàng.

- Ông thấy khỏe chứ? - nàng hỏi, giống như một người bà con lo lắng cho ông, chứ không như một luật sư. Nàng thường kiểm soát gửi cho ông sách báo, hầu hết nói về luật thuế khóa mới hay những vấn đề gì khác mà nàng nghĩ là sẽ làm cho ông quan tâm. Sau đó ông tự tay viết giấy cảm ơn nàng và có ý kiến về các vấn đề ấy. Ý kiến của ông vẫn sắc sảo như xưa.

- Tôi mệt, - Stanley nói thật, vẫn nắm bàn tay nàng trong những ngón tay gầy guộc của mình. - Với tuổi tôi, tôi không mong khá hơn. Cơ thể tôi suy nhược từ lâu rồi. Còn chẳng chỉ là bộ óc của tôi thôi. - Bộ óc ông vẫn sáng suốt như xưa. Nhưng lần này nàng thấy mắt ông có vẻ buồn. Thường thường nàng thấy mắt ông còn rất sáng, nhưng bây giờ nó như ngọn đèn bắt đầu lu mờ, nàng thấy có cái gì đấy đang thay đổi. Nàng luôn ước mơ có cách gì đấy để đưa ông ra ngoài trời, nhưng ngoài việc thỉnh thoảng xe cấp cứu đưa ông đến bệnh viện, ông không rời khỏi nhà từ nhiều năm nay. Căn gác xép trong ngôi nhà ở phố Scott đã trở thành chốn ẩn cư cho ông nương náu đến hết đời. - Ngồi xuống, cuối cùng ông nói. - Trông cô thật tuyệt, Sarah à. Cô lúc nào cũng thế. Nàng đứng đấy xinh đẹp, cao, trẻ và mảnh mai. - Tôi sung sướng khi có cô đến. - Ông nói câu này với giọng tha thiết hơn mọi khi, khiến cho tim nàng đau nhói.

- Tôi cũng vậy. Tôi bận việc. Tôi định đến đây đã hai tuần rồi, - nàng nói để xin lỗi.

- Trông cô có vẻ như đi đâu xa. Cô đi đâu mà có màu da nâu như thế? - Ông thấy nàng khỏe hơn trước nhiều.

- Chỉ đi Tahoe vào dịp cuối tuần. Ở đấy thật đẹp. - Nàng cười và ngồi xuống cái ghế ọp ọp, để cặp hồ sơ xuống.

- Tôi không đi xa, nghỉ cuối tuần, hay không đi nghỉ hè đâu hết. Cả đời tôi chỉ đi nghỉ lễ hai lần. Một lần ở trại chăn nuôi tại Wyoming, lần khác ở Mexico. Tôi ghét cả hai lần ấy. Tôi cảm thấy mất thì giờ vô ích, cứ ngồi mà lo có chuyện xảy ra ở văn phòng và lo mình không biết chuyện gì. - Nàng hình dung ra cảnh ông mong ngóng chờ đợi tin tức từ văn phòng của ông và có lẽ để trở về nhà sớm hơn dự kiến. Nàng đã chia sẻ nỗi lo lắng của ông khi nàng có quá nhiều công

việc làm không xuể, hay là mang hồ sơ ở văn phòng về nhà làm. Nàng ghét để công việc làm chưa xong lại. Ông không hề sai lầm về nàng. Nàng thường có tính đam mê trong công việc như ông vậy. Căn hộ nàng ở trông cũng không hơn gì phòng ông, chỉ có cái lớn hơn thôi. Nàng cũng không quan tâm đến mọi vật chung quanh như ông. Nàng chỉ có trẻ hơn và ít cực đoan hơn. Như ông đã nghĩ từ lâu rằng ma lực thúc đẩy hai người làm việc rất giống nhau.

Họ nói chuyện vài phút rồi nàng đưa cho ông giấy tờ nàng mang đến. Nàng đã gửi theo đường bưu điện nhiều bản phác thảo, để cho ông xác nhận. Ông không có máy fax cũng không có máy tính. Stanley thích xem những tài liệu gốc, không chịu kiên nhẫn với các phát minh hiện đại. Ông không có điện thoại di động và cũng không cần dùng chúng.

Bên cạnh phòng ông, có phòng khách nhỏ được lập nên cho các y tá của ông dùng. Họ không đi đâu xa khỏi ông, hoặc ở trong phòng khách nhỏ này, hoặc ngồi trong chiếc ghế bành ọp ẹp trong phòng ông, để canh chừng ông, hoặc ở trong bếp, nấu những bữa ăn đạm bạc cho ông. Xa hơn trên hành lang có nhiều phòng nhỏ cho tôi tớ, các y tá khi hết phiên trực có thể ngủ ở đó nếu họ muốn, hay là ngồi nghỉ ngơi khi có y tá khác ở đây. Không ai trong số họ sống ở đây, họ chỉ đến làm việc theo phiên. Người thường trú duy nhất trong nhà là Stanley. Cuộc sống của ông ở đây là thế giới vì mô ở trên tầng lầu áp mái của ngôi nhà đã có một thời vàng son, bây giờ đang xuống cấp trầm trọng vì không sửa chữa, ngôi nhà lạng lế, chết dần chết mòn như ông.

- Tôi thích những chỗ cô thay đổi trong bản dự thảo, - ông khen nàng. - Những điểm thay đổi này có ý nghĩa hơn trong bản dự thảo mà cô gửi cho tôi tuần trước rất nhiều. Bản này rõ ràng hơn, ít có chỗ khó thực hiện.

Ông luôn lo sợ những người thừa hưởng sử dụng phần tài sản do ông để lại không phù hợp với ước mơ ông. Vì ông không gặp được hầu hết những người này, còn một số ít người ông đã gặp thì bây giờ họ già quá, khó mà biết họ sẽ dùng số tài sản được thừa hưởng như thế nào. Ông nghĩ thế nào họ cũng sẽ bán đi, có một vài trường hợp ông cho việc bán đi là điên khùng. Nhưng cái bánh đã cắt ra mười chín phần. Đây là cái bánh rất lớn. Mỗi miếng sẽ gây cho họ ấn tượng rất mạnh, ngoài sức tưởng tượng của họ. Nhưng ông cảm thấy rất muốn để tài sản lại cho bà con, chứ không muốn cho các cơ quan từ thiện. Trong nhiều năm về trước, Stanley đã cho một số tổ chức từ thiện nhiều thứ, nhưng ông là người cương quyết tin rằng máu loãng còn hơn nước lạnh. Và vì không có người thừa kế trực tiếp, nên ông để tài sản lại cho các người anh em họ và các cháu trai cháu gái gọi mình bằng ông, dù những người này là ai. Ông đã khổ công tìm tòi chỗ ở của họ, nhưng chỉ gặp được một ít thôi. Ông hy vọng rằng khi họ nhận của trời cho bất ngờ này, sẽ cải thiện được cuộc sống của họ. Ông có cảm giác giây phút ấy sắp đến cho họ rồi. Sarah cũng có cảm giác như ông vậy.

- Tôi rất sung sướng thấy ông thích bản dự thảo, - Sarah nói vẻ vui sướng, cố không chú ý hay nhận thấy vẻ dờ dẩn trong mắt ông. Nàng muốn khóc khi thấy đôi mắt ông lơ đãng. Giai đoạn cuối của bệnh viêm phổi làm cho ông kiệt sức và trông già nua. - Ông có muốn tôi thêm vào điều gì nữa không?

- Nàng hỏi. Ông lắc đầu. Nàng ngồi trên chiếc ghế gầy chân, lạng lế nhìn ông.

- Cô định làm gì trong hè này, Sarah? - Ông hỏi, thay đổi đề tài.

- Nghỉ thêm vài ngày cuối tuần ở Tahoe. Tôi không có chương trình gì quan trọng. - Nàng nghĩ ông sợ nàng đi xa, nên muốn trấn an ông.

- Vậy thì vạch ra chương trình gì đi. Cô không thể làm kẻ nô lệ suốt đời, Sarah à. - Nàng cười. Nàng thú thật với ông rằng trước đây nàng có dan díu với vài người, nhưng chuyện yêu đương không nghiêm túc, lâu bền và bây giờ cũng vậy. Nàng có dan díu thất thường với một người đã bốn năm nay. Ông cho nàng làm thế là điên. Ông nói nàng không nên yêu kiểu thất thường suốt bốn năm như thế. Mẹ nàng cũng nói với nàng như vậy. Nhưng nàng lại thích thế. Nàng tự nhủ và tuyên bố với mọi người rằng nàng quá bận bịu với công việc, nên không muốn bận thêm về chuyện yêu đương nữa. Công việc là chuyện ưu tiên hàng đầu, luôn luôn như thế. Nàng giống như ông vậy.

- Bây giờ không còn chuyện “gái già” nữa đâu, Stanley. Phụ nữ bây giờ sống độc lập có sự nghiệp và có việc ưu tiên, nhu cầu khác với phụ nữ thời trước. - Nàng nói thế, không thuyết phục ai ngoài mình. Stanley không đồng ý. Ông biết nàng rõ hơn, khôn ngoan hơn nàng về cuộc đời rất nhiều.

- Chắc cô biết nói thế là vô nghĩa, - Ông gay gắt đáp. - Con người không thay đổi suốt hai ngàn năm nay. Những người khôn ngoan đều yên bề gia thất, sinh con đẻ cái. Nếu không, họ sẽ kết thúc cuộc đời như tôi. - Ông đã kết thúc cuộc đời là một người rất giàu và việc này đối với nàng không phải là chuyện đáng trách. Nàng tiếc là ông không có con, không có bà con gần, nhưng sống lâu như ông, người nào cũng phải chịu cô đơn hết. Ông đã sống lâu hơn những người quen biết ông và cuối đời ông cũng không có cháu hay chất để an ủi ông. Nói tóm lại, nàng tự nhủ, dù mình có ai đi nữa thì mình cũng từ giã cõi đời trong cảnh cô đơn thôi, giống như Stanley vậy. Rõ ràng hoàn cảnh của ông bây giờ là như thế đấy. Nhưng nàng nghĩ rằng ngay cả khi mình có gia đình và con cái đi nữa, mình cũng có thể sống trong cảnh cô đơn, cứ nhìn vào cuộc sống của bố mẹ nàng thì thấy. Nàng không vội gì gánh lấy cái khổ vào thân. Những người nàng quen biết đã có chồng, đều có vẻ không được hạnh phúc và nếu nàng lấy chồng để hôn nhân không được hạnh phúc, thì lấy làm gì để khi thôi nhau có người chồng cũ ghét mình, nói xấu mình. Nàng thấy nhiều người đã lâm vào hoàn cảnh ấy. Sống như thế này nàng thấy thích hơn, làm việc, độc lập tự do, có người bạn trai mỗi tuần gặp nhau một lần để giải quyết nhu cầu sinh lý. Không bao giờ nàng nghĩ đến chuyện lấy anh ta làm chồng, hay anh ta nghĩ lấy nàng làm vợ. Cả hai đều thỏa thuận ngay từ đầu rằng họ chỉ yêu nhau đơn giản thôi. Đơn giản và thoải mái. Nhất là khi cả hai đều bận việc, công việc mà họ thích.

Sarah thấy Stanley mệt, nên nàng quyết định rút ngắn thời gian thăm viếng. Ông đã ký xong giấy tờ, nàng chỉ cần có thể. Trông ông có vẻ như sắp ngủ.

- Tôi sẽ đến thăm ông sau, Stanley. Nếu ông cần gì, cứ cho tôi biết. Bất cứ khi nào ông cần, tôi sẽ đến ngay, - nàng nói dịu dàng, vỗ lên bàn tay gầy guộc của ông sau khi lấy giấy tờ nơi ông và đứng lên. Ông nhìn nàng cất giấy tờ vào cặp, miệng mỉm cười hân hoan. Ông thích nhìn nàng, nhìn cử động duyên dáng tự nhiên của nàng khi nàng nói chuyện với ông hay làm những việc bình thường.

- Có lẽ tôi không ở đây nữa, - ông nói, giọng bình thản. Lời ông nói ra là một thực tế, cả hai đều nghĩ có thể xảy ra, nhưng nàng không thích nghe.

- Đừng nói đại, - nàng la ông. - Ông sẽ ở đây. Tôi nghĩ là ông sẽ sống lâu hơn tôi.

- Tôi không nên thế, - ông gay gắt đáp. - Lần sau gặp cô, tôi muốn nghe về chuyện đi nghỉ lễ của cô. Hãy đi tàu thủy mà chơi hay nằm dài trên bãi biển đâu đó. Kiếm một chàng trai, uống cho say, đi khiêu vũ, sống buông thả. Nghe lời tôi đi Sarah, nếu không làm thế, ngày nào đó cô sẽ ân hận cho mà xem. - Nàng cười, hình dung ra cảnh mình cặp bồ với những người xa lạ trên bờ biển. - Tôi nói thật đấy!

- Tôi biết ông nói thật. Tôi nghĩ ông muốn tôi bị bắt, bị tước quyền luật sư. - Nàng cười vui vẻ, hôn lên má ông. Hành động tự nhiên, vô tư nhưng ông rất thương mến nàng, và nàng cũng rất thương mến ông.

- Cứ làm cho bị tước quyền luật sư đi, có thể như thế lại hay hơn cho cô đấy Sarah, hãy sống vui vẻ lên. Đừng làm việc nhiều. - Ông thường nói những chuyện như thế với nàng và nàng nghe nhưng vẫn để ngoài tai. Nàng thích công việc nàng đang làm. Công việc nàng làm như ma túy nàng đã nghiện phải. Nàng không muốn bỏ nghiện, có lẽ nàng còn nghiện lâu ngày, nhưng nàng nghĩ những lời dằn dò của ông do lòng thành và do ý tốt.

- Tôi sẽ cố gắng, - nàng nói dối, cười với ông. Nàng xem ông như ông nội của mình.

- Hãy cố hết sức. - Ông nói to với nàng, rồi cười khi được nàng hôn lên má. Ông thích cảm giác da thịt mịn màng của nàng chạm vào mặt ông, thích hơi thở nhẹ nhàng thơm tho của nàng phả vào mặt ông. Nụ hôn làm cho ông thấy trẻ lại, mặc dù ông biết nếu ông còn trẻ thì chắc ông sẽ rất điên khùng, ham làm việc mà không chú ý đến nàng, bất kể nàng xinh đẹp đến dường nào.

Ông nhớ lại chuyện ông đã để mất hai phụ nữ trước đây, ông để mất họ là vì sự ngu ngốc của ông, họ đều đẹp và nhạy cảm như nàng bấy giờ. Mãi cho đến gần đây ông mới thấy mình ngu ngốc. - Hãy nhớ giữ mình, - ông nói khi nàng đứng nơi ngưỡng cửa, nắm cặp hồ sơ quay lại nhìn ông.

- Ông cũng cố giữ mình. Hãy xử sự tốt. Đừng đuổi các bà y tá quanh phòng, họ sẽ bỏ ông mà đi đấy. - Ông cười khi nghe nàng nói thế.

- Cô nhìn thấy họ không? - Ông cười to và nàng cười theo. - Tôi không ra khỏi giường này được để làm việc ấy,

- ông nói và cười toe toét. Hai đầu gối già nua thì làm được cơm cháo gì. Tôi nằm liệt giường nhưng chắc cô biết mắt tôi không mù. Cứ gửi đến cho tôi vài cô mới, tôi sẽ cho họ cơ hội để kiếm tiền.

- Dĩ nhiên ông sẽ làm thế, - nàng nói rồi đưa tay vẫy chào ông lần cuối và ra về. Khi ra về, nàng vẫn còn cười, nói với người y tá là nàng có thể đi một mình xuống lầu được rồi.

Chiếc cầu thang bằng sắt lại kêu lanh canh dưới chân nàng, tiếng bước chân của nàng vang dội trong hành lang hẹp. Tấm thảm mòn thoi chỉ không ngăn được hết tiếng ồn do bước chân nàng gây ra. Nàng cảm thấy nhẹ người khi bước ra khỏi cánh cửa dành cho người phục vụ. Bên ngoài, cuối cùng trời cũng nắng ở khu phố trên này. Nàng chậm rãi đi trên đường Union Street, nghĩ đến ông, rồi tìm được xe taxi. Nàng đưa cho tài xế địa chỉ của văn phòng nàng làm việc và suốt chặng đường xuống phố dưới, nàng nghĩ đến Stanley. Nàng sợ ông sẽ không còn sống lâu. Ông có vẻ đã kiệt sức quá rồi. Chuyển đến thăm của nàng có làm cho ông khá hơn, nhưng Sarah biết việc này không kéo dài được lâu. Trông ông quá yếu, không hy vọng gì sống đến được ngày sinh nhật thứ chín mươi chín của ông vào tháng mười. Tại sao thế? Ông có ít nguồn vui để sống và quá cô đơn. Đời ông bị đóng khung trong căn phòng nhỏ xíu, giữa bốn bức tường chật hẹp như bị giam suốt chuỗi ngày còn lại của cuộc đời. Ông đã sống một cuộc đời tuyệt vời, hay ít ra là một cuộc đời làm giàu, mười chín người thừa hưởng gia sản của ông sẽ được đổi đời sau khi ông chết. Nghĩ đến chuyện đó, Sarah thấy buồn. Nàng biết khi Stanley chết đi, nàng nhớ ông. Nàng cố không nghĩ đến những lời dằn dò của ông về cuộc đời của nàng. Nàng đã nghĩ đến con cái và hôn nhân trong nhiều năm qua. Còn bây giờ, nàng đã có sự nghiệp và sự nghiệp này rất có ý nghĩa đối với nàng, công việc đang chờ nàng trên bàn ở văn phòng, mặc dù nàng đánh giá cao sự quan tâm của ông. Nàng đã có cuộc sống nàng mong muốn.

Nàng về đến văn phòng quá mười hai giờ trưa một chút. Đến một giờ nàng họp với các cổ đông khác trong công ty, rồi buổi chiều sẽ họp với ba khách hàng và tối đó đọc năm mươi trang về luật thuế mới, tất cả hay một số trong các điều luật này sẽ được đem áp dụng cho khách hàng của nàng. Nàng có cả một đồng tin nhắn đợi trả lời trên bàn làm việc. Nàng cố trả lời hết, nhưng còn hai tin nhắn nữa thì đến giờ họp với các cổ đông. Nàng sẽ trả lời hai tin nhắn này trong giờ họp với khách hàng vào chiều đó, cho dù nàng có thêm những tin nhắn mới. Nàng không có thì giờ để ăn trưa... hỏi làm gì có thì giờ để lo cho chồng cho con. Stanley đã chọn công việc và mắc phải sai lầm. Nàng cũng có quyền chọn con đường của mình.

Chương 2

Sarah tiếp tục gửi sách và các bài viết trên báo mà nàng thấy thích hợp cho ông Stanley, như mọi lần trước, suốt tháng bảy và tháng tám. Ông đã bị cúm nhẹ vào tháng chín, nên lần này ông không cần đi bệnh viện. Khi nàng đến thăm ông vào ngày sinh nhật thứ chín mươi chín của ông vào tháng mười, tinh thần ông rất sáng suốt. Đây là một chiến thắng vẻ vang cho ông. Ông đã sống đến tuổi chín mươi chín. Nàng mang đến cho ông cái bánh nhân pho mát và cắm lên trên một cây nến. Nàng biết ông thích như thế, vì nó nhắc ông nhớ đến thời thơ ấu của ông ở New York. Lần này ông không mắng nàng đã làm việc quá nhiều. Họ nói chuyện lâu về đạo luật thuế mới vừa được đề nghị ban hành, luật này sẽ có lợi cho tài sản của ông. Ông quan tâm đến luật thuế như nàng. Hai người bàn thảo, phân tích về tác động của luật thuế hiện hành ra sao, rồi xem xét luật thuế đang được đề nghị như thế nào. Ông vẫn sáng suốt và sắc bén như trước và trông ông có vẻ khỏe hơn lần nàng đến thăm trước đây. Ông có người y tá mới, chị này đã cố gắng giúp ông ăn, Sarah thấy ông có vẻ tăng cân một chút. Khi ra về, nàng hôn lên má ông như mọi khi và nói với ông rằng họ sẽ ăn mừng sinh nhật thứ một trăm của ông vào tháng mười năm sau.

- Lay Chúa, tôi không hy vọng, - ông đáp và cười với nàng. - Không ai tin tôi sẽ sống lâu như thế đâu, - ông nói khi họ chào nhau.

Nàng để lại cho ông một chồng sách mới, vài đĩa nhạc và một bộ pijama bằng xa tanh đen, ông có vẻ thích bộ áo quần này. Chưa bao giờ nàng thấy tinh thần ông sáng suốt như thế, cho nên hai tuần sau đó, vào ngày một tháng mười một, cuộc điện thoại gọi đến đã làm cho nàng sửng sốt. Cuộc điện thoại thật bất ngờ đối với nàng. Mặc dù nàng luôn luôn nghĩ cuộc điện thoại này sẽ đến, nhưng không ngờ nó lại đến vào lúc này. Sau hơn ba năm phụ trách các công việc về pháp luật cho ông, nàng vui sướng trước tình bạn nảy nở tốt đẹp giữa họ, nàng mong sao ông sẽ sống mãi mãi. Người y tá gọi đến báo cho nàng biết rằng ông đã thanh thản ra đi trong khi ngủ vào tối hôm qua, đang nghe đĩa nhạc nàng mang đến và mặc bộ pijama bằng xa tanh đen nàng đã tặng. Ông đã ăn tối ngon miệng rồi đi ngủ và từ giã cõi đời này không một tiếng rên, không một lời với ai. Khi người y tá vào kiểm tra ông một giờ sau khi ông ngủ, bà ta thấy ông đã chết. Bà ta nói ông chết với nét mặt rất thanh thản.

Khi nghe tin này, Sarah đã bật khóc. Sáng nay nàng đã gặp chuyện gay cấn ở văn phòng nàng đã cãi nhau kịch liệt với hai cổ đông trong công ty về việc họ đã làm mà nàng không đồng ý và nàng nghĩ là họ đã cấu kết nhau để chống lại nàng. Vào đêm trước, nàng cũng cãi nhau với người đàn ông đang dan díu với nàng, chuyện này không có gì bất thường, nhưng dù sao cũng làm cho nàng chán nản. Trong năm qua, họ đã bắt bẻ nhau nhiều chuyện. Hai người đều bận bịu công việc suốt ngày, cuộc sống của họ căng thẳng. Họ chỉ gặp nhau vào những ngày cuối tuần. Thế mà thỉnh thoảng nàng và Phil cũng cãi cọ nhau về những chuyện rất nhỏ nhặt. Nghe tin Stanley qua đời vào đêm qua, nàng xem đây là chuyện buồn nhất. Tự nhiên nàng cảm thấy lạc lõng và cái chết của ông nhắc nàng nhớ đến cái chết của bố nàng lúc nàng mười sáu tuổi, trước đây hai mươi hai năm.

Kỳ lạ thay là nàng cảm thấy ông Stanley như bố của mình, mặc dù ông chỉ là khách hàng. Ông luôn luôn bảo nàng đừng làm việc quá nhiều, đừng học những lỗi lầm của ông. Không có người đàn ông nào quen biết nàng đã nói với nàng như thế, nàng nghĩ nàng sẽ nhớ ông rất nhiều. Nhưng họ đã chuẩn bị đón nhận việc này rồi, vì thế mà nàng mới đến với ông, vạch kế hoạch để phân chia tài sản ông để lại cho những người thừa hưởng. Bây giờ là lúc nàng phải làm việc. Tất cả công việc phân chia các bất động sản đã được dự thảo trong ba năm qua. Sarah đã làm xong và sẵn sàng đem ra thi hành. Mọi việc đã đâu vào đấy rồi.

- Cô sẽ lo thu xếp việc ma chay chứ? - Người y tá hỏi nàng. Bà ta đã thông báo cho các y tá khác biết và Sarah trả lời rằng nàng sẽ gọi Công ty tổng táng đến. Ông Stanley đã chọn công ty mà ông thích, nhưng ông đã nhắc tới nhắc lui nhiều lần rằng không làm ma chay gì hết. Ông muốn được hỏa thiêu rồi chôn, không trống không kèn ồn ào náo nhiệt. Không có ai để tang cho ông. Bạn bè và những người hợp tác làm ăn với ông đều chết đã lâu, còn gia đình ông thì không ai

biết ông. Chỉ có Sarah lo mọi việc mà thôi.

Sau khi nói với người y tá xong, nàng gọi điện thoại cho công ty mai táng. Nàng ngạc nhiên thấy mình run tay khi gọi điện thoại. Ông sẽ được thiêu vào sáng hôm sau, rồi chôn tại nghĩa trang Cyprees Lawn, nơi ông đã mua một miếng đất trước đây mười hai năm. Họ hỏi có cần lễ nghi gì không, nàng trả lời không. Công ty tổng táng đến lấy xác ông trong vòng một giờ và nàng cảm thấy hụt hẫng, nhất là khi đọc cho thư ký viết thư gửi cho các người thừa hưởng đúng như trên danh sách ông đã duyệt. Nàng đề nghị với họ, nàng sẽ đọc chúc thư tại văn phòng làm việc, theo như lời yêu cầu của Stanley. Và khi họ đến rồi, nàng sẽ ấn định thì giờ để cùng đi thăm ngôi nhà mà họ được thừa hưởng và hỏi ý kiến họ về việc xử lý ngôi nhà. Có khả năng mong manh sẽ có người muốn mua ngôi nhà bằng cách trả phần chia cho những người đồng thừa hưởng khác, nhưng nàng và Stanley từng xem chuyện này không thể xảy ra được. Trong số những người thừa hưởng, không có ai sống ở San Francisco và chắc họ sẽ không muốn đến ở đây. Có rất nhiều chi tiết nàng phải để ý đến. Lãnh đạo nghĩa trang khuyên nàng nên chôn Stanley vào lúc chín giờ sáng hôm sau.

Nàng biết phải mất nhiều ngày, hay lâu hơn nữa, nàng mới được tin của những người được thừa hưởng di sản. Đối với những người không muốn xuất hiện hay không thể xuất hiện, thì ngay sau khi đọc di chúc rồi, nàng sẽ gửi cho họ mỗi người một bản sao chúc thư. Và tài sản của ông phải đem ra thi hành theo đúng di chúc. Thế nào cũng phải mất một thời gian mới chuyển giao hết được tài sản. Nàng bắt tay vào việc ngay ngày hôm ấy.

Đến xế chiều, người y tá trưởng đến văn phòng nàng, giao cho nàng tất cả chìa khóa của các y tá giữ. Người phụ nữ làm vệ sinh nhà cửa còn đến để tiếp tục công việc. Chị ta làm việc này đã nhiều năm nay, chỉ để lau chùi các phòng trên tầng áp mái. Có một nhân viên dịch vụ được thuê đến làm vệ sinh ngôi nhà mỗi tháng một lần, nhưng đối với họ chẳng có gì thay đổi. Họ ngạc nhiên thấy công việc làm quá ít. Stanley có ít tài sản cá nhân và rất ít đồ đạc trong nhà, cho nên khi họ dọn hết đồ đạc cho sạch sẽ để người môi giới địa ốc đến xem, cơ quan từ thiện Woodwill có thể đến lấy những thứ này đi. Chắc những người thừa hưởng di sản cũng không muốn các đồ đạc này. Ông Stanley là người đơn giản, ít nhu cầu và không xa hoa, ông lại nằm liệt giường từ nhiều năm nay. Thậm chí cái đồng hồ ông đeo cũng không có giá trị. Có lần ông đã mua một chiếc đồng hồ vàng, nhưng rồi ông đã cho ai đấy từ lâu. Tất cả tài sản của ông hiện giờ là bất động sản, các gian hàng buôn bán, giếng dầu, các khoản đầu tư, các cổ phần, trái phiếu và ngôi nhà ở phố Scott. Nhờ có Sarah mà tài sản của ông được rõ ràng minh bạch vào lúc ông chết và trước đó lâu nữa.

Nàng ở lại làm việc tại văn phòng cho đến gần chín giờ tối, nghiền ngẫm hồ sơ, trả lời thư điện tử, sắp xếp chương trình sẵn sàng cho những ngày sắp đến. Nàng nhận thấy không muốn về nhà, như thể cảnh trống vắng của ngôi nhà ở phố Scott đã truyền đến nhà nàng. Nàng không thích nghĩ đến chuyện Stanley đã chết. Nàng gọi điện thoại cho mẹ, bà đi đâu vắng nhà. Nàng gọi Phil, nhìn đồng hồ tay, nhận ra anh ta đang ở phòng tập thể dục. Họ rất hiếm khi gặp nhau trong tuần. Hằng đêm, sau khi làm việc xong anh ta đến phòng tập thể dục. Anh là luật sư về lao động trong công ty cạnh tranh với công ty nàng. Anh còn ăn tối với con anh hai tuần một lần, vì không muốn gặp chúng vào cuối tuần. Anh thích dành những ngày cuối tuần được rảnh rỗi để vui chơi với người lớn, dùng hầu hết thời gian để sống với nàng. Nàng gọi thử điện thoại di động của anh, nhưng vì anh đang ở trong phòng tập thể dục, nên máy chỉ nhận được tin nhắn thôi. Nàng không nhắn tin vào máy, vì nàng không biết nói gì với anh. Nàng biết thế nào anh cũng cho nàng là kẻ ngu ngốc. Nàng hình dung câu chuyện sẽ diễn ra giữa hai người: “Khách hàng chín mươi chín tuổi của em đã chết vào đêm qua, em rất buồn”. Phil sẽ cười vang: “Chín mươi chín à? Em có đùa không? ... Nếu em hỏi anh sẽ nói ông ta đã sống quá lâu đấy”. Nàng có nói cho Phil nghe về Stanley một vài lần, nhưng ít khi họ bàn về công việc của hai người. Phil thích để công việc của mình ở tại văn phòng. Nàng đem công việc về nhà làm, lo cho khách hàng, lo họ gặp khó khăn về thuế má và kế hoạch. Phil để việc khách hàng tại văn phòng, để chuyện lo lắng của họ lại trên bàn làm việc. Sarah mang chuyện của khách hàng theo với mình. Và chuyện buồn về Stanley đã đè nặng lên tâm trí nàng.

Không có ai để nàng nói chuyện cho đỡ buồn. Không có ai để tâm sự cho vui bớt nỗi trống trải

trần ngập lòng nàng. Nàng cảm thấy lạc lõng như khi bố nàng mất, nhưng lần này còn tệ hơn trước nhiều. Khi bố nàng mất, nàng không sững sốt, không bàng hoàng như bây giờ. Nàng cảm thấy không mất gì ngoài việc mất đi một ý niệm. Ý niệm ông ta là bố nàng. Mẹ nàng đã gieo vào óc nàng ý niệm ông ta là người bố đã chết của nàng. Chính mẹ nàng đã thêu dệt nên hình ảnh ấy cho ông. Khi bố nàng còn sống, mặc dù họ ở chung nhà, nhưng Sarah không nói chuyện với ông trong nhiều năm. Nàng không thể nói chuyện được. Ông thường say khướt không thể nói chuyện hay suy nghĩ, hay đi đâu với nàng. Sau giờ làm việc, ông chỉ về nhà và uống rượu cho đến khi say, và cuối cùng không thèm đi làm việc nữa. Ông chỉ ngồi nhà và uống rượu, trong khi đó mẹ nàng cố che chở ông, làm việc để nuôi sống ba người, bà làm môi giới địa ốc và ngày ngày về nhà để kiểm tra ông. Ông chết lúc bốn mươi sáu tuổi vì bệnh xơ gan, và hoàn toàn là người xa lạ với nàng. Còn Stanley là bạn nàng. Vì thế mà cái chết của ông đối với nàng tồi tệ hơn nhiều. Stanley mất đi, nàng hết sức thương nhớ.

Khi ngồi trong văn phòng nghĩ đến chuyện này, nàng khóc. Rồi nàng lấy cái cặp và ra về. Nàng đi taxi về nhà, trong căn hộ ở khu Pacific Heights, cách nhà của Stanley ở phố Scott mười hai khu phố. Đến nhà, nàng đi thẳng tới bàn làm việc để xem tin nhắn. Mẹ nàng đã nhắn tin cho nàng từ sáng sớm. Bà đã sáu mươi một tuổi, vẫn làm việc, nhưng chuyển từ nghề địa ốc sang nghề trang trí nội thất. Bà luôn luôn bận bịu với bạn bè tại các câu lạc bộ sách vở, với khách hàng, hay đến thăm các nhóm tập dưỡng sinh mà bà tham gia đã lâu. Bà đến hội trường Alanon gần ba mươi năm nay, ngay cả sau khi ông chồng nghiện rượu của bà mất. Sarah nói bà mê tập dưỡng sinh. Mẹ nàng bận bịu, tất bật luôn, nhưng bà có vẻ sung sướng vì bận rộn như thế. Bà gọi Sarah để bảo nàng đăng ký vào nhóm, bà nói bà sẽ vắng nhà vào buổi tối. Khi nghe tin nhắn, Sarah ngồi xuống ghế dài, nhìn thẳng ra phía trước. Nàng không ăn tối và không cần ăn. Còn cái bánh pizza đã hai ngày trong tủ lạnh, nếu nàng muốn ăn, nàng chỉ việc làm đĩa xà lách rồi ăn với bánh là xong, nhưng nàng không ăn. Đêm này nàng không cần gì hết ngoài chiếc giường êm ái của mình. Nàng cần thì giờ để thương tiếc Stanley trước khi làm những công việc phải làm cho ông. Nàng biết ngày hôm sau nàng sẽ bình tĩnh trở lại, hay tin nàng sẽ như thế, nhưng bây giờ nàng cần nghỉ ngơi.

Nàng nằm trên ghế nệm dài, lấy cái điều khiển để xem truyền hình. Nàng cần có âm thanh, tiếng nói, những thứ phá tan sự im lặng và lấp đầy sự trống rỗng trong người nàng. Đêm nay, căn hộ của nàng cũng trống như lòng nàng. Căn hộ lộn xộn như tâm trạng của nàng. Nàng không nhận thấy thế và bây giờ cũng không. Mẹ nàng thường la rầy nàng, và Sarah luôn cãi lại bà, nàng nói nàng thích thế. Nàng thích nói căn hộ của nàng có vẻ như của một người chăm chỉ làm việc và thông minh. Nàng không muốn treo những bức màn mịn màng, không muốn vải trải giường có viền đăng ten tổ ong. Nàng không cần những cái gối nhỏ xinh xắn để trên ghế nệm dài, không cần hình vẽ in trên vải bọc. Chiếc ghế nệm dài của nàng có màu nâu đã cũ, rách, nàng mua từ lúc còn học đại học và cái bàn salon nàng mua trong một buổi bán đấu giá ở trường luật. Bàn làm việc của nàng là cánh cửa cũ nàng lấy đầu đó đem về để trên hai cái giá cửa. Nàng đẩy các học dụng hồ sơ xuống dưới bàn. Kệ sách dựng sát vào tường, chất đầy sách luật không hết, còn chất lại thành đống trên nền nhà. Có hai cái ghế bành bọc da nâu rất đẹp, đây là quà của mẹ nàng cho nàng, cùng với tấm gương soi lớn bên trên ghế nệm dài. Có hai chậu cây cảnh đã chết và cây sung bằng lụa mà mẹ nàng đã kiếm được đầu đó cho nàng. Trong nhà còn có cái ghế ngồi bằng vải dày trông nhếch nhác do nàng đem về từ Harvard và cái bàn ăn nhỏ hư hỏng với bốn cái ghế ngồi không giống nhau. Cửa sổ, thay vì dùng màn thì nàng ráp cửa lá sách, nhưng che nắng khá tốt.

Phòng ngủ của nàng không khá gì hơn. Nàng dọn giường vào dịp cuối tuần trước khi Phil đến. Một nửa tủ đựng áo quần không đóng cửa. Trong góc phòng để chiếc ghế xích đu, trên ghế có tấm chăn đắp chân làm bằng tay, nàng tìm thấy tấm chăn này trong tiệm bán đồ cũ. Trong phòng có tấm gương soi cả người với đường nứt nhỏ. Có một cây cảnh chết trên bậu cửa sổ và trên bàn ngủ có thêm một chồng sách luật nữa. Sách nàng thích đọc vào giờ đi ngủ. Và trong góc phòng có con gấu nhồi bông, nàng đã giữ gìn đồ chơi này từ thời niên thiếu đến bây giờ. Căn phòng có lẽ không thể đem quảng cáo trên các tạp chí "House and Garden" hay "Architectural Digest", nhưng rất tiện lợi cho nàng. Căn phòng sinh động, hữu dụng, nàng có đủ đĩa để ăn tối, đủ ly cho một tá bạn uống giải khát. Khi nàng thấy thích và có thì giờ, nàng mời

bạn đến chơi, nhưng ít khi nàng làm thế. Nàng còn có đủ khăn tắm cho nàng và Phil, có đủ xoong chảo để nấu ăn một bữa thịnh soạn. Mỗi năm nàng nấu khoảng hai lần. Phần lớn nàng mua thức ăn làm sẵn về nhà, hay ăn bánh sandwich ở văn phòng, hay làm món xà lách để ăn. Nàng không cần gì nhiều hơn nữa, mặc dù cuộc sống như thế thường làm cho mẹ nàng bất bình. Bà luôn luôn giữ cho căn hộ của bà có vẻ như lúc nào cũng đang chuẩn bị để chụp ảnh. Bà làm thế cũng phải, vì trên danh thiếp của bà có in nghề nghiệp của bà là nhà trang trí nội thất.

Căn hộ của Sarah không khác gì các căn hộ của nàng thời nàng còn học đại học và học trường luật. Nếu không đẹp thì cũng linh hoạt và phục vụ cho nhu cầu của nàng. Nàng có máy hát ưa thích và Phil đã mua cho nàng cái tivi, vì nàng không có và anh muốn xem khi anh ở tại nhà nàng, nhất là xem chương trình thể thao. Nàng phải công nhận, thỉnh thoảng nàng cũng thích xem tivi, như đêm nay. Nàng thích nghe tiếng người nói trong vở hài kịch tình thế vô hại, rồi điện thoại di động reo. Nàng đang phân vân không biết có nên trả lời không, thì bỗng nàng nhớ có thể Phil gọi đến để trả lời điện thoại của nàng. Nàng bèn lấy điện thoại, xem số của người gọi, thấy quả đúng số máy của anh ấy. Nàng nhìn số điện thoại mà lòng vừa lo vừa mừng. Nàng nghĩ, nếu anh nói điều gì không hợp ý nàng, chắc nàng sẽ rất buồn, nhưng nàng phải trả lời để xem sao. Đêm nay nàng cần phải có ai đấy để nói chuyện, để bù vào sự thiếu vắng của Stanley từ nay về sau. Nàng hạ thấp âm lượng trên tivi bằng cách dùng một tay bấm vào điều khiển, còn tay kia mở điện thoại, đưa lên tai.

- Chào, - nàng nói, lòng bàng hoàng.

- Có chuyện gì thế? Anh không nghe được cuộc điện thoại em gọi. Anh vừa mới rời khỏi nơi tập thể dục. - Anh là một trong số những người nhất quyết nói rằng anh cần phải đến chỗ tập thể dục hàng đêm để xua tan sự căng thẳng trong người, ngoại trừ khi nào anh gặp các con. Sau khi làm việc xong, anh đến tập thể dục suốt hai hay ba giờ liền, vì vậy nàng không thể đi ăn tối với anh vào những ngày trong tuần, vì anh thường rời khỏi văn phòng sớm lắm cũng tám giờ. Một trong những điều làm cho nàng mê anh là giọng nói của anh rất hấp dẫn. Đêm nay giọng anh nghe rất tuyệt, nàng thích nghe cho dù điều anh sắp nói ra không hợp với nàng. Nàng nhớ anh và muốn anh đến với nàng mãi. Nàng không biết nếu nàng nói cho anh biết chuyện xảy ra hôm nay, anh sẽ nói gì. Họ đã thỏa thuận với nhau từ lâu, tuy không nói ra, nhưng qua những lời thỉnh thoảng họ nói với nhau, rằng họ chỉ gặp nhau vào cuối tuần, thay phiên giữa nhà nàng và nhà anh, tùy thuộc vào nhà ai ít bữa bận hơn. Thường thường nhà anh hay bữa bận nên họ ở tại nhà nàng, mặc dù anh phàn nàn giường của nàng quá mềm khiến anh đau lưng. Anh chịu đựng việc này để ở với nàng. Dù sao cũng chỉ ở với nàng mỗi tuần hai ngày thôi.

- Hôm nay là ngày đau khổ của em, - nàng nói, giọng đều đều, cố không để lộ tình cảm của mình ra ngoài và làm cho anh thông cảm, - người khách hàng đáng mến nhất của em qua đời.

- Chắc cái lão già trăm tuổi phải không? - Anh hỏi, nghe giọng nói nàng đoán hình như anh đang bước vào xe hơi, hay đang xách cái bao nặng trĩu lên.

- Đúng ông ấy, nhưng ông chỉ mới chín mươi chín thôi.

- Họ nói chuyện với nhau ngắn gọn như thế từ bốn năm nay. Việc họ chuyện trò với nhau giống như sự liên hệ của họ, không có yếu tố lãng mạn, nhưng họ thích như thế hơn. Xét về nhiều mặt thì việc sống chung của họ không như cảnh vợ chồng thực thụ, nhưng nàng chấp nhận việc này. Cho dù cuộc sống như thế không hoàn toàn làm cho nàng thỏa mãn, nhưng nàng thấy thoải mái, dễ chịu. Cả hai đều sống cho hiện tại, không hề nghĩ đến tương lai. - Em rất buồn. Lâu nay em chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như bây giờ.

- Anh thường nói với em đừng quá dính dáng đến khách hàng. Dính đến họ quá không hay đâu. Họ không phải là bạn của chúng ta. Em hiểu rồi chứ? - Nhưng trường hợp này em đã quan tâm nhiều đến ông ta. Ông ấy không có ai hết ngoài em và một đám bà con mà ông không hề gặp mặt.

Ông ấy không có con và là người rất dễ mến. - Giọng nàng dịu dàng và buồn bã.

- Anh biết ông ấy dễ thương. Nhưng chín mươi chín tuổi là quá thọ rồi. Em không thể nói em

ngạc nhiên khi thấy ông chết. - Nàng nghe tiếng xe nổ máy, chắc anh đang trên đường về nhà. Nhà anh chỉ cách nhà nàng sáu khu phố, nếu giữa chừng đột nghỉ cuối tuần mà họ muốn thay đổi chỗ gặp nhau, từ nhà nàng đến nhà anh cũng rất thuận tiện, hay là quên cái gì muốn về lấy cũng mau chóng dễ dàng.

- Em không ngạc nhiên mà em chỉ buồn. Em biết như thế là điên khùng nhưng em vẫn buồn. Cái chết của ông nhắc em nhớ đến cái chết của bố em. - Nàng cảm thấy yếu đuối khi nói thế với anh, nhưng sau bốn năm, họ không giấu giếm gì nhau hết, nàng nói bất cứ điều gì nàng muốn nói, hay là cần nói như đêm nay. Có lúc anh đồng ý với nàng, có lúc không. Đêm nay anh không đồng ý chút nào hết.

- Đừng đến đó nữa, em yêu. Ông ấy không phải là bố em mà chỉ là khách hàng. Hôm nay anh cũng gặp một ngày hắc ám. Anh nghe khách hàng khai báo suốt ngày và khách hàng của anh trong vụ này quả là đồ đần độn. Anh muốn bóp cổ thằng chó đẻ ấy ngay lúc nó đang cung khai. Anh nghĩ ông luật sư công tố chắc sẽ làm việc đó cho anh, nhưng ông ta không làm. Anh rất mong ông ta làm thế. Chắc vụ này anh không thắng nổi. - Phil ghét bị thua kiện, cũng như anh ghét bị thua trong thể thao. Mỗi lần thua, anh bực bội suốt mấy tuần liền, ít ra cũng nhiều ngày.

Vào mùa hè, anh chơi bóng mềm vào những tối thứ hai. Vào mùa đông anh chơi bóng bầu dục. Anh đã chơi khúc côn cầu trên băng ở Dartmouth và bị gãy răng cửa, được thay bằng răng giả rất đẹp. Anh rất đẹp trai. Đã bốn mươi hai tuổi, nhưng trông anh như mới ba mươi, thân hình không chệch vào đâu được. Lúc họ mới gặp nhau lần đầu, Sarah đã mê mẩn vẻ ngoài của anh và nàng không thích xác nhận mê anh từ khi đó. Giữa họ đã có chất xúc tác gì mãnh liệt gắn bó họ lại với nhau khiến họ bất chấp lý trí và dư luận. Anh là người hấp dẫn nhất mà nàng từng gặp. Điều này không đủ để biện minh lý do họ đã sống với nhau bốn năm mà chỉ gặp nhau vào cuối tuần, nhưng nó cũng đã nói lên phần nào nguyên do nàng trung thành với anh. Thỉnh thoảng anh có những ý kiến cực đoan khiến nàng nổi điên và thường làm cho nàng chán nản. Anh không có tình cảm sâu đậm, thiếu quan tâm đến nàng, nhưng anh đã làm cho nàng bị kích thích về dục tính.

- Em buồn vì anh gặp ngày xui xẻo, - nàng nói, cảm thấy như thể ngày xui của anh không so sánh nổi với ngày đau đớn của nàng, mặc dù nàng công nhận lời cung khai có thể rất khó chịu và khách hàng tồi tệ của anh cũng vậy, nhất là trong ngành nghề của anh. Luật lao động cực kỳ căng thẳng. Anh giải quyết nhiều vụ án về phân biệt đối xử và quấy rối tình dục, hầu hết cho đàn ông. Hình như anh có quan hệ với khách hàng nam giỏi hơn, có lẽ vì anh là người đầy mưu mẹo. Và công ty anh có nhiều cổ đông nữ, làm việc với khách hàng nữ tốt hơn. - Trên đường về nhà, anh muốn ghé chỗ em không? Em có thể ôm ghì anh một lát. - Chưa bao giờ nàng yêu cầu như thế này, ngoại trừ đêm nay nàng cần làm thế. Nàng rất đau đớn về cái chết của Stanley, dù tuổi ông đã rất cao. Bất kể Phil nói gì và cho dù anh cho rằng việc xem khách hàng như bạn là phi nghề nghiệp có đúng đi nữa, thì nàng vẫn xem ông là bạn, chứ không chỉ là khách hàng thôi. Phil không có quan hệ tình cảm với khách hàng, hay với ai, ngoài nàng với mức độ chừng mực và với ba đứa con của anh. Chúng đang còn ở tuổi vị thành niên và anh đã ly dị vợ mười hai năm rồi. Anh ghét cay ghét đắng người vợ cũ. Cô ta bỏ anh để theo người đàn ông khác, hay nói đúng hơn là cô ta bỏ anh để quay về với người tình cũ. Việc này làm cho Phil gần điên loạn. Anh đã thua một người có nhiều mưu mẹo hơn anh, khiến anh thấy nhục nhã vô cùng.

- Anh thích thế lắm, em yêu, - Phil đáp. - Thật sự anh rất muốn ghé chỗ em, nhưng anh đang rất mệt. Anh chơi bóng quần suốt hai giờ. - Nàng biết chắc anh thắng, nếu không anh đã tỏ vẻ cau có rồi. Nhưng bây giờ anh chỉ mệt, chứ không tức giận. Sáng mai anh phải có mặt ở văn phòng lúc tám giờ, để chuẩn bị nghe lời cung khai khác nữa. Anh bận nghe cung khai suốt tuần nay. Nếu anh ghé vào chỗ em, chuyện này sẽ dẫn đến chuyện khác và phải quá khuya mới ngủ được. Anh cần ngủ, nếu không ngày mai anh sẽ không nghe cung khai được.

- Anh có thể đến ngủ ở đây nếu anh muốn, - nàng càng thích thế. - Hay là chỉ ôm nhau một lát rồi thôi. Em xin lỗi làm phiền anh. Em chỉ muốn nhìn anh một chút thôi. - Nàng ghét mình về việc này, nhưng nàng biết nàng sắp khóc. Anh ghét như thế. Anh thường nói vợ cũ của anh hay khóc và anh cười cô ta về việc này. Anh không thích Sarah hay khóc như thế. Anh nghĩ đàn bà

hay mè nheo chán lăm, anh thích Sarah vì nàng không thể. Tình cảm của nàng và yêu cầu của nàng tối nay rất khác xa với bản tính của nàng. Nàng hiểu những nguyên tắc trong mối quan hệ của họ: Không đòi hỏi. Không mè nheo. Không nguyên rủa. Hãy vui vẻ khi chúng ta gặp nhau. - Hầu hết thời gian, họ làm đúng như thế. Tuy nhiên, cuộc đời thì hữu hạn, còn họ đã thực hiện nguyên tắc này suốt bốn năm rồi.

- Ngày mai sẽ hay. Đêm nay anh không thể làm theo yêu cầu của em được. - Phil khư khư giữ lấy lập trường như bao lần trước. Anh có nguyên tắc cố định. - Thứ sáu anh sẽ gặp em.

- Nói tóm lại, đêm nay không được. Nàng đã được trả lời, nàng biết nếu tiếp tục van xin, chỉ làm cho anh bức mình thêm thôi.

- Được rồi. Em chỉ yêu cầu anh vậy thôi. - Nàng cố giấu sự thất vọng trong giọng nói, nhưng nước mắt giàn giụa trên mặt nàng. Không những nàng chỉ khóc vì Stanley chết, mà nàng còn khóc vì thái độ quá tồi tệ của Phil. Anh là người chỉ biết có mình, không hề quan tâm đến tình cảm của người khác. Chuyện này không phải là nàng không biết. Nàng biết và chịu đựng suốt bốn năm qua. Người ta có thể được anh ban phát thật nhiều, nhưng đừng đòi hỏi. Đòi hỏi anh điều gì sẽ làm cho anh cảm thấy bị dồn vào chân tường, hay bị kiểm soát. Bất cứ lúc nào anh cũng chỉ làm điều gì anh muốn. Và đêm nay anh không muốn ghé vào nhà nàng để ôm ghì nàng vào lòng. Anh đã cho biết rõ ràng như thế. Nếu nàng không đòi hỏi, nàng thường nhận được nhiều nơi anh. Và đêm nay nàng đòi hỏi. Thật rủi cho nàng.

- Em cứ yêu cầu tự nhiên, em yêu. Nếu anh làm được, anh sẽ làm. Nếu không làm được thì thôi.

Không, nếu anh không muốn, anh sẽ không làm, chứ không phải anh không thể làm được, Sarah nghĩ.

Nàng đã nghĩ đến việc nói như thế với anh từ mấy năm nay và đêm nay nàng đã không nói được với anh. Vì thế mà mối liên hệ của họ khi thì diễn ra tốt đẹp, khi thì không. Nàng luôn luôn nghĩ rằng, rồi sẽ có lúc Phil sửa đổi thái độ của mình như khi ông Stanley chết này, vì đây là cơ hội đặc biệt. Hiếm khi Phil thay đổi đường lối của mình, có chăng cũng chỉ vì lợi ích của mình chứ không vì người khác. Nàng biết anh không thích nàng yêu cầu giúp đỡ vào những giây phút ngặt nghèo. Nhưng họ thích nhau, quen với tật của nhau và kiểu sống của nhau. Có lúc thì thoải mái có lúc bức bối. Anh nói anh không lấy vợ lại và luôn luôn nói thẳng như thế với nàng. Nàng thành thật trả lời với anh rằng hôn nhân không phải là ưu tiên hàng đầu đối với nàng, hay thậm chí nàng không nghĩ đến và Phil rất thích nàng về điểm này. Nàng nghĩ là nàng không muốn có con. Nàng đã nói với anh như thế ngay từ đầu. Nàng nói nàng sẽ không cho ra đời với bất kỳ ai một con người để có thời thơ ấu hắc ám như thời thơ ấu của nàng vì bố nàng là người nghiện rượu, mặc dù Phil không phải là người nghiện ngập. Chỉ thỉnh thoảng anh mới uống một ly cho vui, chứ không uống nhiều. Và anh đã có con, anh không muốn có thêm nữa. Cho nên họ rất hợp ý nhau ngay từ ban đầu. Thực ra thì điều này chỉ hoàn hảo với hai người trong ba năm đầu. Bắt đầu đến năm thứ tư thì chiếc giày hơi chật khó đi, nghĩa là từ khi Sarah nói rằng nàng muốn gặp anh nhiều hơn, như là có thể họ gặp nhau thêm một buổi tối nào nữa trong tuần. Lần đầu nghe nàng nói thế, Phil nổi giận, anh nghĩ nàng có ý đồ muốn tiến sâu thêm vào cuộc sống của anh. Anh nói ngoài những buổi ở với con, anh cần những buổi tối khác trong tuần để cho mình. Sau ba năm, Sarah nghĩ đã đến lúc mình tiến thêm bước nữa vào số thời gian hai người sống với nhau. Phil cương quyết giữ nguyên tình trạng cũ, nên Sarah không tiến thêm chút nào trên lĩnh vực này trong năm qua và họ thường bàn cãi nhau về vấn đề này. Đây là vấn đề làm cho nàng đau đớn.

Anh không muốn có thêm thì giờ với nàng nữa, anh nói mối liên hệ của họ muốn được tốt đẹp thì hai người phải có tự do riêng, những ngày làm việc họ sống riêng, cuối tuần họ sống với nhau trong chừng mực nào đó tùy theo sở thích của họ và không hứa hẹn chắc chắn, vì hai người không ai muốn kết hôn. Anh chỉ muốn họ giữ nguyên tình trạng như bấy lâu nay. Gặp nhau phần lớn thì giờ vào cuối tuần, ôm ấp nhau mỗi tuần hai đêm. Anh không muốn cho thêm nàng nhiều hơn thế và có lẽ không bao giờ anh cho thêm. Hai người đã cãi nhau về chuyện này suốt cả năm qua, nhưng vấn đề chẳng đi đến đâu, khiến nàng rất bức bối. Có thêm một đêm nữa trong tuần để đi ăn tối thì có khó khăn gì đâu? Phil không muốn làm thế, anh thích con

đường cứ như thế mà đi và Sarah nói thái độ của anh là điều sỉ nhục cho nàng. Cho nên mỗi khi vấn đề được đưa ra, cuộc cãi cọ trở nên gay gắt hơn.

Nhưng bây giờ nàng đã quan hệ với anh bốn năm rồi, nàng không có thì giờ hay sức lực để tìm người khác, cặp bồ với họ. Nàng nghĩ sống với Phil nàng còn có được chút gì, biết đâu tìm ra người khác còn tệ hơn anh nữa, hay thậm chí không tìm được. Nàng gần bốn mươi tuổi rồi, đàn ông nàng quen biết đều thích đàn bà trẻ hơn. Nàng không còn là gái hai mươi hai, hay hăm bốn hăm lăm nữa. Thân hình nàng còn đẹp, nhưng không như thời nàng còn học đại học. Mỗi tuần nàng làm việc ít ra cũng năm mươi hay sáu mươi giờ, công việc rất căng thẳng, cho nên khi nàng tìm ra được người để sống chung, biết họ có muốn sống với nàng nhiều hơn những ngày cuối tuần không? Ở lại với Phil, tuy thời gian chung sống eo hẹp, nhưng thoải mái hơn. Nàng biết anh là đồ quý sứ, nhưng hiện giờ thế cũng tạm được. Có thể không tuyệt diệu. Nhưng chưa bao giờ nàng được hưởng tình dục với ai tuyệt hơn với anh. Nàng biết tiếp tục quan hệ với anh là điều sai lầm, nhưng sự quan hệ của hai người đã kéo dài được bốn năm rồi.

- Anh hy vọng em sẽ cảm thấy đỡ hơn. - Anh nói khi cho xe vào gara cách nhà nàng sáu khu phố. Nàng nghe tiếng cánh cửa gara đóng lại và có lẽ khi nói anh không thể ghé lại nhà nàng để ôm ghì nàng một lát là lúc anh đang lái xe qua nhà nàng. Nàng không để ý đến ruột nàng thắt lại do hành động ấy của anh gây nên. Yêu cầu ghé lại ôm nàng một lát như thế có vô lý không. Theo anh thì bây giờ đang ở giữa tuần. Anh không muốn làm thỏa mãn hết ước mơ của nàng, ngay cả khi gặp nhau vào cuối tuần, anh cũng không muốn. Anh có những khó khăn của riêng mình và dành thì giờ riêng để hưởng thụ những thứ tốt đẹp hơn.

- Em tin ngày mai em sẽ cảm thấy đỡ hơn, Sarah thần thờ đáp. Nếu ngày mai nàng có đỡ hơn hay không thì chẳng thành vấn đề. Vấn đề là bây giờ nàng buồn chán và như mọi khi, anh sống ích kỷ, chỉ nghĩ đến mình. Khi Phil muốn, anh sẽ là người thông minh duyên dáng, hấp dẫn, đẹp trai, nhưng anh chỉ nghĩ đến việc có lợi cho mình, mà không nghĩ đến người khác. Anh không xử sự khác hơn, nhưng nàng nghĩ rằng sau bốn năm chung sống với nhau, thế nào anh cũng biết điều hơn, mềm dẻo hơn. Anh không thể. Phil chỉ nghĩ đến nhu cầu của mình trước. Nàng không thích thái độ này của anh.

Mới đầu anh nói với nàng rằng anh tận tụy với con, rằng anh hướng dẫn luyện tập cho đội bóng Little League, anh đến dự tất cả các cuộc đấu của họ. Nhưng sau này nàng mới biết anh chỉ là người hâm mộ thể thao, bỏ việc huấn luyện vì công việc này quá mất thời giờ. Và anh không đến thăm con vào những ngày cuối tuần, vì anh muốn dành thời gian này cho anh. Anh gặp chúng để ăn tối mỗi tuần hai lần, nhưng không bao giờ để chúng ở lại đêm với anh, vì chúng sẽ làm cho anh nổi điên. Con anh một đứa mười ba, một đứa mười lăm và một đứa mười tám. Đứa lớn bây giờ đã vào đại học, còn hai đứa kia ở nhà với mẹ chúng, nhưng theo anh thì chúng gây cho cô vợ cũ của anh nhiều vấn đề khó khăn. Hai đứa nhỏ là con gái, anh nghĩ đến tiếp xúc liên hệ với chúng là cách trừng phạt nặng nề người vợ cũ vì tội đã bỏ anh mà theo người khác.

Hơn một lần, Sarah cảm thấy anh giận vợ lây đến nàng, mặc dù nàng không phạm tội gì hết. Nhưng phải có ai đẩy bị trừng phạt, không những vì tội của vợ cũ, mà còn tệ hơn nữa, là vì tội của mẹ anh, người đã dám cả gan chết đi để bỏ lại anh trên cõi đời này khi anh mới ba tuổi. Anh có nhiều chuyện cần phải giải quyết và khi không có lý do gì để trách mắng Sarah, thì anh trách người vợ cũ và các con anh. Phil có nhiều "vấn đề" khó chịu. Nhưng ngoài những chuyện này ra, Phil có nhiều điểm khiến nàng xem việc sống chung của họ chỉ là mối liên hệ tạm bợ, khó mà tin rằng họ đã đan díu với nhau suốt bốn năm trời. Trong khi nàng không muốn xác nhận việc này với mình, hay với mẹ nàng thì, lạ Chúa, Phil xem đây là mối liên hệ không có lối thoát. Nhiều lúc Sarah hy vọng cuối cùng sẽ có chút tiến bộ trong mối quan hệ của họ, không thành hôn cũng được, nhưng nàng mong họ ở với nhau nhiều thời gian hơn. Hiện giờ nàng mong sao anh nhích đến gần nàng hơn chút nữa, nhưng anh không nhích. Anh vẫn giữ khoảng cách giữa hai người, chỉ gặp nhau hai lần trong một tuần và duy trì cuộc sống riêng rẽ.

- Ngày mai khi đi tập thể dục về, anh sẽ gọi em. Và tối thứ Sáu anh sẽ gặp em... anh yêu em, em bé. Bây giờ anh phải vào nhà. Ở nhà xe lạnh quá. - Nàng muốn nói "tốt" nhưng rồi thôi. Thỉnh thoảng anh làm nàng điên đầu, và khi anh làm nàng thất vọng, nàng rất đau đớn. Anh thường

làm nàng thất vọng hơn khi thấy mình chịu đựng như thế này.

- Em cũng yêu anh, - nàng đáp, lòng phân vân không biết nói thế có ý nghĩa gì với anh. Tình yêu có ý nghĩa gì với người mà mẹ chết để mình côi cút trên đời, người mà có vợ cũ bỏ chạy theo người khác và với người mà còn cái đòi hỏi mình nhiều hơn bốn phận của người cha? “Anh yêu em”. Câu ấy có ý nghĩa gì? Anh yêu em nhưng đừng đòi hỏi anh bỏ phòng tập thể dục, hay đòi hỏi anh vào một buổi tối nữa trong tuần... hay nói anh ghé vào nhà em để ôm ghì một lát vào một đêm nằm ngoài kế hoạch gặp nhau chỉ vì em đang buồn. Có nhiều thứ bị giới hạn anh không cố gắng được. Dù nàng van xin mấy đi nữa, anh cũng không mở rộng lòng từ bi để ban phát cho nàng.

Nàng nằm và thần thờ xem truyền hình suốt một giờ nữa, cố không nghĩ gì hết, rồi ngủ quên trên ghế nệm dài. Nàng thức dậy lúc sáu giờ sáng và lại nghĩ đến Stanley, rồi nhớ đến công việc phải làm. Nàng không để cho họ đem ông Stanley ra nghĩa trang mà không có ai đi ra đó. Có thể làm thế cũng được, vì như Phil đã nói: Nàng không có bốn phận làm việc ấy, nhưng nàng muốn có mặt ở đó vì ông là bạn của nàng.

Sau đó Sarah đứng dưới vòi sen gần một giờ, khóc cho Stanley, cho bố nàng và cho Phil.

Chương 3

Sarah lái xe đến nghĩa trang ở Colma, đi qua một dãy dài xe hơi của nhà đại lý bán xe và đến Cypress Lawn trước chín giờ. Nàng báo cho cô thư ký ở văn phòng biết lý do nàng đến đây và đợi trong khu mộ chờ nhân viên nghĩa trang đem tro của Stanley đến lúc chín giờ. Họ để bình tro trong một cái vòm nhỏ và phải mất nửa giờ mới trét xong tấm bia bằng đá cẩm thạch nhỏ trước vòm. Sarah đứng nhìn họ làm, nàng buồn bã khi thấy tấm bia không có chữ. Họ nói với nàng trong vòng một tháng nữa họ sẽ thay tấm bia này bằng một tấm khác có khắc tên tuổi, ngày sinh ngày chết của ông Stanley.

Bốn mươi phút sau, công việc xong xuôi. Nàng đứng ngoài trời nắng, mặc áo dài đen ngoài có áo khoác, vẻ bàng hoàng. Nàng cảm thấy hoang mang, ngược mắt nhìn trời, nói:

- Vĩnh biệt, Stanley. - Rồi nàng lên xe, lái về văn phòng. Có lẽ Phil nói đúng, nàng hành xử không đúng chức năng nghề nghiệp. Nhưng dù có đúng như thế, nàng vẫn cảm thấy đau đớn kinh khủng. Bây giờ nàng phải làm các công việc ông đã giao, công việc mà họ đã cùng làm rất cẩn thận trong ba năm, chuẩn bị kỹ lưỡng tài sản của ông, thảo luận về luật thuế. Nàng phải đợi tin của các người được hưởng di sản. Nàng không biết phải đợi trong bao lâu, hay nàng phải ra tay tìm kiếm vài người trong số họ. Nàng biết sớm muộn gì nàng cũng sẽ tập trung được họ. Nàng đã gửi đến cho họ tin vui của ông bác mà họ không biết.

Trên đường về, nàng cố không nghĩ đến Phil, thậm chí cố không nghĩ đến Stanley. Nàng nghĩ đến chương trình gồm các việc phải làm hôm nay. Stanley đã được an táng, giản dị và khiêm tốn như ông muốn. Nàng tiến hành công việc chứng thực tài sản của ông. Nàng phải gọi nhân viên địa ốc để bàn việc rao bán ngôi nhà và định giá nó. Cả nàng và Stanley không ai biết đích thực giá trị của ngôi nhà. Đã từ lâu, ngôi nhà không được đánh giá và thị trường địa ốc đã lên giá tăng vọt trong thời gian vừa qua. Nhưng ngôi nhà không được chú ý đến, không được tân trang, thậm chí nó còn không được sơn quét từ hơn sáu mươi năm nay. Có vô số công việc cần phải làm. Phải trùng tu ngôi nhà từ tầng hầm cho đến tầng áp mái. Có lẽ phải tốn cả một gia tài kếch sù mới làm được việc này. Khi những người thừa kế đến đầy đủ, nàng sẽ hỏi họ có muốn trùng tu lại ngôi nhà trước khi đem bán không. Có lẽ họ muốn cứ để vậy mà bán, để cho chủ mới lo liệu việc này. Quyền quyết định thuộc về họ. Nhưng nàng muốn ít ra cũng phải định giá theo thị trường hiện tại, để cho những người thừa kế biết khi họ có mặt ở đây và nghe nàng đọc di chúc.

Về đến văn phòng, nàng liền gọi cho người kinh doanh địa ốc. Họ hẹn sẽ gặp nhau tại ngôi nhà vào tuần sau. Đây sẽ là lần đầu tiên Sarah đi một vòng khắp nhà. Bây giờ nàng đã có chìa khóa, nhưng nàng không muốn đi xem nhà một mình. Nàng nghĩ đi một mình sẽ làm cho nàng buồn. Đi một mình tức là nàng đã xâm nhập vào ngôi nhà, còn đi với người kinh doanh địa ốc, nàng sẽ thấy thoải mái hơn và như Phil đã nói, nàng sẽ giữ cho mình danh nghĩa vì nghề nghiệp mà làm thế. Nàng sẽ làm việc cho khách hàng, chứ không giống như việc chôn cất Stanley mà nàng đã làm như với một người bạn.

Nói chuyện xong với người kinh doanh địa ốc, nàng vừa gác máy thì cô thư ký của nàng đã gọi máy nội đàm báo cho biết mẹ nàng đang đợi điện thoại. Sarah chần chừ một lát, hít vào một hơi rồi trả lời điện thoại. Nàng thương mẹ, nhưng không thích cách bà thường xen vào cuộc sống của nàng.

- Chào mẹ, - nàng nói, giọng nhỏ nhẹ bình tĩnh. Nàng không muốn nói cho mẹ biết nỗi đau buồn trong lòng. Nói ra thường dẫn đến những chuyện nàng không muốn cãi cọ với mẹ. Bà Audrey không ngăn vượt quá ranh giới bất cứ chuyện gì đang xảy ra cho Sarah. Nhiều năm theo các nhóm tập dưỡng sinh và cách trị liệu của phương pháp này, không dạy cho bà được bài học đó. - Tối qua con có nhận tin nhắn của mẹ, nhưng mẹ nói mẹ đi vắng nên con đã không gọi.

- Con có vẻ lo lắng. Có chuyện gì bất lành à? - Bà hỏi. Nàng đã cố gắng giữ cho giọng nhỏ nhẹ bình tĩnh kia mà.

- Con chỉ mệt thôi. Con làm việc nhiều ở văn phòng. Hôm qua một khách hàng của con qua đời, con phải lo thu xếp tài sản của ông ấy để lại cho những người thừa kế. Công việc rất bề bộn.

- Mệt quá nhỉ! - Audrey tỏ vẻ thương xót, ít ra cũng cho thấy bà dễ thương. Sarah không quan tâm đến sự thương cảm ấy, nàng không muốn mẹ nàng tỏ lòng thương cảm để rồi đi vào nhiều vấn đề khác mà nàng không muốn bàn cãi với bà. Những câu hỏi của mẹ nàng và ngay cả thái độ tử tế của bà luôn luôn quá trớn, như thể đó là cách để bà đi xa hơn. - Có chuyện gì không ổn à?

- Không. Con bình thường. - Sarah nghe giọng mình nói nhỏ nhỏ, nàng ghét mình đã nói nhỏ như thế. Nói to lên, to lên, lớn lên, nàng tự nhủ, nếu không mẹ sẽ biết mình đang buồn. Khi Sarah buồn chuyện gì, Audrey đều biết hết, cho dù nàng đã tìm cách giấu giếm. Và thế là bà hỏi đủ thứ, rồi bà trách nàng. Và tệ hơn là bà còn khuyên nàng nữa. Sarah không muốn nghe bà trách mắng, khuyên lơn. - Mẹ khỏe không? Đêm qua mẹ đi đâu? - Sarah cố gắng làm cho bà lệch hướng sang vấn đề khác. Thỉnh thoảng phương pháp này có hiệu nghiệm.

- Mẹ đến dự câu lạc bộ sách mới thành lập với Mary Ann. - Mary Ann là một trong số bạn nữ của bà. Bà ấy đã sống cuộc đời góa bụa hai mươi hai năm, đi chơi với bạn gái, đánh bài brít, dự các lớp dạy về nữ công, tham gia các hội phụ nữ, thậm chí còn đi du lịch với họ nữa. Bà ta có dan díu với vài người đàn ông trong thời gian qua, nhưng hóa ra họ người thì nghiện rượu, kẻ thì rắc rối khó hiểu, hay là giấu mình đã có vợ. Hình như bà ấy lôi cuốn những người đàn ông rồi loạn chức năng đến với bà như nam châm hút sắt. Và sau khi đã tổng khứ họ đi hết, bà ta quay về giao du với phụ nữ. Sau một thời gian ngắn dan díu với người chủ tiệm xe hơi, bà ta lại trở về sống cuộc đời độc thân, vì ông chủ tiệm này hóa ra cũng là dân nghiện rượu nữa, hay là do bà ta nói thế. Sarah khó mà tin trên hành tinh này có nhiều dân nghiện rượu đến thế. Nhưng nếu trong khu vực có ai nghiện rượu, chắc chắn bà Audrey sẽ tìm ra.

- Chắc là vui lắm, - Sarah nói để khen câu lạc bộ sách. Nàng nghĩ không có gì tệ hại hơn việc đi đến câu lạc bộ sách với một đám phụ nữ. Chỉ nghĩ đến chuyện như thế thôi đã làm cho nàng không muốn gặp Phil vào cuối tuần. Nàng không muốn kết thúc cuộc đời mình như mẹ nàng. Mặc dù mẹ nàng đã nhiều lần nài nỉ, nàng vẫn không đến với nhóm "Con của kẻ nghiện rượu", nhóm dưỡng sinh mà mẹ nàng tin rằng rất hợp cho Sarah. Sarah đã gặp một bác sĩ chuyên khoa trong một thời gian ngắn giữa trường đại học và trường luật, nàng cảm thấy nàng đã giải quyết ít ra là vài "vấn đề" của nàng, như vấn đề đối với mẹ nàng cũng như vấn đề đối với bố nàng. Nàng không dan díu với người nghiện rượu nào. Những người đàn ông nàng chọn không có tâm hồn ủy mị, cùng nghề chuyên môn với nàng, chứ không phải như bố nàng. Nàng và bố tuy cùng ở một nhà, nhưng không bao giờ gặp mặt, vì ông uống rượu. Ông sống trong phòng, cách biệt với mọi người.

- Mẹ muốn báo cho con biết chúng ta sẽ ăn lễ Tạ Ơn tại nhà Mimi. - Mimi là mẹ của Audrey, bà ngoại của Sarah. Bà đã tám mươi hai tuổi, góa chồng mười năm nay sau cuộc hôn nhân dài và hạnh phúc, bà có nhân tình đậm thắm hơn cả con gái bà, thậm chí hơn cả Sarah. Hình như vào tuổi bà có rất nhiều đàn ông dễ thương, đậm thắm góa vợ. Hầu như đêm nào bà cũng đi chơi và không giống như con gái, bà rất hiếm khi đi với các phụ nữ khác. Bà có nhiều chuyện vui hơn con gái hay cháu ngoại mình.

- Tuyệt quá, - Sarah nói, ghi chú trên lịch cho nhớ. - Mẹ muốn con đem gì đến không?

- Con có thể phụ nấu món gà tây.

- Có ai đến không? - Thỉnh thoảng mẹ nàng đem một người bạn không biết đi đâu đến. Còn bà ngoại nàng thỉnh thoảng mời bạn đến, hay thậm chí còn mời cả ông bạn trai đang dan díu với bà. Việc này làm cho Audrey tức giận. Sarah nghĩ mẹ nàng ghen, nhưng không nói ra.

- Mẹ không biết. Con biết bà ngoại con rồi. Bà có nói bà sẽ mời người đàn ông thường đi chơi với bà, vì con cái ông ta đều ở Bermuda. - Mimi có nhiều đàn ông và bạn bè và không bao giờ đi đến câu lạc bộ sách. Bà có nhiều chuyện lý thú hơn để giải trí.

- Con chỉ hỏi cho biết thôi, - Sarah đáp lấy lệ.

- Con có đem Phil đến không? - Audrey gay gắt hỏi. Câu hỏi của bà có rất nhiều ý nghĩa. Ngay từ đầu, bà đã xem anh là kẻ khó chơi. Audrey có tài nhận xét rất sắc xảo về đàn ông bê bối. Bà có vẻ như muốn hỏi có phải Sarah mang đến một ống nghiệm đựng vi trùng bệnh hủi ở bữa tiệc của họ không. Năm nào bà cũng hỏi câu hỏi ấy. Khiến cho Sarah tức giận. Audrey đã biết trước câu trả lời. Sarah sẽ không đem Phil đến ăn lễ Tạ Ơn. Anh nghĩ lễ với các con và không mời nàng đến với họ. Trong bốn năm, nàng không bao giờ nghỉ ngày lễ nào với anh.

- Dĩ nhiên không. Anh ấy ở với các con, rồi họ đi trượt băng ở Tahoe. - Năm nào họ cũng làm như thế. Audrey biết rất rõ việc này. Năm nay cũng không khác những năm trước. Bốn năm nay không có gì thay đổi trong mối quan hệ của họ.

- Mẹ nghĩ là anh ta không mời con như mọi khi, - mẹ nàng nói bằng một giọng chua chát. Bà ghét Phil ngay khi gặp anh và từ đó càng lúc tình hình càng tệ thêm. Điều duy nhất mà bà không lên án anh là đồng tính luyến ái và nghiện rượu. Anh không thuộc hạng người có hai tật này. - Mẹ nghĩ anh ta không mời con quả thật là điều đáng tởm. Điều này nói cho con biết anh ta dạn dĩ với con nhằm mục đích gì rồi. Con đã ba mươi tám tuổi, Sarah. Nếu con muốn có con thì con phải tìm người khác và kết hôn với anh ta. Phil sẽ không thay đổi đâu. Anh ta có quá nhiều vấn đề. - Dĩ nhiên mẹ nàng nói đúng và Sarah biết Phil rất ghét bất cứ hình thức giúp đỡ về mặt trị liệu nào.

- Sáng nay không lo về chuyện ấy, mẹ à. Con có nhiều vấn đề tại văn phòng cần phải lo. Anh ấy cần ở với con anh ấy. Anh ấy ở một mình với chúng trông dễ thương hơn. - Nàng không muốn xác nhận điều này với mẹ, nhưng vấn đề này cũng làm cho nàng buồn bực trong thời gian một hai năm vừa qua. Nàng đã gặp con anh nhiều lần, nhưng anh không bao giờ mời nàng đến nghỉ cuối tuần với chúng, hay đi nghỉ với chúng. Anh đã nói với nàng giống như nàng vừa nói với mẹ nàng. Anh nói anh cần ở một mình với các con anh. Đây là chuyện quan trọng. Như việc đi đến phòng tập năm đêm một tuần vậy, việc này đã ngăn cản họ gặp nhau vào những ngày trong tuần, ngoài hai ngày nghỉ cuối tuần. Sau bốn năm, nàng muốn được anh mời đi nghỉ lễ với anh, nhưng việc này không có trong giao ước của họ. Nàng là người bạn gái cuối tuần của anh thôi. Điều đáng ngạc nhiên là nàng chịu đựng tình trạng này trong một thời gian lâu như thế, thật khó tin nổi, ngay cả với nàng. Bốn năm trôi qua mà không có gì thay đổi. Không thành hôn đã đành rồi, nhưng ít ra anh cũng phải du di nói rộng nguyên tắc một chút chứ. Nếu anh mềm dẻo một tí, cuộc sống của nàng chắc sẽ dễ chịu hơn.

- Mẹ nghĩ con đã chịu đựng anh ta quá nhiều, Sarah à. Anh ta là đồ ăn bám.

- Không. Anh ấy không phải thế. Anh ấy là một luật sư rất thành công. - Sarah đáp, cảm thấy như mới mười hai tuổi khi nói với mẹ. Audrey luôn luôn làm cho nàng phải tự vệ, dồn nàng lui vào trong góc.

- Mẹ không nói về nghề nghiệp của anh ta. Mẹ nói về mối quan hệ của con với anh ta. Nó thiếu nghiêm túc. Sau bốn năm, việc này sẽ đi đến đâu? - Nàng không đợi nó đến đâu hết, mà chỉ mong mỗi tuần hai người gặp nhau thêm một hay hai ngày nữa thôi. Nhưng bị mẹ đặt vào tình trạng khó xử như thế này luôn luôn làm cho nàng khó chịu, nàng cảm thấy như thế mình làm việc gì sai trái vậy.

- Chúng con chỉ muốn như hiện nay là được rồi, mẹ à. Tại sao mẹ không nghỉ ngơi cho khỏe, bỏ qua chuyện này đi? Ngay bây giờ con không có thì giờ để nghỉ đến chuyện này. Con quá bận bịu công việc.

- Mẹ cũng có công việc "và" có con bằng tuổi con, - Audrey nói với giọng tự mãn, trong khi đó Sarah cố gắng để khỏi nhắc cho bà nhớ rằng chồng bà cũng là kẻ ăn bám, bằng mọi cách. Ông không xứng đáng làm chồng, làm cha, thậm chí không chịu làm việc để sống. Nhưng Sarah không nói, như mọi khi. Nàng không muốn gây gổ với mẹ, nhất là hôm nay lại càng không muốn tí nào hết.

- Hiện con không muốn có con, mẹ à. - Điều này cũng có thể là mãi mãi. Nàng cũng không muốn có chồng, vì sợ đến một ngày nào đó anh ta cũng sẽ như bố nàng. - Con sống như thế này là hạnh phúc rồi.

- Khi nào con sẽ mua căn hộ mới? Lay Chúa, Sarah, chỗ ở hiện nay của con là nơi đổ rác. Con cần có chỗ khác tốt hơn và vứt hết các thứ rác rưởi mà con đã dùng khi còn đi học. Con cần có một căn hộ thực sự, như người đã trưởng thành.

- Con trưởng thành rồi. Con thích căn hộ của con. - Sarah nói, nghiêng chặt hai hàm răng. Sáng nay nàng đã chôn người bạn và khách hàng mà nàng mến nhất, đêm qua Phil đã làm nàng chán nản, bây giờ nàng không muốn bị mẹ hành hạ về chuyện căn hộ và người bạn trai của mình. - Bây giờ con phải làm việc. Hẹn gặp mẹ vào ngày lễ Tạ Ơn.

- Sarah, con không thể trốn chạy sự thực mãi được. Con cần phải đối diện với các vấn đề của con. Nếu con không làm, con sẽ phí thời gian với Phil hay với loại đàn ông như anh ta. - Điều bà nói thật đúng. Nàng cần đòi hỏi Phil thêm nhiều hơn, nhưng nàng không tin sẽ có thêm được cái gì khác. Và nếu nàng cứ đòi hỏi, anh ta sẽ bỏ đi, rồi nàng sẽ không có ai để chung sống với mình vào những ngày cuối tuần. Khi ấy nàng sẽ sống cô đơn, cuộc sống như thế không có gì thú vị, nàng không muốn thay anh bằng những câu lạc bộ sách như mẹ nàng. Đây là vấn đề khó khăn Sarah chưa giải quyết được và hiện nàng chưa sẵn sàng để đối diện với nó. Và nàng dứt khoát không muốn bị mẹ nói nhiều. Việc bà quấy rầy như thế này càng làm cho tình hình trở nên tệ hơn.

- Cám ơn mẹ đã lo cho con nhưng bây giờ không phải lúc để bàn về chuyện này. Con hiện có rất nhiều việc phải làm ở văn phòng. - Nàng muốn làm theo Phil, không nghe theo ai hết. Lẩn tránh và từ chối hết. Đây là trò đời hay nhất của anh. Nàng đã hành động như anh từ một năm nay.

Sau khi gác máy, nàng rất nản lòng. Khó mà để ngoài tai những câu hỏi hóc búa và lời chỉ trích của mẹ nàng. Mẹ nàng luôn luôn muốn tước hết phương cách biện hộ của nàng, để nàng đứng trần truồng và nhìn vào từng lỗ chân lông. Cái nhìn chăm chăm của mẹ, nàng không sao chịu nổi và những lời phán xét của bà về bất cứ điều gì trong cuộc sống của Sarah, làm cho nàng cảm thấy buồn thêm. Nàng không muốn đến dự lễ Tạ Ơn với bà. Ước gì nàng đi Tahoe được với Phil. Ít ra bà ngoại nàng cũng sẽ giữ cho tình hình vui vẻ. Bà thường như thế. Và rất có khả năng Mimi sẽ mời một trong các bạn trai của bà. Họ rất dễ thương. Mimi có tài làm quen với họ bất cứ khi nào bà đi đâu.

Sau đó một lát, bà ngoại nàng gọi điện thoại đến, nhắc lại lời mời đến ăn lễ Tạ Ơn mà Sarah đã nghe mẹ nàng nói hồi nãy. Cuộc nói chuyện rất tương phản với khi nàng nói với mẹ, bà ngoại Mimi rất vui vẻ, dễ thương và bà nói ngắn gọn. Bà ngoại của nàng là người đáng quý. Sau đó, Sarah chấm dứt công việc cuối cùng về tài sản của Stanley, nàng ghi lên giấy những câu hỏi nàng sẽ hỏi người kinh doanh địa ốc và hỏi xem thư thông báo cho những người thừa kế đã gửi đi hết chưa. Rồi nàng bắt tay vào công việc của những khách hàng khác. Cuối cùng một ngày làm việc mười ba giờ lại trôi qua. Nàng về đến nhà lúc 10 giờ đêm và đến nửa khuya Phil gọi đến cho nàng. Anh có vẻ quá mệt mỏi, anh nói anh sắp đi ngủ. Anh nói anh ở phòng thể dục về nhà lúc mười một giờ ba mươi. Lại thay là anh chỉ ở cách nhà nàng có mấy khu phố, thế mà anh làm như thể anh ở trong một thành phố khác mỗi tuần năm ngày. Thật khó mà không cảm thấy mình đang ở gần bên anh và muốn gần gũi anh thêm, nhất là khi nhiều chuyện không hay xảy đến với anh. Thỉnh thoảng nàng không thể hiểu nổi tại sao việc gặp thêm nàng một bữa nữa trong tuần lại khó khăn đối với anh đến thế. Sau bốn năm cặp bồ với nhau, Sarah có đòi hỏi gì nhiều đâu.

Họ nói chuyện trên điện thoại với nhau trong năm phút, nói về chuyện họ sẽ làm vào ngày cuối tuần. Sau đó mười phút, nàng lơ mơ nghĩ, đơn côi trên giường, chiếc giường cả tuần nàng không dọn dẹp sửa sang.

Đêm đó nàng nằm mơ thấy ác mộng về mẹ nàng, thức dậy hai lần, lần nào nàng cũng khóc. Sáng hôm nay khi thức dậy, nàng vừa đau bụng vừa đau đầu, nàng tự nhủ chắc vì buồn về chuyện ông Stanley qua đời. Không sao, một tách cà phê, hai viên aspirin và một ngày làm việc vất vả ở văn phòng là yên hết.

Chương 4

Đến tối thứ sáu, Sarah cảm thấy mệt mỏi bơ phờ. Một trong số những người thừa kế của ông Stanley đã tiếp xúc với nàng, nhưng nàng không nghe tin tức gì của những người khác. Nàng hẹn với người kinh doanh địa ốc sẽ gặp nhau tại ngôi nhà vào thứ hai tới. Nàng rất muốn xem toàn bộ ngôi nhà. Từ mấy năm nay, ngôi nhà là nơi bí mật đối với nàng. Nàng chưa bao giờ thấy những tầng khác, nên rất nôn nóng được xem toàn bộ nó vào thứ hai.

Trong khi nói chuyện với bà ngoại trên điện thoại, bà gọi Sarah sau khi nàng nói chuyện với mẹ trước đó một lát trong tuần, Mimi nói nàng đem theo bất kỳ ai đến lễ Tạ Ơn cũng được. Mimi luôn luôn chào mừng bạn bè của Sarah. Bà không nói thẳng đến Phil, nhưng Sarah biết bà cũng sẵn sàng mời anh. Không giống như Audrey, bà không nhòm ngó, công kích, hay hỏi những câu có thể làm cho Sarah khó chịu. Mỗi liên hệ của Sarah với bà ngoại thường thoải mái, cởi mở, nồng nhiệt. Bà là người rất dễ thương, Sarah không thấy ai mà không thương bà, đàn ông đàn bà hay trẻ con cũng vậy. Thật khó tin một người dịu dàng hạnh phúc như bà mà lại sinh ra một người con khó tính như Audrey. Nhưng cuộc đời của Audrey và hôn nhân của bà không được tốt đẹp như mẹ bà và những lời lầm do bà tạo nên bắt bà phải trả giá đắt. Cuộc sống vợ chồng của bà Mimi lâu bền và hạnh phúc, đầm ấm, chồng bà là người đáng quý, họ đã sống với nhau hơn năm mươi năm. Không giống như Sarah, bố nàng là người xấu, bỏ đi. Bà Audrey trở nên chua chát, công kích và nghi ngờ kể từ lúc ấy. Sarah ghét tính tình của mẹ, nhưng nàng không trách bà. Bố Sarah nghiện rượu nặng, không tiếp xúc với ai, chính việc này đã làm cho mẹ nàng gắt gỏng.

Vào tối thứ sáu, khi nàng về đến nhà, nàng mệt mỏi bơ phờ và kiệt sức. Cảnh bình tro của Stanley gắn kín vào trong hầm mộ làm cho nàng choáng váng. Thế là chấm dứt một đời người, rất buồn. Ông sống lâu, nhưng xét về nhiều mặt, đời sống của ông trống rỗng. Ông để lại một gia sản kếch sù, nhưng rất ít người thân thuộc. Nàng nhớ mãi lời dặn dò của ông rằng nàng đừng sống như ông. Ông dặn nên sống nhiều hơn làm việc và bỗng nàng nhận thấy lời ông đúng đắn hơn bao giờ hết. Lời của ông trong ba năm qua đã hằn sâu trong tâm trí nàng. Nàng bắt đầu thấy ý nghĩa của lời ông nói qua những chuyện đã xảy ra, kể cả thái độ không sẵn sàng gặp nàng thêm một ngày nữa trong tuần của Phil. Bỗng nàng chán ngán thái độ ấy của anh, hoài nghi các nguyên do mà anh đã viện ra với nàng trong bốn năm qua. Cho dù yêu cầu của nàng không chính đáng với anh, không hợp với chương trình của anh, nhưng nàng vẫn cần thể và muốn gặp nhau thêm nữa. Việc anh từ chối không ghé vào nhà nàng để an ủi nàng vào cái đêm ông Stanley qua đời, đã để lại cho nàng cái dư vị chua chát. Dù họ không lấy nhau thì bốn năm cặp bồ với nhau phải có cái gì đó làm cho tình cảm đậm đà hơn chứ. Nếu không thành vợ thành chồng, thì họ cũng phải đến với nhau khi cần và gặp nhau để an ủi nhau trong những giờ phút khó khăn chứ. Phil thẳng thừng từ chối lời yêu cầu của nàng. Nếu trường hợp như thế mà không giúp nhau, thì cặp bồ với nhau để làm gì? Chỉ vì tình dục thôi à? Nàng muốn nhiều hơn thế, ông Stanley nói đúng. Nên có gì trong cuộc sống hơn là chỉ biết làm việc sáu mươi giờ một tuần và ái ân tạm bợ qua đêm.

Phil thường có mặt ở nhà nàng, theo thỏa thuận ngầm vào mỗi tối thứ sáu vào lúc tám giờ, sau khi tập thể dục xong. Thỉnh thoảng chín giờ. Anh nói rằng anh cần tập thể dục ít ra là hai giờ, thỉnh thoảng ba, để thư giãn, xua đuổi hết sự căng thẳng do công việc trong ngày gây ra. Tập thể dục cũng còn làm cho thân hình trông đẹp lên, anh biết thân hình anh đẹp và để cho nàng khỏi chê. Thỉnh thoảng việc này làm cho nàng bức mình. Anh có thân hình đẹp hơn nàng. Nàng ngồi nơi bàn làm việc mười hai giờ một ngày, chỉ tập thể dục vào những ngày cuối tuần thôi. Trông nàng rất tuyệt, nhưng không tuyệt bằng anh, vì anh tập ở phòng thể dục mỗi tuần hai mươi giờ. Nàng không cần tập nhiều như thế, mà nàng cũng không có thì giờ. Ngày nào anh cũng dành nhiều giờ để tập thể dục. Việc này thường khiến nàng bất bình, nhưng nàng cố bỏ qua, không lưu tâm đến. Tình hình càng ngày càng gay gắt hơn, vì nàng sống với anh ít thì giờ quá, nhất là những ngày làm việc trong tuần. Nàng không phải là ưu tiên hàng đầu của anh, việc này làm cho nàng tức giận. Nàng muốn nàng là ưu tiên hàng đầu của anh, nhưng nàng biết không được. Nàng thường nghĩ, với thời gian, nàng sẽ trở nên quan trọng với anh hơn, nhưng

trong những tháng vừa qua, sự hy vọng được như thế bắt đầu phai mờ. Anh vẫn cương quyết bảo thủ ý kiến của mình. Giữa họ không có gì tăng trưởng hay thay đổi. Anh vẫn duy trì nguyên trạng. Họ như bị đóng băng, nàng cảm thấy không có gì thêm vào tình trạng sống chung với nhau hai đêm trong bốn năm rồi. Nàng không hiểu tại sao từ ngày ông Stanley qua đời đến nay, mấy ngày rồi, nàng có cảm giác rằng có lẽ thời gian gặp nhau như thế không đủ. Nàng cần nhiều hơn nữa. Có lẽ không cần hôn nhân, nhưng nàng cần sự tử tế, cần sự nâng đỡ về tình cảm, cần tình yêu. Dù sao thì sau khi ông Stanley chết rồi, nàng cảm thấy yếu đuối hơn.

Không đạt được điều mình mong muốn khiến cho nàng tức giận Phil. Nàng đáng được thời gian ở chung với anh nhiều hơn hai đêm mỗi tuần như hiện nay. Nhưng nàng cũng biết rằng nếu nàng muốn tiếp tục quan hệ với anh, nàng phải chấp nhận điều khoản mà họ đã thỏa thuận với nhau từ ban đầu. Anh sẽ không nhượng bộ. Nghĩ đến chuyện mất Phil, nàng hoảng sợ. Nàng đã nghĩ đến chuyện này, nhưng nàng sợ sống cô đơn như mẹ nàng. Hình ảnh của bà Audrey làm cho nàng hoảng sợ. Sarah thích bám theo Phil hơn là kết thúc đời mình trong sông bài brít và câu lạc bộ sách như mẹ nàng. Trong bốn năm qua, nàng không gặp người đàn ông nào khác mà nàng thấy ưng ý. Nhưng mối liên hệ của nàng với Phil lâu nay chỉ là mối liên hệ về thể xác hai ngày một tuần được phát sinh do thói quen, chứ không phải vì tình cảm, vì tình yêu. Sống với anh, nàng từ bỏ nhiều thứ. Bỏ hy vọng có được hoàn cảnh tốt đẹp hơn, bỏ tình yêu của người đàn ông có thể tốt hơn hay thương yêu nàng nhiều hơn. Bây giờ nàng có vẻ đứng trước tình thế tiến thoái lưỡng nan hơn bao giờ hết. Cái chết của Stanley đã làm cõi lòng nàng xao động rất nhiều.

Tối đó Phil có mặt sớm hơn những lần trước. Nàng có đưa chìa khóa nhà cho anh, nên anh tự vào nhà, đến ngồi ở ghế nệm dài. Anh lấy điều khiển, bật tivi lên xem. Khi Sarah ở trong phòng tắm đi ra, nàng đã thấy anh ngồi đó rồi. Phil quay nhìn lui, tựa đầu vào chỗ dựa tay trên ghế nệm dài, rên rĩ với nàng:

- Ôi lạy Chúa, anh đã trải qua một tuần thật khủng khiếp.

- Thời gian gần đây nàng thường nghe anh kêu ca về tuần làm việc của mình không thuận lợi. Sau đó anh mới hỏi han về nàng. Thật đáng ngạc nhiên là gần đây anh đã có nhiều chuyện làm cho nàng tức giận. Thế nhưng nàng vẫn bỏ qua. Nàng xem tình cảm của mình đối với anh, xem phản ứng của nàng đối với anh trước thái độ thảo nhiên thích thú của anh như thể mình là người nào khác, là người vô hình lơ lửng đâu đó trên trần nhà, quan sát những chuyện xảy ra trong phòng, lặng lẽ đánh giá tình hình.

- Em cũng vậy. - Nàng cúi xuống hôn anh, người vẫn trong chiếc khăn tắm nước còn giọt, mái tóc dài còn ướt vì tắm dưới vòi sen. - Việc lấy cung khai của anh như thế nào?

- Bất tận, chán ngấy và ngu ngốc. Chúng ta có gì ăn tối không? Anh đói meo.

- Chưa có gì. Em không biết anh muốn đi ăn ngoài hay ở nhà.

Họ thường ở nhà vào tối thứ sáu, vì cả hai đều mệt mỏi sau một ngày làm việc dài, nhất là Sarah. Nhưng Phil cũng làm việc nhiều, lĩnh vực của anh căng thẳng hơn lĩnh vực của nàng. Anh thường xuyên tham gia vào việc tổ tụng, tuy anh thích việc này, nhưng nó gây cho anh nhiều lo âu hơn công việc của nàng. Nàng chỉ ngồi rất lâu, cố khám phá ra luật thuế mới để giúp khách hàng, hay bảo vệ họ khỏi bị những người khác làm thiệt hại. Công việc của nàng cần phải chịu khó, phải tỉ mỉ từng li từng tí, nhiều khi rất nhàm chán. Công việc của anh thì có tính phô trương hơn.

Nàng và Phil hiếm khi vạch kế hoạch vào tối thứ sáu, hay thậm chí cả ngày thứ bảy. Khi họ gặp nhau, họ thường tùy cơ ứng biến.

- Nếu anh muốn đi ăn ngoài, em sẽ đi với anh, không sao. - Nàng nói, nghĩ rằng việc này có thể làm cho anh vui. Nàng vẫn chán nản vì cái chết của ông Stanley. Việc ông qua đời đã phủ một màu tang tóc lên công việc của nàng suốt tuần nay. Và mặc dù nàng âm thầm thắc mắc, than phiền về anh, thậm chí còn nghi ngờ về anh, nhưng nàng vẫn sung sướng khi được gặp anh. Anh là người đã quen thuộc với nàng rồi, gặp anh vào cuối tuần là phương cách thư giãn rất

thoải mái và thỉnh thoảng họ có nhiều chuyện rất vui. Anh nằm trên ghế nệm dài xem truyền hình trông rất đẹp trai, khỏe mạnh và vui vẻ. Anh cao gần một mét tám mươi hai, tóc màu vàng hung và mắt không xanh như nàng mà có màu lục. Anh là loại đàn ông đẹp trai điển hình, vai rộng, ngực nở bụng thon, chân dài. Anh ở trần trông còn đẹp hơn nữa, nhưng tuần này nàng không ham. Cái chết Stanley làm cho nàng buồn rầu, khiến tình dục bị giảm - Tuần này nàng thích ôm ấp Phil nhiều hơn, việc này dễ dàng thôi. Họ hiếm khi làm tình vào tối thứ sáu, vì cả hai thường mệt mỏi. Nhưng họ sẽ làm bù vào sáng, hay tối thứ bảy và nhiều khi còn làm vào ngày chủ nhật, trước khi anh về nhà để chuẩn bị công việc cho tuần sau. Từ lâu nay nàng đã cố thuyết phục anh ở lại tối chủ nhật, nhưng anh nói anh thích sáng thứ hai đi làm việc từ nhà mình. Ở nhà nàng, anh thường cảm thấy vô tổ chức, không có thứ gì của anh ở đây hết. Và anh không thích nàng ở lại nhà anh vào tối chuẩn bị cho ngày mai đi làm việc. Anh nói, trước khi trở lại với công việc vào sáng thứ hai, anh muốn đêm đó được ngủ yên, không bị quấy rầy, mà nàng thì rất ồn ào. Anh nói thế là có ý khen, nhưng nàng lại rất buồn, thất vọng.

Nàng luôn tìm cách để tăng thêm thì giờ ở với nhau, trong khi đó anh tìm có nọ để giữ nguyên trạng như trước. Anh luôn luôn thắng. Nhưng mấy hôm vừa qua, nhiều biến cố quan trọng có thể thay đổi phần nào tình thế. Việc anh cương quyết không nói rộng thời gian gặp nhau đã làm cho nàng nản chí, nàng cảm thấy mình không quan trọng đối với anh nữa. Có lẽ mẹ nàng nói đúng, mặc dù nàng không muốn chấp nhận. Có lẽ nàng cần nhiều thứ khác nữa để sống chứ không chỉ mong đợi vào những gì mà Phil đã cho nàng. Không thành hôn cũng được, vì Sarah cũng không có kế hoạch lấy chồng, nhưng ít ra cũng có thêm vài đêm sống chung trong tuần và thỉnh thoảng đi nghỉ lễ với nhau chứ. Nàng cảm thấy như thế nàng xét lại cuộc sống, nàng muốn sống với cuộc đời, trong mấy ngày sau khi ông Stanley qua đời. Nàng không muốn kết thúc cuộc đời trong cảnh cô đơn, chỉ lo kiếm tiền và tạo sự nghiệp như ông Stanley đã làm. Cuộc đời còn phải có cái gì nhiều hơn nữa. Phil hình như không đáp ứng được yêu cầu của nàng và anh không muốn thế. Bỗng nhiên bây giờ nàng đòi hỏi đủ thứ, trước đây không bao giờ nàng như thế. Có lẽ Stanley đã nói đúng khi trách mắng nàng, khuyên nàng đừng làm việc nhiều mà cần phải sống.

- Nếu chúng ta gọi nhà hàng đem thức ăn đến để ăn tối nay thì em có phiền không? - Phil hỏi nàng, anh nằm duỗi người ra một cách thoải mái - Nằm trên ghế nệm này thật thích, anh không muốn đi đâu hết. - Anh không biết gì về nỗi lo lắng sâu xa của nàng trong tuần qua. Đối với anh, nàng có vẻ bình thường.

- Được, làm thế hay đấy. - Nàng có cả một chồng thực đơn của các nơi họ thường gọi đặt hàng mang đến: Thức ăn Ấn Độ, Thái Lan, Nhật Bản, Ý. Các quán ăn sẵn sàng mang thức ăn đến. Hầu hết thời gian, nàng sống bằng thực phẩm làm sẵn mua đem về nhà ăn. Nàng không có thì giờ để nấu nướng hay đủ kiên nhẫn để nấu, rồi kỹ năng nấu nướng bị giới hạn, nàng thường xác nhận điều này. - Tối nay anh muốn ăn món gì? - Nàng hỏi, lòng sung sướng vì đang sống bên anh. Dù anh có nhiều sai trái hay giới hạn thì giờ, nhưng không có gì tệ hơn phải sống cô đơn. Việc anh có mặt bằng xương bằng thịt bên cạnh nàng, hình như đã xua tan được mối nghi ngờ trong lòng nàng về anh trong tuần ấy. Nàng thích sống với anh, cho nên nàng muốn gặp anh nhiều hơn.

- Anh không biết... đồ ăn Thái à?... món sushi phải không?... Anh ớn món bánh pizza quá rồi. Anh đã ăn món này cả tuần trong văn phòng... Món ăn Mexico ra sao? Hai bánh Burnito thịt bò và thêm chất cay chắc ngon đấy. Em ăn được không?

- Phil đề nghị. Anh thích thức ăn cay nồng.

- Tuyệt đấy, - nàng đáp, nhoẻn miệng cười. Thức ăn như thế nàng thấy cũng ngon. Nàng thích những buổi tối thứ sáu nhàn nhã, ngồi trên sàn nhà, vừa ăn vừa xem truyền hình và thư giãn sau một tuần dài. Họ hầu như thường gặp nhau ở nhà nàng, ăn ở đây và thỉnh thoảng ngủ ở nhà anh. Anh thích cái giường của mình, nhưng ngày cuối tuần anh muốn ngủ ở nhà nàng. Cái lợi khi ngủ nơi nhà nàng đối với anh, là anh có thể ra về bất cứ lúc nào anh muốn vào ngày hôm sau, để làm công việc của mình.

Nàng gọi mua thức ăn ở quán Mexico như anh yêu cầu, thêm thịt gà và pho mát cho nàng và cái

bánh đôi thịt bò của anh có thêm nhiều ớt. Gọi xong, nàng nằm xuống ghế nệm dài với anh, đợi nhà hàng đem thức ăn đến. Anh quàng tay ông nàng, kéo sát vào anh, cả hai lơ đãng nhìn lên máy truyền hình. Họ đang xem chương trình đặc biệt nói về bệnh truyền nhiễm ở châu Phi. Chương trình không làm cho họ quan tâm, nhưng họ xem để thư giãn tinh thần sau một tuần làm việc cật lực. Như những con ngựa đua cần nghỉ ngơi sau cuộc đua dài. Cả hai đều làm việc vất vả.

- Ngày mai anh muốn làm gì? - nàng hỏi. - Những đứa bé có chơi gì cuối tuần này không?

- Không. Anh không có bốn phen làm cha. Chúng không cần đến anh. - Cậu con trai của anh đã vào đại học LA đợt tháng tám rồi, học năm thứ nhất, còn hai cô con gái thì bận bịu với bạn bè vào ngày cuối tuần. Bây giờ con trai anh đi rồi, anh khỏi mất thời giờ đến dự các trận đấu thể thao với con. Các cô con gái quan tâm đến bạn trai hơn thể thao, vì thế mà cuộc sống của anh thoải mái hơn. Cô con gái lớn của anh chơi quần vợt rất khỏe, anh rất thích chơi với cô bé. Nhưng đến mười lăm tuổi, cô bé không muốn chơi vào những ngày cuối tuần với bố nữa, vậy là anh được tự do. Còn cô con gái út không thích thể thao. Thể thao là phương thức duy nhất Phil dùng để gặp gỡ các con. - Em muốn làm gì? - Anh hỏi với vẻ thản nhiên.

- Em không biết. Có lẽ đi xem xi nê. Ở viện bảo tàng Moma có triển lãm ảnh nghệ thuật, nếu anh muốn, chúng ta đi xem cho vui. - Nàng muốn đi xem từ mấy tuần rồi, nhưng chưa đi được. Nàng hy vọng đi xem cuộc triển lãm ảnh trước khi nó đóng cửa.

- Ngày mai anh có nhiều chuyện phải làm, - anh bỗng nhớ ra. - Anh cần thay cái vỏ xe mới, rửa xe, đi lấy đồ hấp tẩy khô, giặt áo quần, quét dọn nhà cửa. - Nàng biết ý nghĩa của những việc anh vừa nói. Sáng mai anh sẽ ra về sớm và trở lại đúng giờ để ăn tối. Anh thường chơi cái trò này nhiều lần rồi, thoát tiên anh nói anh không có việc gì để làm, rồi bận rộn từ sáng cho đến tối, làm những công việc mà anh nói nàng không cần nhọc sức làm với anh. Anh thích tự mình làm những công việc lặt vặt. Anh nói công việc nhanh thôi tại sao làm mất thì giờ của nàng làm gì. Nàng thì thích làm những việc này với anh. Làm thế khiến nàng cảm thấy mình gắn bó mật thiết với anh hơn, nhưng việc này anh cố tránh bằng mọi giá. Đối với anh, hai người gắn bó nhau quá nhiều sẽ rất bất tiện.

- Tại sao chúng ta không sống với nhau cả ngày? Anh có thể giặt áo quần ở đây vào ngày chủ nhật, - Sarah đề nghị. Nàng có máy giặt để trong chung cư, nhưng không thể để trong căn hộ của nàng. Máy ở đây cũng dùng được như máy trong chung cư của anh, họ có thể vừa làm vừa xem phim trên truyền hình, hay xem video. Nàng không ngại việc giặt áo quần cho anh. Thỉnh thoảng nàng thích làm một ít công việc nội trợ như thế.

- Đừng nói đại, anh sẽ giặt tại nhà anh. Có thể anh còn ra phố mua thêm đồ lót. - Anh thường làm thế khi lười biếng không giặt áo quần, hay quá bận. Cái trò này những người độc thân thường làm. Thậm chí anh còn mua áo sơ mi khi không có thì giờ đi lấy đồ hấp tẩy khô. Kết quả là anh có cả đồng đồ lót và một tủ đầy áo sơ mi. Thế cũng tiện cho anh. - Buổi sáng anh sẽ đi thay vỏ xe. Anh muốn thay ở Oakland.

Tại sao em không đi thăm viện bảo tàng trong khi anh đi làm công việc của anh? Anh không thích loại ảnh nghệ thuật. - Trong ngày thứ bảy anh không ở với nàng. Anh thích độc lập một mình làm việc của mình, rồi đến tối về với nàng.

- Em muốn ở bên anh, - nàng nói, giọng đa cảm. Vừa khi ấy, chuông cửa reo. Nhà hàng đem thức ăn đến. Nàng không thích cãi cọ với anh về công việc lặt vặt của anh, hay về việc gì mà cả hai sẽ làm vào ngày hôm sau.

Thức ăn ngon và sau khi họ ăn xong, anh nằm dài trên ghế nệm dài lại. Nàng cất những thức ăn thừa, phòng khi nào muốn ăn thì lấy ra ăn. Sarah ngồi xuống trên sàn nhà bên cạnh Phil, anh cúi xuống hôn nàng. Nàng cười với anh. Đây là thời điểm sung sướng nhất trong thời gian nghỉ cuối tuần của họ, không phải công việc lặt vặt mà nàng không làm cùng anh, nhưng là tình thương mà anh cùng nàng san sẻ khi ở bên nhau. Mặc dù thời gian xa cách nhau quá nhiều, nhưng anh vẫn là người rất có nhiệt tình. Anh là người có hai tính khác nhau kỳ lạ, vừa độc lập vừa thính thoảng dễ chịu.

- Hôm nay anh đã nói anh yêu em phải không? - Anh hỏi, kéo nàng vào sát anh.

- Trước kia thì không. - Nàng cười với anh. Nàng nhớ anh suốt cả tuần, rất nhớ. Tình hình rất tốt đẹp giữa họ vào ngày cuối tuần, rồi đến chủ nhật anh đi suốt năm ngày. Sự tương phản giữa thời gian vắng mặt và thời gian có mặt của anh thật là trầm trọng. - Em cũng yêu anh, - nàng nói, hôn đáp lại anh, rồi vuốt mái tóc vàng mịn của anh, vừa nép mình vào sát người anh.

Họ cùng ngồi xem tin tức thời sự lúc mười một giờ. Tối thứ sáu thường trôi qua rất nhanh. Trong buổi ăn tối, họ thảnh thơi được vài giờ, nói chuyện về công việc trong tuần, hay ngồi yên lặng bên nhau, thế là buổi tối hết. Một nửa thời gian nghỉ cuối tuần đã trôi qua trước khi nàng có cơ hội để lấy hơi, thư giãn và hưởng thụ. Nàng không tin thời gian nghỉ cuối tuần trôi qua nhanh như thế.

Sáng thứ bảy họ dậy tương đối sớm. Trời tháng mười một lạnh, xám xịt. Khi họ bước ra khỏi giường, mưa phùn phủ mờ kính cửa sổ, anh đi tắm còn nàng đi nấu bữa sáng. Sarah thường làm bếp trong bữa ăn sáng. Phil nói anh thích bữa sáng do nàng nấu. Nàng làm bánh mì nướng, bánh quế và chả trứng rất ngon. Nàng làm trứng rán còn vụng, nhưng có một lần nàng luộc trứng hồng đào quá tuyệt. Lần này nàng chiên chả trứng với thịt heo xông khói ăn với bánh nướng xốp, làm cho anh một ly nước cam lớn, còn nàng một tách bơ cà phê pha bằng máy, anh đã tặng cho nàng cái máy pha này vào dịp Giáng Sinh năm đầu tiên họ gặp nhau. Món quà này không phải quà kỷ niệm, mà là thứ họ cùng dùng trong bốn năm qua. Khi nào có anh đến nàng mới dùng. Còn ngoài ra, khi nàng đi làm, nàng dùng xe ở các cửa hàng Starbuck mua cốc cà phê sữa, đem đến văn phòng vừa làm vừa uống. Nhưng vào dịp cuối tuần, họ ăn điểm tâm sang trọng do nàng nấu.

Khi ăn trứng và thịt heo xông khói, anh khen: - Tuyệt quá. - Nàng đưa tay ra khe cửa lấy báo rồi đưa cho anh.

Buổi sáng thứ bảy nhàn nhã tuyệt vời, nàng muốn vào giường lại và làm tình với anh. Họ không làm tình từ tuần trước. Thỉnh thoảng họ nghỉ làm tình một tuần, khi một hay hai người quá mệt hay ốm. Hầu hết thời gian, nàng thích sự đều đặn và khả năng tin cậy trong đời sống yêu đương. Họ biết nhau rất rõ và đã ăn nằm với nhau rất tuyệt trong bốn năm qua. Thật khó mà chấm dứt tình trạng này. Anh có rất nhiều điều nàng không muốn để mất. Sự bầu bạn của anh, sự thông minh của anh, việc anh cũng là luật sư và thường quan tâm đến việc nàng làm, ít ra cũng đến mức độ nào đấy, mặc dù luật thuế là bộ môn không làm cho anh hứng thú. Khi gặp nhau, họ cùng hưởng những giây phút vui vẻ bên nhau, họ thích phim và khoái những thực phẩm giống nhau. Nàng thích các con anh, nhưng nàng ít gặp chúng, mỗi năm có lẽ chỉ gặp chúng vài lần. Bất cứ khi nào họ đi chơi với bạn của nàng hay bạn của anh, hình như họ thích cùng một số người và sau đó có cùng ý kiến về số người này như nhau. Có nhiều việc tác động đến mối liên hệ của họ, vì thế mà anh rất bực mình, đến nỗi anh không muốn tiến xa hơn tình trạng hiện nay của họ. Mới đây, nàng nghĩ rằng có thể ngày nào đó nàng sẽ sống với anh, nhưng rồi nghĩ lại, nàng thấy cơ may này không thể xảy ra. Ngay từ đầu anh đã nói rằng anh không quan tâm đến việc sống chung hay thành hôn, mà chỉ hẹn hò nhau thôi. Họ đang hẹn hò đây. Như thế này quá đủ cho anh và nàng đã sống như thế suốt bốn năm qua.

Gần đây nàng cảm thấy mình hơi quá già, không thích hợp cho một giải pháp gần như hoàn toàn không có gì hứa hẹn. Họ chỉ chuyên về mặt tình dục và hẹn gặp nhau vào cuối tuần. Ngoài điều đó, họ không san sẻ với nhau gì hết. Thỉnh thoảng nàng cảm thấy nàng đã hẹn hò quá nhiều. Ở tuổi ba mươi tám, nàng đã hẹn hò quá nhiều người trong quá nhiều năm, khi mới tuổi vị thành niên, khi sinh viên, khi học trường luật, khi làm luật sư và bây giờ là cổ đông của công ty luật. Nàng đã thăng tiến trong nghề nghiệp và trong đời sống, nhưng nàng vẫn còn có mối quan hệ nam nữ như thời còn học ở Harvard. Phil vẫn khẳng khái giữ nguyên tình trạng này, giữ nguyên ranh giới mà anh dựng lên. Anh đã tuyên bố rõ ràng ranh giới về mối quan hệ của họ. Nhưng thực hiện việc này từ năm này qua năm nọ, đôi lúc làm cho nàng cảm thấy như mình bị nhốt trong vùng tranh sáng tranh tối. Không thụt lùi mà cũng không tiến tới. Không có gì thay đổi. Tình hình vẫn đứng yên một chỗ, mãi mãi, trong khi đó chỉ có nàng là trở nên già. Sự thể có vẻ kỳ lạ đối với nàng. Nhưng không kỳ lạ đối với anh. Theo Phil nghĩ thì anh vẫn còn trẻ

và anh thích tình thế như vậy. Nàng không muốn có con và hôn nhân, nhưng nàng dứt khoát muốn nhiều hơn hiện tại, chỉ vì nàng thích anh và yêu anh trong một vài phương diện, mặc dù nàng biết nhiều lúc anh ích kỷ, tự cho mình là trung tâm, có thể là kẻ kiêu ngạo, thậm chí còn vênh váo và có nhiều ưu tiên khác trước nàng. Nhưng nhân vô thập toàn. Đối với Sarah, những người nàng chăm sóc đến là ưu tiên hàng đầu. Đối với Phil, anh cũng thế. Anh luôn luôn nhắc nàng nhớ rằng cuốn băng video nói về an toàn trên máy bay khuyên người ta mang mặt nạ truyền dưỡng khí cho mình trước, sau đó mới giúp người khác. Luôn luôn người ta lo cho mình trước. Anh xem đó như bài học ở đời và cung cách anh cư xử với người khác đã minh chứng cho điều này. Cách anh đối xử với mọi người như thế khiến người ta khó mà tranh luận với anh, cho nên nàng không tranh cãi. Họ rất khác nhau. Thỉnh thoảng nàng phân vân không biết phải chăng đây là sự khác biệt cơ bản giữa đàn ông và đàn bà và đặc biệt anh không có gì khiếm khuyết. Thật khó mà nói. Nhưng không làm sao che giấu được thực tế là Phil ích kỷ, luôn luôn nghĩ đến mình trước, làm cái gì có lợi cho mình thôi. Anh không cho nàng có cơ hội để đòi hỏi thêm.

Ăn sáng xong, anh đi làm những công việc lặt vặt, còn Sarah lo dọn giường. Anh nói tối nay anh sẽ ở lại đây với nàng, nên nàng thay vải trải giường, đem khăn tắm sạch vào phòng tắm. Nàng rửa đĩa ăn buổi sáng, rồi đi lấy đồ hấp tẩy khô của mình. Trong tuần bận làm việc, nàng không có thì giờ để làm việc ấy. Nàng làm việc ấy một mình. Ngày duy nhất nàng có thể đi làm việc này là thứ bảy, vì thế mà Phil cũng phải làm thế. Nàng muốn họ cùng đi làm như thế với nhau. Nghe thế anh cười, coi thường chuyện này, rồi nhắc nàng nhớ rằng chỉ có vợ chồng mới làm thế, còn người độc thân thì không. Và họ không phải vợ chồng. Họ độc thân, anh luôn luôn nói rõ như thế. Họ giặt áo quần riêng, làm việc lặt vặt riêng, sống riêng, ở riêng và giường riêng. Họ gặp nhau mỗi tuần hai ngày để mua vui, chứ không kết hợp hai cuộc đời thành một. Anh thường nói như thế với nàng. Nàng hiểu sự khác biệt này. Nàng chỉ không thích thôi. Nhưng anh thích, thích rất nhiều.

Nàng về nhà để cất đồ giặt khô, rồi đi đến viện bảo tàng để xem triển lãm ảnh nghệ thuật, nàng thấy ảnh đẹp, hấp dẫn. Nàng muốn có Phil cùng đi xem, nhưng nàng biết anh không thích viện bảo tàng. Xem xong, nàng đi bách bộ trong công viên Marina Green để tập thể dục và hít thở không khí trong lành. Nàng về nhà lúc sáu giờ sau khi đã ghé vào nhà hàng Safeway để mua tạp phẩm. Nàng định nấu bữa tối cho Phil ăn và có lẽ sau khi ăn xong, họ đi thuê băng video về xem hay đi xem chiếu bóng. Đạo này họ ít giao tiếp với bạn bè. Hầu hết bạn bè của nàng đã có chồng con và Phil thấy họ quá chán. Chàng thích bạn của nàng, nhưng không thích nếp sống của họ. Những người mà họ đã gặp khi hai người mới quan hệ với nhau, bây giờ đều đã có gia đình. Anh nói anh quá chán trước cảnh con cái họ, đứa thì chập chững, đứa thì mới chào đời, la hét đòi ăn hay kêu khóc đau cả tai, khiến cho họ cố gắng mấy cũng không nói chuyện mạch lạc được. Anh nói trước kia anh cũng đã gặp hoàn cảnh như thế rồi. Bạn bè của anh bây giờ người thì cùng tuổi với anh, người thì trẻ tuổi hơn, nhưng không lập gia đình hay đã ly dị vợ cách đây nhiều năm, họ thích thế và rất cay cú với các bà vợ cũ, hay với các đứa con đã bị hư hỏng do các bà vợ cũ đáng khinh gây ra và đàn ông rất ghét cảnh phải trợ cấp cho vợ cũ và con cái, họ thường cho rằng tiền họ trợ cấp quá nhiều. Họ nhất trí với nhau rằng họ bị bóc lột quá nhiều, nên nói họ không muốn để chuyện như thế xảy ra nữa. Khi anh và nàng mới gặp nhau, anh thích bạn của nàng, mặc dù bây giờ bạn nàng lo việc nhà rất đảm đang. Ngoài ra, bây giờ mỗi khi gặp bạn cũ của nàng, anh thường có vẻ hơi hốt, gay gắt, việc này giới hạn cuộc sống xã hội của họ. Nàng nhận thấy đàn ông bằng tuổi Phil bây giờ hẹn hò với các thiếu nữ còn rất trẻ. Khi họ đi ăn với những người này, nàng cố nói chuyện với các thiếu nữ chưa bằng nửa tuổi nàng, nên nàng không có gì đồng điệu với họ. Cho nên giai đoạn gần đây nàng và Phil thường ở nhà với nhau và tuy như thế này cô đơn thật, nhưng hay hơn. Bây giờ càng ngày họ càng ít gặp bạn bè.

Anh gặp bạn bè của anh trong những ngày làm việc, hoặc tại nơi tập thể dục, hoặc trước hay sau khi tập thể dục để uống một ly, đây cũng là lý do khác nữa khiến anh không có thì giờ để gặp Sarah vào trong những ngày trong tuần và phản đối việc nàng muốn làm mất sự độc lập của anh. Anh nói thẳng với nàng rằng anh cần gặp bạn, dù nàng có thích họ hay không. Thế là anh độc lập tự do vào những đêm trong tuần làm việc.

Phil không gọi cho nàng suốt ngày thứ bảy, nàng nghĩ anh bận việc, nên cũng không gọi cho anh. Nàng biết khi anh làm xong công việc phải làm, anh sẽ có mặt tại nhà nàng. Quả vậy, anh đi vào nhà nàng lúc bảy giờ ba mươi, mặc quần jeans xanh và áo thun cổ tròn, trông khỏe hơn bao giờ hết. Nàng đã nấu ăn xong, sẵn sàng mời anh vào bàn và đưa cho anh ly rượu vang ngay khi anh bước vào. Anh cười, hôn nàng, cảm ơn nàng.

- Trời đất, em quá nuông chiều anh... thức ăn thơm quá... món gì thế?

- Khoai nướng, xà lách trộn, bò bít tết, bánh pho mát. - Toàn những món anh thích, nhưng cũng ngon với nàng. Và nàng mua một chai Bordeaux của Pháp. Nàng thích loại rượu này hơn loại Napa Valley.

- Tuyệt quá! - Anh uống một hớp rượu vang, khà một tiếng và mười phút sau họ ngồi vào chiếc bàn ăn ọp ẹp để ăn tối. Anh không phản đối về đồ đặc hư hỏng nàng để trong nhà và hình như mỗi lần đến anh không nhìn thấy các thứ ấy. Anh khen lấy khen để bữa ăn tối do nàng nấu. Nàng làm món thịt bò bít tết đúng khẩu vị của anh, chỉ tái vừa thôi chứ không hơi sống. Anh phết kem chua lên khoai nướng thật nhiều và dùng rất nhiều rau thơm. Thỉnh thoảng nàng thích làm việc nội trợ, nên ngay cả món xà lách trộn cũng ngon. - Trời! Bữa tối tuyệt quá! - Anh thích bữa ăn tối và nàng rất hài lòng về điều đó. Anh rất rộng lượng về việc dùng lời lẽ để khen và nàng thích anh về điểm này. Mẹ nàng luôn luôn công kích nàng, còn bố nàng thì không biết có nàng hiện hữu trên đời. Cho nên việc nàng có người biết công lao của mình như thế này rất có ý nghĩa cho nàng. Hầu hết lúc nào Phil cũng khen nàng.

- Vậy hôm nay anh đã làm gì? - Nàng vui vẻ hỏi, khi phục vụ cho anh lát bánh pho mát. Nàng thích bánh sô cô la nhưng luôn luôn mua bánh pho mát cho anh. Nàng biết anh thích bánh này. - Anh đã thay vỏ xe và làm các việc khác rồi chứ? - Nàng nghĩ anh đã làm rồi, vì họ xa nhau cả chín tiếng đồng hồ. Chắc khi anh trở về nhà nàng vào giờ ăn tối, anh đã làm xong hết các công việc.

- Nói ra chắc em không tin. Anh đã lười quá mức! Anh về nhà, sắp xếp nhà cửa cho ngăn nắp xong, anh xem cái phim giác đấu xưa cũ ngu ngốc trên truyền hình. Không phải phim "Spartacus" đâu, nhưng là kiểu phóng tác dựa theo anh chàng tội nghiệp ấy. Anh ngồi xem suốt ba giờ, rồi anh đâm lười. Anh ngủ một giấc. Anh gọi điện thoại cho hai người. Anh đi lấy đồ hấp tủy, rồi gặp Dave Mackerson. Anh không gặp anh ấy đã mấy năm nay, cho nên anh đi ăn trưa với anh ấy, rồi về nhà anh ấy, chơi điện tử. Anh ta vừa dọn đến ngôi nhà thật tuyệt vời tại bến cảng, nhìn ra quang cảnh cả vịnh. Bọn anh chơi luôn một chai rượu vang, và khi đang uống dở thì anh về đây. Tuần sau anh sẽ lấy vỏ xe. Hôm nay là ngày anh không hoàn tất chương trình, nhưng là một ngày tuyệt vời. Gặp lại Dave thật tuyệt. Anh không ngờ anh ấy đã ly dị vợ năm ngoái. Anh ấy có cô bạn rất khá. - Anh cười thoải mái, Sarah không dám nhìn anh. - Con bé cỡ bằng tuổi con đầu của anh. Thực ra, anh nghĩ cô gái còn trẻ hơn con anh ấy một tuổi. Anh ấy cho Charlene ngôi nhà ở Tiburon, nhưng anh thích ngôi nhà mới của anh ấy hơn, nó đẹp hơn, còn Charlene là một mẹ già ác độc. - Sarah ngồi yên nghe Phil nói, cảm thấy hụt hẫng. Nàng không nói gì. Nàng để anh một mình suốt ngày, để anh có thể làm những công việc lật vật và vì nàng không muốn quấy rầy anh, trong khi đó anh lại xem truyền hình ở nhà, ăn trưa với bạn, chơi điện tử cả buổi chiều. Nếu anh muốn, anh có thể ở buổi chiều với nàng. Nhưng sự thật đau đớn là anh không muốn thế. Anh muốn buổi chiều ở với bạn, nói về người vợ cũ của bạn anh, người mà anh cho là mẹ đàn bà độc ác, và chiêm ngưỡng cô bạn gái hai mươi hai tuổi của anh ta. Sarah suýt khóc khi nghe thấy những chuyện như vậy. Khi anh làm những việc như thế, nàng thường rất đau đớn và thất vọng. Phil hoàn toàn không biết nàng buồn rầu, hay tại sao nàng buồn. Đây là cốt lõi của vấn đề. Mọi việc Phil làm hôm ấy đối với anh có vẻ tốt đẹp, kể cả việc anh để Sarah ở một mình, dù đó là ngày cuối tuần. Nhưng theo anh nghĩ thì đây là cuộc sống của anh. Không phải cuộc sống "của họ": mà chỉ là cuộc sống của anh. Nàng chấp nhận điều này bốn năm, nhưng bây giờ điều này làm cho nàng tức giận. Những việc anh ưu tiên làm, khiến cho nàng cảm thấy nhục nhã, đau đớn. Nếu nàng nói với anh như thế, nàng sẽ cảm thấy mình như một mẹ đàn bà ác độc, hay anh sẽ nói như vậy. Anh chúa ghét những lời phàn nàn và muốn được hoàn toàn tự do sử dụng thì giờ của mình.

- Anh đã gặp cô ta rồi à? - Sarah hỏi, mắt nhìn vào đĩa ăn của mình. Nàng biết nếu nàng nhìn Phil, nàng sẽ nói điều nàng không nên nói và xảy ra chuyện cãi cọ suốt đêm. Nàng tức giận thật, lần này giận nhiều hơn đau đớn. Nàng cảm thấy như thể anh đã lấy mất một ngày hạnh phúc của nàng.

- Charlene phải không? Dĩ nhiên gặp rồi. Anh học đại học với chị ta. Anh đi chơi với chị ta khi vào học năm thứ nhất, chính vì thế mà Dave gặp chị ta. Chị ta có thai, nên Dave phải cưới. May là anh ấy chứ không phải anh. Lạy Chúa, anh không tin là họ lấy nhau đã hai mươi ba năm. Anh chàng quả thật tội nghiệp. Chị ta dẫn anh ấy đi đến tiệm giặt ủi. Họ thường làm thế, - Phil vừa nói vừa ngốn hết phần bánh phở mát với vẻ thoải mái, rồi lại khen nàng về bữa ăn tối. Anh thấy nàng có vẻ bình tĩnh, anh nghĩ có lẽ nàng đang suy nghĩ gì hay mệt vì nấu nướng. Còn Sarah, nàng thấy chuyện anh vừa nói có vẻ quá coi thường về Charlene, về hôn nhân của họ, nói chung là coi thường phụ nữ. Như thể tất cả đàn bà nằm đấy đợi đàn ông, âm mưu để cưới họ, rồi ly dị họ để bòn rút của họ đủ thứ. Nàng biết có một số đàn bà như thế, nhưng hầu hết thì không.

- Em không muốn nói đến Charlene, - Sarah bình tĩnh đáp.

- Em muốn nói đến cô bạn gái trẻ hơn con đầu của anh ấy. - Trong trường hợp của Dave, Sarah nghĩ như thế tức là cô gái hai mươi hai tuổi. Nàng chỉ cần làm phép tính là ra. Nàng không chịu đựng nổi cảnh tượng như thế này về người bạn ở cùng phòng tại trường đại học ngày trước của anh. Việc họ đi rủ rê, tán tỉnh các cô gái tuổi nhỏ hơn con mình như thế có gì sai lầm hay không? Họ không muốn đàn bà lớn tuổi có đầu óc suy nghĩ hay sao? Họ không muốn có người có kinh nghiệm và chín chắn ư? Nàng ngồi đây với Phil, lòng cảm thấy mình như món đồ cổ. Với tuổi ba mươi tám, những cô gái ấy như con nàng. Thật là ý nghĩ đáng sợ. - Anh đã gặp cô bạn gái của anh ấy phải không? - Sarah lặp lại câu hỏi và Phil nhìn nàng với vẻ lạnh lùng, phân vân không biết có phải nàng ghen không. Theo anh nghĩ thì ghen như thế là ngu ngốc, nhưng ai mà hiểu nổi đàn bà. Họ buồn về những chuyện rất tào lao. Anh tin rằng Sarah không đủ già để bối rối về tuổi tác của mình, hay của người khác. Thực ra thì nàng đủ già và bối rối về việc anh đi chơi cả ngày để nàng ở nhà một mình. Nàng ở nhà cả ngày trong khi anh về nhà anh, chơi games với bạn. Sự thật ấy làm cho nàng rất đau đớn.

- Dĩ nhiên có gặp. Cô ta ở tại nhà anh ấy. Cô ta đánh pun với bọn anh vài phút. Cô ta rất khéo, không đòi các lăm, nhưng có vẻ như gái Playboy. Em biết Dave rồi. - Anh nói đến chuyện này với vẻ khâm phục. Cô gái rõ ràng được xem như chiến lợi phẩm quý giá, ngay cả đối với Phil. - Cô ta bị bạn cùng phòng tẩy chay đuổi ra khỏi nhà và anh nghĩ cô ta đang sống với anh ấy.

- May cho anh ấy biết bao... hay có lẽ may cho cô ta, - Sarah nói bằng giọng chua chát, nàng cảm thấy mình như mụ đàn bà ác độc khi nói thế.

- Có gì làm em bất bình à? - Sự tức giận hiện trên mặt nàng, ai nhìn vào cũng thấy. Phil nhìn kỹ vào mặt nàng. Anh thấy nàng bất bình.

- Vâng, em bất bình thật, - Sarah thành thật đáp. - Em biết anh cần thì giờ để làm công việc riêng. Cho nên em không gọi anh cả ngày. Em nghĩ là anh sẽ gọi cho em khi làm xong công việc. Nhưng anh ở nhà anh, xem truyền hình, rồi đi chơi với Dave và người đẹp vô duyên của anh ta, chơi games và đánh pun, thay vì ở đây với em. Em quá ngán anh rồi. - Nàng ghét giọng nói của mình, nhưng không thể không nói. Nàng quá giận.

- Làm gì mà to chuyện thế? Thỉnh thoảng anh cần giờ vui chơi chứ. Lạy Chúa, chúng tôi không chèn chèn ồn ào. Cô gái còn nhỏ. Có thể cô ta là người yêu của Dave, chứ không phải của anh. Anh yêu em, - anh nói, cúi xuống hôn nàng, nhưng lần này nàng không đáp lại mà quay mặt đi. Phil bỗng có vẻ tức giận. - Lạy Chúa, Sarah! Em sao thế? Ghen à? Anh đã không về nhà với em hay sao? Chúng ta đã ăn tối với nhau vui vẻ. Em đừng làm náo lên.

- Náo cái gì? Em xấu tính à? Em thất vọng. Em muốn được sống với anh trong thời gian cuối tuần. - Giọng nàng buồn, căng thẳng và tức giận.

- Anh gặp anh ta. Tình cờ thôi. Không có gì quan trọng hết - Anh biện hộ cho mình và tức tối.

- Có lẽ không quan trọng với anh, nhưng quan trọng với em. Chúng ta đáng ra phải làm gì với

nhau. Em nhớ anh cả buổi chiều. Em đợi cả tuần cho đến ngày cuối tuần.

- Vậy thì cứ hưởng vui ngày cuối tuần đi, đừng chê bai chúng. Tốt, lần sau nếu anh gặp người bạn cũ vào chiều thứ bảy, anh sẽ gọi em. Nhưng anh tin là trong lúc anh nói chuyện với bạn, chắc em sẽ không thích đi chơi với cô ta.

- Anh giành cái quyền ấy. Đây là quyền ưu tiên. Em xem anh là ưu tiên của em. Còn em, em thấy em không phải là người ưu tiên của anh. - Nàng đã cảm thấy như thế từ nhiều tháng nay và bây giờ nàng thấy vấn đề này quá rõ ràng. Anh đã chứng minh cho thấy đối với anh nàng chỉ là thứ yếu.

- Em cũng là người ưu tiên của anh. Anh ấy mời anh đi ăn tối, nhưng anh nói anh không thể đi được. Lạy Chúa, em không thể xích anh ở nhà với em, anh cần có thì giờ rảnh rỗi để thư giãn vui chơi. Anh làm việc cực nhọc cả tuần.

- Em cũng thế. Em vẫn muốn ở với anh. Em rất tiếc là anh không xem việc ở nhà với em là vui. - Nàng không thích giọng gay gắt của mình, nhưng nàng không giấu được sự tức giận.

- Anh không nói thế. Anh cần cả hai trong cuộc sống. Cần thì giờ vui chơi với bạn bè và thì giờ ở bên em. - Nàng biết cứ tranh cãi như thế này sẽ không đi đến đâu. Anh không cho mình có lỗi và có lẽ không bao giờ nhận lỗi. Anh không muốn nhận mình sai. Nàng đã yêu một anh chàng sở khanh. Bản nhạc tình đôi lúc lãng mạn đầy thú vị, rồi nó vỗ cánh bay đi. Không cần đến quan điểm của nàng. Để chấm dứt cuộc cãi cọ không đi đến đâu, nàng đứng dậy, đem đĩa đến bồn rửa. Anh giúp nàng một lát rồi đến ngồi ở ghế nệm dài, bật truyền hình lên xem. Anh chán việc biện hộ cho mình và cũng không muốn cãi cọ với nàng. Khi nàng cọ rửa son quánh nơi bồn rửa, nàng đứng quay lưng về phía anh, nên anh không thấy nàng khóc. Thật là tuần lễ khốn kiếp. Thoạt tiên Stanley qua đời, rồi bây giờ như thế này. Nàng cảm thấy đây là chuyện rất buồn cho mình. Có lẽ quá buồn vì mẹ nàng đã trách mắng nàng về chuyện Phil. Và anh đã chứng minh rõ ràng lời bà là đúng. Nàng nhớ lời ông Stanley đã nói với mình, cũng như nhớ lời mẹ nàng và chính nàng. Cuộc sống phải có cái gì tốt đẹp hơn như thế này.

Nửa giờ sau nàng đến ngồi bên cạnh anh trên ghế nệm dài, nàng đã bình tĩnh trở lại. Nàng không nói gì nữa về Dave, hay cô bạn "Playboy" mới của anh ấy. Nàng biết nói ra cũng vô ích, nhưng nàng rất nản về chuyện này. Cứ nhìn thái độ của Phil và lập luận bào chữa của anh, nàng cảm thấy không thể nào thay đổi được tình hình. Cảm giác vô vọng luôn luôn làm cho nàng buồn chán.

- Em mệt phải không? - Phil dịu dàng hỏi nàng. Anh nghĩ nàng buồn là ngốc, nhưng anh muốn dàn hòa với nàng. Nàng không mệt, lắc đầu. - Vậy thì đi ngủ đi, em bé. Cả hai ta đều có một ngày dài và cả tuần dài. - Nàng nghĩ anh không mời nàng đi ngủ, bỗng nhiên nàng cảm thấy lòng phân vân. Đây không phải lần đầu tiên nàng cảm thấy như thế này, nhưng đêm nay tình hình có vẻ tệ hại hơn.

Anh ngồi yên thay đổi kênh truyền hình một lát, tìm được bộ phim cả hai cùng thích. Họ xem phim cho đến nửa đêm, rồi cả hai đi tắm vòi sen và đi ngủ. Như đã đoán trước, điều không tránh được xảy ra. Như mọi khi, việc xảy ra quá tuyệt vời, khiến cho nàng khó mà giận mãi anh được. Thỉnh thoảng nàng ghét mình vì đã đáp lại anh khi nàng không thích chuyện xảy ra trong sự quan hệ này, nhưng nàng chỉ là một người đàn bà. Tình dục giữa họ, rất tuyệt. Có lúc nàng nghĩ tình dục đã làm cho nàng mù quáng trước tất cả mọi việc. Nàng ngủ trong vòng tay anh, người thư thái, hoàn toàn thỏa mãn. Nàng vẫn còn buồn về chuyện anh đã làm trong ngày thứ bảy, nhưng cảm giác đau đớn là bản chất của mối quan hệ giữa nàng với anh và tình dục tuyệt vời cũng vậy. Thỉnh thoảng nàng sợ đây là cơn nghiện. Nhưng trước khi nàng nghĩ ra biện pháp để phòng ngừa thì nàng đã ngủ say.

Chương 5

Shil và Sarah dậy muộn vào sáng chủ nhật. Mặt trời đã mọc, chiếu ánh sáng vào phòng ngủ. Anh dậy đi tắm trước khi nàng hoàn toàn tỉnh hẳn. Nàng nằm nghiêng trên giường, nghĩ đến anh, đến những chuyện đã xảy ra ngày hôm trước. Cả ngày hôm qua anh vắng mặt, đi chơi với bạn mà không gọi cho nàng. Nàng nhớ cách anh nói về người vợ cũ của Dave và cô bạn của anh ta và nàng nhớ việc làm tình rất tuyệt của nàng và anh. Ráp tất cả những hình ảnh ấy lại với nhau, nó tạo thành một bức tranh lộn xộn, các mảnh không ăn khớp nhau. Nàng cảm thấy như thể nàng đang chấp vào nhau cây cối, bầu trời, nửa con mèo và một phần cánh cửa nhà kho. Tất cả các thứ này không tạo được một bức tranh. Nàng biết các mảnh ấy là hình ảnh gì, nhưng không hình ảnh nào hoàn hảo và nàng cũng không hiểu hết toàn bộ. Nàng nhắc cho mình nhớ rằng nàng không cần người đàn ông hoàn hảo. Nhưng mối liên hệ giữa nàng và Phil thường xuyên được xem như là ngu ngốc. Có lẽ nàng cần phải biết như thế để hành động. Hình như giữa họ không có sự nối kết nào. Lý do duy nhất là chính Phil không muốn gắn bó mật thiết với ai.

- Cái gì làm cho em trông có vẻ u sầu thế? - Anh hỏi khi bước ra khỏi phòng tắm. Anh đứng trần như nhộng trước mặt nàng, thân hình toàn mỹ của anh đủ làm cho phụ nữ nhẹ dạ ngây ngất.

- Em suy nghĩ thôi, - nàng đáp, nằm ngửa trên gối. Nàng không biết là mình trông rất đẹp. Thân hình nàng cao, mảnh dẻ, mềm mại, mái tóc đen dài xõa rộng trên gối, cặp mắt màu xanh da trời. Phil thừa biết nàng rất đẹp. Sarah không lợi dụng sắc đẹp của mình, thậm chí không quan tâm đến sắc đẹp của mình nữa.

- Em nghĩ về chuyện gì thế? - Anh hỏi, ngồi xuống trên mép giường, lấy khăn lau tóc cho khô. Anh trông như người Viking trần truồng ngồi đấy.

- Em nghĩ là em ghét những ngày chủ nhật, vì ngày cuối tuần hết rồi, vài giờ nữa là anh đi rồi.

- Ngốc ời là ngốc, em cứ vui trong khi anh ở đây. Có thể sau khi anh đi rồi, em buồn, nhưng anh không hiểu tại sao em buồn. Tuần sau anh lại đến. Anh đã đến bốn năm kia mà. - Đây là vấn đề khó khăn cho nàng. Nhưng rõ ràng không khó khăn cho anh. Điều họ đang gặp phải là sự xung đột về quyền lợi rất trầm trọng. Là luật sư, nên cả hai đều thấy rõ vấn đề này, nhưng đối với anh vấn đề không trầm trọng. Thỉnh thoảng giải pháp tuyệt nhất là sự từ chối. - Tại sao chúng ta không đi ăn bữa sáng muộn thay cho bữa trưa ở đâu đó? - Nàng gật đầu. Nàng thích đi với anh và cũng thích ở nhà với anh. Bỗng khi nhìn anh, nàng nảy ra ý kiến.

- Ngày mai em nhờ người định giá ngôi nhà của ông Stanley Perlman. Em có chìa khóa ngôi nhà. Em sẽ gặp người môi giới địa ốc ở đấy trước khi đến văn phòng. Hôm nay sau khi ăn xong, anh muốn đến xem ngôi nhà với em không? Em rất muốn xem ngôi nhà cho biết chắc sẽ rất vui. Ngôi nhà rất kỳ diệu.

- Anh biết ngôi nhà ấy rất kỳ diệu, - anh đáp, vẻ khó chịu. Anh đứng dậy, thân hình tuyệt mỹ bày ra trước mặt nàng. - Nhưng anh không thích những ngôi nhà xưa. Anh cảm thấy mình như kẻ trộm lén lút vào nhà người ta.

- Chúng ta không lén lút lén vào nhà. Em là luật sư hẳn hoi, có tên trên giấy tờ phụ trách giải quyết tài sản của ông ấy, nên em muốn vào nhà khi nào cùng được. Em muốn vào xem ngôi nhà với anh.

- Có lẽ lần khác, em bé à. Anh đói meo rồi và sau khi ăn anh cần về nhà. Tuần nay anh bận lấy lời cung khai suốt cả tuần. Anh đã mang về nhà hai thùng hồ sơ. Sau khi ăn xong, anh phải về nhà thôi. - Nghe anh nói, mặc dù Sarah đã cố hết sức giữ bình tĩnh, nhưng nàng vẫn để lộ ra mặt vẻ thất vọng chán nản. Anh thường làm như thế với nàng. Nàng mong được ở trọn ngày với anh, hay hy vọng thế, nhưng anh đã tìm lý do để từ chối.

Anh hiếm khi ở lại với nàng cho đến bữa ăn trưa ngày chủ nhật và hôm nay cũng vậy thôi, mặc dù ngày hôm qua thứ bảy anh đã đi chơi với Dave cả ngày, vì thế mà nàng quá buồn. Nhưng lần

này nàng không nói gì. Nàng đứng dậy không nói một tiếng. Nàng đã quá ngán việc xin xỏ anh. Nếu anh không muốn ở với nàng cho trọn ngày, nàng sẽ tìm cái gì đó để làm. Nàng có thể gọi một người bạn nói chuyện chơi. Đạo gần đây nàng không đi chơi với bạn cũ, nhất là vào cuối tuần, vì họ bận rộn với chồng con. Nàng thích ở một mình với Phil vào những ngày thứ bảy và vào chủ nhật nàng không muốn làm bánh xe phòng hồ cho người khác. Nàng đi thăm viện bảo tàng và các gian hàng bán đồ cũ vào ngày chủ nhật, đi ra bãi biển ở Fort Mason, hay làm việc. Ngày chủ nhật thường rất gay go cho nàng. Vì chúng luôn có vẻ là ngày cô đơn nhất trong tuần. Bây giờ ngày chủ nhật còn tệ hơn nữa. Sau khi Phil đi rồi, thời gian còn lại sẽ buồn vui lẫn lộn. Cảnh vắng lặng trong nhà sau khi anh ra về làm cho nàng chán nản bất tận. Nàng đoán trước ngày hôm nay cũng không khác gì những ngày chủ nhật trước.

Khi mặc áo quần, nàng nghĩ ra công việc phải làm. Lúc họ ra khỏi nhà để đi ăn, nàng cố giả vờ vui vẻ. Anh mặc cái áo khoác phi công bằng da nâu, quần jeans và chiếc sơ mi màu xanh là thẳng rất đẹp. Anh để áo tại nhà nàng để khi nào đi chơi cuối tuần với nàng sẽ mặc và bây giờ anh mặc vào. Anh đã làm như thế gần ba năm nay và có lẽ thêm ba năm nữa, nàng buồn bã nghĩ thế, anh có thể ở lại đến tối chủ nhật. Vừa đi theo anh xuống thang lầu, nàng nghĩ tiếp với ý mỉa mai rằng có thể việc như thế kéo dài năm năm nữa. Anh vừa đi vừa huýt gió, vẻ rất hưng phấn.

Mặc dù lòng buồn bực khi đi ăn, nhưng lúc ăn Sarah lại cảm thấy vui vẻ với anh. Anh kể nhiều chuyện vui và hai chuyện khôi hài rất hay. Anh bắt chước vài người trong văn phòng anh, mặc dù việc nhại lại có vẻ ngu ngốc và vô nghĩa, nhưng anh đã làm cho nàng cười. Nàng rất tiếc là anh không đi đến xem ngôi nhà của Stanley với nàng. Nàng không muốn đến đó một mình, nên nàng quyết định đợi đến sáng thứ hai sẽ đến đó với người môi giới địa ốc luôn.

Phil rất vui vẻ, anh ăn ngon miệng và rất no nê. Sarah chỉ ăn bánh mì nướng và uống cà phê sữa. Mỗi khi sắp chia tay anh, nàng không thể ăn được. Mặc dù chuyện như thế này xảy ra hàng tuần, nhưng nàng vẫn không khỏi buồn. Nàng cảm thấy bị ruồng rẫy. Cuối tuần như thế này cũng được, nhưng ngày hôm qua anh đã làm cho nàng quá thất vọng. Buổi tối thật tuyệt vời, nhưng sáng chủ nhật lại quá ngắn. Sáng nay cũng không khác gì. Sau khi anh đi rồi, lại một ngày cô đơn, buồn bã. Đây là cái giá nàng phải trả vì không chịu lấy chồng sinh con, hay tìm cho mình một người tình có nhiều hứa hẹn hơn. Những người khác, thường có người để bầu bạn trong những ngày chủ nhật, còn nàng thì không. Khi Phil ăn sáng xong và ra về, nàng không có ai để vui chơi cùng. Còn gọi cho mẹ nàng, thì thà chết xuống lỗ còn hơn. Theo Sarah nghĩ, không có cách nào để giải quyết. Nàng thích ở một mình. Nàng chỉ mong được vui chơi suốt ngày với Phil thôi.

Vào những hôm chủ nhật, khi anh ra về, nàng thường che giấu tình cảm của mình rất giỏi. Nàng làm ra vẻ vui vẻ, thậm chí nhiều lúc tỏ ra sung sướng khi anh hôn phớt lên môi nàng, để nàng xuống ở nhà nàng, rồi đi xe về nhà anh. Lần này nàng nói anh để nàng ở tại nhà hàng. Nàng nói nàng muốn đi bộ xuống phố Union để xem các cửa hàng buôn bán. Nàng không muốn về căn hộ trống vắng của mình. Khi anh lái xe về nhà, nàng vẫy tay chào vui vẻ như mọi khi. Thế là hết ngày cuối tuần.

Cuối cùng nàng đi xuống bến cảng, ngồi trên chiếc ghế dài, xem người ta thả diều. Đến xế chiều, nàng đi về, lên những ngọn đồi đến khu Pacific Heights, vào nhà. Nàng không bận tâm đến việc sửa lại chăn gối trên giường ngủ. Nàng không ăn tối, chỉ làm một đĩa xà lách để ăn, rồi lấy một số hồ sơ trong cặp ra. Đây là hồ sơ của Stanley Perlman, điều duy nhất nàng nôn nóng muốn xem là ngôi nhà của ông ấy. Nàng tưởng tượng ra nhiều hình ảnh về ngôi nhà. Nàng muốn biết lai lịch của nó. Nàng sẽ nhờ người môi giới địa ốc tìm hiểu lai lịch ngôi nhà trước khi rao bán. Nhưng trước hết nàng muốn xem ngôi nhà. Nàng nghĩ chắc ngôi nhà sẽ rất đặc sắc. Đêm đó, khi đi ngủ nàng lại nghĩ đến ngôi nhà.

Nàng vừa thiu thiu ngủ thì điện thoại reo, Phil gọi. Anh nói anh chuẩn bị công việc lấy lời cung khai suốt đêm, giọng anh có vẻ mệt mỏi.

- Anh nhớ em, - anh nói bằng giọng trêu mếu. Cái giọng thường làm cho tim nàng đập mạnh, ngay cả bây giờ. Đây là giọng của người đàn ông đã làm tình với nàng rất say sưa và rất khéo léo vào tối hôm qua. Nàng nhắm mắt.

- Em cũng nhớ anh, - nàng đáp nho nhỏ.

- Giọng em nghe ngái ngủ. - Anh dịu dàng nói.

- Em đang bắt đầu ngủ.

- Khi em bắt đầu ngủ, em có nghĩ đến anh không? - Giọng anh khêu gợi hơn bao giờ hết và lần này anh cười.

- Không, - nàng đáp, quay người nằm nghiêng sang một bên, nhìn chỗ giường anh nằm ngủ tối qua, bây giờ chỗ ấy trống trải. Cái gối của anh nằm đâu đó trên nền nhà. - Em đang nghĩ về ngôi nhà của ông Stanley Perlman. Em mong chóng đến ngày mai để được xem nó.

- Em bị ngôi nhà ám ảnh rồi! - Anh nói, giọng thất vọng. Anh thích nghe nàng nói là nàng nghĩ đến anh như Sarah thường nghĩ, cái gì cũng luôn luôn thuộc về anh vậy.

- Thế ư? - Nàng hỏi, trêu anh. - Em nghĩ là em bị anh ám ảnh.

- Em nên thế hơn, - anh đáp, giọng hài lòng. - Anh chỉ nghĩ đến đêm qua. Chuyện chúng ta làm đêm qua quá tuyệt phải không? - Nàng cười.

- Phải quá tuyệt, - nàng chiều theo ý anh, nhưng không tin đó là chuyện tuyệt vời. Tình dục quá tuyệt thường làm cho nàng mờ mắt, nàng không muốn thế. Khó mà phân biệt được vàng thau lẫn lộn trong mối quan hệ của họ. Đời sống tình dục của họ là vàng, nhưng cũng có nhiều thau lẫn vào, trên nhiều vấn đề.

- Tốt, ngày mai anh phải dậy sớm. Anh muốn hôn em chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ và nói anh nhớ em. - Nàng muốn nhắc cho anh nhớ rằng nếu anh nhớ nàng thì đã có cách giải quyết dễ dàng rồi, nhưng nàng không nói.

- Cảm ơn anh. - Nàng cảm động. Anh chúc nàng như thế này thật quý hóa. Anh dịu dàng mặc dù nhiều lúc anh làm cho nàng thất vọng. Có lẽ đàn ông đều thế và bản chất của tình yêu là thế, nàng tự nhủ. Nàng không biết có đúng không. Đây là mối quan hệ nam nữ lâu nhất của nàng từ trước đến nay. Trước kia nàng vì quá bận rộn với chuyện học hành và công việc, nên không gần bó lâu với người đàn ông nào.

- Anh yêu em, em bé... - Anh nói bằng giọng khàn khàn khiến cho lòng nàng trở nên bối rối.

- Em cũng yêu anh, Phil... Đêm nay em sẽ nhớ anh.

- Anh cũng vậy. Ngày mai anh sẽ gọi cho em. Điều đáng buồn là bất cứ khi nào họ xích lại gần nhau vào ngày cuối tuần, thì anh lại tìm cách phá hỏng và tạo ra khoảng cách giữa hai người. Anh không muốn hay không thể duy trì sự mật thiết mà họ đã tạo nên. Hình như anh cảm thấy bình an hơn khi giữ nàng xa tầm tay của anh. Nhưng có lẽ đêm qua họ không xa nhau trong tầm tay.

Sau khi gác máy, nàng nằm suy nghĩ đến anh. Anh đã đạt được sự mong ước của mình. Nàng nghĩ đến anh, không nghĩ đến ngôi nhà của Stanley nữa. Nàng nằm một lát thì cả hai mắt nhắm lại và điều tiếp theo nàng biết là đồng hồ báo thức reo vang, mặt trời chiếu qua cửa sổ vào phòng. Thế là sáng thứ hai, nàng phải thức dậy.

Một giờ sau, nàng mặc áo quần, ra khỏi nhà, ghé vào quán Starbucks. Nàng cần cốc cà phê trước khi gặp người môi giới địa ốc tại ngôi nhà của ông Stanley. Nàng cảm thấy như thể nàng sắp đi tìm kho báu. Nàng uống cà phê và đọc báo trong xe hơi, đợi người môi giới địa ốc đến trên lối xe chạy vào nhà ông Stanley. Nàng chăm chú đọc báo đến nỗi người đàn bà làm nghề môi giới địa ốc đến gần xe nàng khi nào nàng không biết, mãi cho đến khi bà ta gõ cửa sổ xe nàng mới hay.

Sarah vội bấm nút hạ kính cửa xe xuống. Người đàn bà đứng trước mặt nàng tuổi vào khoảng từ năm mươi đến sáu mươi, bề ngoài vừa có vẻ thương gia vừa có vẻ cổ hủ. Trước đây Sarah đã từng kết hợp với bà để buôn bán địa ốc, nàng thích bà ta. Tên bà là Marjorie Merriweather, nàng nhìn bà, nhoẻn miệng cười thân mật.

Sarah bước ra khỏi xe và lên tiếng: - Cám ơn bà sáng nay đã đến gặp tôi. - Xe nàng là loại BMW nhỏ màu xanh đậm, có mui di động, nàng mua chiếc xe này vào năm ngoái. Nàng thường để xe ở nhà, đập taxi đi làm. Nàng không cần xe khi đi ra ngoài, đi xe chỉ tốn nhiều tiền gửi xe. Nhưng sáng nay, nàng lái xe đi cho thoải mái và chủ động.

- Tôi rất sung sướng được đến gặp cô. Tôi thường muốn đến đây để xem ngôi nhà, - Marjorie nói, miệng cười toe toét. - Ngôi nhà này có lai lịch rất hấp dẫn. - Sarah mừng khi nghe bà ta nói, nàng luôn tin ngôi nhà có lai lịch hấp dẫn, nhưng Stanley trả lời ông không biết gì về ngôi nhà hết.

- Tôi nghĩ là chúng ta nên nghiên cứu trước khi đem ngôi nhà ra bán. Việc nghiên cứu sẽ tìm ra một vài nét đặc sắc của ngôi nhà, đồng thời phải sửa chữa lại điện và nước cho phù hợp với thời nay, - Sarah nói rồi cười lớn.

- Cô có biết ngôi nhà đã tân trang lại ở bên trong khi nào không? - Marjorie hỏi với thái độ của giới kinh doanh. Sarah lấy chùm chìa khóa trong xách ra.

- Được rồi, chúng ta sẽ biết, - Sarah đáp, vẻ thận trọng. Họ bước lên tầng cấp bằng đá cẩm thạch đến cửa trước ngôi nhà. Bộ cửa bằng kính, bên trên có lưới đồng rất đẹp, lưới này quả là một tác phẩm nghệ thuật. Sarah chưa bao giờ đi qua cửa này, Nhưng không muốn người môi giới địa ốc đi qua nhà bếp để vào. Nàng không biết Stanley có dùng cửa trước lần nào trong suốt thời gian ông làm chủ ngôi nhà hay không.

- Ông Perlman mua ngôi nhà vào năm 1930. Ông không hề nói với tôi có tân trang lại không, ông chỉ thường có ý định bán nhà này. Ông mua nhà để đầu tư, nhưng ông không bán nó đi. Tôi nghĩ vì ngẫu nhiên hơn là vì có ý không bán. Ông ấy thấy ở đây dễ chịu. - Nàng nghĩ đến căn phòng nhỏ xíu trên gác xép, phòng của người hầu ở, ông đã ở đây bảy mươi sáu năm. Nhưng nàng không nói chuyện này với người môi giới địa ốc. Khi họ đi một vòng khắp nhà, chắc có lẽ bà ta sẽ nhận thấy. - Tôi đoán là ngôi nhà khi xây đến giờ không sửa sang lại gì nhiều. Ông Perlman có nói ngôi nhà xây vào năm 1923. Ông không nói cho tôi biết tên người đã xây nó.

- Gia đình xây ngôi nhà này rất có tiếng tăm, họ làm ngân hàng trong thời mọi người đổ xô đi tìm vàng. Họ từ Pháp đến cùng với những chủ ngân hàng khác từ Paris và Lyon. Tôi tin là họ tiếp tục làm ngân hàng nhiều thế hệ ở Hoa Kỳ cho đến ngày gia đình biến mất. Người đàn ông xây ngôi nhà này tên là Alexandre de Beaumont. Ông ta xây ngôi nhà vào năm 1923 cho người vợ trẻ xinh đẹp khi họ mới lấy nhau, bà vợ tên là Lili. Lúc ấy bà ta rất đẹp. Câu chuyện rất thương tâm. Alexandre de Beaumont sạt nghiệp trong đợt khủng hoảng kinh tế vào năm 1927. Tôi tin bà ta bỏ ông ấy sau vụ này, vào khoảng năm 1930. - Người môi giới địa ốc biết nhiều về ngôi nhà hơn nàng và có lẽ hơn cả Stanley. Mặc dù ông sống ở đây ba phần tư thế kỷ, nhưng ông gần bó với ngôi nhà rất ít, hay nói đúng hơn là không có tình cảm với nó. Ngôi nhà đối với ông chỉ là vật đầu tư, ông chỉ ở trong một căn phòng nhỏ dành cho tôi tớ. Ông không trang hoàng nhà cửa, hay dọn vào ở trong nhà lớn. Ông thích ở trong căn phòng của gia nhân trên gác xép.

-Tôi nghĩ chính lúc ấy ông Perlman mua ngôi nhà này, vào năm 1930. Ông không nói với tôi một tiếng về gia đình de Beaumont.

- Tôi nghĩ ông de Beaumont qua đời một thời gian sau khi vợ ông bỏ ông và theo tôi biết thì bà ta biến mất. Hay có thể đấy chỉ là một câu chuyện tình lãng mạn. Tôi muốn tìm hiểu thêm để bổ sung vào tập quảng cáo giới thiệu.

Hai người im lặng khi Sarah mở khóa cửa. Cánh cửa bằng kính và đồng nặng từ từ mở ra, lè cửa kêu răng rắc. Sarah đã dặn người y tá tháo sợi dây xích trước khi bà ta ra về, để nàng có thể dẫn người môi giới địa ốc vào nhà bằng cửa trước. Cửa mở ra để lộ bên trong tối om. Sarah đi vào trước, nàng nhìn quanh để tìm công tắc bật đèn. Người môi giới địa ốc theo nàng đi vào trong nhà. Cả hai đều có cảm giác kỳ lạ, một phần như mình là kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp, một phần như trẻ con hiếu kỳ. Người môi giới địa ốc mở rộng cửa để ánh sáng ngoài trời chiếu vào nhà cho họ thấy đường và công tắc đèn. Ngôi nhà đã xưa đến tám mươi ba năm, hai người không ai biết đèn có còn sáng hay không. Trên vách gần ngưỡng cửa bằng đá cẩm thạch,

chỗ họ đang đứng, có hai công tắc điện. Sarah lần lượt bấm vào hai nút, không đèn nào sáng hết. Trong ánh sáng mờ mờ, họ thấy những cánh cửa sổ ở tiền sảnh đều được đóng kín mít. Bên kia các cánh cửa sổ, họ không thấy gì hết.

- Đáng ra tôi phải mang theo đèn pin, - Sarah nói, về bực mình. Không có ánh sáng, công việc sẽ khó khăn hơn nhiều. Khi nàng nói, Marjorie đưa tay vào xách, lấy ra hai cây đèn pin, đưa cho Sarah một cây, còn mình nắm một cây.

- Tôi rất thích nhà xưa. - Cả hai đều bật đèn pin, nhìn quanh. Trên các cửa sổ, ván đóng kín mít, nền nhà bằng đá cẩm thạch trắng trải dài mênh mông. Trên đầu họ, chiếc đèn chùm khổng lồ có dây điện nối đến, nhưng đường dây dẫn đến công tắc điện chắc bị hỏng vì đã quá lâu đời.

Hành lang ốp ván ép thật đẹp và rất rộng, trần nhà cao. Hai bên hành lang, họ thấy những phòng khách nhỏ. Chắc đây là phòng khách ngồi đợi khi đến thăm. Họ không thấy nơi nào có đồ đặc biệt. Nền nhà của hai phòng khách lát gỗ xưa thật đẹp, và tường thì ốp gỗ xưa chạm trổ tinh vi như thế các thứ này đều đem từ Pháp sang. Hai phòng nhỏ hơn thì quá tuyệt. Trong mỗi phòng đều có một ngọn đèn chùm rất đẹp. Ngôi nhà đã bị lấy đồ đi hết trước khi ông mua, nhưng ông nói với Sarah rằng chủ nhân trước đã để lại những chân đèn cầy có giá móc trên tường nguyên thủy và các ngọn đèn chùm. Họ còn thấy trong mỗi phòng đều có lò sưởi bằng đá cẩm thạch xưa. Hai phòng khách có kích cỡ giống nhau. Cả hai đều có thể dùng làm phòng làm việc hay văn phòng rất tuyệt, tùy thuộc vào việc ngôi nhà được chủ nhà dùng làm gì. Có lẽ ngôi nhà có thể dùng làm khách sạn nhỏ cực kỳ xinh, hay làm tòa lãnh sự, hay làm nhà ở cho người giàu có. Bên trong ngôi nhà cho người ta cảm giác đây là một tòa lâu đài nhỏ, còn bên ngoài thì Sarah đã có ý nghĩ ấy rồi. Trong thành phố không có ngôi nhà nào như thế, thậm chí cả bang cũng không. Đây là loại nhà, hay lâu đài nhỏ, người ta chỉ thấy có ở Pháp thôi. Theo Marjorie, kiến trúc sư xây nhà này là người Pháp.

Khi họ đi xa hơn vào hành lang bằng đá cẩm thạch trắng khổng lồ, họ thấy chiếc cầu thang lớn ở giữa nhà. Tầng cấp của cầu thang bằng đá cẩm thạch trắng, hai bên có tay vịn bằng đồng. Cầu thang dẫn lên các tầng trên, người ta dễ dàng hình dung ra cảnh đàn ông đội mũ nòi, mặc áo khoác đuôi tôm và đàn bà mặc áo dài dạ hội đi lên đi xuống. Trên đầu họ, chiếc đèn chùm cực kỳ lớn. Cả hai thận trọng bước tránh chiếc đèn, vì họ đều có ý nghĩ như nhau. Sau bao nhiêu năm dài, biết cây đèn chùm có chắc chắn bảo đảm hay không. Sarah cứ sợ, biết đâu nó rơi xuống bất thình lình. Khi đi tránh cây đèn, họ thấy phòng khách rộng mênh mông ở bên kia, các cửa sổ đều có màn che. Marjorie và Sarah liền đi đến các cửa sổ để xem cửa có đóng kín không. Khi họ đẩy màn sang một bên, màn vụn ra trong tay họ. Cửa sổ, thực ra là cửa cao từ nền đến trần mở ra vườn. Cửa làm thành cả một bức tường, ở đây người ta đóng ván ở phía trên, ván có hình bán nguyệt.

Khi họ đẩy màn sang một bên, phần cửa còn lại không đóng kín đều rất dơ bẩn. Từ khi Stanley Perlman mua ngôi nhà đến giờ, ánh mặt trời bây giờ mới lọt vào phòng lần đầu tiên, và khi họ đứng đấy nhìn quanh, Sarah mở to mắt ngạc nhiên. Chiếc lò sưởi khổng lồ nằm ở một bên phòng, bệ lò sưởi bằng đá cẩm thạch, tường ốp ván panô gắn kính. Căn phòng trông như phòng khiêu vũ, nhưng không hẳn. Nền nhà lát ván có vẻ như đã lâu hàng trăm năm. Rõ ràng ván được chuyển từ một lâu đài bên Pháp sang đây.

- Trời đất ơi, - Marjorie thì thào thốt lên. - Tôi chưa bao giờ thấy ngôi nhà nào như thế này. Nhà như thế này không còn nữa và người ta không xây ở đây. - Ngôi nhà nhắc bà nhớ đến những ngôi “biệt thự” ở Newport đã được những gia đình Vanderbilt và Astor xây cất. Không có ngôi nhà nào ở Bờ Tây so sánh được với nhà này. Ngôi nhà giống như điện Versailles thu nhỏ, có lẽ Alexandre de Beaumont đã hứa xây giống thế làm quà tặng vợ mình. Ngôi nhà là quà đám cưới tặng bà ta.

- Có phải đây là phòng khiêu vũ không? - Sarah hỏi, quá kinh ngạc trước vẻ đồ sộ của căn phòng. Nàng nghĩ nhà có phòng khiêu vũ, nhưng không tin phòng đẹp như thế này.

- Tôi nghĩ không phải, - Marjorie đáp, bà có vẻ thích thú được đi thăm một vòng như thế này. Bà đã mong được đi xem ngôi nhà từ lâu. - Phòng khiêu vũ thường được xây dựng ở tầng hai.

Tôi nghĩ đây là phòng khách chính, hay một trong số đó. - Họ tìm thấy một phòng khác giống phòng này, nhưng hơi nhỏ hơn một tí, ở phía bên kia ngôi nhà, với một phòng tròn nhỏ nối hai phòng. Phòng tròn nhỏ có nền lát đá cẩm thạch, giữa phòng có vòi phun nước, trông như thể nó đã hoạt động một thời. Nếu nhắm mắt, người ta có thể hình dung ra những buổi dạ vũ linh đình đã diễn ra ở đây và mừng tượng ra những buổi tiệc tùng của thời quá khứ mà người ta chỉ đọc trong sách.

Còn có nhiều phòng nhỏ, theo Marjorie cho biết thì đây là phòng tạm nghỉ. Trước kia ở châu Âu, các bà thường dùng các phòng này để nghỉ ngơi và tháo nịt áo lót ra cho thoải mái. Còn có một dãy phòng để thức ăn và phòng phục vụ, thức ăn thường được đưa từ bếp lên đây, tất cả đều đã được nấu nướng. Ngày nay người ta có thể biến phòng để thức ăn thành nhà bếp, vì không ai muốn nhà bếp ở dưới tầng hầm nữa. Người ta không còn thuê hàng chục gia nhân để đem thức ăn và các khay đồ uống chạy lên chạy xuống cầu thang. Có một dãy thang chuyển thức ăn lên các tầng trên, khi Sarah mở cái thang để xem thì một sợi dây đứt trong tay nàng. Không có dấu hiệu trong nhà có loài gặm nhấm quấy phá. Không có đồ đạc gì bị cắn, không có đồ gì bị ẩm ướt, mốc meo. Nhân viên làm vệ sinh hàng tháng của Stanley giữ gìn đồ đạc sạch sẽ, nhưng rõ ràng đồ đạc ở đây hư hỏng là vì do sự tàn phá của thời gian. Họ còn tìm thấy sáu phòng tắm ở phần chính của ngôi nhà, bốn phòng lát đá cẩm thạch dành cho khách, hai phòng nhỏ hơn lát gạch, rõ ràng là dành cho gia nhân. Khu vực ở cầu thang phía sau dành cho đội ngũ tôi tớ trong nhà, chắc chắn đội ngũ này rất hùng hậu.

Rồi họ chuẩn bị để lên cầu thang. Sarah biết trong nhà có thang máy, nhưng không bao giờ ông Stanley dùng đến. Thang đã niêm phong từ lâu, vì ông sợ dùng thang máy sẽ nguy hiểm. Ông cương quyết đi bộ leo lên cầu thang phía sau cho đến khi chân không còn bước nổi. Và khi không thể đi được nữa, ông không bao giờ xuống dưới lầu.

Marjorie và Sarah thận trọng đi đến cái cầu thang lầu khổng lồ vươn lên ngay giữa nhà, vừa đi vừa ngắm các thứ chung quanh, nền nhà, gỗ lát sàn, ván ốp tường, ván ép, cửa sổ và đèn chùm. Trần nhà phía trên cầu thang khổng lồ cao ba tầng. Cầu thang vươn lên ở ngay giữa phần chính của ngôi nhà. Trên cầu thang là tầng áp mái, nơi ông Stanley ở và dưới cầu thang là tầng hầm. Nhưng cái cầu thang quá vĩ đại và lộng lẫy, chiếm hết phần rất lớn không gian ở phần giữa nhà.

Thảm trải trên cầu thang đã phai màu và mòn thoi cả chỉ, nhưng trông như loại thảm của Ba Tư, các thứ gắn vào thảm để giữ nó đứng yên một chỗ đều bằng đồng xưa rất đẹp, đồng đúc thành những đầu sư tử nhỏ gắn vào bên lề của thảm. Bất cứ món đồ nhỏ nhặt nào trong nhà cũng đều rất tinh xảo.

Trên tầng hai, họ thấy hai phòng khách lộng lẫy nữa, một phòng ngồi chơi ban ngày hướng ra phía vườn, một phòng đánh bài, một phòng lợp kính để trồng cây, nơi đây trước kia đã để chiếc piano khổng lồ và cuối cùng là phòng khiêu vũ mà cả hai người đều đã nghe nói đến. Quả đúng phòng này là bản sao của gian đại sảnh bằng kính của điện Versailles, hai người hết sức ngạc nhiên. Mỗi khi Sarah bước vào phòng nào, nàng đều kéo màn cửa ra và gần như sắp khóc. Chưa bao giờ nàng thấy có ngôi nhà nào đẹp như thế này. Bây giờ nàng không hiểu tại sao ông Stanley không dùng ngôi nhà. Ngôi nhà quá đẹp không thể nào không yêu nó, và để trống nó bao nhiêu năm như thế này. Nhưng ngôi nhà đồ sộ với tầm cỡ như thế này, và quá đẹp như thế này, rõ ràng không phù hợp với mẫu người như ông. Ông là con người chỉ biết có tiền, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất buồn. Bây giờ nàng mới hiểu hết điều ông đã nói với nàng. Stanley Perlman không bỏ phí cuộc đời, nhưng nhìn vào nhiều mặt quan trọng, ông đã để cho cuộc đời trôi qua mà không hưởng thụ nó. Ông không muốn cuộc đời nàng xảy ra như vậy và bây giờ nàng mới hiểu lý do đã khiến ông nói với nàng những điều ấy. Ông là chủ ngôi nhà này, nhưng lại không hưởng thụ những điều tuyệt vời từ nó. Ông bằng lòng sống trong phòng của người hầu suốt ba phần tư thế kỷ, sống rất đậm bạc, không bạn bè, không tình yêu, không gì hết. Nghĩ đến chuyện ấy, Sarah cảm thấy buồn.

Khi họ lên đến tầng ba, họ gặp một bộ cửa khổng lồ ở trên đầu cầu thang lớn. Mới đầu, Sarah tưởng cửa khóa. Nàng và Marjorie kéo, đẩy, gần như bỏ cuộc thì bỗng hai cánh cửa bật mở, để lộ một dãy có nhiều phòng rất đẹp, dễ thương, rõ ràng đây là phòng của chủ nhân. Tường đều

sơn màu hồng đã phai, ngã sang màu hồng nhạt. Phòng ngủ có thể so với phòng ngủ của Marie Antoinette và từ đây có thể nhìn xuống vườn. Có một phòng ngồi chơi giải trí, một dãy phòng thay áo quần, hai phòng tắm bằng đá cẩm thạch rất đặc sắc, mỗi phòng rộng hơn căn hộ của Sarah, rõ ràng được xây cho Lili và Alexandre. Đồ đạc cổ định thật tuyệt vời, nền nhà trong phòng bà bằng đá cẩm thạch màu hồng, trong phòng ông bằng đá cẩm thạch màu be.

Trên tầng này cũng có hai phòng ngồi chơi nhỏ ở hai bên lối vào phòng chủ nhân và phía bên kia nhà có phòng từng dùng làm phòng trẻ con cho hai đứa con của họ, rõ ràng một gái và một trai. Trong phòng thay áo quần và phòng tắm của họ có lát ngói sơn rất đẹp, trên ngói có vẽ hoa và thuyền buồm. Mỗi người con đều có giường ngủ rộng, phòng có cửa sổ lớn để ánh mặt trời lọt vào. Có phòng chơi lớn cho cả hai đứa bé và nhiều phòng nhỏ hơn chắc là dành cho các bà gia sư và người hầu, họ chăm sóc phục vụ cho các em bé. Sarah nhìn quanh, vẻ kinh ngạc, nằng bồng nảy ra một ý nghĩ. Nàng quay qua hỏi Marjorie:

- Khi Lili biến mất, bà ta có đem theo con mình không? Nếu bà đem theo thì có thể chuyện đó đã làm tan nát trái tim của Alexandre. - Người đàn ông tội nghiệp chắc đã mất không những người vợ trẻ xinh đẹp mà còn mất cậu con trai và cô con gái đã sống ở đây và ngoài các chuyện này, còn mất cả tiền nữa. Chuyện như thế đủ làm cho bất cứ người nào cũng phải suy sụp, nhất là đàn ông, vì họ mất quá nhiều, gần như là mọi thứ.

- Tôi không tin bà ta đem con theo, - Marjorie trầm ngâm nói, lòng phân vân không biết có phải như thế không. - Câu chuyện mà tôi đọc về họ và về ngôi nhà, không thấy nói về chuyện này. Câu chuyện nói bà “biến mất”, tôi không nghĩ là họ cũng biến theo bà ấy.

- Theo bà thì chuyện gì đã xảy đến cho họ và cho ông chồng?

- Chỉ có Chúa mới biết. Chỉ có điều rõ ràng là ông ta chết tương đối còn trẻ, vì buồn phiền, tài liệu ám chỉ như thế. Câu chuyện không nói gì về gia đình ông ta và tôi nghĩ gia đình ấy đều đã chết hết. Không có gia đình danh tiếng nào ở San Francisco có họ ấy hết. Có lẽ họ đã về lại nơi chôn nhau cắt rốn của họ ở Pháp.

- Hay có thể họ đã chết hết, - Sarah buồn bã đáp.

Sau khi họ rời khỏi phòng trẻ con, Sarah dẫn Marjorie đến cầu thang phía sau và tầng lầu áp mái, nơi nàng đã quen thuộc trong nhiều năm đến thăm Stanley. Trong khi Marjorie xem xét một mình các phòng ở đây, Sarah đứng yên một chỗ ngoài hành lang, mắt nhìn xuống nền nhà. Nàng không muốn nhìn căn phòng nơi Stanley đã sống. Sarah nghĩ căn phòng sẽ làm cho nàng buồn. Hình ảnh của ông đã in sâu vào tim nàng, vào óc nàng. Nàng không cần nhìn phòng ông, hay chiếc giường nơi ông nằm chết và không muốn nhìn lại nữa. Những gì của ông mà nàng thương yêu, nàng đã mang theo trong người rồi. Những thứ còn lại không quan trọng. Nàng nhớ cuốn sách “The little prince” của Saint Exupéry, cuốn sách này nàng yêu thích. Trong sách có câu nàng thích nhất, thường trích dẫn, đó là: “Điều quan trọng nhất trong cuộc đời là điều mắt chúng ta không thấy được, mà chỉ có trái tim mới thấy thôi”. Nàng cảm thấy như thế về Stanley. Ông mãi mãi ở trong tim nàng. Ông là món quà vĩ đại nàng nhận được trong ba năm bầu bạn với ông. Nàng sẽ không bao giờ quên ông.

Marjorie theo nàng đi cầu thang sau xuống tầng ba lại, nói cho nàng biết trên tầng áp mái có hai mươi phòng nhỏ của gia nhân. Bà ta nói rằng nếu người chủ mới phá hết những bức tường giữa các phòng, họ sẽ có nhiều phòng ngủ rộng rãi và có sáu phòng tắm hoạt động được, mặc dù trần nhà thấp hơn ba tầng chính ở dưới.

- Nếu tôi đi quanh nhà một vòng nữa để ghi chép và phác họa, cô có phiền lòng không? - Marjorie lễ phép hỏi. Cả hai đều sững sốt trước cảnh tượng họ vừa thấy. Ngôi nhà làm cho họ ngây ngất. Hai người không ai thấy có ngôi nhà nào đẹp như thế, từ cấu trúc đến tay nghề đều tuyệt vời, người ta chỉ tìm thấy những thứ này trong các viện bảo tàng thôi. Thợ chính xây cất ngôi nhà đều từ châu Âu đến. Marjorie đã đọc điều này trong tài liệu. - Nếu cô bằng lòng để cho chúng tôi bán ngôi nhà này cho cô, tôi sẽ phái người đến để soạn thảo kế hoạch chính thức và dĩ nhiên phải chụp ảnh. Nhưng tôi muốn vẽ phác thảo qua ngôi nhà để nhớ hình thể của các phòng và sổ cửa sổ.

- Bà cứ tự nhiên. - Sarah dành cả buổi sáng để làm việc với bà ta. Họ đã ở đây được hai giờ rồi, nhưng phải đến ba giờ rưỡi chiều nàng mới có cuộc họp. Thái độ nghiêm túc và đáng kính của Marjorie đã gây cho nàng ấn tượng mạnh. Sarah nghĩ nàng đã chọn người đàn bà đứng đắn để bán ngôi nhà của Stanley.

Marjorie lấy xấp giấy nhỏ dùng để vẽ ở trong phòng chủ nhân, bà làm việc nhanh nhẹn, đi ra xa một đoạn, ghi chép lia lịa, trong khi Sarah nhìn các phòng tắm lại, rồi đi thò thần qua các phòng thay áo quần, mở nhiều tủ ra xem. Nàng không nghĩ là nàng sẽ tìm ra được cái gì, nhưng nàng thấy vui khi tưởng tượng ra cảnh áo dài treo trong tủ khi Lili còn ở đây. Chắc bà đã có cả đồng nữ trang, rất nhiều áo lông và thậm chí có cả vương miện. Đương nhiên những thứ này đã được bán hết rồi, gần cả thế kỷ rồi còn gì. Nghĩ đến chuyện này, chuyện buồn đã đến cho họ, chuyện về tài chính và những chuyện khác, khiến cho Sarah buồn rầu. Trong những năm nàng đến thăm Stanley ở đây, không bao giờ nàng nghĩ đến những người chủ ngôi nhà này trước đó. Stanley không nói gì về họ hết và hình như ông không quan tâm đến họ. Ông không hề nói đến tên của họ cho nàng biết. Bỗng nhiên cái họ de Beaumont trở nên rất quan trọng đối với nàng. Chỉ nghe bà Marjorie nói một ít về họ, nhưng nàng đã tưởng tượng ra họ là người như thế nào, thậm chí tưởng tượng luôn cả con họ. Và tên của họ đã vang lên trong óc nàng. Hẳn nàng đã nghe cái tên này ở đâu rồi. Họ là gia đình quan trọng trong thời điểm nào đó của lịch sử thành phố. Nàng nghĩ nàng đã nghe cái tên này trước đây rồi, nhưng nàng không nhớ nghe ở đâu và trong hoàn cảnh nào. Có lẽ nàng đã nghe trong chuyến dã ngoại do nhà trường tổ chức khi nàng còn bé, đi thăm viện bảo tàng.

Khi nàng mở cái tủ cuối cùng, trong tủ có mùi ẩm mốc nhưng còn phảng phất mùi gỗ tuyết tùng, nàng biết đây là cái tủ bà Lili đã cất áo lông, có lẽ lông chồn écmín và chồn Zibélin. Khi Sarah nhìn sâu vào trong tủ như muốn tìm xem có cái áo nào trong đó nữa không, thì bỗng có cái gì trên nền nhà dưới tủ đập vào mắt nàng. Nàng dùng đèn pin rọi xem và thấy đấy là tấm ảnh. Nàng ngồi xuống, lượm tấm ảnh lên. Tấm ảnh bám đầy bụi và giòn. Tấm ảnh chụp một phụ nữ trẻ rất đẹp đang đi xuống cầu thang, mặc áo dài dạ hội. Nhìn kỹ, Sarah thấy người trong ảnh rất xinh. Bà ta cao và oai nghiêm, thân hình mềm mại như một nữ thần trẻ tuổi. Tóc bà chải theo mốt của thời ấy, búi lại phía sau, hai bên gọn sóng quanh mặt. Và y như điều Sarah mong đợi, bà ta đeo một sợi dây chuyền bằng kim cương khổng lồ và đội vương miện trên đầu. Trông bà như đang khiêu vũ xuống cầu thang, nhón chân trong chiếc xăng đan bạc. Trông bà như thể đang cười và cặp mắt to làm say đắm lòng người. Nàng biết ngay đấy là Lili.

- Tìm được cái gì à? - Marjorie hỏi khi bà vội đi qua với cái thước dây và tập giấy ghi chú. Bà không muốn Sarah mất thì giờ, nên cố làm công việc cho thật nhanh. Bà dừng lại để nhìn vào tấm ảnh một lát. - Ai thế? Sau lưng có viết gì không?

Sarah không nghĩ đến điều đó, nàng lật tấm ảnh lên. Sau tấm ảnh có hàng chữ ngoằn ngoèo theo lối xưa, mực đã phai nhưng vẫn còn đọc được. Hàng chữ viết: "Alexandre thân yêu! Em sẽ yêu anh mãi mãi. Lili của anh!". Nước mắt chảy xuống trên mặt Sarah khi nàng đọc hàng chữ. Nàng cảm thấy hàng chữ làm rung động lòng nàng, như thể nàng đã biết bà và cảm được nỗi buồn của ông chồng khi bà ra đi. Nội dung câu chuyện đã làm cho Sarah hết sức đau lòng.

- Cứ giữ lấy tấm ảnh, - Marjorie nói khi bà quay lại phòng chủ nhân. - Những người thừa kế chắc sẽ không cần tấm ảnh ấy đâu. Chính cô tìm ra tấm ảnh, cô cứ giữ lấy. - Sarah không cãi lại bà. Trong khi chờ đợi bà làm xong công việc, nàng cứ nhìn đi nhìn lại tấm ảnh, lòng say mê hồi hộp. Sarah không muốn bỏ tấm ảnh vào xách, vì sợ làm hỏng tấm ảnh. Nghĩ đến chuyện gia đình họ tan nát sau ngày để tặng tấm ảnh, nàng thấy tấm ảnh và lời để tặng rất có ý nghĩa và đau lòng. Phải chăng khi Lili ra đi, bà đã để quên tấm ảnh trong tủ? Alexandre có thấy tấm ảnh không? Phải chăng có người nào đấy đã làm rơi tấm ảnh khi họ lấy hết đồ đạc trong nhà, rồi ông ta bán ngôi nhà cho Stanley? Điều kỳ lạ nhất về chuyện này là Sarah có cảm giác mơ hồ rằng nàng đã thấy tấm ảnh này đâu đó trước đây rồi, nhưng nàng không nhớ đã thấy ở đâu. Có lẽ trong một cuốn sách hay tờ tạp chí nào đó. Hay có lẽ nàng tưởng tượng ra cũng nên. Nhưng tấm ảnh có vẻ quen thuộc. Nàng không thấy người đàn bà trong tấm ảnh, nhưng nàng nghĩ đã thấy tấm ảnh ở đâu đó rồi. Nàng ước gì nhớ được nhưng không nhớ nổi.

Hai người đi từ tầng lầu này đến tầng lầu khác để cho Marjorie ghi chú và vẽ phác thảo các nơi. Một giờ sau, họ trở lại cửa trước, ánh sáng yếu ớt từ phòng khách rộng lớn ở tầng chính chiếu về phía hành lang. Ngôi nhà không còn vẻ ảm đạm hay bí mật nữa, mà là ngôi nhà cực kỳ đẹp để đã bị bỏ quên không chăm sóc từ lâu. Ngôi nhà cần có người nào đẩy thực sự quan tâm, bỏ tiền ra để đưa nó trở lại cuộc sống bình thường, dùng nó một cách hợp lý. Muốn thế phải có chương trình vĩ đại mới đưa được ngôi nhà trở về với nguyên trạng, phải có kế hoạch trùng tu ngôi nhà để đưa nó về đúng vị trí là ngôi nhà di tích của thành phố.

Họ bước ra ngoài trời nắng tháng mười một. Sarah cẩn thận khóa cửa lại. Họ đi nhanh một vòng khắp tầng hầm, xem nhà bếp xưa ở đây, nhà bếp là di tích từ thế kỷ trước, phòng ăn của gia nhân rộng lớn, chỗ ở của quản gia và người giữ nhà, phòng của hơn hai chục gia nhân, cũng như nồi nấu nước nóng, hầm rượu vang, tủ chứa thịt, phòng nước đá và phòng cắm hoa, tất cả dụng cụ cắm hoa vẫn còn đây.

Khi họ đến trên thềm trước nhà, Marjorie nói với Sarah:

- Trời đất! Tôi không biết nói sao với cô điều tôi nghĩ về ngôi nhà này. Tôi chưa bao giờ thấy ngôi nhà nào đẹp như thế này, ngoại trừ ở châu Âu, hay Newport. Thậm chí nhà của Vanderbilt cũng không đẹp như thế này. Tôi kỳ vọng tìm được người mua chính đáng. Ngôi nhà cần phải có kế hoạch trùng tu để đưa nó trở về với cuộc sống. Tôi mong sao có người biến nó thành viện bảo tàng, nhưng nếu có người thích nó, sống trong nhà, thì chắc tuyệt vời hơn. - Bà kinh ngạc khi nghe nói ông Stanley sống suốt đời trên tầng áp mái, bà nghĩ chắc ông ấy là người cực kỳ lập dị. Sarah bình tĩnh trả lời rằng ông ấy là người không phô trương, rất giản dị. Marjorie không nói gì thêm, bà thấy cô luật sư trẻ này rất mến mộ người khách hàng cũ của mình, đã nói đến ông với vẻ rất kính trọng.

- Bà có muốn nói chuyện về ngôi nhà bây giờ không?

- Sarah hỏi. Đã mười hai giờ trưa, nhưng nàng chưa muốn về văn phòng. Nàng muốn biết ý kiến của bà về ngôi nhà.

- Tôi thích thế. Nhưng tôi cần suy nghĩ về ngôi nhà. Cô muốn ta đi uống cà phê không? - Sarah gật đầu, Marjorie theo nàng ra xe để đến quán Starbuck. Họ ngồi vào chiếc bàn trong góc phòng cho yên lặng, mua hai cốc cà phê sữa và Marjorie nhìn vào những tờ giấy ghi chép của bà. Không những đây chỉ là ngôi nhà đáng chú ý thôi, mà còn là một ngôi nhà đồ sộ, đứng hàng đầu trong số các nhà xưa, có vườn cực kỳ đẹp, mặc dù trong nhiều năm trời không ai trồng trọt gì hết. Nhưng nếu ngôi nhà lọt vào tay người mua chính đáng, cả nhà lẫn vườn đều trở thành nơi ở lý tưởng.

- Bà nghĩ ngôi nhà giá trị như thế nào? Dĩ nhiên chỉ phỏng chừng thôi. Tôi không yêu cầu bà đánh giá chính xác. - Nàng biết Marjorie phải tính toán, đo đạc chính thức mới định giá được. Đây chỉ mới là nhiệm vụ thăm dò cho cả hai. Nhưng cả hai đều cảm thấy như thể họ đã khám phá ra một kho tàng quý giá.

- Lay Chúa, Sarah, tôi không biết, - bà ta thành thật đáp. - Bất cứ ngôi nhà nào, dù lớn hay nhỏ, giá cả tùy vào thị hiếu của người mua. Công việc mua bán nhà cửa tùy lúc tùy người. Còn ngôi nhà càng to lớn và càng bất thường, thì càng khó mà nói trước được. - Bà ta cười, uống một hớp cà phê. Sáng hôm nay thật kỳ diệu đối với hai người, Sarah rất muốn nói cho Phil biết điều đó. - Dĩ nhiên trong việc này không có sự so sánh, - Marjorie vừa cười vừa nói tiếp. - Cô đánh giá ngôi nhà như thế ra sao? Dĩ nhiên không có ngôi nhà nào như thế, ngoại trừ nhà của gia đình Frick ở New York. Nhưng đây không phải New York mà là San Francisco. Chắc hầu hết mọi người đều sợ một ngôi nhà tầm cỡ như thế này. Mỗi lần trùng tu, họ tốn cả một gia tài lớn và phải cần đến rất nhiều người để chăm sóc. Bây giờ không ai muốn ở trong một ngôi nhà to lớn như thế. Vùng này cũng không phải vùng cần khách sạn, hay nhà trọ tạm thời. Không ai mua để làm trường học. Các tòa lãnh sự đều đóng cửa các dinh thự, họ thuê chung cư cho nhân viên ở. Nhà này cần người mua rất đặc biệt. Giá mà chúng ta hô chỉ là con số tùy hứng. Người bàn và người môi giới thường nhắm đến khách nước ngoài tới mua, một người Ả Rập quan trọng, hay có thể là một người Trung Hoa ở Hongkong, có thể là một người Nga. Sự thực, có lẽ

cũng có người địa phương muốn mua. Có thể có ai đó trong giới kỹ nghệ cao ở Silicon Valley đến mua, nhưng họ sẽ trả bao nhiêu... tôi không biết... Năm triệu? Hay mười? Hai mươi? Nhưng nếu không có ai muốn mua đến giá này, những người thừa kế có thể may mắn bán được ba triệu, hay thậm chí hai triệu. Ngôi nhà có thể để đầy nhiều năm. Không thể nào nói trước được. Chắc họ muốn bán cho xong phải không? Có lẽ họ muốn hô giá thật thấp để bán cho nhanh và tổng khứ ngôi nhà như hiện thời. Tôi hy vọng có người chính đáng mua ngôi nhà. Tôi yêu ngôi nhà, - bà thành thật nói và Sarah gật đầu. Nàng cũng yêu ngôi nhà.

- Tôi cũng thế. - Nàng để tấm ảnh của Lili trên ghế ngồi trước xe hơi, sợ làm hư tấm ảnh. Người đàn bà trong tấm ảnh có cái gì đấy có vẻ huyền bí đối với nàng. - Tôi không thích những người thừa kế bán ngôi nhà rẻ như bèo. Ngôi nhà đáng được đối xử tôn trọng hơn thế nhiều. Nhưng tôi chưa gặp được người nào hết. Tôi chỉ mới nghe được tin một người, ông ta ở St. Louis Missouri. Ông ta là chủ một ngân hàng ở đấy, chắc ông ta không muốn có nhà ở đây. Theo chỗ tìm hiểu của Sarah, không người nào muốn có nhà ở đây. Họ sống ở khắp nơi và vì họ không biết Stanley, nên họ không có cảm tình gì với ngôi nhà, hoàn toàn không có một chút nào. Đối với họ, cũng như đối với ông, tiền là trên hết. Chắc chắn không có ai muốn trùng tu ngôi nhà tại San Francisco vì đối với họ, làm việc này thật vô nghĩa. Nàng tin chắc họ muốn bán gấp ngôi nhà, để nguyên thế mà bán.

- Chúng ta cố quét một lớp sơn và làm vệ sinh một chút.

- Marjorie đề nghị. - Có lẽ chúng ta nên làm thế. Đánh bóng đèn chùm, tháo ván đóng nơi các cửa sổ, vớt những tấm màn rách tả tơi đi. Đánh sập nền nhà, hay sửa hệ thống ống nước. Người mua sẽ xây nhà bếp mới, có lẽ trong các phòng chứa thức ăn ở tầng chính. Nhà cũng cần thang máy mới. Có nhiều việc cần phải làm, tốn khá tiền đấy. Tôi không biết họ muốn đầu tư bao nhiêu vào cái nhà để bán. Có lẽ không muốn gì hết. Tôi hy vọng các tờ báo cáo đều tốt.

- Năm ngoái ông ấy có lộp lại nhà, nên chắc họ diệt mối luôn, - Sarah đáp. Marjorie gật đầu hài lòng.

- Điều khiến tôi ngạc nhiên là tôi không thấy có chỗ nào rạn nứt. - Marjorie nói một cách tự nhiên.

- Bà có thể cho tôi biết giá phỏng chừng là bao nhiêu được không? Giá bán với tình trạng ngôi nhà như thế này và một giá khác khi chỉ làm vệ sinh chút ít. Có lẽ cũng cần một giá khác nữa nếu nhà được trùng tu.

- Tôi sẽ cố hết sức để cho cô biết, - Marjorie hứa. - Nhưng tôi thành thật nói với cô là chúng tôi đang trong tình trạng thăm dò. Có thể bán đến hai mươi triệu, mà cũng có thể hai triệu. Còn tùy thuộc vào người mua và tùy thuộc vào những người thừa kế muốn bán nhanh hay chậm. Nếu họ muốn bán đồ bán tháo, thì may lắm chỉ được hai triệu. Thậm chí có khi còn rẻ hơn. Hầu hết người mua đều rất sợ nhà to lớn như thế này, vấn đề khó khăn họ gặp phải là kế hoạch tu sửa và người chăm sóc. Tôi thấy bên ngoài còn tốt, như thế rất có lợi, nhưng có vài cánh cửa sổ cần phải thay. Gỗ mục là chuyện thường, ngay cả khi nhà còn mới. Năm ngoái tôi phải thay đến mười cửa sổ ở nhà tôi. - Bên ngoài xây bằng đá trông có vẻ vững chắc, còn tốt. Nhà xe ở dưới tầng hầm có thể dùng được, nhưng đường xe chạy vào xây dựng trong thập niên hai mươi tương đối hẹp, bây giờ cần phải nói rộng ra. Cả hai đều nhất trí với nhau là có nhiều việc cần phải làm.

- Tôi sẽ cố gắng cho cô biết một câu trả lời căn cứ vào một ít số liệu trong ngành vào cuối tuần này. Tôi muốn gọi một kiến trúc sư đến xem ngôi nhà, thế nào anh ta cũng có ấn tượng mạnh. Anh ta hợp tác với người chuyên môn trùng tu nhà cửa. Anh ta làm việc rất tốt, nhưng tôi tin anh ấy chưa bao giờ gặp một ngôi nhà như thế này. Tuy nhiên tôi biết anh ta làm việc cho Hội kiến trúc sư chuyên trách viện bảo tàng, cho nên, dù sao anh ấy cũng là người đáng nể. Và anh ấy học ở Pháp. Người hợp tác với anh ấy là phụ nữ, chị ta cũng rất giỏi. Tôi tin cô sẽ thích họ. Nếu họ không bận, tôi có thể mời họ đến xem ngôi nhà được không?

- Được, đến bất cứ khi nào bà muốn. Tôi có chìa khóa. Tôi sẽ đến với bà, Marjorie, tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của bà. - Cả hai đều cảm thấy như thể họ đã bị lệch lạc thời gian cả buổi sáng và

đang bị đẩy lùi vào thế kỷ trước. Thật là chuyện không thể nào quên được.

Hai người đàn bà chia tay nhau bên ngoài quán Starbucks, và Sarah đi về văn phòng khi ấy đã gần một giờ trưa. Nàng gọi cho Phil khi nàng đang lái xe về nhà. Nhìn vào tấm ảnh của Lili để trên ghế bên cạnh, nàng vẫn còn cảm thấy bàng hoàng. Nàng gọi cho Phil theo số di động của anh. Anh tạm nghỉ nghe lời cung khai để ăn trưa và đang ở trong trạng thái bức dọc. Tình hình không suôn sẻ cho khách hàng của anh. Họ đã đưa ra bằng chứng chống lại anh ta và người này trước đó không nói cho Phil biết. Trước khi đến San Francisco, anh ta đã thua hai vụ kiện về quấy rối tình dục tại Texas. Việc này khiến cho khách hàng của Phil trông có vẻ rất sa sút tinh thần.

- Em rất tiếc, - Sarah nói với giọng thương cảm. Phil có vẻ căng thẳng tinh thần và sẵn sàng hy sinh khách hàng. Lại thêm một tuần gặp chuyện không may nữa. - Em vừa trải qua một buổi sáng kỳ diệu, - nàng nói, vẫn còn bị kích thích về chuyện vừa xảy ra, tâm hồn lâng lâng trước những gì họ đã thấy. Dù những người thừa kế quyết định làm gì với ngôi nhà đi nữa, thì Sarah cũng vui sướng vì đã thấy nó rồi.

- Thế à? Chuyện gì mà kỳ diệu? Sáng tạo ra luật thuế mới à? - Giọng anh có vẻ mỉa mai, cộc lốc. Nàng không thích anh như thế.

- Không. Em đi thăm nhà của Stanley Perlman với người môi giới địa ốc. Chưa bao giờ em thấy một ngôi nhà đẹp như thế. Trông nó như một viện bảo tàng, còn đẹp hơn là đằng khác.

- Tuyệt. Để đó rồi em sẽ kể cho anh nghe sau, - anh đáp, vẻ bức bối, lo lắng. - Tối nay, sau khi tập thể dục xong, anh sẽ gọi cho em. - Anh tắt máy không kịp để cho nàng nói câu từ biệt, nói cho anh biết gì về ngôi nhà hay về tấm ảnh của Lili, hay lịch sử ngôi nhà mà nàng đã nghe Marjorie kể. Nhưng Phil không thích những vấn đề như thế. Anh chỉ quan tâm đến thể thao và kinh doanh. Anh không thích những chuyện về nhà di tích.

Sarah cho xe vào gara nơi làm việc, cẩn thận cho tấm ảnh của Lili vào xách, để tránh khỏi bị hỏng, hay cong queo các mép ảnh. Mười phút sau, nàng ngồi vào bàn làm việc, lấy tấm ảnh ra, ngắm nhìn lại. Nàng biết đã có lần nàng thấy tấm ảnh này đâu đó rồi, nàng mong sao khi bà Lili biến mất, dù ở đâu đi nữa, bà cũng tìm được điều bà muốn tìm hay tránh khỏi được cái bà bỏ chạy và dù chuyện gì xảy ra cho bà thì cuộc đời của các con bà vẫn được bình an. Sarah dựng tấm ảnh trên bàn làm việc, phân vân không biết có nên nói cho các người thừa kế biết về tấm ảnh này không. Khuôn mặt nhìn nàng qua bàn làm việc không thể nào quên được, tràn đầy sức sống và sắc đẹp. Như lời căn dặn của Stanley trong mấy năm qua, khuôn mặt của Lili nhắc cho Sarah nhớ rằng cuộc đời ngắn ngủi và đáng quý, tình yêu và sự sống sẽ qua nhanh.

Chương 6

Đến thứ năm, Sarah được tin của các người thừa hưởng di sản của ông Stanley, trừ hai người. Họ là hai người em họ của ông, hiện đang ở trong nhà dưỡng lão thành phố New York. Cuối cùng nàng quyết định gọi đến cho họ. Một người mắc bệnh tâm thần phân liệt, nên Sarah phải nói chuyện với con gái của ông ta. Bà này nói cho nàng biết bà đã đọc chúc thư của Stanley và di sản ông để lại cho bố bà. Sarah báo cho bà ta biết có lẽ tiền sẽ được chuyển vào quỹ ủy thác, tùy thuộc vào luật chứng thực di chúc ở New York và bất cứ khi nào bố bà ta qua đời, tiền sẽ được chuyển qua cho bà và bất cứ anh chị em nào của bà. Bà ta khóc, tỏ ra rất biết ơn. Bà nói họ đang gặp khó khăn về tiền bạc, cần tiền để trả cho nhà dưỡng lão. Bố bà đã chín mươi hai tuổi, có lẽ không còn sống lâu nữa. Số tiền mà ông Stanley để lại cho bố bà đến rất đúng lúc. Bà nói bà không bao giờ nghe đến Stanley, hay người anh em họ nào của bố bà ở tại California. Sarah hứa sẽ gửi cho bà pho bản về phần tài sản của bố bà được chia theo di chúc, sau khi chúc thư chính thức được công bố.

Người đàn ông mà Sarah đã nói chuyện tuần trước, từ St. Louis gọi đến báo cho nàng biết ông ta sẽ đến San Francisco, mặc dù không hề nghe nói đến Stanley. Ông ta có vẻ hơi bối rối về chuyện này và Sarah biết ông ta hiện là chủ tịch hội đồng quản trị một ngân hàng, nên nàng nghĩ ông không cần tiền.

Người thừa kế thứ hai trước đó không trả lời nàng, nói với nàng rằng ông ta đã chín mươi lăm tuổi, đã không trả lời vì nghĩ chắc ai đấy muốn đùa với ông thôi. Ông ta nhớ Stanley rất rõ, ông nói khi hai người còn nhỏ, họ ghét nhau. Nói xong ông ta cười lớn. Ông ta có vẻ như người có tính kỳ cục, ông ta nói rằng ông hết sức ngạc nhiên khi nghe Stanley có nhiều tiền như thế. Ông ta nói lần sau cùng họ gặp nhau, hay nghe tin về Stanley, thì Stanley nghèo xơ nghèo xác, bỏ đi California kiếm sống. Ông ta nói với Stanley rằng ông cứ tưởng Stanley đã chết lâu rồi. Nàng hứa nàng sẽ gửi cho ông ta pho bản của tờ di chúc. Nàng nghĩ nàng phải tiếp xúc với ông ta lần nữa để hỏi ý kiến của ông có muốn bán ngôi nhà hay không.

Vào lúc xế chiều ngày thứ năm, nàng có quyết định sẽ đọc di chúc vào sáng thứ hai sắp đến. Tiền bạc có cách làm cho người ta muốn đi du lịch, dù đi vì ông bác mà không ai biết hay nhớ. Rõ ràng ông là con cừu đen của gia đình và nhờ gia sản ông để lại cho họ mà lông chú cừu trở nên trắng như tuyết. Nàng không thể nói cho người nào biết số tiền ông Stanley để lại rất lớn, nhưng nàng cam đoan với họ là số tiền rất đáng kể. Họ đợi đến sáng thứ hai để được nghe di chúc.

Cuộc điện thoại gọi cho nàng cuối cùng là của Marjorie, bà hỏi không biết Sarah có vui lòng tiếp hai vị kiến trúc sư trùng tu nhà cửa với bà tại ngôi nhà vào ngày hôm sau không. Họ sẽ đi Venice vào cuối tuần để dự hội thảo của các nhà kiến trúc trùng tu. Đối với Sarah, thì giờ hẹn rất tuyệt. Nàng sẽ có thêm thông tin trong buổi gặp gỡ này để thông báo cho những người thừa kế biết vào thứ hai. Nàng hứa sẽ gặp Marjorie và hai nhà kiến trúc vào chiều thứ sáu lúc ba giờ. Nàng xem đây là buổi họp cuối cùng trong ngày. Sau đó nàng sẽ về nhà để bắt đầu đợt nghỉ cuối tuần. Nàng sẽ có thời gian nghỉ ngơi thư giãn, trước khi Phil xuất hiện nhiều giờ sau đó, lúc anh đã tập thể dục xong. Nàng không nói chuyện với anh cả tuần. Hai người đều bận việc. Mỗi khi nàng nói chuyện với Phil, anh đều trong tình trạng không vui. Luật sư của đối phương công kích anh và khách hàng của anh trong việc cung khai một cách dữ dội. Nàng hy vọng tinh thần của Phil vào tối thứ sáu sẽ tiến bộ hơn, nếu không nàng sẽ gặp đợt cuối tuần rất khó chịu. Nàng biết khi anh thua, anh thường gay gắt như thế, thật không dễ chịu tí nào hết. Nàng muốn được sống cuối tuần thoải mái với anh. Hiện giờ nàng không hy vọng gì được thế.

Marjorie và hai kiến trúc sư đã đợi nàng tại ngôi nhà khi Sarah có mặt đúng ba giờ chiều thứ sáu. Marjorie nói họ đến sớm, nên nàng dừng ngại việc họ chờ nàng. Bà giới thiệu Sarah với hai người đến với bà. Người đàn ông cao, dễ thương, tóc đen như tóc Sarah, hai bên thái dương lõm lõm đen. Cặp mắt anh màu nâu thân thiện, anh cười khi được giới thiệu. Anh bắt tay thật mạnh, thái độ thoải mái. Anh mặc quần kaki, áo sơ mi thắt cà vạt và áo vét mỏng. Trông anh khoảng hơn bốn mươi tuổi một chút. Người không có gì hấp dẫn, anh không đẹp trai lắm. Anh

có vẻ là người có đủ năng lực, quan tâm đến công việc và tận tâm vui vẻ. Nàng thích nụ cười của anh, nụ cười làm sáng khuôn mặt, tăng thêm vẻ đẹp bề ngoài của anh. Anh có cá tính dễ thương, là một người mà người ta có thể bắt chuyện ngay. Nàng biết lý do tại sao Marjorie thích làm việc với anh. Sau khi trao đổi với anh vài lời, người ta còn biết thêm một điều nữa về anh, đó là sự hài hước và không tự đề cao mình quá. Tên anh là Jeff Parker.

Người nữ kiến trúc sư hợp tác với anh thì ngược lại, hoàn toàn trái ngược với anh. Anh rất cao, ít ra cũng cao bằng Phil, nếu không cao hơn, còn cô ta thì bé nhỏ. Tóc anh đen và mượt, còn tóc cô ta đỏ nhạt, mắt màu xanh lục và nước da màu kem với lốm đốm tàn nhang. Khi Sarah bước đến gần, anh cười, con cô ta thì cau mày. Cô ta trông có vẻ tức giận, khó khăn và bức bối. Anh vui vẻ dễ chịu, còn cô ta thì không. Cô ta mặc áo vét Casomia màu lục nhạt, quần jeans xanh, mang giày cao gót. Anh có vẻ khiêm tốn trong giao tiếp, còn cô ta thì khoa trương, và chùng diện theo lối kêu gọi một cách trắng trợn. Anh trông như người Mỹ cổ điển, mặc áo vét mỏng và quần kaki, còn cô ta thì hoàn toàn khác anh. Khi cô ta nói với Sarah cô là người Pháp, nàng bắt đầu quan sát kỹ cô ta hơn. Cô ta chạy theo thời trang, ăn mặc trang điểm có phần kiểu cách. Cô ta còn có vẻ để lộ ra sự bức bối, tức tối khi đi đến đây. Tên cô là Marie-Louise Fournier và mặc dù giọng còn hơi lơ lớ, nhưng khả năng nói tiếng Anh của cô ta lưu loát không chê vào đâu được. Cô ta làm cho Sarah cảm thấy khó chịu và cô có vẻ vội vã. Jeff thì tự nhiên, quan tâm đến ngôi nhà và trông như thể anh đã có mặt ở đây cả ngày rồi. Khi Sarah mở khóa cửa nhà, Marie-Louise nhìn đồng hồ nhiều lần, cô ta nói gì đấy với Jeff bằng tiếng Pháp. Mặc dù anh trả lời cô ta bằng tiếng Anh về vấn đề gì đấy, giọng nho nhỏ để trấn an, nhưng cô ta vẫn có vẻ tức giận vì đã đến đây.

Sarah tự hỏi không biết phải chăng cô ta nghĩ họ sẽ không được yêu cầu làm công việc trùng tu mà chỉ đến đây để khảo sát. Marjorie đã báo cho họ biết rằng ngôi nhà có thể để nguyên như thế mà bán. Cho nên Marie-Louise nghĩ rằng họ đến đây chỉ mất thì giờ thôi. Nhưng Jeff lại muốn đến. Nghe Marjorie nói về ngôi nhà này, anh rất háo hức. Anh rất say mê nhà cổ như cái này. Marie-Louise không thích phí thì giờ. Đối với cô ta, thì giờ là vàng bạc. Jeff nói với Sarah rằng họ hợp tác làm ăn đã mười bốn năm, góp vốn và khả năng chuyên môn. Khi anh học ở Beaux Arts tại Paris, họ gặp nhau và hợp tác với nhau từ khi ấy. Anh vừa cười vừa nói rằng Marie-Louise là con tin bắt cóc dĩ tại San Francisco, chỉ về Pháp mỗi năm ba tháng. Anh nói với giọng hài hước rằng cô ta ghét sống ở Mỹ, nhưng ở đây chỉ vì anh. Mắt anh sáng lên khi nói thế, nhưng cô ta không nói gì. Cô ta dường như bằng tuổi của Sarah và có vẻ mặt cau có, không có chút thiện cảm nào hết. Nhưng khi Sarah dẫn họ vào nhà, cô ta có vẻ dịu xuống. Nàng và Marjorie dẫn họ đi một vòng để xem các nơi mà hai người đã xem, khám phá vào đầu tuần. Jeff đứng dưới chân cầu thang, kinh ngạc nhìn lên trần nhà cao ba tầng có hình vòm và nhìn ngọn đèn chùm không thể nào tin được. Ngay cả Marie-Louise cũng có vẻ sửng sốt trước cảnh tượng này. Cô ta nói gì đấy nho nhỏ với người hợp tác của mình.

Họ đi quanh suốt hai giờ, xem xét các nơi rất kỹ, trong khi đó Jeff ghi chú trên xấp giấy màu vàng và Marie-Louise nhận xét ngắn gọn. Sarah không thích cô ta, nhưng nàng không muốn tự nhận chuyện ấy. Nhìn cô ta, nàng cảm thấy khó chịu. Nếu được nói thẳng cảm nghĩ của mình, thì nàng sẽ gọi cô ta là mụ đàn bà ác độc. Marjorie cũng không ưa cô ta, khi họ đến phòng chủ nhân, bà đã nói nhỏ với Sarah như thế, nhưng bà nói thêm rằng hai người đều làm việc rất tốt, họ là một tổ hợp kỳ diệu. Marie-Louise rất khó khăn, có vẻ không được hạnh phúc. Sarah cũng thấy cô ta như vậy. Nhưng Jeff thì lại rất khác, anh nhiệt tình, phong thái thoải mái, trình bày vấn đề mạch lạc, vui vẻ. Anh nói vấn đề ốp tường rất có giá trị, có lẽ có từ đầu thế kỷ 18, và đã được chuyển sang đây từ một lâu đài nào đó ở bên Pháp. Nghe thế, Marie-Louise liền có ý kiến, lần này bằng tiếng Anh.

- Chính người Mỹ đã lấy hết kho tàng của đất nước chúng tôi, đáng ra họ không nên làm thế. Bây giờ thì họ chịu rồi. - Cô ta nhìn Sarah như thể nàng phải chịu trách nhiệm về việc nhại lại văn hóa Pháp như thế này. Sarah đành gật đầu, có vẻ đồng ý với cô ta. Không có gì để nói. Ván lát nền nhà quả cũng đúng như thế, rõ ràng ván xưa hơn ngôi nhà ở Scott Street rất nhiều và có lẽ được chuyển từ một lâu đài ở bên Pháp sang Mỹ. Jeff nói rằng anh hy vọng những người thừa kế không lột ván lát sàn và gỡ ốp tường ra để bán riêng rẽ, có lẽ bán ở các nhà bán đấu giá

Christie hay Sotherby. Anh nói số ván này là cảm một gia tài kếch sù, nhưng anh hy vọng chúng sẽ ở lại đây và chính Sarah cũng hy vọng như thế. Sau khi ngôi nhà đã trải qua một thời gian dài không bị ai can thiệp, nếu bây giờ để cho nó bị người ta phá phách, thì quả nặng đã phạm tội rất lớn.

Đi xem khắp nơi một vòng xong, họ ngồi trên tầng cấp của chiếc cầu thang lớn và Jeff cho Sarah biết về sự đánh giá sơ khởi. Theo ý kiến của anh thì muốn đưa ngôi nhà lên mức hiện đại, có điện đầy đủ và ống nước bằng đồng, người chủ mới phải mất chừng một triệu đô la. Nếu cắt xén bớt những phần ít quan trọng mà vẫn giữ nguyên ngôi nhà ở mức hiện đại, thì họ ít ra cũng phải tốn hết nửa triệu đô la, nhưng như thế có phần rất eo hẹp. Đó là anh chưa tính đến gỗ cửa sổ và cửa ra vào theo kiểu Pháp bị mục, anh nói cái này sẽ tính sau. Anh ngạc nhiên là gỗ cửa không hư hao gì nhiều. Anh không biết dưới nền nhà hay sau những bức tường, tình trạng như thế nào, nhưng anh và Marie-Louise đã trùng tu nhiều ngôi nhà ở châu Âu cổ hơn nhà này rất nhiều. Công việc phải làm sẽ rất nhiều, nhưng không phải là không thể. Anh nói thêm rằng anh thích loại công việc gay cấn như thế này. Marie-Louise không có ý kiến gì.

Jeff nói rằng xây dựng một nhà bếp không phải là công việc to tát gì, anh đồng ý với Sarah và Marjorie về vị trí thiết lập nhà bếp mới tại tầng chính. Anh nói toàn bộ tầng hầm phải được tháo bỏ hết đồ đạc, biến thành nhà kho. Thang máy cũng cần phải canh tân lại, đồng thời vẫn giữ nguyên bề ngoài như ban đầu. Và theo anh thì tất cả những gì còn lại nên giữ nguyên như cũ. Nên thuê thợ thủ công đến để họ trùng tu gỗ, sửa chữa và đánh bóng. Gỗ áp tường phải được xử lý rất cẩn thận và chính xác. Mọi thứ cần phải sơn, đánh véc ni hay dầu bóng. Những ngọn đèn chùm thì tuyệt rồi, có thể làm cho chúng sáng lại thôi. Có nhiều chi tiết cần phải chỉnh lại để làm cho chúng sáng hơn. Dây dẫn điện phải chôn vào tường. Vấn đề này còn phụ thuộc vào người chủ mới có chịu sửa sang nhiều không và có bằng lòng chi tiền để sửa không. Bên ngoài diện mạo còn tốt, ngôi nhà xây đẹp và chắc chắn. Nhưng cần hệ thống sưởi ấm hiện đại. Có rất nhiều việc người chủ mới nên làm, tùy họ có muốn chi ra nhiều tiền không, hay họ có hăng hái sửa sang ngôi nhà cho bộ mặt đẹp lên không. Anh thích các phòng tắm như hiện tại. Anh nghĩ chúng đẹp, trông hoàn hảo cho ngôi nhà rồi. Nếu có sửa chẳng thì chỉ có thể sửa lại hệ thống nước cho được hiện đại, nhưng không làm mất diện mạo ban đầu.

- Cơ bản, cô có thể tiêu bao nhiêu tiền cho ngôi nhà này là tùy cô. Nhưng một triệu đô la là đủ làm cho ngôi nhà trở nên tuyệt vời, và cô sẽ hoàn toàn vừa ý. Nếu người nào muốn sửa ít lại, thì cô nên khuyên họ chi ra nửa triệu. Còn nếu người chủ mới điên như tôi, thì họ sẽ thích làm nhiều hơn thế. Nếu họ bỏ ra hai cũng được, thậm chí ba triệu, nhưng không cần thiết phải nhiều như thế. Chi nhiều quá phí tiền, tôi có thể làm cho cô vài con số để cô trình bày cho người muốn mua biết. Chỉ một triệu đôla thôi là họ có thể làm cho ngôi nhà trở về với nguyên trạng. Và họ cũng có thể dùng một nửa số tiền ấy để trùng tu ngôi nhà, - anh lặp lại, - nếu họ muốn giảm bớt số tiền sửa chữa. Với số tiền ít lại, việc trùng tu sẽ lâu ngày hơn, nhưng kế hoạch trùng tu không nên vội vã. Việc này cần phải thực hiện đúng đắn, hết sức cẩn thận, nếu không những chi tiết quan trọng của ngôi nhà sẽ bị hư hỏng hay gãy vỡ và không ai muốn như thế. Tôi sẽ mời một toán thợ ít người làm việc ở đây trong sáu tháng cho đến một năm, những người biết công việc họ làm và muốn trùng tu một di tích. Đồng thời tôi sẽ nhờ một kiến trúc sư chân thật, không bòn rút tiền bạc. Nếu những người này là người xấu, số tiền có thể lên đến năm triệu đô la, nhưng không nên để cho chuyện như thế xảy ra. Năm ngoái tôi và Marie-Louise đã trùng tu hai lâu đài ở Pháp. Chúng tôi làm cho cả hai cái chỉ tốn dưới ba trăm ngàn đô la, mà cả hai nhà đều lớn hơn và cổ hơn ngôi nhà này. Ở bên ấy dễ tìm ra thợ thủ công, nhưng chúng tôi có nguồn nhân lực giỏi ở vùng vịnh. - Anh nói xong, đưa cho Sarah tấm danh thiếp của họ. - Cô có thể đưa tên chúng tôi cho người sẽ mua ngôi nhà này. Chúng tôi rất sung sướng gặp họ để khảo sát dù họ có muốn thuê chúng tôi hay không. Tôi thích những ngôi nhà như thế này. Tôi muốn gặp người nào quan tâm đến việc trùng tu nhà này và thật tình muốn trùng tu. Tôi sung sướng làm bất cứ điều gì để có thể giúp việc trùng tu. Marie - Louis rất có tài sửa sang các chi tiết. Cô ấy là người cầu toàn. Cả hai chúng tôi sẽ hoàn tất công việc hoàn hảo. - Marie-Louise cười khi nghe anh nói thế. Sarah thấy vậy, nàng nghĩ có lẽ cô ta dễ thương hơn đáng vẻ bề ngoài. Họ là một cặp hấp dẫn. Marie-Louise có vẻ thông minh, có khả năng, chỉ có điều thiếu nhiệt tình. Cô ta có vẻ cau có và rất Pháp. Jeff thì nhiệt tình, thoải mái, thân thiện,

Sarah cảm thấy dễ chịu với anh. Làm việc với Marie-Louise chắc sẽ là một thách thức.

Khi họ đi chậm chậm qua tầng chính để ra ngoài, Sarah nói: - Marjorie nói với tôi là anh và vợ anh ngày mai sẽ đi Venice. - Họ đã đi xem ngôi nhà hơn hai giờ. Khi ấy đã quá năm giờ.

- Đúng thế. - Anh cười thoải mái với Sarah. Anh thích sự tận tâm muốn trùng tu của nàng, thích sự kính nể sâu xa đối với ngôi nhà của khách hàng đã quá cố của nàng.

Sarah muốn biết thông tin của những người thừa hưởng di sản của ông Stanley. Nàng muốn trùng tu ngôi nhà, nhưng nàng không chắc họ sẽ muốn làm thế. Nếu tân trang lại ngôi nhà, họ sẽ bán được giá hơn, nhưng nàng nghĩ có lẽ họ không muốn bận tâm đến việc sửa chữa. Nàng chỉ còn việc cung cấp thông tin cho họ thôi. Rồi họ muốn làm gì, tùy họ. Nàng không quyết định được chuyện này. Họ đề nghị sao thì nàng sẽ làm như thế.

- Chúng tôi sẽ ở tại Ý hai tuần, - Jeff nói với nàng. - Nếu cô muốn nói chuyện với chúng tôi, cô có thể gọi cho chúng tôi ở châu Âu. Tôi sẽ đưa cho cô số máy. Chúng tôi tham dự hội thảo tại Venice một tuần, rồi đến nghỉ ở Portofino vài ngày. Rồi chúng tôi nghỉ ngơi với gia đình Marie-Louise mấy ngày cuối cùng tại Paris. Và nhân thế xin nói cho cô biết, - anh nói với vẻ tình cờ, - chúng tôi không thành hôn.

- Chúng tôi chỉ hợp tác với nhau thôi. - Anh cười với Marie.

- Louise khi nói thế và cô ta bỗng nhiên trông có vẻ ranh mãnh và rất kêu gọi. - Nhưng sự hợp tác của tôi ở đây không đặt tin tưởng vào hôn nhân. Cô ấy nghĩ rằng hôn nhân là một thể chế của Thanh giáo, làm hỏng mối liên hệ tốt đẹp. Chắc cô ấy nói đúng, vì chúng tôi đã cùng chung sống với nhau rất lâu. - Họ nhìn nhau cười.

- Lâu hơn tôi mong đợi, - Marie-Louise nói cụt lủn. - Tôi tưởng sự kết hợp của chúng tôi chỉ là một mối tình lãng mạn mùa hè, thế rồi anh ấy lôi tôi đến đây trái với ước muốn của tôi. Tôi là tù nhân trong thành phố này - cô ta nói, giương to mắt và anh cười với cô ta. Anh đã nghe cô ta nói thế nhiều năm rồi. Anh có vẻ không lưu tâm đến lời cô ta nói. Họ hình như chỉ thích làm việc với nhau, mặc dù Sarah tin rằng anh có thái độ dễ chịu với khách hơn cô ta nhiều. Còn cô ta có thái độ gay gắt, đến độ thô bạo.

- Từ khi cô ấy đến đây, cô ấy cứ nói tôi nên đến ở tại Paris. Nhưng tôi lớn lên ở đây và tôi thích nơi đây. Đối với tôi, Paris là một thành phố quá lớn, New York cũng thế. Tôi là trai của xứ California, Marie-Louise không bao giờ chấp nhận điều này, nhưng nhiều lúc cô ấy cũng thích nó. Nhất là vào mùa đông, khi ở Paris quá lạnh và xám xịt.

- Anh đừng quá tin như thế! - Cô ta vội đáp thật nhanh.

- Có ngày tôi sẽ làm cho anh ngạc nhiên, tôi sẽ quay về Paris - Sarah nghĩ giọng cô ta như là hăm dọa hơn là cảnh cáo. Nhưng Jeff bỏ qua lời nói gay gắt ấy.

- Chúng tôi có ngôi nhà rất tuyệt ở Potrero Hill, tôi tự trùng tu ngôi nhà, biến nó thành ngôi nhà hợp thời trang ở đây. Ngôi nhà của tôi đẹp nhất khối phố trong nhiều năm. Bây giờ thì nó bình thường rồi, vì quanh chúng tôi có nhiều ngôi nhà đẹp. Tôi tự mình làm hết mọi việc bằng hai bàn tay tôi. Tôi thích ngôi nhà, - anh nói với vẻ tự hào.

- Ngôi nhà ấy không đẹp bằng ngôi nhà ở Paris đâu, - Marie - Louise cau có đáp. - Ngôi nhà của chúng tôi ở bên ấy nằm trên đại lộ số bảy. Tôi tự trùng tu ngôi nhà ấy. Mùa hè nào tôi cũng ở đây, trong khi Jeff nhất quyết chịu chết công trong sương mù ở đây. Tôi ghét mùa hè ở San Francisco. - Phải công nhận mùa hè ở đây lạnh và mù sương. Cô ta dứt khoát không hứa sẽ định cư ở San Francisco và làm ra vẻ như thể cô ta vẫn có ý định sẽ quay về. Jeff có vẻ không lo sợ. Có lẽ anh biết đấy chỉ là lời hăm dọa suông. Nhưng Sarah nghĩ, thế mà họ đã sống với nhau mười bốn năm mà không cưới nhau, kể cũng hay. Marie-Louise có vẻ hoàn toàn độc lập. Nhưng Jeff cũng tỏ ra như thế, theo cách của anh. Cô ta phàn nàn luôn, nhưng không làm cho anh đổi hướng.

Sarah cảm ơn hai người đã đến khảo sát và thành thật đánh giá việc trùng tu mà khách hàng của nàng phải trả. Việc đánh giá có phạm vi rộng, tùy vào sở thích của người chủ mới, tùy vào

việc họ muốn tu sửa nhiều hay ít, muốn trùng tu những gì. Nàng chỉ có việc báo cáo lại cho họ biết thông tin mà thôi.

Nàng chúc hai người đi Venice, Portofino vui vẻ. Mấy phút sau, Marie-Louise nói cô ta mang chiếc xe từ Pháp đến. Khi họ bước vào xe, cô ta nói cô không tin xe Mỹ. - Jeff nói thêm: - Và không tin các thứ khác nữa. - Mọi người nghe vậy đều cười.

Sarah và Marjorie quay về xe nàng. Nàng nói với Marjorie:

- Cô ta chắc làm việc giỏi, phải không?

- Cô ta rất khó hợp tác, nhưng cô làm việc rất tốt. Cô ta có khiếu thẩm mỹ, có nhiều mối mới lạ. Cô ta đối xử với anh ấy như rác và anh ấy có vẻ thích như thế, phải không? Những người đàn bà cau có thường có những người tình rất tuyệt. - Sarah cười khi nghe bà ta nói thế. Nàng không thích chấp nhận ý kiến ấy, nhưng thực tế có vẻ rất nhiều lúc như thế. - Anh ấy to cao, phải không? - Marjorie hỏi, vẻ ngưỡng mộ và Sarah cười.

- Tôi không biết có nên nói như thế không. - Dưới mắt nàng thì Phil to cao, Jeff thì không thế. Nhưng Jeff trông có vẻ dễ thương. - Nhưng anh ta rất dễ thương và thạo việc. - Rõ ràng anh ấy say mê nhà cổ và thích trùng tu chúng.

- Cả hai đều dễ thương. Họ bổ sung cho nhau, dịu dàng và chua chát. Hình như bổ sung như thế mà được việc cả ở nhà và văn phòng. Nhưng tôi nghĩ họ đã trải qua lắm thăng trầm. Thỉnh thoảng cô ta chán nản, lại về Pháp. Có lần cô ta bỏ về Pháp cả một năm trời, trong khi đó anh ta làm công việc trùng tu lớn mà tôi đã giao cho anh ta. Nhưng cô ta luôn luôn quay về với anh ấy và khi cô ta trở lại, anh ấy chấp nhận cô liền. Tôi đoán anh ấy rất thích cô ta và cô ta biết cô ta đã có một bảo vật. Anh ấy cứng rắn như đá. Chỉ tiếc một điều là họ không cưới nhau. Anh ấy rất thích có con, nhưng cô ta không phải loại người có khả năng làm mẹ.

- Có lẽ ngày nào đó họ sẽ có, - Sarah đáp, nghĩ đến Phil. Vài giờ nữa là đến ngày nghỉ cuối tuần của họ. Khoảng thời gian này nàng xem như là phần thưởng để bù lại công việc nhọc nhằn mà nàng đã làm trong công ty luật.

- Ai biết được cái gì làm cho mối liên hệ nam nữ trở nên được việc, - Marjorie nói với giọng triết lý, rồi bà chúc Sarah may mắn trong việc tiếp xúc với người thừa kế của Stanley vào thứ hai.

- Sau buổi họp, tôi sẽ cho bà biết quyết định của họ. - Rõ ràng họ sẽ bán ngôi nhà, chỉ còn vấn đề là họ muốn bán trong điều kiện nào, trùng tu hay không và trùng tu đến mức độ nào. Sarah muốn trùng tu, nhưng nàng biết sẽ không có cơ may làm thế. Có lẽ họ không muốn bỏ ra một triệu đô la để trùng tu ngôi nhà của Stanley, hay thậm chí nửa triệu, rồi đợi sáu tháng hay một năm để bán. Nàng tin chắc vào sáng thứ hai thế nào nàng cũng nhờ Marjorie đưa ra bán ngôi nhà y nguyên như hiện tại.

Sarah từ già bà, lái xe về nhà, chuẩn bị đón Phil. Nàng thay vải trên giường, dọn giường, rồi ngồi phịch xuống ghế nệm dài với cả đồng công việc nàng đem về nhà để làm. Đến bảy giờ thì điện thoại reo. Phil gọi, anh gọi từ phòng tập thể dục. Giọng anh tỏ ra rất chán nản.

- Có gì không ổn à? - Nàng hỏi. Anh có vẻ mệt.

- Có. Hôm nay anh đã giải quyết xong vụ án. Anh không làm sao nói hết sự thất vọng của mình. Bọn anh bị luật sư đối phương đê bẹp. Anh chàng khách hàng chó chết của anh đã bị mắc bẫy nhiều lần. Không có gì lật được thế cờ.

- Thật đáng tiếc, anh yêu. - Nàng biết anh không thích bỏ cuộc. Hôm nay anh xuống tinh thần như thế thì chắc vụ án này rất bết cho anh. Thường thường, anh chiến đấu đến giây phút cuối cùng. - Mấy giờ thì anh đến? - Nàng mong ngóng giây phút anh đến. Tuần này công việc của nàng rất tốt đẹp, nhất là việc giải quyết ngôi nhà của Stanley. Nàng không có thì giờ để nói cho anh biết về việc này. Anh quá bận việc nghe lời cung khai. Cả tuần nay, họ không nói gì với nhau. Bất cứ khi nào họ gọi nhau, anh đều quá bận nên không nói chuyện gì được nhiều.

- Đêm nay anh không đến được, - anh nói cộc lốc và Sarah quá sửng sốt. Rất hiếm khi anh hủy bỏ hoàn toàn buổi tối cuối tuần gặp nhau, trừ khi anh ốm.

- Anh không đến à? - Nàng rất nôn nóng muốn gặp anh như mọi lần trước.

- Phải, anh không đến được. Anh đang bức bối, không muốn gặp ai hết. Ngày mai chắc anh sẽ cảm thấy đỡ hơn. - Nghe anh nói, nàng quá thất vọng. Nàng ước chi anh cố gắng hết sức để vượt qua được chuyện này. Được thế chắc sẽ làm cho anh vui.

- Tại sao sau khi tập thể dục xong anh không đến đây để xua tan hết chuyện buồn đi? Chúng ta sẽ gọi nhà hàng đem đến thức ăn làm sẵn và em sẽ đấm bóp cho anh. - Giọng nàng tràn đầy hy vọng, cố thuyết phục.

- Không được, cảm ơn em. Ngày mai anh sẽ gọi em. Anh sẽ ở lại đây vài giờ. Anh có thể chơi bóng quần để làm dịu bớt cơn bức tức trong lòng. Đêm nay có anh, em sẽ bức mình thôi.

Anh có vẻ thích thế, nhưng nàng buồn vì không gặp anh. Trước đây, nàng đã gặp anh khi anh có chuyện không vui, anh đến mà buồn xo. Nhưng bây giờ nếu có anh thì tuyệt hơn là không có, dù anh đang gặp chuyện bức dọc. Người ta yêu nhau không chỉ gặp nhau vào những ngày vui thôi. Nàng cũng mong được chia sẻ những ngày buồn với anh. Nhưng đêm qua anh cương quyết ở tại nhà mình. Nàng có nói anh đến với nàng, nhưng anh cắt ngang. - Thôi quên đi, Sarah. Ngày mai anh sẽ gọi cho em. Chúc em ngủ ngon.

- Từ bốn năm nay, anh không hề làm như thế. Nhưng khi Phil buồn, cả thế giới dừng lại và anh muốn thoát.

Nàng không thể làm gì hơn được. Nàng ngồi trên ghế nệm dài, nhìn vào khoảng không một hồi lâu. Nàng nghĩ đến người kiến trúc sư nàng đã gặp hôm nay và nghĩ đến cô gái Pháp khó tính của anh ấy. Nàng nhớ Marjorie đã nói rằng Marie-Louise nhiều lần đã bỏ Jeff để về Paris, nhưng cô ta luôn luôn quay lại, Phil cũng vậy. Nàng biết nàng sẽ gặp anh vào sáng mai, hay lúc nào đó vào thứ bảy, bất cứ khi nào anh cảm thấy vui để gọi nàng. Nhưng bây giờ nàng phải chịu cảnh đơn côi lẻ bóng vào tối thứ sáu. Thậm chí khi đã về nhà, anh cũng không gọi nàng. Nàng thức đến nửa khuya, làm việc, hy vọng anh gọi đến. Nhưng anh đã không gọi. Bất cứ khi nào Phil buồn về chuyện gì, không ai có thể đến gần anh được. Mọi người chỉ quay quanh Phil, ít ra là anh nghĩ như thế. Và hiện tại, anh đã nghĩ đúng.

Chương 7

Mãi cho đến bốn giờ chiều thứ bảy, Sarah mới được tin của Phil. Anh gọi cho nàng khi nàng đang làm các việc vặt, anh nói vẫn còn bức bối, nhưng hứa sẽ đưa nàng đi ăn tối để đền bù cho việc anh không đến tối qua. Anh đến lúc sáu giờ, mặc áo vét thể thao ngoài áo len và đặt bàn ở nhà hàng mới mở mà nàng đã nghe nói mấy tuần nay. Tối đó thật tuyệt vời, đền bù cho thời gian họ không gặp nhau. Thậm chí anh còn ở lại ngủ chủ nhật lâu hơn, khi anh ra về thì trời đã bắt đầu tối. Anh luôn luôn đền bù cho nàng khi nào anh làm cho nàng buồn như thế, cho nên nàng khó mà giận anh lâu. Thành ra nàng không bỏ anh mà đi được. Anh kéo nàng đến rồi đẩy nàng ra.

Trong lúc ăn tối tại nhà hàng mới, Sarah nói cho anh nghe chuyện nàng đến thăm ngôi nhà của ông Stanley, nhưng anh không quan tâm đến. Anh nói, chuyện đó đối với anh như đồ xả rác. Anh không tin có người nào muốn làm một công việc như thế. Rồi anh đổi đề tài, không để cho nàng nói về chuyện nàng đã gặp hai người kiến trúc sư. Chuyện này anh không quan tâm. Anh chỉ muốn nói đến vụ kiện mới mà anh lo hơn. Vụ này cũng là về vấn đề quấy rối tình dục, nhưng rõ ràng hơn vụ anh vừa đảm trách trong tuần vừa qua rất nhiều. Những vụ kiện như thế này rất hấp dẫn, nên Sarah bàn thảo với anh phần lớn cả buổi chiều chủ nhật. Họ xem phim video tại nhà nàng, rồi làm tình trước khi anh ra về. Đợt nghỉ cuối tuần ngắn nhưng thú vị. Phil có tài cứu vãn tình hình rất giỏi không chê được, khiến cho nàng bình tĩnh, giữ nàng trong quỹ đạo, y như anh đã làm trong bốn năm qua. Đây là cả một nghệ thuật.

Sáng thứ hai nàng đi làm, tinh thần rất hưng phấn, nôn nao về chuyện sẽ gặp những người thừa kế của ông Stanley. Năm người sống ở thành phố khác, không thể bỏ công việc mà đi. Mười hai người sẽ đến, còn hai người em họ ở New York thì quá già và bệnh. Nàng nhờ người chuẩn bị phòng họp cho họ, có cả phê và bánh nhân thịt. Nàng nghĩ phải làm cho họ kinh ngạc. Khi nàng đến văn phòng, một số người đã đứng đợi ở hành lang. Nàng cất cặp xong là ra tiếp họ liền. Người đầu tiên nàng gặp là ông chủ tịch Hội đồng Quản trị ngân hàng ở St. Louis. Ông ta khoảng trên sáu mươi tuổi một chút và trông rất quan trọng. Ông ta nói với nàng rằng ông góa vợ và có bốn người con đã lớn, trong số đó có một người mắc bệnh cần chăm sóc đặc biệt. Mặc dù ông có tiền, nhưng có lẽ số tiền do Stanley để lại sẽ có ích cho ông.

Khi người thừa kế cuối cùng đến phòng họp thì đã gần mười giờ. Có tám người đàn ông và bốn người đàn bà. Nhiều người trong số họ quen biết nhau rõ hơn là biết ông Stanley, chỉ vài người nghe tên ông thôi. Những người khác không hề nghe nói đến ông, không biết gì về cuộc sống của ông hết. Hai người đàn bà và ba người đàn ông là anh em ruột. Họ ở khắp nước, từ Florida đến New York, đến Chicago đến St. Louis đến Texas. Người đàn ông đến từ Texas, mang ủng và đội mũ chăn bò trông còn mới. Ông ta là đốc công của một trại chăn nuôi, làm việc cho trại này đã ba mươi năm, sống trong một toa móc và có sáu người con. Vợ ông mới mất vào mùa xuân vừa qua. Khi Sarah hỏi han từng người trong nhóm, những người khác vui mừng nói chuyện với nhau. Nàng sẽ đề nghị họ đến xem ngôi nhà của ông Stanley vào chiều nay. Nếu không có gì trở ngại, nàng nghĩ họ nên xem ngôi nhà trước khi quyết định xử lý ngôi nhà ra sao, hay muốn bán ngôi nhà đi như thế nào. Nàng đã tìm ra các biện pháp cho họ, đã phác thảo rất cẩn thận cho họ một sự chọn lựa đơn giản, với sự đánh giá của Marjorie, dù chỉ mới phỏng vấn, vì từ lâu không có ngôi nhà nào như nhà này đem bán, hay không có ngôi nhà nào như thế này hiện hữu và nàng sẽ đưa ra các điều kiện có ảnh hưởng đến giá cả ngôi nhà. Không có cách nào để đánh giá chính xác ngôi nhà hết. Nhưng Sarah muốn đọc chúc thư trước tiên.

Ông Chủ tịch Hội đồng quản trị ngân hàng ở St. Louis, Tom Harrison, ngồi gần bên nàng ở tại bàn họp. Nàng có cảm giác như chính ông ta là người làm cho buổi họp có trật tự. Ông ta mặc bộ com lê màu xanh đậm, áo sơ mi trắng, cà vạt màu xanh nước biển nghiêm trang và mái tóc bạc mới cắt không chề vào đâu được. Khi Sarah nhìn ông ta, nàng không khỏi nghĩ đến mẹ nàng. Ông ta cùng trang lứa với bà và hơn bất cứ người đàn ông nào đã đi chơi với bà trong nhiều năm qua. Hai người rất đẹp đôi, Sarah nghĩ thế, miệng mỉm cười đưa mắt nhìn quanh bàn họp. Bốn người đàn bà ngồi kế nhau ở bên phải nàng, Tom Harrison ngồi bên trái, còn bao

nhieu ngồi quanh bàn. Người chặn bô, Jake Waterman, cất chân khỏi bàn. Ông ta đã chén một bụng bánh nướng nhân thịt và đang uống tách cà phê thứ ba.

Khi Sarah ổn định trật tự để bắt đầu buổi họp, mọi người đều chăm chú nhìn nàng. Tập hồ sơ nằm trước mặt nàng, cùng với bức thư được niêm phong của ông Stanley. Ông đã đưa bức thư này cho một người hợp tác của nàng trước đây sáu tháng, chính ông viết lá thư này. Sarah không biết trước về bức thư này, sáng nay người hợp tác của nàng mới đưa bức thư cho nàng. Bà ta nói rằng ông Stanley dặn nàng chỉ mở bức thư sau khi đã đọc chúc thư. Stanley đã nói với người hợp tác của Sarah rằng đây là tin nhắn thêm gửi đến những người thừa kế, nhưng tin nhắn này không có gì thay đổi hay nguy hại cho di chúc mà ông và Sarah đã thảo ra trước đó. Ông ta chỉ thêm một điều phê chuẩn và xác nhận di chúc trước đó của ông và bảo đảm với người hợp tác của Sarah rằng di chúc vẫn giữ y như cũ. Vì kính trọng Stanley, Sarah để bức thư niêm phong hôm ấy y nguyên và theo đúng lời yêu cầu của ông, nàng sẽ đọc bức thư sau khi đã đọc tờ di chúc.

Những người thừa kế nhìn nàng, chờ đợi. Nàng mừng là họ đã thân hành đến đây, chứ không yêu cầu nàng gửi tiền đến cho họ. Nàng có cảm giác là ông Stanley sẽ rất vui khi được gặp tất cả mọi người, hay hầu hết như thế này. Nàng biết hai người phụ nữ làm thư ký và không lấy chồng. Hai người đàn bà kia đã ly dị và có con lớn. Hầu hết họ đều có con, người có con lớn kẻ có con nhỏ. Chỉ có Tom trông có vẻ như không cần tiền. Những người khác cố gắng để xin nghỉ việc, chịu chi phí đến San Francisco. Đối với hầu hết trong số họ, xem cửa trời cho này sẽ thay đổi cuộc sống của mình. Hơn ai hết, Sarah biết cửa trời cho này rất lớn, sẽ làm cho họ kinh ngạc. Nàng cảm thấy phần chấn khi được chia sẻ giây phút kinh ngạc này với họ. Nàng chỉ ước Stanley có mặt ở đây, nàng hy vọng linh hồn ông đang ở đây. Nàng nhìn một lượt các khuôn mặt ngồi quanh bàn họp. Họ im lặng, đợi nàng nói.

- Tôi cảm ơn tất cả quý vị đã đến đây. Tôi biết một số quý vị đã cố gắng hết sức để đến. Tôi biết việc quý vị đến đây hôm nay rất có ý nghĩa đối với ông Stanley. Tôi buồn là quý vị không biết ông ấy. Ông ấy là một người rất đáng trọng và là một người rất tuyệt vời. Trong những năm chúng tôi làm việc với nhau, tôi rất mến phục và kính trọng ông ấy. Tôi rất hân hạnh được gặp quý vị và phụ trách việc phân chia tài sản của ông ấy. - Nàng uống một hớp nước, đằng hắng giọng. Nàng mở hồ sơ trước mặt ra và lấy tờ di chúc.

Nàng đọc nhanh phần mở đầu của tờ di chúc, chỗ nào quan trọng, khó hiểu, nàng dừng lại để giải thích cho họ hiểu. Hầu hết những điểm này đều nói đến thuế và cách họ bảo vệ tài sản của ông. Ông đã để riêng một số tiền đủ để trả thuế khi di chúc được chứng thực. Số cổ phần ông để lại cho họ, sẽ khỏi bị đóng thuế cho liên bang hay cho tiểu bang. Họ đều có vẻ yên tâm. Tom Harrison hiểu những gì nàng đã đọc hơn các người khác. Rồi nàng lấy danh sách ghi số di sản họ hưởng gồm mười chín phần bằng nhau.

Nàng đọc tên của họ theo thứ tự ABC, kể cả những người vắng mặt. Nàng đã có bản sao để gửi cho từng người rồi, cho nên họ sẽ nghiên cứu kỹ sau, hay là đưa cho luật sư của họ xem. Tất cả mọi thứ đều có thứ tự. Sarah đã làm việc rất tỉ mỉ.

Nàng đọc hết bản liệt kê tài sản cho họ nghe, với sự đánh giá về giá trị hiện thời của chúng, có thể áp dụng bất cứ nơi nào. Một số tài sản đang còn chưa rõ giá trị của chúng, đây là trường hợp số tài sản ông Stanley sở hữu đã lâu năm, như là các cửa hàng thương mại ở miền Nam và ở vùng Trung Tây, nhưng trong các trường hợp này, nàng lập bản liệt kê giá trị tương đương, cho họ một ý niệm về giá trị của những tài sản ấy. Một số tài sản họ có thể giữ lấy cho cá nhân mình, trong trường hợp khác, họ phải giải quyết để giữ lại cho một nhóm, bán tài sản đi, hay là mua của nhau. Nàng giải thích từng trường hợp riêng lẻ và nói rằng nàng sung sướng được cố vấn cho họ, hay thảo luận vấn đề của họ, hay với luật sư của họ vào bất cứ lúc nào và góp ý dựa trên kinh nghiệm của nàng về danh mục vốn đầu tư và tài sản của ông Stanley. Một vấn đề có vẻ khó tin đối với họ.

Tài sản lớn nhất của ông trong những năm gần đây là cổ phiếu, trái phiếu, bất động sản, cửa hàng thương mại, nhà làm văn phòng, chung cư và các giếng dầu. Theo ý của nàng, thì những tài sản này vẫn còn có giá trị rất lớn trong tương lai, nhất là trên trường chính trị quốc tế hiện

tại. Tài sản của ông có một số rất lớn có khả năng thanh toán tiền mặt vào thời điểm ông mất. Rồi còn cái nhà nữa, nàng nói nàng muốn bàn về chuyện cái nhà với họ sau khi đã đọc xong tờ di chúc, nàng có nhiều biện pháp để họ xem xét liên quan đến việc bán ngôi nhà. Họ tiếp tục yên lặng nhìn nàng, cố nghĩ đến những điều nàng vừa nói cho họ nghe, nghĩ đến bảng liệt kê các tài sản có từ đầu này nước cho đến đầu kia. Có nhiều thứ phải cố nhớ trong cùng một lúc, không ai trong số họ tin những gì họ vừa nghe. Đối với họ, họ không hiểu gì hết, nghe như nghe tiếng nước ngoài, ngoại trừ Tom, ông ta nhìn nàng đăm đăm, không thể nào tin được những gì ông vừa nghe. Mặc dù ông không hiểu các chi tiết, nhưng ông có thể hình dung ra ý nghĩa của điều nàng vừa nói và vẫn cố giữ đầu óc sáng suốt để theo dõi câu chuyện.

- Chúng tôi sẽ nhờ người định giá chính xác mỗi thứ tài sản cho quý vị trong những ngày sắp tới. Nhưng căn cứ vào những gì chúng tôi đã có, căn cứ vào những sự đánh giá chính xác, thì tài sản của ông bác của quý vị, sau khi nộp thuế xong, tất cả gộp lại, giá trị trên bốn trăm triệu đôla. Theo sự ước lượng của chúng tôi, số tài sản này bù trừ qua lại, sẽ cho quý vị một số tiền gần hai mươi triệu đôla mỗi người. Như thế, sau khi trả thuế xong, mỗi người sẽ có gần mười triệu đôla. Có thể có một số hao hụt thất thoát, tùy thuộc vào giá thị trường hiện nay. Nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể tin rằng số tiền thừa hưởng sau khi nộp thuế xong, mỗi người sẽ có gần mười triệu đôla. - Nàng dựa người ra ghế để thở, họ im lặng nhìn nàng đăm đăm, rồi bỗng mọi người quây qua nói chuyện với nhau huyên náo, người nào cũng phấn khích và kinh ngạc. Hai người đàn bà bật khóc, người chăn bò hét lên một tiếng thật to, khiến mọi người bật cười. Họ cũng cảm thấy như ông ta. Chuyện không thể nào tin được. Nhiều người sống cả đời với đồng lương bé nhỏ, thậm chí còn tay làm hàm nhai, giống như Sarah lúc mới vào đời.

- Ông ấy làm sao mà có nhiều tiền như thế nhỉ? - Một người cháu trai gọi Stanley bằng ông lên tiếng hỏi. Ông ta làm cảnh sát ở New York và đã về hưu. Ông ta cố khởi sự việc kinh doanh nhỏ về bảo hiểm và giống Stanley, ông ta không lấy vợ.

- Ông ấy rất thông minh, - Sarah bình tĩnh đáp, miệng nhoẻn cười.

Việc tham gia và chuyện thay đổi cuộc sống của nhiều người như thế này là một việc rất quan trọng - Tom Harrison tươi cười. Một số có vẻ bối rối, nhất là những người chưa hề nghe tên ông Stanley. Chuyện như trúng số, nhưng bằng cách tuyệt hơn, vì người mà họ không biết đã nhớ đến họ, để lại tài sản cho họ. Mặc dù ông Stanley không có vợ con, nhưng những người bà con này đối với ông rất có ý nghĩa. Cho dù ông không bao giờ gặp họ. Theo ông nghĩ thì họ như con của ông. Sau khi ông qua đời, là đến lúc ông như người cha thân yêu của họ, là người ban ân cho họ. Sarah được vinh dự góp phần vào việc này, nàng chỉ ước cho ông thấy được việc này.

Người chăn bò lau mắt, hỉ mũi rồi nói rằng ông ta sẽ mua một trại chăn nuôi, hay lập trại của riêng mình. Con ông ta đang học trường công, ông nói ông sẽ cho chúng vào Đại học Harvard, ngoại trừ người con đang ở tù. Ông nói với mọi người trong phòng rằng bây giờ ông sẽ về nhà, đá đít cậu con trai rồi thuê cho cậu ta một luật sư giỏi. Cậu con trai mắc tội ăn trộm ngựa và nghiện ma túy, bây giờ có lẽ anh ta có cơ may. Stanley đã cho họ cơ may. Sau khi chết, Stanley đã tặng món quà quý giá cho họ, thậm chí tặng cho cả những người không đến được. Ông chăm lo cho tất cả đồng đều. Chính Sarah cũng gần như rơi nước mắt. Có lẽ chuyện này không đáng gì đến nàng, nhưng đây là chuyện hy hữu, họ quên nàng đã cùng chia sẻ niềm vui với họ. Đây là biến cố có ý nghĩa độc nhất vô nhị trong hai mươi năm làm nghề luật sư của nàng. Nhờ có Stanley nàng mới được điểm phúc này.

- Quý vị có nhiều chuyện cần phải suy nghĩ, - Sarah nói tiếp với họ, ổn định lại trật tự trong phòng. - Có những tài sản quý vị sẽ có quyền sở hữu riêng rẽ. Có những tài sản khác quý vị phải liên kết nhau để làm chủ. Tôi đã lập danh sách những tài sản riêng rẽ ấy, tôi muốn nói chuyện với quý vị vào hôm nay về số tài sản mà quý vị muốn giải quyết. Nếu quý vị bán những cổ phần liên kết ấy đi, thì vấn đề sẽ đơn giản hơn cho quý vị, vì giải quyết như thế rất hợp lý, rồi quý vị chia nhau tiền bán cổ phiếu, tùy vào các cổ vấn tài chính của chúng tôi góp ý về vấn đề này như thế nào. Trong vài trường hợp, có thể chưa đến lúc để bán cổ phần. Nếu quý vị muốn để lại, chúng tôi sẽ đợi đến lúc hợp thời sẽ bán và góp ý với quý vị. - Nàng biết rõ hơn họ, là việc bán cổ phần này có thể đợi lâu đến hàng tháng, có khi đến hàng năm. Nhưng nàng nói cho họ biết

rằng tài sản cá nhân của họ cũng gần bảy hay tám triệu đôla mỗi người. Số tài sản liên kết này sau khi bán xong sẽ được chuyển đến cho họ. Stanley đã cố giữ việc chia tài sản của ông cho họ rõ ràng chừng nào hay chừng ấy, mà không cản trở việc đầu tư của ông. Ông không muốn để cho mười chín người bà con này phải cãi cộ nhau, dù ông biết họ hay không. Ông đã làm việc này rất sáng suốt, với sự giúp đỡ của Sarah, cho nên bây giờ vấn đề chia gia tài rất thoải mái.

- Còn có vấn đề ngôi nhà mà ông bác của quý vị đã sống ở đây. Tuần trước tôi đã cùng người môi giới địa ốc xem qua một vòng rồi cố định giá cho ngôi nhà. Ngôi nhà rất tuyệt vời, tôi nghĩ quý vị nên đi xem cho biết. Ngôi nhà xây vào thập niên hai mươi, mà khổ thay là ngôi nhà không được tân trang, trùng tu, hay hiện đại hóa, kể từ ấy đến nay. Ngôi nhà giống như một viện bảo tàng. Ông bác của quý vị sống trong một phần nhỏ của ngôi nhà, đúng ra là trên tầng áp mái. Ông không bao giờ ở tại phần chính của ngôi nhà. Ông mua ngôi nhà năm 1930 và từ ấy đến nay, nó vẫn y như cũ. Tôi có mời hai kiến trúc sư chuyên trùng tu nhà cửa đến xem ngôi nhà vào hôm thứ sáu, để nhờ họ định giá việc trùng tu ngôi nhà cho khang trang là bao nhiêu. Có nhiều cách để trùng tu, nhưng muốn ngôi nhà có bộ mặt sáng sủa sạch sẽ, hợp với thời đại, thì phải tốn ít ra là năm trăm ngàn đôla. Còn nếu muốn đây là nơi cho khách tham quan thì phải tốn gấp mười lần như thế. Người môi giới địa ốc nói rằng chúng ta có thể bán với giá từ một triệu cho đến hai mươi triệu, tùy thuộc vào người mua là ai, và giá thị trường địa ốc như thế nào. Trong điều kiện hiện nay của ngôi nhà thì quý vị không thể bán ngôi nhà được giá, nếu không được trùng tu. Vả lại không mấy ai muốn ở trong một ngôi nhà rộng lớn như thế. Ngôi nhà rộng lớn đến gần chín ngàn mét vuông. Bây giờ không có ai muốn thuê một đội ngũ giúp việc để chăm sóc một ngôi nhà như thế. Theo ý kiến của tôi thì quý vị nên bán ngôi nhà đi. Có lẽ chỉ cần làm vệ sinh, tháo ván đóng kín các cửa sổ, đánh bóng nền nhà và có thể sơn lại tường, nhưng cơ bản là đem bán ngôi nhà với hiện trạng như hiện nay, chứ không xuất nhiều tiền để mắc lại điện, thay ống nước và trùng tu các thứ cho hợp với tiêu chuẩn hiện đại. Làm thế sẽ tốn rất nhiều tiền. Nhưng nếu có vị nào trong quý vị mua phần của những vị khác, rồi chuyển đến ở tại San Francisco thì quá tuyệt. Tôi nghĩ là chiều nay chúng ta sẽ đi thăm ngôi nhà. Làm thế có thể giúp quý vị quyết định. Ngôi nhà cổ rất đẹp, nếu không có gì thay đổi, quý vị nên đi thăm cho biết.

Trước khi nàng dứt lời, họ đã lắc đầu. Không ai trong số họ có kế hoạch dời đến ở tại San Francisco và tất cả đều đồng ý không nên trùng tu một ngôi nhà to lớn như thế. Quanh bàn họp, nhiều tiếng cất lên: - Thôi, bán đi... tổng khứ nó đi... tháo hết đồ đạc trong nhà xuống... đem bán hết đi... - Ngay cả việc nàng đề nghị làm vệ sinh và sơn một lớp, họ cũng không đồng ý. Nghe thế nàng rất buồn. Như thể vứt bỏ một tác phẩm nghệ thuật của một thời kỳ diêu. Thì giờ của nàng đã trôi qua, không ai muốn làm gì hết. Dĩ nhiên nàng phải hỏi ý kiến của những người thừa kế vắng mặt nhưng có lẽ họ cũng không có ý kiến gì khác với những người có mặt ở đây.

- Quý vị có muốn xem ngôi nhà trong chiều nay không? - Chỉ có Tom Harrison trả lời ông ta có thì giờ để đến xem, nhưng ông cũng nghĩ là nên bán ngôi nhà. Ông ta nói nhân tiện trên đường ra phi trường, ông sẽ ghé lại xem. Những người khác đều có chuyến bay trở về thành phố nơi họ ở vào đầu chiều nay và họ đều nhất trí nói với Sarah rằng hãy bán ngôi nhà, bán với tình hình như hiện tại. Món tiền ông Stanley để lại cho họ quá lớn, quá hấp dẫn đến nỗi số tiền mà họ sẽ được chia khi bán ngôi nhà, so với số di sản của họ không nghĩa lý gì hết. Cho dù ngôi nhà bán được hai triệu đôla đi nữa, thì mỗi người cũng chỉ thêm được một trăm ngàn đôla thôi. Và trừ thuế má thì còn ít hơn nữa. Bây giờ đối với họ, số tiền như thế là quá bèo. Một giờ trước đây thì số tiền như thế là của trời cho đấy, nhưng bây giờ đối với họ chẳng nghĩa lý gì. Thật đáng ngạc nhiên là cuộc đời thay đổi một cách chóng vánh như thế. Nàng cười, nhìn quanh bàn. Tất cả họ đều có vẻ là những người lương thiện và nàng nghĩ chắc ông Stanley rất thích họ. Trông họ ai nấy đều trắng kiện, người nào cũng có vẻ dễ thương, chắc ông sung sướng khi thấy mình là bà con của họ. Và dĩ nhiên họ cũng sung sướng khi được là bà con của ông.

Một lần nữa, nàng phải ổn định lại trật tự, mặc dù khó khăn hơn lần trước. Họ nôn nóng muốn ra về để gặp chồng, vợ, anh em và con cái. Đây là tin quan trọng cho tất cả và họ muốn báo cho người trong gia đình biết. Nàng cam đoan với họ rằng tiền sẽ đến tay họ trong vòng sáu tháng tới, nếu họ làm cho di chúc được chứng thực sớm, thì tiền sẽ có sớm hơn. Tài sản đã hoàn toàn

có sẵn rồi.

- Tôi còn một việc cuối cùng nữa thông báo cho quý vị biết. Hay nói cho đúng hơn là ông bác của quý vị yêu cầu tôi đọc cho quý vị nghe một bức thư. Hôm nay tôi mới biết ông Stanley đã gửi cho người hợp tác của tôi một lá thư đã cách đây sáu tháng, người ấy nói trong bức thư có điều khoản bổ sung cho tờ di chúc và tôi chưa thấy lá thư này. Người hợp tác của tôi sáng nay mới đưa bức thư cho tôi. Người ấy nói ông Stanley muốn tôi đọc bức thư sau khi đã đọc di chúc. Chúng ta vừa nghe xong di chúc. Bức thư tôi nhận còn niêm phong và không biết nội dung của bức thư là gì, nhưng tôi tin không có gì trong bức thư sẽ làm thay đổi di chúc. Bây giờ tôi xin phép đọc bức thư. Sau khi đọc xong, tôi sẽ photô bức thư và gửi cho mỗi người một bản. Theo lời dẫn dò của người quá cố, bức thư được niêm phong từ khi người bạn đồng nghiệp của tôi nhận cho đến bây giờ. - Sarah nghĩ rằng đây chỉ là loại tin nhắn mật thiết, hay là thêm thắt chút ít gì đó, cho những người thừa kế mà ông biết ông sẽ không còn gặp họ nữa. Đây là mặt tình cảm dịu dàng thô thiển của ông Stanley, Sarah biết rõ tình cảm này của ông, nàng rất thích nó. Nàng lấy con dao mang theo để mở phong bì. Họ cố lắng nghe một cách lịch sự, nhưng nàng cảm thấy không khí trong phòng có vẻ căng thẳng, kích thích, do điều họ đã nghe trước đó trong di chúc. Họ khó mà ngồi yên, ai có thể trách họ được? Nàng cũng đã bị kích thích. Khi đọc về các món quà ông gửi cho họ, nàng đã hồi hộp cả người. Nàng chỉ là người đưa tin, nhưng nàng cũng cảm thấy vui như họ. Nàng muốn có vật gì nho nhỏ của ông dành cho nàng để nói lên tình cảm của ông đối với nàng, nhưng không có vật gì để lại cho nàng hết. Ông chỉ có sách và áo quần, các thứ này sẽ được cho Cơ quan từ thiện Goodwill. Ông không có một vật gì đáng làm kỷ niệm hết. Tất cả những thứ ông có, là số tài sản kếch sù và ngôi nhà ông đầu tư. Ông không có những thứ sở hữu đặc biệt. Mà chỉ có tiền, và có mười chín người khách lạ để giao tiền lại cho họ. Đời ông là một tấm gương vĩ đại và ông là con người đáng kính. Đối với nàng, ông là người quan trọng, cũng như đối với họ bây giờ. Thực vậy, trong những năm cuối cùng của đời ông, Sarah là người duy nhất ông yêu thương. Và nàng đã thương yêu ông.

Nàng lại dang hắng giọng và bắt đầu đọc lá thư. Nàng ngạc nhiên thấy tay mình run run khi cầm bức thư. Nàng cảm thấy xúc động sâu sắc trước những hàng chữ run rẩy của ông trên trang giấy và đúng như ông đã hứa với nàng, ở dưới cùng bức thư có hàng chữ phê chuẩn tờ di chúc của ông, có chữ ký của hai bà y tá của ông làm chứng. Mọi việc đều đầu vào đó. Nhưng nàng biết đây là những dòng chữ cuối cùng của ông bạn Stanley của nàng, những dòng chữ quen thuộc với nàng, nhưng không nhắm vào nàng, cho dù đây là lá thư chính thức. Lá thư như lời nói thì thảo cuối cùng của ông từ dưới mộ, lời vĩnh biệt cuối cùng của ông nói với họ. Nàng sẽ không còn thấy nét chữ của ông nữa, hay không nghe được lời ông nữa. Nghĩ thế làm cho nước mắt ứa ra trên mắt nàng, khi nàng cố gắng để giữ cho giọng của mình bình thường. Đứng trên vài phương diện thì ông có ý nghĩa với nàng, như là một người bạn và là khách hàng, nhiều hơn ông đối với người nào trong số họ.

“Các cháu thân mến và Sarah Anderson, người bạn và luật sư của tôi, vị luật sư giỏi nhất trong việc này, người phụ nữ kỳ diệu”, - nàng đọc, hai hàng lệ làm mờ mắt nàng, nàng hít mạnh một hơi rồi đọc tiếp: “Tôi ước gì được biết các cháu. Tôi ước gì có con và con tôi biết các cháu, biết bà con thân thích. Tôi đã dành hết cuộc đời để làm ra tiền và bây giờ để lại cho các cháu. Các cháu hãy tiêu số tiền ấy đi, hãy dùng tiền để làm những việc quan trọng cho các cháu. Hãy dùng tiền ấy làm thay đổi cuộc sống của các cháu. Đừng để tiền bạc thành “cứu cánh” đời các cháu, như nó đã trở thành cứu cánh của đời tôi. Đời tôi chỉ có tiền. Các cháu hãy hưởng thụ tiền bạc. Dùng tiền bạc để làm cho cuộc đời thú vị hơn. Hãy chia sẻ tiền bạc với con cái các cháu. Nếu các cháu không có con thì hãy kiếm con nhanh lên. Con cái là quà tặng quý giá nhất của đời người. Đây là món quà tôi tặng các cháu. Có lẽ đã đến lúc các cháu hưởng thụ cuộc đời mới, hay là vận hội mới, thế giới mới mà các cháu muốn khám phá và khám phá ngay bây giờ đi kẻo quá muộn. Món quà mà tôi để lại cho các cháu là cơ hội để các cháu lựa chọn tìm cho mình một cuộc sống tốt đẹp hơn, tìm những người có ý nghĩa với các cháu để sống, chứ không chỉ biết có tiền thôi. Cuối cùng, tiền bạc chẳng có gì hết. Ngoài việc tiền bạc đem nguồn vui đến cho mình, các cháu hãy dùng nó để làm chuyện gì có ích cho đời, thay đổi cuộc sống của những người mà các cháu thương yêu. Cả đời tôi, tôi không thương yêu ai hết. Tôi chỉ biết làm việc để kiếm tiền. Người duy nhất tôi thương yêu trong những năm cuối cùng của đời tôi là Sarah. Tôi ước chi cô

ấy là con gái tôi, hay là cháu nội tôi. Tôi muốn có đứa con như cô ấy.” “Các cháu đừng thương hại tôi. Tôi đã sống đàng hoàng, hạnh phúc. Tôi làm những việc tôi muốn làm. Xây dựng cơ ngơi to lớn là việc rất hấp dẫn, nhất là khi xây dựng cơ ngơi từ con số không. Tôi đến California lúc mười sáu tuổi với một trăm đôla trong túi. Trong bao năm qua, một trăm đôla đã sinh sôi nảy nở rất nhiều, phải không? Các cháu cũng có thể làm nên sự nghiệp từ một trăm đôla. Cho nên các cháu đừng phí số tiền này. Hãy làm gì quan trọng với số tiền ấy. Làm cái gì có ý nghĩa với mình. Hãy sống cuộc sống tốt đẹp hơn, từ bỏ những công việc các cháu ghét, hay từ bỏ các công việc làm các cháu ngột ngạt. Các cháu hãy trưởng thành, giải thoát mình khỏi món quà mà tôi để lại cho các cháu. Tôi chúc các cháu được hạnh phúc, bất kể lời chúc này có ý nghĩa với các cháu như thế nào. Đối với tôi, hạnh phúc là đã xây dựng được cả một gia tài. Nhớ lại, tôi đã mong có thì giờ để lập gia đình, nhưng tôi không có. Các cháu là gia đình của tôi, mặc dù các cháu không biết tôi và tôi không biết các cháu. Tôi không để tiền lại cho cơ quan bảo vệ thú vật, vì tôi không thích chó và mèo. Tôi không để lại cho các cơ quan từ thiện, vì họ đã nhận nhiều tiền của những người khác rồi. Tôi để lại cho các cháu. Các cháu hãy dùng nó đi và hãy vui với nó. Đừng phung phí nó mà hãy cất giữ nó. Bây giờ các cháu đã có tiền, các cháu hãy làm sao cho tốt hơn, hạnh phúc hơn và tự do hơn. Hãy để cho tiền bạc giúp các cháu biến ước mơ thành hiện thực. Đây là quà của tôi gửi cho các cháu. Hãy theo đuổi những giấc mộng của mình”.

“Tôi phải cảm ơn Sarah thân yêu, người bạn trẻ và luật sư của tôi. Cô ấy là cháu nội tôi, là gia đình duy nhất của tôi, vì bố mẹ tôi chết khi tôi còn bé. Tôi rất tự hào về cô ấy, mặc dù cô ấy làm việc quá nhiều. Sarah, đừng làm thế! Tôi hy vọng cô học được bài học từ cuộc đời tôi. Chúng ta đã nói chuyện nhiều về việc này rồi. Tôi muốn cô đi chơi, sống với đời. Cô đã có điều kiện để làm thế. Cô đã làm nhiều việc hơn bất cứ người nào trên đời này, có lẽ ngoài tôi ra. Nhưng tôi không muốn cô giống như tôi. Tôi muốn cô phải tốt hơn tôi. Tôi muốn cô là cô, nghĩa là cô phải sống với đời. Tôi không muốn nói với ai như thế này trong năm mươi năm nay, nhưng tôi muốn cô biết là tôi yêu thương cô, như yêu thương con gái, hay cháu nội tôi. Cô là gia đình mà tôi không có. Tôi cảm ơn cô về những giây phút cô ở bên tôi, lúc nào cũng làm việc rất căng thẳng, giúp tôi tiết kiệm tiền bạc và khỏi phải trả thuế, để tôi có tài sản để lại cho bà con của tôi. Cảm ơn cô, nhờ có cô mà họ đã có tiền nhiều hơn, tôi hy vọng bây giờ họ sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn nhờ công việc của cô và của tôi”.

“Tôi muốn tặng cô một món quà. Và tôi muốn những người bà con của tôi biết lý do tại sao tôi làm thế. Vì tôi thương cô và cô đáng được nhận món quà ấy. Không ai xứng đáng được nhận quà hơn cô. Không ai đáng được có cuộc sống tốt đẹp hơn cô. Tôi muốn cô có món quà này và nếu bà con của tôi nói gì về chuyện này, tôi sẽ đội mồ ngồi dậy, đến đá đít họ ngay. Tôi muốn cô hưởng thụ món quà tôi để lại cho cô và hãy dùng số tiền này để làm những việc kỳ diệu. Đừng đầu tư món quà này. Hãy sử dụng nó để có cuộc sống tốt đẹp hơn. Mặc dù cơ thể tôi hoàn toàn suy nhược, nhưng tinh thần lành mạnh, cho nên tôi viết di chúc để lại cho cô, Sarah Marie Anderson, số tiền là bảy trăm năm mươi ngàn đôla. Tôi nghĩ một triệu sẽ làm cho cô hoảng sợ và có thể khiến cho họ tức giận, còn nửa triệu đối với tôi có vẻ ít quá, cho nên tôi định số tiền chừng ấy. Sarah thân mến! Hãy sống cho thật hạnh phúc và nghĩ rằng tôi luôn luôn cạnh chừng cô, với tình thương và lòng biết ơn. Còn đối với tất cả các cháu, tôi gửi đến các cháu lời chúc tốt đẹp nhất và tình thương yêu của tôi, cùng với số tiền mà tôi để lại cho các cháu. Hãy vui lên mà sống và cố gắng sống thật hạnh phúc, làm cho cuộc đời có giá trị, sống chan hòa với những người mình thương yêu”.

“Tôi là Stanley Jacob Perlman viết bức thư này ngày hôm nay”. Ông ký tên bên dưới, nét chữ quá quen với nàng, nàng đã thấy chữ ký của ông trong rất nhiều tài liệu trước đây. Nước mắt chảy xuống hai má nàng, nàng để bức thư xuống và nhìn những người khác. Nàng nói với họ bằng giọng khàn khàn, đầy xúc cảm, nàng không mong mình sẽ nhận gì của ông, không tin sẽ nhận được như thế này. Nhưng nàng nghĩ rằng khoản bổ sung di chúc mà ông đã lập qua người luật sư hợp tác của nàng, chứ không phải với nàng, đã làm cho khoản bổ sung di chúc hợp pháp. Ông đã làm tất cả mọi thứ đúng luật.

- Tôi không biết nội dung trong bức thư này. Quý vị có ai phản đối không? - Nàng muốn từ bỏ số

tiền ông để lại cho nàng. Họ là bà con của ông, còn nàng chỉ là luật sư, mặc dù nàng rất thương yêu ông và họ thì không.

- Dĩ nhiên không phản đối gì hết, - Những người phụ nữ đều đồng thanh đáp.

- Không, phản đối quái gì! - Jake, người chăn bò, nói thêm. - Cô đã nghe rồi, nếu chúng tôi nói gì, ông ấy sẽ trở về đá đít chúng tôi. Tôi không muốn ma đến quấy phá. Mười triệu đôla sau khi đã trả thuế, quá tuyệt cho tôi và con tôi rồi. Thậm chí tôi có thể mua một bà vợ trẻ hấp dẫn cũng được. - Những người khác cười khi nghe ông ta nói và nhiều người trong phòng gật đầu đồng ý. Tom Harrison lên tiếng nói, vừa vỗ vỗ vào tay nàng. Một phụ nữ đưa khăn cho nàng để hỉ mũi. Sarah rất cảm động, nàng hầu như khóc nức nở. Phần tuyệt nhất trong bức thư là ông nói ông thương yêu nàng. Mặc dù ông đã gần một trăm tuổi vào những năm nàng biết ông, ông là người cha mà nàng không có, là người đàn ông nàng kính trọng suốt đời, thực ra là người đàn ông duy nhất. Đàn ông tốt không có nhiều trên cõi đời này.

- Cô là người đáng được hưởng di sản nhiều hơn chúng tôi, Sarah à. Cô đã mang lại cho ông ấy nhiều sự an ủi, niềm tin và đã tiết kiệm cho chúng tôi rất nhiều tiền, - Tom Harrison nói, mọi người đều gật đầu và cười. - Tôi rất tiếc vì cô đã mất mát, - Tom nói thêm, lời ông chỉ làm cho nàng khóc nhiều hơn.

- Thật tôi rất nhớ ông ấy, - nàng nói và họ thấy nàng nhớ ông. Nhiều người muốn đến ôm lấy nàng, nhưng họ không làm. Nàng là luật sư, họ không biết nàng, mặc dù họ rất có cảm tình với nàng. Stanley đã tác động đến họ rất sâu sắc, làm cho nội tâm của họ rung động.

- Theo lời ông ấy trong thư, thì cô đã làm cho những ngày cuối cùng của ông được nhiều hạnh phúc hơn, - một người đàn bà nói với vẻ tử tế.

- Thôi, được rồi, bây giờ cô gần là nhà triệu phú rồi, - Jake nói thêm và Sarah cười.

- Tôi không biết làm gì với số tiền ấy. - Nàng có lương rồi, nàng cũng là cổ đông trong công ty và không có nhu cầu gì phải cần nhiều tiền. Nàng không muốn cái gì hết. Nàng sẽ dùng số tiền ấy đầu tư cho an toàn, mặc dù Stanley khẩn thiết yêu cầu nàng làm khác đi. Nàng sẽ không bỏ công việc, mua áo khoác lông chồn và đi du lịch trên tàu biển, mặc dù có lẽ ông ấy thích thế. Nhưng Sarah không thích kiểu sống như thế, ngay cả bây giờ cũng không. Nàng đã tiết kiệm được rất nhiều với số tiền nàng làm ra.

- Chúng tôi cũng không, - nhiều tiếng nói cất lên trong phòng, - Tất cả chúng tôi phải nghĩ ra cách để dùng số tiền này. Rõ ràng ông ấy muốn chúng tôi phải có cuộc sống đẳng hoàng, - người đàn ông ngồi bên cạnh Jake trịnh trọng nói. Ông ta ngồi giữa người chăn bò ở Texas và người cảnh sát ở New Jersey. Nàng chưa nhớ hết tên của mọi người. - Và cô cũng phải thế, Sarah à, ông ta nói thêm. - Cô đã nghe ông ấy nói như thế nào rồi. Hãy dùng số tiền ấy. Đừng thu gom cất giữ. Hãy thực hiện các giấc mộng của cô. - Nàng không biết những giấc mộng của nàng là gì. Nàng không có thì giờ để hỏi mình về chuyện này.

- Tôi là người thu gom, hơn là tiêu tiền, - Sarah đáp rồi đứng dậy, cười với tất cả mọi người. Mọi người trong phòng bắt tay nhau, ôm ghì nhau. Nhiều người ôm ghì nàng. Mọi người có vẻ như quá xúc động khi ra về. Thật là một buổi sáng kỳ diệu. Người tiếp tân gọi taxi cho mọi người để đưa họ ra phi trường. Người thư ký của Sarah đưa mỗi người một phong bì đựng hồ sơ, với bản sao di chúc và tất cả giấy tờ phụ thuộc về số tài sản thừa kế của họ. Lời cuối cùng của mọi người về ngôi nhà, là cứ để nguyên như thế mà bán. Họ đề nghị với Sarah là nên bán ngay, được chừng nào hay chừng ấy. Tom Harrison bằng lòng đi xem ngôi nhà với nàng chỉ vì lịch sự mà thôi, nàng biết ông ta cũng không quan tâm gì đến ngôi nhà. Không ai quan tâm đến nó cả. Ngôi nhà là con voi trắng ở một thành phố khác, không ai muốn đến đây, không ai cần ngôi nhà. Và họ không cần tiền. Ngôi nhà trên phố Scott không nghĩa lý gì với họ hết. Nó chỉ có ý nghĩa với nàng thôi, vì nó đẹp và vì Stanley người bạn thân yêu của nàng, bây giờ là người ban ân rất rộng lượng cho nàng, đã sống ở trên tầng áp mái. Nhưng ngay cả nàng, mới có cả một gia sản kếch sù cũng không dùng ngôi nhà, mặc dù nàng không yêu cầu bán nó. Chính họ mới quyết định bán ngôi nhà.

Nàng để Tom Harrison ngồi trong phòng họp để sang văn phòng gọi điện thoại cho Marjorie. Nàng nói cho bà ta biết quyết định của họ và hỏi xem bà có thể gặp nàng tại ngôi nhà trong nửa giờ nữa được không, để cho một trong những người thừa kế xem ngôi nhà. Nhưng nàng nói đây chỉ là cuộc viếng thăm xã giao thôi. Họ đều đồng ý để cho nàng bán ngôi nhà, với điều kiện như hiện nay, theo giá mà Sarah và Marjorie đã bàn. Họ dành cho nàng tất cả quyền quyết định.

- Chúng ta có được sửa sang lại một ít không? - Marjorie hỏi, giọng có vẻ hy vọng.

- Không sửa sang gì hết. Họ nói chỉ cần người trông nom thôi, dọn dẹp những thứ đồ vỡ, như là ván đóng bít cửa sổ và màn, rồi bán ngôi nhà như hiện nay, - Sarah cố không nghĩ đến món tiền mà Stanley để lại cho nàng và cố quên những lời thương yêu trong lá thư, những lời đã làm rung động lòng nàng. Bỗng nàng có vẻ ít chú ý đến công việc, có phần bị dao động và lơ đãng. Lời lẽ thân thương trong lá thư và món quà hậu hĩ khiến nàng nhớ ông hơn bao giờ hết.

- Nếu chúng ta không sửa, giá sẽ rất thấp, - Marjorie buồn bã đáp. - Tôi không thích bán nó như bán một ngôi nhà cháy. Ngôi nhà đáng được sửa sang lại cho tốt hơn. Người đến mua thế nào cũng chán nản khi nghe ta đưa ra giá ban đầu.

- Tôi biết. Tôi cũng không thích như thế. Nhưng họ không muốn đau đầu. Đối với họ ngôi nhà không có nghĩa lý gì hết và sau khi chia ra mười chín phần, số tiền cũng chẳng là bao.

- Thế thì quá bậy. Tôi sẽ gặp cô ở đây trong nửa giờ nữa. Đến hai giờ hay gần giờ ấy, tôi phải dẫn khách đi thăm một ngôi nhà. Chúng ta gặp nhau chắc không lâu, nhất là việc đến thăm này của khách chỉ là xã giao, chứ không có ý định gì hết.

- Hẹn gặp bà ở đây, - Sarah đáp, rồi quay lui tìm Tom Harrison ở phòng họp. Ông ta đang gọi điện nói chuyện với văn phòng của mình. Thấy nàng, ông tắt máy.

- Sáng nay thật tuyệt vời, - ông ta nói, cố giữ bình tĩnh. Giống như những người khác, ông ta bị cú sốc quá mạnh. Ông nói, ấy là vì số tài sản ông nhận được và vì sự tôn kính người bà con đã để lại di sản cho ông. Ông không làm sao tránh khỏi quá sửng sốt như thế.

- Tôi cũng quá sửng sốt, - Sarah đáp, nàng vẫn còn bàng hoàng do bức thư của Stanley gây nên. Bảy trăm năm mươi ngàn đôla. Số tiền khiến cho nàng kinh ngạc, bàng hoàng, sửng sốt. Với số tiền nàng dành dụm trong thời gian làm cố đồng trong công ty luật, cộng vào số di sản này, nàng có hơn một triệu đôla. Nàng cảm thấy mình giàu rồi. Tuy nhiên nàng quyết định sẽ không để tiền bạc làm thay đổi nếp sống, dù Stanley đã khuyên nàng thế này thế nọ. - Ông có muốn ăn bánh sandwich hay cái gì trước khi chúng ta đi thăm ngôi nhà không? - Nàng lễ phép hỏi Tom Harrison.

- Tôi không thể ăn gì được. - Tôi cần một ít thì giờ để suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra. Nhưng tôi xin xác nhận là tôi rất muốn xem ngôi nhà.

Nàng thân hành lái xe đưa ông đến đây. Marjorie đang đợi họ. Tom Harrison rất ấn tượng trước ngôi nhà như tất cả mọi người. Tuy nhiên, khi ông đã xem ngôi nhà, ông đồng ý với quyết định bán ngôi nhà của những người khác. Theo ông ta thì ngôi nhà quả là một di tích rất đẹp, rất đáng quý, nhưng với thời đại bây giờ, không ai muốn ở trong một ngôi nhà như thế.

- Không ai sống trong một ngôi nhà như thế này nữa. Tôi có ngôi nhà rộng hơn một ngàn mét vuông ở ngoại ô St. Louis, tôi không tìm ra được người để lau chùi nó. Ngôi nhà như thế này chỉ bán cho người làm khách sạn thì được, còn không thì khó mà bán cho ai và có lẽ chúng ta phải đợi một thời gian lâu mới bán được. - Khu vực này không thuận tiện cho việc mở khách sạn.

- Có thể như thế đấy, - Marjorie đáp, đồng ý với ông ta. Tuy nhiên, theo bà biết, thị trường nhà đất có nhiều chuyện bất ngờ. Có khi một ngôi nhà bà đưa ra bán, bà cứ tưởng không bán được, nhưng chỉ năm phút sau là bán xong. Trong khi những cái khác bà tin sẽ bán được ngay tức khắc và bán được giá cao, thì lại không bán được. Thị trường địa ốc thật khó nói trước và khó định giá chắc chắn. Còn tùy thuộc vào người mua và vào tính hào hiệp viễn vông của họ.

Marjorie buồn rầu đề nghị hồ giá bán ngôi nhà là hai triệu, với nguyên tình trạng như thế.

Sarah biết nếu giá thấp hơn giá đó, chắc họ cũng bán, vì họ muốn tổng khứ ngôi nhà đi và Tom đồng ý. Marjorie nói: - Chúng ta đưa giá hai triệu rồi xem tình hình ra sao. Chúng ta đợi xem họ trả giá như thế nào. Tôi sẽ thuê một nhân viên phục vụ đến đây lau chùi nhà cửa và nhờ người môi giới đến bán. Tôi không biết đến lễ Tạ Ơn công việc xong chưa - tuần sau đã đến lễ Tạ Ơn. - Nhưng tôi hứa sẽ đưa ngôi nhà ra bán vào tuần sau đó. Tôi sẽ phái nhân viên môi giới đến lo việc bán nhà vào thứ ba sau ngày lễ Tạ Ơn. Việc buôn bán sẽ chính thức bắt đầu vào ngày hôm sau. Có lẽ sẽ có người mua cái nhà này và hy vọng họ sẽ làm cho thành phố thay đổi vùng qui hoạch. Nếu cư dân ở gần đây muốn mua nó để làm khách sạn, thì ngôi nhà sẽ trở thành một khách sạn rất lộng lẫy, nhưng tôi thấy khó thành công. - Cả hai đều biết việc làm cho thành phố thay đổi vùng qui hoạch phải diễn ra nhiều năm và người chủ trương việc này có lẽ không thắng nổi. Người dân San Francisco chống đối việc biến những khu vực cư trú của họ thành những trung tâm thương mại lớn và không ai có thể trách họ điều này.

- Tom yêu cầu được lên thăm nơi ông Stanley sống và Sarah, lòng nặng trĩu ưu phiền, đưa ông theo cầu thang sau lên nơi ông Stanley đã ở. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn căn phòng mà không có Stanley. Cái giường bệnh viện vẫn còn đó, nhưng không có ông. Bây giờ trông nó giống như cái vỏ sò rỗng ruột. Nàng quay mặt, nước mắt đầm đìa rồi bước ra ngoài hành lang. Tom Harrison theo nàng, vỗ lên vai nàng. Ông là người rất dễ thương, trông ông có vẻ như người cha tốt đối với con. Khi họ đợi đông đủ để bắt đầu buổi họp, nàng nghe ông nói cô con gái cần chăm sóc đặc biệt của ông bị mù và bại não, vì thiếu oxy khi bị sinh non. Bây giờ cô ta đã ba mươi tuổi, vẫn sống ở nhà với ông, có ý tá chăm sóc cô ta. Sau khi vợ ông mất, ông rất khó khăn trong việc chăm sóc con gái. Vợ ông đã dành hết cả thì giờ để chăm sóc cô gái tàn tật. Nhưng ông không muốn đưa cô gái đến bệnh viện. Việc này là một thử thách lớn cho ông, như nhiều chuyện quan trọng khác trong đời ông. Ông xem chuyện đưa con vào bệnh viện như chính mình vào vậy.

Khi họ đi xuống cầu thang, Tom lắc đầu, nói: - Tôi không tin nổi ông Stanley đã sống trong căn phòng gia nhân trên tầng áp mái suốt đời như thế này. Chắc ông ấy là một người lập dị.

- Đúng thế, - Sarah đáp nhỏ, lại một lần nữa nàng nghĩ đến số tiền không thể tin nổi của ông để lại cho nàng. Nàng vẫn không tin có chuyện như thế, cũng như những người kia không tin vào số tiền của họ. Tom vẫn có vẻ quá sững sốt trước số tiền thừa hưởng của mình. Mười triệu đôla chứ ít gì.

Khi họ quay lại tiền sảnh, Tom nói với giọng chân thật:

- Tôi sung sướng khi thấy ông ấy nhớ đến cô và đưa cô vào chúc thư. - Chiếc taxi nàng gọi để đưa ông ra phi trường đang đợi ở bên ngoài. - Nếu khi nào cô đến St. Louis, hãy gọi tôi. Tôi có người con trai bằng tuổi cô. Nó vừa ly dị, có ba đứa con rất dễ thương. - Nàng cười khi nghe ông nói và bỗng ông có vẻ bối rối. - Theo lời của Stanley trong thư, tôi nghĩ là cô chưa có chồng.

- Phải, tôi chưa có chồng.

- Tốt. Vậy hãy đến St. Louis. Fred nên gặp người dễ thương như cô.

- Nói anh ấy đến San Francisco. Và nếu ông đến đây vì công việc làm ăn, xin gọi tôi, - Sarah đáp, vẻ thân tình.

- Tôi sẽ gọi, Sarah. - Ông nói, rồi ôm ghì nàng như cha con. Chỉ trong một buổi sáng mà họ đã trở thành bạn bè và cảm thấy rất gần gũi nhau. Họ thân thiết nhau qua ông Stanley. Họ gần bó nhau qua sự quăng đại và lòng từ tâm của ông, việc này làm cho tất cả được hạnh phúc. - Hãy保重, - Tom nói, vẻ nhân từ.

- Ông cũng thế, - nàng đáp. Hai người đi đến xe, nàng cười tươi với ông dưới ánh mặt trời nhợt nhạt của tháng mười một. - Tôi muốn giới thiệu ông với mẹ tôi, - nàng tinh nghịch nói và ông cười nhìn nàng.

Nàng nói đùa để trêu ông, nhưng đây không phải là ý tồi. Mặc dù nàng nghĩ mẹ nàng sẽ làm cho bất cứ người đàn ông nào lo sợ. Tom có vẻ quá bình thường đối với bà. Nếu bà đến với ông, chắc bà không có lý do gì phải đến với nhóm dưỡng sinh nữa và rồi Audrey sẽ làm gì? Không có

người nghiện rượu trong đời, chắc bà chán lắm. - Tốt. Tôi sẽ đưa Fred đến đây và chúng tôi sẽ ăn tối với mẹ cô.

Khi xe taxi chạy đi, Sarah vẫy tay chào Tom, rồi vào nhà để bàn nốt công việc còn lại với Marjorie. Sarah hài lòng vì đã lên phòng Stanley với Tom. Việc này đã giải tỏa được những ảm ức trong lòng nàng. Không có gì phải che giấu hay buồn phiền. Bây giờ ở đây chỉ là căn phòng trống rỗng, cái vỏ ốc nơi ông đã sống và là nơi ông nằm chết. Stanley đã ra đi, nhưng ông sẽ sống mãi trong lòng nàng. Thật khó mà nhận ra bỗng nhiên cuộc sống của nàng đã thay đổi, thay đổi một cách kịch tính. So với những người kia thì nàng còn thua xa, nhưng của trời cho này thật lớn đối với nàng. Nàng quyết định sẽ không nói cho ai biết hết, ngay cả với mẹ nàng hay với Phil cũng không. Nàng muốn để cho quen với cái ý niệm có của trời cho rất nhiều này đã.

Nàng và Marjorie bàn về kế hoạch thuê người chăm sóc ngôi nhà và người môi giới để lo việc bán nhà. Nàng ký hợp đồng nhận giá bán nhà, nhân danh những người thừa kế. Họ đã ký giấy ủy quyền cho luật sư tại văn phòng nàng rồi, cho phép nàng bán ngôi nhà và thương lượng cho họ. Nàng đánh fax gửi đến cho những người vắng mặt một hồ sơ giống như thế để những người này ký vào giấy ủy quyền cho nàng. Nàng và Marjorie đồng ý rằng việc bán ngôi nhà không thể tiến hành nhanh được, trừ phi có người nào ưng ý đến mua, người này hoặc là có kế hoạch gì đấy vĩ đại, hoặc là vì yêu mến nhà cổ, còn ngoài ra thì chắc họ sẽ không bán được một cách dễ dàng. Ngôi nhà có tầm cỡ như thế này, với tình trạng như hiện tại, sẽ làm cho nhiều người hoảng sợ.

Marjorie nói với nàng: - Nếu tôi không gặp cô được trước ngày lễ Tạ Ơn, thì tôi xin chúc cô một lễ Tạ Ơn vui vẻ. Tôi sẽ cho cô biết người môi giới có kế hoạch như thế nào.

- Cám ơn. Chúc bà hưởng ngày lễ vui vẻ. - Sarah cười với bà, chào bà rồi bước ra xe. Tuần sau là đến lễ Tạ Ơn, còn mười ngày nữa. Như mọi khi, Phil sẽ đi chơi với con anh. Vào dịp lễ, ngày cuối tuần của nàng thường lặng lẽ. Nhưng trước khi đến ngày lễ Tạ Ơn này, nàng còn được hưởng ngày cuối tuần với anh, sắp đến rồi.

Khi nàng đang trên đường về lại văn phòng, anh gọi cho nàng, hỏi nàng việc gặp gỡ những người thừa kế của Stanley tiến hành ra sao.

- Họ về hết rồi phải không? - Anh hỏi với vẻ quan tâm. Nàng ngạc nhiên khi anh nhớ chuyện này và hỏi nàng. Thường thì anh quên những việc nàng làm, nhưng lần này anh lại quan tâm theo dõi.

- Họ về hết rồi. - Nàng không nói cho anh biết số tiền để lại cho mỗi người là bao nhiêu, nhưng chắc anh hình dung ra số tiền to lớn ấy.

- Bọn con hoang may mắn. Họ có cách làm ra tiền quá tuyệt. - Nàng không nói cho anh nghe chính nàng cũng có phần. Nàng muốn giữ kín chuyện này. Nhưng nàng cười khi nghe anh nói thế và lòng phân vân không biết anh sẽ nói sao, nếu nàng nói cho anh biết nàng cũng là đồ con hoang may mắn. Không chỉ may mắn thôi, mà bỗng nhiên nàng trở thành người giàu có. Nàng lái xe về văn phòng mà lòng cảm thấy như người được thừa hưởng gia tài. Rồi bỗng anh làm nàng giật mình như thường khi.

- Nay em bé, anh có tin không vui cho em, - anh nói, nàng cảm thấy đau nhói trong tim. Với anh thì tin không vui tức là anh không có thì giờ để đến với nàng. Và nàng nghĩ đúng. - Tuần này anh phải đi New York, vào thứ năm. Anh sẽ ở lại đây cho đến thứ ba hay thứ tư, lấy lời cung khai cho một khách hàng mới. Anh sẽ không gặp em cho đến sau cuối tuần lễ Tạ Ơn. Anh phải đón con anh vào tối anh về nhà. Bọn anh sẽ đi thẳng đến Tahoe. Chắc em biết chuyện này ra sao rồi.

- Vâng, em biết, - nàng nói, cố giữ giọng bình thản. Nàng vừa thừa hưởng gần một triệu đôla, chán thật. Không biết cuộc đời có tệ không nhỉ? Nàng thất vọng vì không gặp anh. Phải gần ba tuần mới gặp lại anh, từ cuối tuần trước. Cả một thời gian dài. - Thế thì chán quá.

- Nhưng em sẽ đi ăn lễ Tạ Ơn với mẹ và bà ngoại em - Anh nói như cố thuyết phục nàng rằng

nàng sẽ quá bận rộn không thể gặp anh được, nhưng thực ra không phải thế. Nàng chỉ đến nhà bà ngoại vài giờ thôi, như mọi khi, rồi nàng sẽ trải qua ba ngày cuối tuần cô đơn mà không có anh. Và dĩ nhiên anh sẽ gặp nàng thêm nhiều hơn vào cuối tuần sau đó, để đền bù cho nàng thiệt hại này. Nàng phải đợi cả một tuần, cho đến cuối tuần sau mới gặp anh được. Chúa cũng không ngăn anh bỏ tập thể dục một tối hay tìm cơ hội để chơi bóng quần với bạn.

- Em có ý kiến như thế này nhé, - nàng đáp, cố lấy giọng cởi mở, như thể đây là ý kiến viễn vông nàng không hề đề nghị với anh trước đây. Thực ra thì năm nào nàng cũng có ý kiến như thế này, nhưng không có kết quả khả quan. - Tại sao em không đi Tahoe vào thứ sáu để nghỉ cuối tuần? Các con anh lớn hết rồi, chắc chúng không ngạc nhiên khi thấy em đến đấy. Như thế có thể vui đấy. Em sẽ ở phòng riêng tại khách sạn, cho nên chúng ta không làm phiền các cháu. - Nàng nói với giọng vui vẻ hơn tâm trạng hiện thời của nàng và cố thuyết phục anh. Nhưng anh trả lời, giọng anh rất cương quyết.

- Em bé ơi, chắc em biết làm thế không được đâu. Anh cần thì giờ một mình với các con. Vả lại, cuộc sống tình ái của anh không liên quan gì đến chúng. Em biết anh muốn giữ chuyện này riêng rẽ. Ngoài ra, không nên để chúng kể lại cho mẹ chúng biết những gì mắt thấy tai nghe về cuộc sống của anh. Khi nào anh về, anh sẽ gặp em. - Thế là quá đủ rồi. Lời đề nghị của nàng không đi đến đâu hết, nhưng năm nào nàng cũng đề nghị. Anh cương quyết phân chia giữa Giáo hội và Nhà nước, giống như giữa nàng với con anh vậy. Anh bỏ tù nàng từ nhiều năm nay, giữ yên nàng ở đấy.

- Cuối tuần thật chán chết. - Nàng không thích cảnh diễn ra như thế này. Nàng thừa hưởng gần một triệu đôla, nhiều cánh cửa đang mở ra trước mắt nàng, ngoại trừ cánh cửa nàng muốn đến với anh nhiều hơn. Bất kể nàng trở nên giàu có ra sao, cuộc sống tình ái của nàng vẫn không thay đổi. Nàng vẫn không dễ gì đến với Phil bất cứ giờ nào nàng muốn, mà phải dựa vào điều kiện của anh. Anh không sẵn sàng cho nàng về mặt thể xác lẫn tinh thần, mà chỉ dành cho nàng khi nào anh muốn. Vào những ngày nghỉ lễ, anh không dành cho nàng. Theo anh thì những ngày nghỉ lễ thuộc về anh và con anh, anh muốn nàng phải tự lo liệu lấy cho mình. Họ đã thỏa thuận với nhau như vậy rồi. Những điều khoản này đã được anh đưa ra ngay từ đầu, sẽ không thay đổi được.

- Anh rất tiếc chúng ta không gặp nhau vào cuối tuần này, - anh nói, giọng có vẻ như ân hận vì bận việc mà phải thế.

- Em cũng vậy, - nàng buồn bã đáp. - Em hiểu. Em sẽ gặp anh trong khoảng ba tuần nữa. - Như mọi khi, nàng tính toán nhanh trong óc. Chỉ trong nháy mắt là nàng đã tính ra, nàng biết thời gian sẽ lâu như thế nào từ lần nàng muốn gặp anh cho đến khi nàng sẽ gặp lại anh. Thời gian này sẽ lâu hai tuần và năm ngày. Đối với nàng là thời gian dài bất tận. Nếu họ gặp nhau vào cuối tuần của lễ Tạ Ơn thì tình thế chắc không tệ như thế này. Thật không may.

- Anh sẽ gọi cho em sau. Anh đang có người đợi ở ngoài văn phòng. - Phil vội vã nói.

- Được rồi, không sao. - Nàng tắt máy, lái xe tiếp về văn phòng. Nàng cố thuyết phục mình đừng để chuyện này làm hỏng ngày vui hôm nay. Những chuyện kỳ diệu đã xảy ra cho nàng. Ông Stanley đã để lại cho nàng một gia tài. Vậy nếu Phil đi New York, nàng sẽ không thể nghỉ cuối tuần với anh sau lễ Tạ Ơn, hay thậm chí nếu nàng không gặp anh gần ba tuần, thì có sao đâu? Những chuyện ưu tiên của nàng có vấn đề gì sai trái không? - Nàng tự hỏi. Nàng đã thừa hưởng ba phần tư triệu đôla, mà vẫn lo sợ về việc không gặp người bạn trai của mình à? Nhưng không phải nàng quan tâm đến vấn đề ưu tiên của mình. Vấn đề được đặt ra là, có phải anh có chuyện gì sai trái không?

Chương 8

Lễ Tạ Ơn luôn luôn rất quan trọng với Sarah và gia đình nàng. Đây là lúc đặc biệt để họ chia sẻ ngọt bùi không những với nhau mà còn với bạn bè thân thiết. Bà ngoại của Sarah đã quyết định hàng năm mời những người mà bà gọi là “những tâm hồn thất lạc”, những người bà thích và không có chỗ nào để đi. Mời bạn, dù chỉ vài người, làm cho ngày lễ có không khí lễ hội và làm cho ba người phụ nữ bớt cô đơn. Và những người mà họ mời đến luôn luôn biết ơn họ sâu sắc, vì được tham gia với gia đình. Trong những năm mới đây, ngày lễ thường sôi nổi nhờ sự có mặt của một trong số những người cầu hôn bà ngoại nàng. Trên mười năm qua, có nhiều người cầu hôn bà.

Mimi, như mọi người gọi bà, là người tuyệt vời không chê được, nhỏ nhắn, xinh đẹp, “lạnh lợi”, vui vẻ, nhiệt tình và dịu dàng. Bà là bà ngoại lý tưởng của mọi người và là người vợ lý tưởng của bất cứ người đàn ông nào. Ở tuổi tám mươi hai, bà rất sinh động, sung sướng, thái độ lạc quan về cuộc đời và không bao giờ giữ lâu chuyện gì bất bình. Quan điểm của bà về cuộc đời luôn luôn tích cực và bà rất quan tâm và cởi mở đến người mới gặp. Trông bà lúc nào cũng có vẻ hạnh phúc và vui vẻ. Kết quả là mọi người thích gần gũi bà. Trên đường đến nhà bà ngoại vào buổi chiều ngày lễ Tạ Ơn, Sarah mỉm cười khi nghĩ đến bà.

Tối qua, Phil gọi nàng khi anh đi qua thành phố để đến đón con. Anh từ New York trở về vào đêm qua, nhưng không có thì giờ để đến thăm nàng. Nàng không giận anh, hay buồn, mà chỉ lơ đãng thôi. Tối qua khi anh gọi đến, nàng chúc anh lễ Tạ Ơn vui vẻ rồi tắt máy. Nói chuyện với anh khiến nàng chán nản. Việc này chỉ nhắc nàng nhớ những chuyện họ không đồng quan điểm và sẽ không bao giờ đồng quan điểm.

Khi Sarah đến nhà bà ngoại nàng, ở đây đã có hai bà bạn của Mimi, cả hai bà đều già hơn bà và cả hai đều góa chồng. Họ trông như những bà già bé nhỏ, nhưng Mimi thì không. Tóc Mimi bạc trắng như tuyết, mắt xanh to, da mịn màng. Da bà không có vết nhăn, thân hình mảnh mai. Hàng ngày bà xem chương trình tập thể dục trên truyền hình và thực hiện những động tác dạy trên đó. Mỗi ngày bà đi bộ ít ra cũng một giờ. Thỉnh thoảng bà chơi quần vợt và thích đi khiêu vũ với bạn bè.

Bà mặc chiếc áo dài lụa màu ngọc lam đậm thật đẹp, mang đôi giày da lộn màu đen đế cao, đeo đôi hoa tai màu ngọc lam đẹp và chiếc nhẫn cùng màu. Khi ông ngoại Sarah còn sống, họ không giàu có gì, nhưng họ sống thoải mái, bà luôn luôn mặc áo quần đẹp và hợp thời trang. Hai ông bà là một cặp vợ chồng xinh đẹp hơn năm mươi năm. Bà ít khi nói đến thời thơ ấu của mình. Bà thích nói bà sinh ra vào ngày đám cưới với Leland. Đời bà bắt đầu từ khi ấy. Sarah biết Mimi lớn lên ở San Francisco, nhưng nàng không biết nhiều hơn thế. Thậm chí nàng không biết bà ngoại nàng học ở đâu, hay tên con gái của bà là gì. Mimi không hề nói đến những chuyện ấy. Bà không bao giờ nói đến quá khứ, bà chỉ biết hiện tại, những người quen biết bà đều rất thích bà về điểm này. Bà không hề tỏ ra buồn chán cái gì hết. Bà hoàn toàn là người hạnh phúc.

Khi Sarah đi vào nhà, ông bạn trai mà bà ngoại nàng thích nhất đang ở trong phòng khách. Ông lớn hơn bà ngoại nàng vài tuổi, nguyên làm môi giới thị trường chứng khoán và hằng ngày chơi golf mười tám lỗ. Ông có con, hòa thuận vui vẻ với con và thích khiêu vũ như Mimi. Ông ta đứng nơi quầy rượu trong phòng khách nhỏ, đồ đạc ngăn nắp, đề nghị pha cho Sarah ly rượu.

- Không, cảm ơn George. - Nàng cười với ông. - Tôi có bốn phận phụ giúp dưới bếp. - Nàng biết mẹ nàng đang có mặt ở đây, đang nhìn con gà tây, phàn nàn về kích cỡ của nó như bà đã phàn nàn hàng năm. Bà phàn nàn gà to quá hoặc nhỏ quá và khi nấu xong lại phàn nàn nó ướt quá hoặc khô quá và hầu như không ngon bằng con gà năm ngoái. Mimi thì trái lại, luôn luôn nói ngon, đây là sự khác biệt cơ bản giữa hai người. Mimi luôn hài lòng với những gì cuộc đời mang lại cho bà, bà vui vẻ hưởng thụ. Còn con gái của bà luôn luôn cầu nhàu với mẹ, lúc nào cũng giận dữ, buồn chán hay lo lắng. Khi Sarah đi vào bếp, hai người đàn bà đang nhìn vào lò lửa. Sarah mặc bộ áo quần bằng nhung nâu mới, nàng mua nó, như để ăn mừng của thừa hưởng do Stanley để lại. Nàng còn mua đôi giày da lộn màu nâu để mang cho hợp với áo quần và

trông rất hợp thời trang. Sarah vừa đi vào là Mimi khen nàng liền. Bà rất tự hào về cô cháu ngoại duy nhất của mình, khoe khoang về nàng với mọi người quen biết. Audrey cũng tự hào về nàng, nhưng bà không xác nhận việc này với Sarah.

- Tối này chúng ta có bánh mì kẹp xúc xích nóng chứ? - Sarah hỏi, vừa để cái xách bằng da lộn màu nâu mới xuống cái ghế trong nhà bếp. Mẹ nàng quay nhìn nàng và nhướn mày.

- Không có, - bà trả lời Sarah. - Cô đi đâu phải không? - ăn tối xong đi dự tiệc à?

- Không. Con đến đây thôi. Đến dự tiệc của bà ngoại Mimi là xem như dự tiệc tuyệt nhất ở thành phố rồi.

- Khi con đến nhà mẹ, con không nói thế, - Audrey nói, vẻ đau đớn. Bà mặc bộ áo quần màu đen rất đẹp, đeo chuỗi hạt ngọc và cài chiếc kim vàng trên ve áo. Trông bà đẹp, nhưng nghiêm nghị. Từ ngày chồng chết đến nay đã hai mươi hai năm, bà hiếm khi dùng màu sắc sặc sỡ, mặc dù bà rất hấp dẫn. Mắt bà có màu xanh giống mắt Sarah và mắt mẹ bà, bà nhuộm tóc màu vàng, búi sau đầu hay tết chân rết theo kiểu Pháp. Bà có vẻ già nhưng đẹp như tài tử Grace Kelly. Nước da bà cũng mịn màng đáng yêu, ít có vết nhăn và có dáng dấp đẹp. Bà cao như Sarah, không giống Mimi nhỏ thó. Bố của Audrey cao.

- Phải, đáng ra con phải nói con thích đến nhà mẹ mới phải, thưa mẹ. - Sarah hôn cả hai người và mẹ nàng quay lui kiểm tra con gà tây với vẻ bức tức, cầu nhàu về kích cỡ của nó.

Mimi quay lại phòng khách với hai bà bạn và George. Mimi mời ba người thật hay, vì Audrey và Sarah không đưa ai đến hết. Audrey có mời bà Mary Ann, nhưng người bạn ở câu lạc bộ sách này mắc bệnh vào giờ phút chót. Họ gặp nhau nhiều năm về trước tại Al- Anon, khi hai ông chồng đang uống rượu. Sarah thích Mary Ann, nhưng nàng thấy bà ta hơi có vẻ chán nản. Bà không đem lại thêm chút hạnh phúc nào cho cả nhóm, mà còn có vẻ làm cho mẹ nàng buồn thêm, chuyện này rất dễ. Quan điểm về cuộc sống của Audrey thường rất bi quan, không giống như quan điểm của mẹ bà.

- Con gà tây năm nay quá nhỏ, - Audrey nói. Sarah cười, nàng kiểm tra những cái thố đựng thức ăn để trên lò. Thức ăn gồm có khoai tây nghiền, đậu cà rốt, khoai lang và nước sốt thịt. Trên bàn ăn có bánh mì khoai, nước sốt quả nan việt quất và xà lách. Bữa ăn ngày lễ Tạ Ơn đúng tiêu chuẩn. Có ba cái bánh nhân trái cây ướp lạnh ở trên quầy bếp, thịt băm nhỏ và táo.

- Kìa mẹ. Lúc nào mẹ cũng nói thế!

- Không, không phải lúc nào mẹ cũng nói thế. - Audrey nói với vẻ từ tốn. Bà đeo tấm tạp dề ra ngoài bộ áo quần. - Con mua áo quần mới ở đâu thế?

- Tại cửa hàng Neiman. Con mới mua trong tuần này để mừng lễ Tạ Ơn.

- Mẹ thích bộ áo quần ấy, - Audrey nói và Sarah cười.

- Cám ơn mẹ. - Nàng bước đến ôm ghì mẹ. Rồi Audrey hỏi tiếp khiến cho nàng khó chịu.

- Phil đâu rồi?

- Ở Tahoe. Mẹ nhớ chứ? Năm nào anh ấy cũng thế mà! - Nàng quay lại xem món khoai nghiền, để mẹ nàng khỏi thấy nét thất vọng trong mắt nàng. Lúc này khó che giấu cảm xúc hơn những lúc khác. Những ngày lễ mà không có anh thường rất gay go cho nàng.

- Mẹ không hiểu tại sao con chịu đựng được việc này. Mẹ nghĩ chắc anh ta không mời con đi chơi cuối tuần, - bà Audrey cau có nói. Bà ghét Phil, luôn luôn ghét.

- Không. Anh ấy không mời. Mà con không sao. Tuần sau con sẽ có nhiều việc phải làm cho khách hàng mới. Trước những ngày lễ thường có nhiều việc rất cấp bách. Con không có thì giờ để gặp anh ấy. - Nàng nói dối, Audrey biết thế, nhưng lần này bà để cho nàng khỏi mất mặt. Bà bận nướng con gà tây, bà sợ con gà sẽ quá khô.

Nửa giờ sau họ ngồi vào bàn ăn của Mimi trong phòng khách nhỏ lịch sự, Audrey đã trang hoàng cho bà. Các thứ rau quả để trong thố ở trên bàn, George đã cắt con gà tây. Mọi thứ trông

rất hoàn hảo. Mimi đọc kinh như bà thường làm và sau đó bàn ăn rộn rã tiếng nói chuyện. Hai bà bạn của Mimi sẽ đi tàu biển đến Mexico, ông George đã bán ngôi nhà ở thành phố, dọn đến căn hộ trong chung cư. Bà Audrey nói đến ngôi nhà mà bà đang trang hoàng cho khách hàng ở Hillsborough và bà Mimi nói đến kế hoạch sẽ tổ chức bữa tiệc Giáng Sinh. Sarah lắng nghe mọi người và cười. Nàng không thể ngắt lời của họ được. Thấy họ hạnh phúc như thế là quá tuyệt. Niềm vui của họ đã lây sang nàng.

- Sarah, cháu đang nghĩ gì thế? - Bà Mimi hỏi khi bữa ăn đến nửa chừng - Cháu ngồi im lặng quá. - Bà ngoại nàng luôn luôn muốn nghe chuyện của nàng.

- Cháu đang giải quyết một tài sản lớn. Có mười chín người thừa kế ở khắp nơi trên nước Mỹ. Họ thừa hưởng của ông bác một gia tài kếch sù. Cháu đang bận rộn về công việc này. Cháu đang bán ngôi nhà cho họ, một ngôi nhà cổ rất đẹp. Ngôi nhà chắc sẽ bán không được bao nhiêu, vì nó quá lớn, bây giờ thật khó bán.

- Chắc cháu không khuyên bà mua cái nhà to lớn làm gì, - Mimi phụ họa thêm, còn Audrey nhìn Sarah dăm dăm.

- Con nên giải quyết căn phòng con đang ở. - Audrey nói mãi câu ấy. - Ít ra con cũng nên mua hai căn trong chung cư để cho thuê. Đây là cách đầu tư có lợi nhất.

- Con không muốn bị đau đầu vì làm chủ nhà. Làm thế rất dễ đi đến kiện cáo. - Sarah nói, nàng rất thực tiễn, nhưng với số tiền Stanley để lại cho nàng, nàng đang nghĩ đến chuyện mua nhà vào tuần này. Nhưng nàng không muốn cho mẹ nàng biết ý định đó. Nàng đã quyết định sẽ mua một căn hộ riêng biệt. Nàng thích thế hơn là mua hai phòng trong chung cư.

Câu chuyện chuyển sang nhiều vấn đề khác nhau. Bí ngô, thịt băm, bánh nhân táo đã đem ra hết, rồi đến bánh kem và kem lạnh. Sarah giúp mẹ dọn dẹp bàn ăn và rửa bát đĩa. Lau chùi nhà bếp xong thì Sarah đi vào phòng ngủ của bà ngoại để dùng phòng tắm của bà. Một trong các bà kia đang ở trong phòng tắm thứ hai, nên Sarah phải dùng phòng tắm của bà Mimi. Nàng đi qua cái tủ nơi bà ngoại nàng để nhiều tấm ảnh lồng khung, hầu hết được giấu sau những tấm khác. Sarah dừng lại để nhìn vào bức ảnh bà Audrey vào ngày đám cưới. Sau tấm đó là tấm chụp đám cưới của bà Mimi trong chiến tranh, bà mặc cái áo dạ hội bằng xa tanh trắng, có eo nhỏ và vai rộng. Bà cố làm ra vẻ vừa đoan trang vừa theo đúng mốt. Và rồi một bức khác đập vào mắt nàng, chụp một thiếu nữ mặc áo dài dạ hội. Bức ảnh khuất sau bức chụp bà Mimi với chồng, Sarah dừng lại, lấy tấm ảnh lên xem, vừa khi ấy bà ngoại nàng đi vào phòng. Sarah quay lại nhìn bà, tay vẫn cầm bức ảnh, mặt bàng hoàng. Nàng đã thấy bức ảnh này rồi. Bức ảnh này giống bức mà nàng tìm thấy được dưới tủ trong phòng chủ nhân tại ngôi nhà ở phố Scott. Nàng biết người trong ảnh là ai, nhưng nàng phải hỏi. Nàng muốn biết. Nàng phải hỏi cho rõ.

- Ai thế này? - Sarah hỏi khi hai bà cháu nhìn nhau, Mimi lấy tấm ảnh, nhìn người trong ảnh với vẻ dăm chiêu một lát. - Cháu đã thấy tấm ảnh này trước đây rồi. - Đây là bức ảnh duy nhất bà Mimi có. Tất cả những bức khác đều phai hết khi bà tìm thấy. Bức này ở trong phòng của bố bà. Sau khi ông mất, bà tìm thấy bức ảnh trong sổ hồ sơ giấy tờ của ông.

- Mẹ của bà đấy. Đây là bức ảnh duy nhất bà có về mẹ của bà. Mẹ bà mất khi bà lên sáu.

- Có phải bà mất không, bà ngoại? - Sarah dịu dàng hỏi. Bây giờ nàng đã biết sự thật và cũng là lần đầu tiên bà ngoại nàng nói với nàng về mẹ bà. Mẹ của Sarah nói với nàng rằng bà ngoại của bà mất khi Mimi mới lên sáu, cho nên Audrey không thấy mặt bà ngoại được.

- Tại sao cháu hỏi như thế? - Mimi buồn bã hỏi, bà nhìn thẳng vào mắt Sarah.

- Tuần này cháu đã thấy một tấm ảnh như thế này trong ngôi nhà cháu chuẩn bị bán cho khách hàng ở phố Scott. Thật ra cháu bán thay cho những người thừa kế của ông ấy. Chính là ngôi nhà mà cháu đã nói khi chúng ta đang ăn. Nhà số 2040 phố Scott.

- Bà nhớ địa chỉ, - Mimi đáp, bà để lại tấm ảnh lên tủ và quay qua cười với Sarah, - Bà sống ở đây cho đến khi bà lên bảy. Mẹ bà bỏ đi khi bà lên sáu và em trai bà lên năm. Đó là năm một ngàn chín trăm ba mươi, sau trận khủng hoảng kinh tế một năm. Mấy tháng sau cả nhà bà dọn

đến một căn hộ ở phố Lake. Bà ở đấy cho đến khi bà lấy ông ngoại cháu. Bố bà mất vào năm đó. Ông không hồi phục được sau trận khủng hoảng kinh tế và việc mẹ bà bỏ đi. - Câu chuyện thật khủng khiếp, đúng như chuyện bà Marjorie Merriweather nói về gia đình đã xây dựng ngôi nhà ở phố Scott. Nhưng chuyện này khủng khiếp hơn nhiều, vì mẹ của bà Mimi bỏ đi, chứ không phải chết. Đây là lần đầu tiên bà nói thế. Sarah phân vân, phải chăng mẹ nàng có biết sự thật mà không nói cho nàng biết hay không. Hay phải chăng bà Mimi cũng đã nói dối với mẹ nàng.

- Trước đây chưa bao giờ cháu nghĩ đến chuyện hỏi tên con gái của bà ngoại. Bà không bao giờ nói đến thời thơ ấu,

- Sarah dịu dàng nói, nàng mừng vì bà ngoại nàng thẳng thắn, bộc trực. Khi trả lời, bà có vẻ đau khổ thật sự.

- Tên con gái của bà là de Beaumont. Tuổi thơ ấu của bà không được hạnh phúc. - Lần đầu tiên bà nói một cách thành thật. - Mẹ của bà biến mất, bố của bà mất hết tiền của. Cô gia sư mà bà thương mến phải từ nhiệm. Đó là tất cả những gì bà đã mất mát, mất tiền của, mất người mình thương yêu. - Sarah biết người em trai của bà chết trong chiến tranh, do đó bà đã gặp người đàn ông mà bà lấy làm chồng. Ông ngoại của Sarah là bạn thân của em trai bà Mimi, ông đến thăm họ và đem những di vật của em trai bà về cho họ. Ông và Mimi yêu nhau, rồi lấy nhau sau đó một thời gian ngắn. Sarah biết như thế thôi, nhưng nàng không biết những chuyện xảy ra trước đó.

- Sau khi bà ấy biến mất, chuyện xảy ra như thế nào? - Sarah hỏi, nàng cảm động vì cuối cùng bà ngoại cũng nói cho nàng nghe những chuyện đã xảy ra. Nàng không muốn tò mò, nhưng tự nhiên chuyện này trở nên quan trọng kinh khủng. Ngôi nhà mà ông Stanley đã ở trong bảy mươi sáu năm, bây giờ nàng đang bán để chia cho những người thừa kế là do ông cố xây cất cho bà cố của nàng. Trong những năm qua nàng đã đến đây hàng chục lần để thăm ông Stanley. và nàng không ngờ ngôi nhà có mối liên hệ với nàng sâu sắc đến như thế. Rồi bây giờ bỗng nhiên nàng bị ngôi nhà làm mê mẩn và muốn biết mọi chuyện.

- Bà không biết nhiều về chuyện gì đã xảy ra. Khi bà còn bé, không ai nói về mẹ bà hết và bà không được phép hỏi. Hỏi sẽ làm cho bà buồn khổ. Bà nghĩ, bố bà không hồi phục là do những chuyện đã xảy ra. Thời ấy việc ly hôn là chuyện kỳ dị. Sau này bà biết mẹ bà bỏ bố bà để đi theo một người đàn ông khác, sang sống ở Pháp với ông ta. Bà nghe nói ông ta là một hầu tước Pháp và rất hấp dẫn. Họ gặp nhau tại một buổi tiệc ngoại giao và yêu nhau. Sau khi bố bà mất đã nhiều năm, bà nghe nói rằng mẹ bà qua đời vì bệnh sung phổi hay lao phổi trong thời gian chiến tranh. Sau khi mẹ bỏ đi, bà không gặp lại mẹ lần nào và bố bà không muốn nói đến mẹ với bà. Vì khi ấy còn nhỏ, nên bà không biết tại sao mẹ bà biến mất, hay không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thế nhưng, mặc dù cuộc đời của Mimi gặp chuyện bi thảm, bà vẫn là người hạnh phúc, Sarah chưa thấy có ai vui sướng như bà. Mimi mất hết người thân yêu trong gia đình, mẹ, em trai, bố - lúc tuổi còn rất nhỏ. Bà phải trải qua cảnh cô đơn hồi thiếu thời, thế mà bà vẫn vui vẻ, vô tư, hài lòng và đem nguồn vui đến cho mọi người. Bây giờ Sarah mới hiểu tại sao bà thường nói bà sinh ra từ ngày bà lấy chồng. Việc bà lấy chồng là cả một cuộc đời mới cho bà. Cuộc sống mới không xa hoa quan trọng như bà đã sống lúc còn bé, nhưng bền vững, chắc chắn, đảm bảo, với người đàn ông yêu bà và với con của họ.

- Bà nghĩ là bố bà không bao giờ nguôi được chuyện này, - Mimi nói tiếp - Bà không biết có phải bố bà đau khổ vì mất vợ không, hay vì mất tiền của, có lẽ cả hai. Chuyện này chắc làm cho ông suy sụp và nhục nhã vì có vợ theo trai, tệ hơn nữa, là chuyện này xảy ra sau vụ khủng hoảng kinh tế một năm. Họ phải bán cái nhà và bà nghĩ họ đã bán đồ đạc trong nhà trước. Sau đó, bố bà làm việc trong ngân hàng, sống ẩn dật suốt cuộc đời còn lại. Bà nhớ ông không đi đâu hết cho đến ngày ông mất, vào mười lăm năm sau. Ông mất ngay sau khi bà lấy chồng. Ông xây dựng ngôi nhà cho mẹ bà. Bà nhớ ngôi nhà như thể mới hôm qua, hay ít ra bà nghĩ bà còn nhớ rất rõ. Bà nhớ những buổi tiệc mở trong phòng khiêu vũ. - Khi bà nói, mắt bà có vẻ mơ màng và điều đó rất đặc biệt đối với Sarah, vì nàng nghĩ đến giây phút nàng ở trong cái phòng khiêu vũ ấy và ở trong phòng trẻ con của bà ngoại nàng, mới tuần trước thôi.

- Bà có muốn xem ngôi nhà lại không, bà ngoại? - Sarah nhỏ nhẹ hỏi. Nàng có thể đưa bà đến xem ngôi nhà một cách dễ dàng trước khi bán. Đến tuần sau họ mới đem ra bán, sau khi người môi giới đến mở cửa bán vào thứ ba sau lễ Tạ Ơn. - Cháu có chìa khóa. Cháu có thể đưa bà đến xem vào dịp cuối tuần này. - Mimi ngần ngừ rồi lắc đầu, buồn bã.

- Đến thăm lại ngôi nhà thì tuyệt đấy, nhưng bà nghĩ làm thế chỉ thêm buồn thôi. Bà không thích việc gì làm cho bà buồn. - Sarah gật đầu. Nàng phải tôn trọng việc này. Nàng rất cảm động trước thái độ của bà ngoại nàng, sau bao nhiêu năm, cuối cùng bà đã nói cho nàng biết quá khứ của mình. - Khi sinh mẹ cháu, bà sang châu Âu với ông ngoại cháu và có đến thăm lâu đài nơi mẹ bà đã sống với ông chồng hầu tước. Nhưng cửa tòa lâu đài đã bị đóng ván, không có người ở. Khi ấy bà mới biết mẹ bà đã qua đời. Nhưng bà muốn đến xem nơi mẹ bà ở sau khi bỏ nhà ra đi. Người địa phương nói rằng chồng bà ấy, ông hầu tước, đã chết trong chiến tranh trong lực lượng kháng chiến. Họ không có con. Bà tự hỏi không biết bà có thể tìm được người nào biết mẹ không, tìm được vài mẫu thông tin hay lịch sử về bà ấy. Nhưng không ai biết gì hết và cả ông ngoại cháu lẫn bà đều không nói được tiếng Pháp. Họ chỉ nói ông hầu tước đã chết, và bà ấy cũng đã chết rồi. Kỳ lạ thay là bố bà qua đời cùng thời gian với mẹ bà. Ông luôn luôn làm như thể bà ấy đã chết từ khi bà bỏ ông mà đi. Vì thế, khi bà lớn lên bà đã nói với mọi người như thế. Nói như vậy đơn giản hơn. Bà cũng nói với mẹ cháu như thế. Mimi có vẻ ân hận vì đã nói dối, nhưng Sarah cảm thấy rất thông cảm cho bà. Chuyện này quả thật rất bí mật cho Mimi. Sarah rất mừng vì cuối cùng bà Mimi đã quyết định nói sự thật chuyện đời mình cho nàng nghe. Nàng cảm thấy như bà đã tặng cho nàng một món quà có giá trị.

- Đời bà quá khủng khiếp! - Sarah buồn bã nói. Nàng quàng tay ôm ghì lấy bà Mimi. Nàng không tin nổi đời bà đã trải qua những năm gian khổ như thế. Mất mẹ, những năm tháng tuyệt vọng của bố, rồi người em trai duy nhất chết trong chiến tranh. Ông đã bị tử trận tại Iwo Jima, bà ngoại nàng thường nói cái chết của em trai bà là đại họa xảy đến cho bố bà, vì chưa đầy một năm sau đó thì bố bà qua đời. Mimi đã mất người cuối cùng trong gia đình, hầu như mọi người lần lượt ra đi. Rồi bây giờ, kỳ lạ thay, ngôi nhà ông cố nàng đã xây dựng nên lại rơi vào tay của Sarah, mang theo tất cả lịch sử và những chuyện bí mật đến với nàng.

- Chuyện gì ở đây thế? - Audrey hỏi, giọng gay gắt, khi bà đi vào phòng ngủ của mẹ bà và thấy Sarah ôm ghì bà Mimi. Audrey thường ghen tỵ về mối quan hệ nồng ấm giữa mẹ bà và con gái bà còn mối quan hệ giữa bà với Sarah thì ngược lại rất căng thẳng.

- Chúng tôi chỉ nói chuyện thôi, - Mimi đáp, quay qua cười với con gái.

- Nói về chuyện gì thế?

- Về bố mẹ của tôi, - Mimi đáp vắn tắt. Audrey nhìn mẹ trân trân.

- Mẹ không bao giờ nói đến chuyện ấy. Chuyện gì khiến mẹ bây giờ mới nói thế? - Cách đây nhiều năm, Audrey thôi không hỏi mẹ bà về chuyện thời thơ ấu của bà nữa.

- Con đang bán ngôi nhà của bố mẹ bà ngoại để chia cho những người thừa kế, - Sarah lên tiếng trả lời. - Ngôi nhà ấy rất đẹp, nhưng ở trong tình trạng không được tốt lắm. Ngôi nhà từ khi xây đến giờ không hề được tu sửa. - Bà Mimi bèn đi ra khỏi phòng để tìm ông George. Họ đã nói đủ rồi.

- Con không làm cho bà ngoại buồn chứ? - Audrey hỏi con gái với vẻ bí mật. - Con biết bà không thích nói đến chuyện ấy. - Audrey nghe người ta đồn rằng bà ngoại bà đã bỏ mẹ bà khi còn bé, nhưng Mimi không xác nhận điều đó và bà biết rất ít về mẹ. Sarah nhờ giải quyết tài sản của ông Stanley nên mới biết nhiều chuyện hơn.

- Có thể con đã làm cho bà ngoại buồn, - Sarah thành thật đáp. - Con đã cố không làm thế. Trong tuần này con đã tìm thấy một tấm ảnh tại ngôi nhà của ông Stanley. Con không biết người trong ảnh là ai, nhưng con nhận ra con đã thấy tấm ảnh ở đâu đó rồi. Con vừa thấy tấm ảnh trên tủ của bà ngoại. - Nàng lấy tấm ảnh của Lili ra, đưa cho mẹ xem. Vì đã được Mimi cho phép, nên nàng nói cho mẹ biết chuyện bí mật của bà ngoại.

- Lạ nhỉ. - Bà Audrey có vẻ trầm ngâm rồi trả tấm ảnh lại và nói tiếp. - Mẹ hy vọng bà ngoại

không buồn lắm.

Nhưng khi họ quay lại phòng khách, hình như bà Mimi đã trở lại phong thái của mình, bà nói chuyện hoạt bát với ông George. Ông ta đang trêu chọc ba người đàn bà quanh mình, họ say mê lắng tai nghe, nhưng mắt ông dán chặt vào bà Mimi. Rõ ràng ông ta đã mê mẩn bà. Và bà cũng có vẻ thích ông ta.

Khoảng một giờ sau, Sarah ra về. Audrey ở lại thêm vài phút nữa rồi cũng nói bà có hẹn với bạn, xin phép ra về. Bà không mời Sarah, nhưng nàng cũng không muốn mẹ mời. Nàng cần thì giờ để suy nghĩ về nhiều chuyện và muốn ở một mình tại nhà để ngẫm nghĩ về chuyện bà ngoại nàng vừa kể. Khi vào nhà, nàng thấy bát đĩa dơ trên quầy bếp, giường chưa dọn, áo quần bẩn trên nền phòng tắm, nàng mới nhận thấy lời mẹ nàng nói về nhà nàng là đúng. Ngôi nhà thật là hỗn độn. Nhà dơ bẩn, tối tăm, bê bối. Mà thì không có, cửa lá sách bẽ gãy. Trên thảm có nhiều vết bẩn do rượu vang để lại từ lâu, còn cái ghế nệm dài thì nàng đã sử dụng từ thời còn đi học đại học đến giờ, đáng ra đã được dẹp đi từ lâu.

- Khỉ thật!- Sarah nói. Nàng ngồi xuống trên ghế nệm dài, đưa mắt nhìn quanh. Nàng nghĩ đến Phil với các con anh tại Tahoe, lòng cảm thấy cô độc. Mọi thứ trong đời nàng bỗng có vẻ như đáng chán. Căn nhà xấu xí, nàng quan hệ với người bạn trai không nhiệt tâm, thậm chí anh không thèm nghỉ lễ với nàng sau bốn năm yêu nhau. Nàng chỉ còn biết làm việc cả đời. Nàng nghe văng vẳng bên tai lời dăn dò của ông Stanley và bỗng nàng thấy hiện ra trước mắt mình căn hộ giống như thế này sau mười hay hai mươi năm và tệ hơn là ở với người yêu còn tệ hơn cả Phil, hay không có ai hết. Nàng tiếp tục dan díu với anh là vì nàng không muốn đứng núi này trông núi nọ, không muốn mất một chút nhỏ nhoi nàng đang có. Nhưng nàng có cái gì? Sự nghiệp vững vàng của một luật sư về thuế, cổ đông trong một công ty luật, một người mẹ thường công kích nàng, một bà ngoại dễ thương yêu mến nàng và Phil, người yêu thường kiếm có này có nọ để không đến với nàng hay nghỉ lễ với nàng. Nàng cảm thấy đời mình quá tệ. Nàng không có được cuộc đời hạnh phúc.

Ngồi trên ghế nệm dài, nàng nghĩ, có lẽ mình nên bắt đầu cuộc đời bằng cách mua một căn hộ xinh xắn hơn. Rồi làm gì nữa? Nàng sẽ sống với ai, nếu thấy sống với Phil không đủ và từ giả anh? Nghĩ đến chuyện ấy nàng thấy hoảng sợ. Bỗng nàng muốn làm vệ sinh nhà cửa, vứt hết mọi thứ đi và có thể vứt luôn cả Phil. Nàng nhìn hai chậu cây cảnh chết khô trong phòng khách, nàng tự hỏi tại sao hai năm rồi mà nàng không chú ý đến chúng. Phải chăng nàng nghĩ rằng nàng có quyền làm như thế? Có quyền giữ lại một số đồ đạc hư hỏng có từ thời còn học ở Harvard, có quyền giữ hai cây cảnh khô héo và một người đàn ông không yêu nàng, dù luôn mồm nói yêu. Nếu anh ta thực sự yêu nàng thì tại sao nàng không ở tại Tahoe lúc này? Nàng nghĩ đến bà ngoại, nàng thấy bà rất can đảm trước cuộc đời, trước cảnh mất mẹ, em trai, bố, thế mà vẫn tiếp tục sống một cách can đảm như ánh sáng mặt trời, đem niềm vui đến cho mọi người gần gũi bà. Rồi nàng nghĩ đến ông Stanley, ở trong phòng trên tầng áp mái tại ngôi nhà ở phố Scott và bỗng nhiên nàng quyết định. Sáng mai nàng sẽ gọi đến Marjorie Merriweather để nhờ bà tìm một căn hộ mới. Nàng có tiền, việc mua căn hộ khác chắc không giải quyết được gì, nhưng đây là bước đầu. Nàng phải làm cái gì khác. Nếu nàng không làm, nàng sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi, cô độc trong những ngày nghỉ lễ, với những cây cảnh chết khô và chiếc giường bê bối.

Đêm đó, Phil không thèm gọi đến để chúc nàng ngày Tạ Ơn vui vẻ. Nàng không xem vấn đề này quan trọng đối với anh. Khi anh ở với con, anh không thích nàng gọi đến. Nếu nàng gọi, anh sẽ xem đấy là việc xâm phạm đời tư của anh, anh sẽ không bằng lòng. Nàng biết anh luôn có lý do biện minh tại sao anh không gọi, lý do phức tạp nhưng thuyết phục. Và những gì anh nói với nàng, chỉ làm cho tình hình càng tệ hơn thôi. Đã đến lúc nàng phải quyết định làm cái gì cho đời mình. Trước hết nàng phải giải quyết căn hộ. Thật sự là nhờ ông Stanley mà việc này trở nên dễ dàng. Có lẽ khi đã giải quyết xong chỗ ở, việc còn lại sẽ dễ dàng hơn cho nàng. Nàng nằm trên ghế nệm dài trong bóng tối, nghĩ đến việc này. Nàng đáng được hưởng những gì tốt đẹp hơn thế này. Nếu Mimi vượt qua những gian khổ để sống hạnh phúc được, thì Sarah cũng có thể làm như bà, bất kể con đường khó khăn như thế nào.

Chương 9

Sarah gọi Marjorie vào sáng thứ sáu sau lễ Tạ Ơn lúc chín giờ. Bà ta không có ở văn phòng, nên Sarah gọi theo số di động của bà. Marjorie tưởng nàng gọi để hỏi về ngôi nhà ở phố Scott. Nhân viên phục vụ dọn dẹp đã đến làm việc rồi, ván và màn đã được cho vào thùng rác, ngôi nhà đã được lau chùi, đánh bóng sạch đẹp suốt tuần rồi. Người môi giới đã đến mở cửa để bán vào thứ ba. Tất cả những người môi giới đều đã biết, họ đang tích cực giới thiệu người đến mua. Marjorie nói sẽ có rất nhiều người đến xem nhà, hầu hết giới môi giới địa ốc trong thành phố đều cố tìm khách mua.

- Tôi không gọi để nói về chuyện ấy, - Sarah đáp, sau khi Marjorie đã nói cho nàng biết đầy đủ về ngôi nhà ở phố Scott và nói thêm rằng những người môi giới thích giá của bà và nàng đưa ra. Họ nghĩ giá như thế là phải, vì ngôi nhà ở trong tình trạng xuống cấp, mặc dù có diện tích rộng lớn và thuộc loại nhà cổ hiếm có. - Tôi gọi bà để nói về việc mua một căn hộ mới. Mua cho tôi. Tôi thích có một căn hộ ở Pacific Heights, căn nào xinh xắn. Mẹ tôi đã bảo tôi mua nhà mới từ lâu. Bà cho tôi biết chúng ta có thể tìm được ngôi nhà nào ở đấy không? - Sarah hỏi, lòng tràn đầy hy vọng.

- Dĩ nhiên có, Marjorie vui vẻ đáp. - Không biết có phải cô muốn mua nhà ở Pacific Heights với giá nửa triệu đôla không? Những căn hộ trong chung cư rất đắt, nếu là căn hộ có hình dáng thuận lợi đẹp đẽ, sẽ có giá gần một triệu đôla. Một ngôi nhà riêng rẽ thì giá gần hai triệu. Nếu chúng ta tìm ở các khu vực khác thì rẻ hơn, nhưng nếu cô muốn mua những ngôi nhà riêng lẻ thì chắc mệt đấy. Bây giờ những ngôi nhà sụp đổ cũng có giá gần một triệu đôla, thậm chí tại những khu dân cư mà cô không muốn ở. Nhà đất ở San Francisco không rẻ đâu, Sarah.

- Trời đất, với giá cả như thế, có lẽ chúng ta nên đòi thêm ngôi nhà ở phố Scott. - Nhưng cả hai đều biết ngôi nhà ở đấy quá đặc biệt, có rất nhiều việc phải làm.

- Chúng tôi sẽ tìm cho cô một ngôi nhà đẹp, đừng lo, - Marjorie đáp. Hiện tôi có vài căn hộ ghi trong sổ. Để tôi kiểm tra xem tình trạng các căn nhà này ra sao, không biết đã có người nào đăng ký mua chưa. Cô muốn khi nào đi xem nhà?

- Hôm này bà có rảnh không? Văn phòng của tôi đóng cửa cho đến thứ hai, và tôi hiện đang nhàn rỗi không biết làm gì.

- Tôi sẽ gọi cô trong vòng một giờ nữa, - Marjorie hứa. Trong khi chờ đợi, Sarah giặt áo quần, đem vứt những cây chết. Nàng không tin các cây này ở đây lâu như thế và không tin nàng không chú ý đến chúng. Thật là đáng trách, nàng nghĩ. Khi Marjorie gọi lại, bà cho biết bà có bốn căn hộ muốn chỉ cho nàng xem. Hai cái rất đẹp, một tạm được và một khá xinh, mặc dù nó quá nhỏ đối với nàng, nhưng nên xem. Cái cuối cùng ở trên Russian Hill, đây không phải khu dân cư Sarah thích, nhưng nàng bằng lòng xem. Ba cái kia ở Pacific Heights, cách nhà nàng mấy khu phố. Sarah hẹn gặp bà lúc mười hai giờ trưa. Bỗng nhiên nàng rất háng hái về chuyện này, nhưng nàng biết có lẽ phải mất nhiều thì giờ mới tìm được căn hộ ưng ý. Có lẽ mẹ nàng sẽ giúp nàng trang hoàng ngôi nhà. Sarah không có năng khiếu trông việc trang hoàng nhà cửa.

Nàng đã tính toán rằng, nếu nàng trả mười phần trăm số tiền mua căn hộ, thì nàng vẫn còn nhiều tiền của Stanley tặng để đầu tư. Mười phần trăm của nửa triệu, nếu nàng mua đến số tiền ấy, chỉ mới năm mươi ngàn. Như thế nàng còn bảy trăm ngàn để đầu tư. Nếu nàng điên, mua cái nhà đến hai triệu đôla, nàng phải trả trước hai trăm ngàn. Như vậy nàng vẫn còn nửa triệu tiền của Stanley để lại. Và tiền nàng làm ở công ty luật đủ để trả tiền thế chấp. Nàng không muốn một ngôi nhà riêng biệt. Nàng không cần nhà rộng làm gì. Một căn hộ trong cao ốc là quá đủ cho nàng rồi.

Đến mười một giờ ba mươi, Sarah chạy xuống tầng cấp khu chung cư nàng ở, ghé vào tiệm Starbucks và đến gặp Marjorie tại địa chỉ đầu tiên lúc mười hai giờ trưa. Họ bắt đầu xem căn nhà ở Russian Hill, Sarah không thích căn hộ này. Marjorie nói đúng. Đây là cái nhà xe biến thành ngôi nhà, nó không thích hợp cho nàng. Những căn hộ ở Pacific Heights cũng không

thích hợp với nàng, tất cả ba nơi đều là căn hộ trong chung cư, nhưng không có căn nào ấm cúng làm cho nàng thích hết. Chúng lạnh lẽo, nhỏ, chật hẹp. Bỏ ra nửa triệu, nàng muốn mua căn hộ nào thật ấn tượng và khiến nàng thích. Nàng thất vọng, nhưng Marjorie khuyên nàng đừng nản chí. Gần cuối năm sẽ có nhiều nơi đăng ký bán nhà. Sau lễ Giáng Sinh, sẽ có rất nhiều nơi bán. Bà giải thích cho Sarah biết rằng người ta không muốn bị quấy rầy vì việc bán nhà trong những ngày lễ. Đây là cả một thế giới mới đối với nàng. Nàng đã khám ra những chân trời mới mà Stanley đã hàm ý với nàng trong bức thư của ông. Nàng đã làm điều mà ông thúc giục nàng và những người kia làm. Ông đã mở cánh cửa quan trọng cho nàng.

Khi nàng và Marjorie đi ra xe để đến địa chỉ cuối cùng, họ lại nói đến một ngôi nhà riêng lẻ. Sarah vẫn nghĩ rằng một ngôi nhà riêng rẽ thì quá rộng đối với nàng. Ở trong ngôi nhà quá rộng một mình, không có ai cùng ở, sẽ làm cho nàng chán nản vô cùng. Marjorie cười khi nghe nàng nói thế.

- Sarah, cô sẽ không ở một mình mãi đâu. Cô còn trẻ quá. - So với người kinh doanh địa ốc thì nàng trẻ thật. Nàng trông như con của Marjorie, nhưng Sarah lắc đầu.

- Tôi ba mươi tám tuổi rồi. Không còn trẻ nữa. Tôi muốn có một căn hộ thoải mái để sống. - Nói tóm lại, mục đích của nàng là được sống thoải mái.

- Chúng ta sẽ tìm ra căn hộ cô vừa ý. - Marjorie hứa. Chuyện nhà riêng hay nhà chung cư đều giống như chuyện tình ái. Khi có duyên thì tự nhiên nó đến, đâu vào đấy. Mình khỏi cần xin xỏ, van lơn, thúc đẩy, hay buộc nó phải nên duyên. - Sarah gật đầu, nghĩ đến Phil. Nàng đã nhiều lần xin xỏ van lơn, thúc đẩy trong bốn năm qua, thế mà vẫn không thành, phải chịu đựng cảnh đau đớn. Nàng không có tin tức của anh từ hai ngày nay. Rõ ràng anh không muốn tiến tới, thậm chí không nghĩ đến nàng.

Đến khuya đêm đó, anh mới gọi cho nàng, sau khi nàng đi xem xinê một mình trở về. Phim quá dở và bấp rang ỉu xiu. Nàng để cả áo quần như thế nằm lên giường, thương hại cho thân phận mình thì chuông điện thoại reo.

- Chào bé, em khỏe chứ? Hồi nãy anh đã gọi cho em, nhưng điện thoại di động của em tắt. Em ở đâu thế?

- Em đi xem xinê. Phim quá tệ. Phim nước ngoài vớ vẩn không có ý nghĩa gì hết, khán giả ngủ trong rạp ngáy ầm ầm khiến người ta không nghe gì hết. - Anh cười trước lời miêu tả của nàng và anh có vẻ như đang trong tình trạng hưng phấn. Anh nói anh đang vui vẻ với các con. - Cảm ơn đã gọi đến mừng lễ Tạ Ơn, - nàng chưa chát nói. Nếu nàng khổ sở thì anh cũng phải chịu khổ. Nàng tức giận khi nghe anh được hạnh phúc, nhất là khi nàng không được cùng anh hưởng hạnh phúc ấy.

- Anh xin lỗi, em yêu. Anh định gọi, nhưng đã quá khuya. Anh đi phòng trà ca nhạc với mấy đứa con cho đến hai giờ sáng. Anh quên điện thoại trong phòng, lúc về phòng lại thì đã quá khuya không thể gọi cho em được. Lễ Tạ Ơn của em như thế nào?

- Rất tuyệt. Bà ngoại em đã nói chuyện với em về thời thơ ấu của bà, chuyện rất hấp dẫn. Hiếm khi bà nói với ai như thế. Thật tuyệt vời.

- Hôm nay em làm gì? - Anh có vẻ như đang gọi cho con mình, chứ không phải gọi cho người mình yêu. Anh lại còn nói đến việc đi phòng trà ca nhạc vào tối lễ Tạ Ơn mà không thèm mời nàng đi. Nàng cảm thấy mình không liên quan gì đến anh hết, không phải là người quan trọng của anh. Có lẽ anh gọi nàng là vì bốn phận, nên nàng quá thất vọng không thể vui được. Việc anh gọi đến chỉ làm cho nàng thất vọng thêm, vì anh chỉ gọi lấy lệ cho vui và có lẽ không khi nào anh gọi vì tình yêu. Nàng chỉ là người để cho anh vui chơi vào cuối tuần. Nàng muốn tiến xa hơn thế còn anh thì không. Anh đã thỏa thuận với nàng như thế từ lâu.

- Em đi xem các căn hộ. Đúng ra là các căn hộ có nhiều phòng rộng rãi, - nàng nói bằng giọng buồn bã.

- Cái gì khiến cho em làm thế? - Anh có vẻ ngạc nhiên. Anh không giống nàng khi nghĩ đến nơi

ở. Các căn hộ có nhiều phòng rất đắt tiền. Rõ ràng nàng làm ăn khấm khá chứ không phải như anh nghĩ. Anh bỗng rất kinh ngạc.

- Chính cái ghế nệm dài và các cây cảnh khô héo đã khiến cho em làm thế, - nàng đáp và cười thầm.

- Em có thể mua ghế nệm dài mới và vứt các cây chết đi là xong, thay vì mua căn hộ khác. Giải quyết như thế cho hai cây cảnh bị chết thật gọn nhẹ.

- Em thấy việc đi xem các căn hộ thật vui, - nàng thành thật đáp.

- Vui à?

- Thật ra thì không. Em quá chán khi đi tìm nhà mới. Nhưng em muốn dọn nhà đi chỗ khác. Người môi giới địa ốc nói có lẽ em sẽ tìm được căn hộ vừa ý sau lễ Giáng Sinh.

- Lay Chúa cứu thế, để cho em một mình hai ngày là em làm những chuyện tình quái liên. - Anh trêu nàng, nhưng nàng không bận tâm dính chính. Không phải "hai ngày" đâu. Nàng không gặp anh hai ngày thêm hai tuần nữa. Giữa ngày lễ và chuyến đi Tahoe của anh với con, nơi nàng không được tham dự, tuần lễ anh đi New York để lấy lời cung khai và cách thức gặp nhau kỳ cục của họ vào cuối tuần. Rồi thêm một tuần nữa nàng mới gặp anh lại. Tại sao anh không vắng luôn một tháng đi? Nàng muốn nói, nhưng không nói ra lời. Anh cố vẽ cổ chứng tỏ cái gì đấy, nhưng không nói được. Anh đúng là Phil.

- Thôi được rồi, đừng đi đâu trước khi anh về. Anh phải đi kiểm tra mấy đứa con. Chúng đang tắm nước nóng với một nhóm sinh viên ở dưới nhà. - Còn anh tắm nước nóng với ai? Nàng không thể không tự hỏi như thế. Nhưng không thành vấn đề. Họ sống trong hai thế giới riêng rẽ, nàng quá chán chuyện này. Ở đây không có anh thật quá cô đơn, nhất là vào cuối tuần của ngày lễ.

Tối đó nàng ngủ chập chờn đến sáu giờ sáng mới dậy, quên mất hôm đó là thứ bảy, cứ chuẩn bị để đi làm. Rồi nàng nhớ đấy là ngày nghỉ, bèn lên giường nằm lại. Nàng còn hai ngày cuối tuần để nghỉ trước khi làm việc để quên mọi việc. Nàng đã làm xong các công việc đem về nhà để làm. Nàng đã xem báo quảng cáo bán các căn hộ có nhiều phòng, đã xem tất cả các phim nàng muốn xem. Nàng gọi bà ngoại, bà bận rộn suốt những ngày cuối tuần và nàng không muốn gặp mẹ. Gọi điện cho sổ bạn bè có chồng khiến nàng thấy chán, họ bận bịu chồng con, còn nàng thì không có. Đời nàng rồi sẽ như thế nào? Mãi miết làm việc như mười năm qua, xa cách bạn bè và cuối tuần ở với bạn trai ư? Nàng không biết làm gì cho hết thời gian rảnh rỗi. Nàng cần có kế hoạch. Nàng quyết định đi viện bảo tàng, trên đường đi nàng đã lái xe qua ngôi nhà trên phố Scott. Nàng không có ý làm thế, nhưng chỉ vì tiện đường thôi. Bây giờ nàng thấy ngôi nhà có ý nghĩa đối với mình, vì chính ông cố của nàng đã xây dựng nên nó và bà ngoại nàng đã ở đấy lúc còn bé. Nàng không thể không tự hỏi ai sẽ mua ngôi nhà, nàng hy vọng người mua sẽ yêu mến ngôi nhà, vì ngôi nhà đáng được như vậy.

Bỗng nàng nghĩ đến hai người kiến trúc sư do Marjorie giới thiệu, nàng phân vân không biết họ có vui ở Venice và Paris không. Nàng bỗng nghĩ đến chuyện đi du lịch. Có lẽ nàng nên đi châu Âu chơi. Lâu rồi nàng không đi nhưng nàng không thích đi du lịch một mình. Nàng tự hỏi nếu nàng đi, Phil có đi với nàng không. Bỗng nhiên nàng muốn lấp đầy những khoảng trống trong đời nàng, để làm cho cuộc đời có ý nghĩa và đáng sống. Nàng cảm thấy như thể bộ máy đời nàng đã chết ở đâu đó vào lúc nào đó và bằng cách nào đó. Nàng muốn làm cho bộ máy hoạt động trở lại, nhưng không biết phải làm thế nào.

Nàng đi loanh quanh trong viện bảo tàng không mục đích, nhìn vào những bức tranh nàng không quan tâm, rồi lái xe về nhà, chạy chậm chậm, vẫn nghĩ đến chuyện đi du lịch ở châu Âu, rồi tự nhiên nàng thấy mình lái xe đi qua nhà ông Stanley. Nàng dừng xe, bước xuống, đứng nhìn ngôi nhà. Ý nghĩ đến trong óc nàng thật điên khùng chưa từng có. Không những điên khùng mà là quá mất trí. Phil đã nói đúng. Thay vì mua cái ghế nệm dài mới và ném mấy cây cảnh chết đi, thì nàng lại nghĩ đến chuyện mua căn hộ có nhiều phòng. Nàng có thể nói rằng mua nhà là đầu tư, nhưng cái nhà này là cái hố nuốt tiền. Không những nó ngốn hết số tiền ông

Stanley để lại cho nàng một cách quá bất ngờ, mà nó còn ngốn luôn số tiền nàng dành dụm. Nhưng nếu lời Marjorie nói là đúng, ngôi nhà nhỏ bình thường ở Pacific Heigh có giá trị như cái này, thì đây là ngôi nhà di tích, là di sản của chính nàng. Ông cố của nàng đã xây ngôi nhà, bà ngoại nàng đã chào đời ở đây. Người đàn ông nàng thương yêu, kính mến sống suốt đời trên tầng áp mái. Nếu nàng cần có kế hoạch, thì đây là kế hoạch tuyệt vời nhất.

- Không! - Nàng nói lên một mình thật to khi đưa tay vào túi xách tìm chìa khóa, đi lên thềm nhà, nhìn bộ cửa bằng đồng và khung kính nặng nề rồi mở khóa cửa. Nàng bước vào nhà, như thể có một hấp lực nào rất mạnh, hơn ý muốn của nàng, thúc đẩy nàng đi vào. Nàng cảm thấy như mình bị dòng nước xoáy trong dòng sông chảy mạnh cuốn hút không tài nào cưỡng nổi. Nàng đi chậm chậm vào tiền sảnh.

Như Marjorie đã nói, ngôi nhà sạch bong. Nền nhà óng ánh, đèn chùm lấp lánh dưới ánh trời chiều và chiếc cầu thang bằng đá cẩm thạch trắng sáng long lanh. Chiếc thảm cũ kỹ xấu xí đã biến mất, nhưng những trụ đồng giữ thảm vẫn còn đấy. Tay vịn cầu thang đánh bóng như gương. Ngôi nhà sạch sẽ, nhưng những khó khăn vẫn còn đây, đây điện quá lâu đời, ống dẫn nước từ lâu không được thay. Nhà bếp phải được chuyển đến một tầng khác, lò sưởi phải được thay thế bằng hệ thống hiện đại hơn. Cầu thang máy đã gần tám mươi năm. Trong nhà hầu như không có gì ngoài nền ván và gỗ áp tường, những thứ này không lôi cuốn nhiều sự chú ý của mọi người. Jeff Parker đã nói chỉ cần nửa triệu là có thể trùng tu ngôi nhà, nếu chủ nhà làm phụ giúp và để mắt canh chừng ngân sách gia đình. Nhưng nàng không biết gì về việc trùng tu nhà cửa. Nàng ở trong căn hộ hai phòng, thậm chí nàng chưa bao giờ quan tâm gì đến chuyện nhà cửa. Nàng đứng đó, lòng phân vân không biết mình có hoàn toàn mất trí không. Có lẽ vì cô đơn nên nàng đã như thế, hay vì đã cãi cọ với Phil, đòi hỏi anh ở bên nàng nhiều hơn, hay vì làm việc quá nhiều, hay vì mất Stanley, hay vì thừa hưởng quá nhiều tiền. Nhưng điều nàng đang nghĩ, thật ra là nếu mua ngôi nhà này hai triệu, thì nàng phải ứng trước hai trăm ngàn đôla để thế chấp nó cho ngân hàng. Như vậy nàng sẽ còn năm trăm ngàn đôla của ông Stanley để trùng tu ngôi nhà.

- Ôi lạy Chúa, - nàng nói thật lớn rồi đưa tay bịt miệng đứng yên tại chỗ. - Chắc mình điên rồi. - Nhưng điều lạ lùng hơn hết là nàng không cảm thấy điên. Nàng cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo, trí óc hoàn toàn mình mẫn, rồi bỗng nhiên nàng cười, ngược mắt nhìn ngọn đèn khổng lồ. - Ôi lạy Chúa! - Nàng thốt lên to hơn... - Stanley, tôi sẽ làm việc đó !!! - Rồi nàng nháy múa quanh tiền sảnh như một đứa con nít, nàng chạy ra cửa trước, phấn khích, khóa cửa lại và cầm đầu chạy ra xe. Nàng ngồi trong xe, lấy điện thoại di động gọi cho Marjorie.

- Đừng nản chí, Sarah. Chúng tôi sẽ tìm cho cô một căn hộ vừa ý, - Marjorie nói ngay để trấn an nàng, cứ nghĩ nàng gọi đến để hỏi chuyện mua căn hộ.

- Tôi nghĩ chúng ta đã tìm ra rồi, - Sarah đáp, giọng thì thào như hơi thở. Nàng run run. Chưa bao giờ nàng bị kích thích và quá hoảng sợ như thế này. Ra đứng trước tòa cũng không so được với lúc này.

- Hôm nay cô đã tìm được căn hộ nào à? Nếu cô cho tôi địa chỉ, tôi có thể kiểm tra trong danh sách xem sao. Có thể đấy là một trong những căn hộ của chúng tôi đấy.

- Đúng thế, - Sarah đáp, cười khúc khích khoái trá. Nàng cảm thấy choáng váng.

- Nhà ở đâu? - Marjorie thấy nàng có vẻ kỳ lạ, phân vân không biết là có phải nàng đang uống rượu không. Nếu thế thì bà cũng không ngạc nhiên vì bà thấy ngày hôm trước Sarah có vẻ chán nản thất vọng.

- Hủy việc môi giới mở cửa nhà để bán đi.

- Cái gì?

- Hủy chuyện cử người môi giới đến coi việc bán nhà.

- Có chuyện gì không ổn à? Tại sao?

- Tôi nghĩ tôi mất trí rồi. Tôi sẽ mua ngôi nhà ấy. Tôi muốn đưa đề nghị với những người thừa

kế. - Nàng đã đưa ra giá chính xác ngôi nhà và họ đã nói với nàng họ sẽ chấp nhận giá đầu tiên khách đưa ra, bất kể giá cả bao nhiêu. Nàng có thể trả giá thấp hơn nhưng nàng không muốn làm thế. - Tôi muốn trả cho họ 1.9 triệu đôla. Như thế những người thừa hưởng có thể nhận mỗi người một trăm ngàn đôla.

- Cô nói thật không đấy? - Marjorie hỏi, giọng sừng sốt. Bà không tin Sarah sẽ làm một việc như thế. Mới cách đây chỉ có mấy giờ, nàng nói nàng cần một căn hộ, chứ không cần nhà. Và nàng sẽ làm quái gì với ngôi nhà rộng đến chín ngàn mét vuông, phải cần đến hai năm và gần một triệu đôla để trùng tu? - Cô có chắc không? - Marjorie hỏi, vẻ kinh ngạc.

- Chắc. Hôm qua tôi mới phát hiện ra chính ông cố của tôi đã xây ngôi nhà này. Bà cố tôi là Lili, người đã bỏ chạy.

- Lạy Chúa lòng lành, sao cô không nói gì về mối liên hệ ấy!

- Tôi không biết. Tôi đã thấy bức ảnh của bà ấy đâu đó trước đây rồi. Hôm qua tôi thấy tấm ảnh trên tủ đựng đồ của bà ngoại tôi trong phòng ngủ của bà. Lili là mẹ của bà. Sau khi bà ấy bỏ đi, bà ngoại tôi không gặp lại bà ấy nữa.

- Thật là một câu chuyện kỳ lạ. Sarah, nếu cô thật lòng như thế, tôi sẽ làm hồ sơ và sáng thứ hai chúng ta sẽ đề nghị mua ngôi nhà.

- Bà làm giấy tờ đi. Tôi có vẻ điên đấy, nhưng tôi mua thật. Tôi nghĩ chính số phận đã đưa đẩy ngôi nhà này đến tay tôi. Ông Stanley để tiền lại cho tôi mua nó. Tôi không biết ông ấy sẽ làm thế, nhưng ông đã viết di chúc để lại cho tôi số tiền đủ cho tôi mua và trùng tu ngôi nhà. Nếu tôi làm theo cách mà Jeff Parker đã đề nghị, tự tay tôi làm nhiều việc và tiết kiệm từng đồng. Nàng nghĩ khi dẫn thân vào việc này, trông nàng có vẻ như một người điên. Nhưng nàng thấy cảnh tượng mở ra trước mắt rất sáng sủa, tương lai đầy tươi đẹp và sinh động. Đối với nàng lúc này viễn cảnh bỗng tươi đẹp hơn trước rất nhiều. Bỗng nhiên ngôi nhà của ông Stanley trở thành giấc mộng của nàng. - Marjorie, tôi xin lỗi vì đã có vẻ quá điên rồ như thế. Vì tôi quá bị kích thích. Tôi chưa bao giờ làm việc gì như thế này.

- Cái gì? Mua ngôi nhà gần mười ngàn mét vuông, đã có cách đây chín mươi năm trong tình trạng cần đại tu phục chế à? Không đùa chứ? Tôi nghĩ cô đã làm điều này hàng ngày đấy. - Khi bà nói thế, cả hai người đều cười. - Tốt rồi, tôi mừng là hôm qua chúng ta không đề nghị gì về căn hộ nhỏ bé mà tôi đã chỉ cho cô xem.

- Tôi cũng mừng, - Sarah sung sướng đáp. - Thật là may cho tôi.

- Thôi được rồi, cô bạn. Ngày mai tôi sẽ đem giấy tờ đề nghị giá cả đến cho cô xem. Cô có nhà không?

- Tôi ở nhà. Ở nhà để vứt hết những thứ đồ đạc của tôi vào thùng rác.

- Tôi không muốn cô vội vã như thế. - Marjorie cười, lắc đầu. - Ngày mai cô sẽ ký giấy tờ, nếu cô thấy bằng lòng.

- Có lẽ tôi sẽ báo cho họ biết giá tôi đề nghị mua cái nhà vào thứ hai hoặc có thể tôi sẽ fax cho họ. - Theo lời họ nói với nàng vào tuần trước trong buổi họp, thì nàng thấy không có vấn đề gì khó khăn, nhưng biết đâu? Sarah phải đợi cho đến khi họ trả lời bằng lòng mới chắc chắn. - Tốt hơn là tôi cũng nên gọi cho ngân hàng. - Có khả năng ngân hàng sẽ cho nàng mượn tiền trước cho đến khi số tiền trong di chúc của Stanley được thông qua. Nàng có tiền gửi ngân hàng rất nhiều và có quan hệ gắn bó với ngân hàng.

- Cô còn nhớ lời tôi nói chứ? - Marjorie hỏi, giọng tin tưởng. - Nhà cửa giống như chuyện tình vậy, Sarah à. Khi tìm được ngôi nhà chính đáng, mình thích ngay. Cô khỏi cần van xin, chiến đấu hay thúc đẩy mà tự nhiên nó sẽ đến và mọi việc đâu sẽ vào đấy. Tôi nghĩ ngôi nhà xứng đáng dành cho cô.

- Tôi cũng tin tưởng như vậy. - Quả nàng tin như thế thật.

- Cô biết sao không, Sarah? - Marjorie hỏi, giọng vui vẻ mừng cho nàng. Nàng rất dễ thương,

đáng được hưởng hạnh phúc, nếu quả thật nàng muốn mua ngôi nhà. Tôi thấy ngôi nhà rất tuyệt.

- Cám ơn bà, - Sarah đáp, cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Đây là chuyện rất hấp dẫn, chưa bao giờ nàng làm được một chuyện như thế này và nó cũng là chuyện đáng kinh ngạc nhất.

Marjorie hứa sáng mai sẽ đem giấy tờ đề nghị mua ngôi nhà đến. Sarah nghe xong vội nổ máy, lái xe về nhà. Chưa bao giờ nàng cảm thấy bình tĩnh hơn, tin tưởng hơn và sung sướng hơn bây giờ. Nàng đậu xe trước nhà, đi lên thăm chung cư, vào căn hộ với nụ cười rạng rỡ. Nhà số 2040 ở phố Scott đang vẫy gọi nàng tiến đến chân trời mới. Nàng rất nôn nóng, muốn đi ngay!

Chương 10

Marjorie mang giấy tờ đến vào ngày chủ nhật. Giấy tờ rất tuyệt vời đối với Sarah, nàng bèn ký vào hồ sơ rồi trả lại cho Marjorie. Marjorie đưa cho Sarah một bản phụ để nàng có thể gửi fax đến cho những người thừa kế của Stanley. Đây chỉ là việc giao tiếp nội bộ nhỏ nhất, vì nàng là luật sư về tài sản để lại cho họ, nhưng mọi việc cần phải có giấy tờ hẳn hoi.

- Cô nên gọi Jeff và Marie-Louise khi họ ở châu Âu trở về, - Marjorie nhắc nàng. Sarah đã nghĩ đến chuyện ấy. Khi Phil gọi nàng vào đêm qua, nàng không nói gì cho anh biết hết. Khi nàng nói cho anh biết về việc nàng đang tìm mua căn hộ có nhiều phòng vào hôm thứ sáu, anh có vẻ quá kinh ngạc. Nếu khi ấy nàng nói ngày mai nàng sẽ đề nghị mua ngôi nhà rộng mười ngàn mét vuông, chắc anh sẽ nghĩ nàng đã hoàn toàn mất trí.

Nàng đi ăn sáng ở ngoài một mình, đọc tờ New York Times, chơi ô chữ rồi về nhà. Khi vào nhà, nàng tìm danh thiếp của Jeff Parker và Marie-Louise để gửi tin nhắn đến cho họ.

Nàng nghĩ có lẽ họ đang ở châu Âu, nhưng khi trở về, họ có thể gọi cho nàng. Nàng muốn bàn bạc với họ về ngôi nhà một lần nữa, lần này với tư thế chủ động. Khi lời đề nghị mua nhà của nàng được những người thừa kế bằng lòng, nàng sẽ lập ngay bảng liệt kê những công việc phải làm. Các việc về điện và nước sẽ do người thầu khoán giải quyết, nhưng nàng phải làm những việc vặt vãnh giản đơn khác. Nàng cần đến sự giúp đỡ của họ, cần nhiều lời khuyên của họ. Nàng hy vọng họ sẽ không lấy tiền công quá nhiều, nhưng nếu họ có tính cao thì nàng cũng không còn lựa chọn nào khác. Nàng phóng lao thì phải theo lao thôi.

Nàng gọi số điện thoại ở văn phòng của họ, rồi đợi máy nhắn tin hoạt động. Jeff đã đưa cho nàng số điện thoại di động của họ cả ở châu Âu lẫn ở Mỹ, nhưng chưa có việc gì nàng cần đến họ, nên khỏi phải gọi xa như thế. Nàng phải đợi giá cả đề nghị được chấp nhận và đợi họ về San Francisco, để nàng có thể gặp họ tại ngôi nhà ở phố Scott. Sarah nghe máy nhắn tin hoạt động, đồng thời trên máy có giọng đàn ông trả lời. Cả hai đều cố nói chuyện trên máy nhắn, rồi ông ta bảo nàng đợi một lát để ông tắt máy nhắn. Một lát sau ông ta gọi nàng trên đường dây trực tiếp. Nàng không nhận ra tiếng người bên kia đầu dây là ai.

- Chào, tôi là Sarah Anderson, tôi muốn gửi tin nhắn cho Jeff Parker và Marie-Louise, để khi họ ở châu Âu về sẽ trả lời cho tôi. Ông có thể yêu cầu một trong hai người gọi đến văn phòng của tôi được không? - Nàng hỏi, hy vọng sẽ được Jeff trả lời, chứ không phải cô người Pháp hợp tác khó ưa của anh, nhưng nàng sẵn sàng ký hợp đồng với bất cứ người nào trong số họ có thì giờ giúp nàng.

- Chào Sarah, tôi là Jeff đây. - Như lần trước, giọng anh có vẻ nhiệt tình thoải mái.

- Anh làm gì ở đây? Tôi cứ tưởng là anh đang ở tại Ý hay Pháp. - Nàng không rõ họ đang ở đâu và thời gian họ đi.

- Tôi đã ở đấy. Nhưng tôi về sớm còn Marie-Louise vẫn ở lại. Tôi có việc phải làm cho một khách hàng. Chúng tôi đã để công việc chậm trễ.

Nàng thở mạnh và vào đề ngay: - Tôi sẽ đưa giá để mua ngôi nhà.

Anh có vẻ bối rối một lát. - Nhà nào?

- Nhà số 2040 ở phố Scott, - nàng đáp với vẻ hãnh diện và lần này đến lượt anh phải sửng sốt. Sarah không thấy vẻ mặt của anh nhưng nàng có thể biết được qua giọng nói của anh.

- Ngôi nhà “ấy” à? Trời đất! Thật quá ngạc nhiên và làm thế rất can đảm. - Theo cách anh nói có vẻ như anh đang lo sợ.

- Anh nghĩ tôi làm thế là điên phải không?

- Không, tôi không nghĩ thế, - anh chậm rãi đáp. - Nếu cô yêu ngôi nhà thì tôi không nghĩ là cô điên.

- Tôi yêu ngôi nhà, - nàng đáp, vẻ càng bình tĩnh hơn. - Ông cố tôi đã xây ngôi nhà ấy.

- Thế thì thú vị quá. Tôi thích chuyện xảy ra như thế, đúng là trái đất tròn, đúng là châu về Hợp Phố. Tôi hy vọng cô đang chuẩn bị để bắt tay vào việc đại tu, - anh nói, giọng tươi vui và nàng cười.

- Tôi đang chuẩn bị. Tôi hy vọng anh cũng đang chuẩn bị. Tôi cần anh giúp đỡ, hướng dẫn và dìu dắt. Tôi sẽ theo phương án A.

- Phương án gì thế?

- Phương án dùng nửa triệu đôla để trùng tu ngôi nhà, tôi phải làm nhiều việc và tiết kiệm từng đồng.

- Ồ, phương án ấy... nếu gia đình tôi có ngôi nhà cổ thì tôi cũng dùng phương án như cô.

- Điều khác nhau anh là kiến trúc sư, còn tôi lại là luật sư. Tôi biết luật thuế và rành việc ủy thác tài sản. Tôi không biết gì về xà gỗ dùng để trùng tu nhà, thậm chí không biết đóng đinh.

- Cô sẽ học được thôi. Người nào làm việc nhà mình cũng không biết việc họ đang làm. Khi làm, người ta mới tìm ra cách để làm, nếu sai thì chữa lại thôi. - Giọng anh có vẻ khích lệ, thân thuộc như bạn bè lâu năm. Sarah mừng vì Marie-Louise không có ở đây. Chắc cô ta không dễ chịu bằng anh.

- Tôi muốn khi nào có thì giờ thì anh đến xem ngôi nhà lần nữa, nếu không quá bận việc. Dĩ nhiên anh có thể khuyên tôi nhiều việc. Tôi cần anh khuyên tôi nên làm việc gì trước. Tôi cần được hướng dẫn trước khi bắt tay vào làm và cần nhiều lời khuyên trong quá trình làm việc đó.

- Đó là nhiệm vụ của chúng tôi. Công việc của cô trong tuần như thế nào? Cô muốn tôi ghé vào đó khi nào? Tôi tin là Marie-Louise vài tuần nữa mới về. Tôi biết cô ấy bao giờ cũng thế khi về với gia đình ở Paris. Cô ấy cứ ở lại đấy, lần nữa hẹn ngày này đến ngày khác. Tôi đoán cô ấy còn ở lại đấy thêm ba tuần nữa. Nếu cô muốn thì chúng ta đợi đến khi cô ấy về hãy làm, nếu không tôi có thể bắt đầu công việc ngay với cô.

- Thành thật mà nói, tôi không muốn đợi.

- Thế thì tốt rồi. Cho tôi biết khi nào cô rảnh việc.

- Tôi bận cả tuần. - Nàng phải họp với các khách hàng, và chờ chứng thực di chúc của ông Stanley. Nàng phải ra tòa vào sáng thứ ba để dự phiên tòa chứng thực di chúc. Tuần này nàng sẽ rất bận.

- Tôi cũng bận, - anh nói, nhìn vào cửa sổ. - Tôi có ý kiến như thế này. Chiều nay cô có bận không?

- Không, nhưng anh bận, - Sarah đáp, cảm thấy có lỗi. - Tôi đoán chắc anh không rảnh để ngồi đọc sách hay xem tivi nữa.

- Đúng, nhưng tôi đã làm nhiều việc ngày hôm qua và sáng nay rồi. Nếu bây giờ cô muốn gặp tôi tại ngôi nhà ấy, tôi sẽ đến đấy vài giờ. Vả lại, bây giờ cô là khách hàng. Đây là công việc mà.

- Tôi thích như thế. - Nàng không có việc gì làm cả buổi chiều. Ngôi nhà đã làm cho nàng bận tâm nhiều ngày nay.

- Tuyệt. Tôi sẽ gặp cô ở đấy trong vòng nửa giờ nữa. Cô có muốn ăn bánh sandwich trước khi chúng ta bàn công việc không? Chúng ta có thể vừa ăn vừa bàn bạc.

- Như vậy hợp với tôi đấy, - nàng vui vẻ đáp. Nàng cảm thấy hưng phấn như những ngày còn học ở Harvard.

- Trong mười phút nữa tôi sẽ đón cô. Hiện cô đang ở đâu? - Nàng nói cho anh biết địa chỉ của mình và mười lăm phút sau anh bấm chuông nhà nàng. Nàng chạy xuống cầu thang để gặp anh, leo lên chiếc xe jeep anh lái đến đón nàng.

- Chiếc Peugeot như thế nào rồi? - Sarah hỏi.

- Tôi không được lái chiếc xe ấy, - anh cười. Họ dừng lại một quán ăn ngon trên phố Fillmore để ăn bánh sand- wich uống nước chanh. Chưa đầy một giờ sau khi anh đến chỗ nàng, họ đến ngôi nhà mà Sarah hy vọng sẽ là nhà nàng. Nàng báo cho anh hay rằng việc mua bán chưa xong và anh cười, chẳng băn khoăn. - Việc mua bán rồi sẽ ổn thôi. Tôi cảm thấy việc ấy chắc chắn như đinh đóng cột.

- Tôi cũng thế, - nàng cười khúc khích khi họ đi vào nhà. Anh làm việc rất nghiêm túc. Anh mang theo hai máy ảnh, một cái thước dây dùng trong công nghiệp, một xấp giấy vẽ, các loại dụng cụ để đo đạc và kiểm tra đồ vật trong nhà. Anh nói với nàng rằng ván lát sàn và gỗ áp tường cần phải được bảo vệ trong khi tiến hành công việc bên trong nhà. Anh giới thiệu hai nhà thầu thay ống nước để nàng chọn một và ba thợ điện mà anh cho biết là họ sẽ tính giá phải chăng. Jeff đề nghị nàng sẽ tính công anh theo giờ, căn cứ trên công việc anh làm để điều hành dự án, chứ không ăn theo phần trăm số tiền bỏ ra tu sửa. Anh nói tính công theo giờ sẽ rẻ cho nàng hơn. Anh làm việc hết sức cẩn thận, thứ nào trong nhà anh cũng nhìn dưới, nhìn trên, lắc, gõ vào tường, kiểm tra gỗ, ngói, hồ vữa.

- Ngôi nhà có vẻ chắc chắn kinh khủng, dù đã xưa, - anh nói, sau khi họ đã xem xét suốt một giờ. Không có vấn đề ống nước và dây dẫn điện gây tai họa, nhưng anh thích khắp nơi trong nhà không có vết nứt nẻ nào. Anh nói anh không thấy tường có chỗ nào nứt rạn cả.

- Ông Stanley rất chăm sóc đến phần tường ở bên ngoài. Ông không muốn ở trong phần chính của ngôi nhà, nhưng cũng không muốn để cho ngôi nhà sập đổ. Ông ấy vừa cho lợp lại mái nhà.

- Ông ấy làm thế là phải. Nước thấm làm cho các thứ hư hỏng hết và thỉnh thoảng người ta rất khó theo dõi được những đường nứt trên mái. - Họ ở đấy cho đến sáu giờ và khi ra về, cả hai đều phải dùng đèn pin cực sáng. Sarah cảm thấy như nàng đang ở tại nhà mình. Nàng vui vẻ đã cùng làm việc với Jeff suốt buổi chiều. Và đây chỉ là mới bắt đầu. Anh đã ghi chép và vẽ đầy cả cuốn sổ. Khi nàng khóa cửa, Jeff giúp nàng lên xe jeep, anh nói: - Hôm nay cô khởi trả công cho tôi.

- Anh đùa sao? Chúng ta làm việc ở đây năm giờ đồng hồ đấy.

- Hôm nay chủ nhật. Tôi không có gì hay hơn để làm, tôi sung sướng được làm việc chiều nay. Hôm nay là món quà dành cho tôi. Tôi rất vui, cô nên bắt tôi trả tiền mới đúng. Công mỗi giờ của cô sẽ cao hơn tôi nhiều, - anh trêu nàng. Họ có vẻ ngang sức ngang tài, công của họ đúng với giá cả mà anh đã đề nghị với nàng trên điện thoại.

- Trong trường hợp này chắc chỉ du di một lần thôi.

- Tốt. Cô có thì giờ đi ăn tối chứ, hay bận việc gì? Chúng ta có thể bắt đầu duyệt qua những ghi chú của tôi. Tôi muốn sáng mai làm vài lớp vữa lót cho cô. - Họ muốn bắt tay vào việc ngay.

- Anh chưa ngán tôi à? - Nàng cảm thấy như đã nhờ vả, lợi dụng anh, vì nàng có ý định tự tay làm một số công việc. Anh biết thế, nhưng không tỏ ra quan tâm đến sự lo lắng của nàng.

- Tôi không ngán cô, mà cũng không ngán ngôi nhà. Hay cô thấy ngán tôi. Cô sẽ gặp tôi nhiều trong sáu tháng sắp đến, hay lâu hơn, tùy vào tình hình chúng ta sẽ làm xong việc trong bao lâu. Đi ăn Sushi Nhật bản nhé? - Anh hỏi khi họ lái xe đi.

- Tuyệt vời!

Anh đưa nàng đến nhà hàng bán Sushi ở phố Union và họ tiếp tục nói về ngôi nhà với vẻ hăng hái, đầy thiện cảm. Anh sẽ thấy vui khi trùng tu ngôi nhà. Anh rất yêu nghề, ngôi nhà nàng sẽ mua này làm cho anh đam mê. Giống như những đề án trùng tu mà anh đã làm ở châu Âu.

Anh để nàng xuống tại căn hộ nàng ở sau tám giờ ba mươi và hứa sáng mai sẽ gọi cho nàng. Khi nàng đi vào nhà thì điện thoại reo.

- Em ở đâu thế? - Phil gọi. Anh có vẻ lo lắng.

- Đi ra ngoài ăn Sushi, - nàng bình tĩnh đáp.
- Đi cả ngày à? Anh gọi cho em từ lúc hai giờ. Anh đưa các con về sớm. Em đi đâu cả ngày? Anh gửi tin nhắn cho em đấy. - Nàng không xem tin nhắn từ giữa trưa. Nàng bận bịu công việc ở phố Scott.
- Em xin lỗi. Em tưởng anh không gọi em. - Nàng thật lòng đáp.
- Anh định đến đưa em đi ăn tối. - Anh có vẻ bị chạm tự ái, nàng trêu anh:
- Đi ăn vào tối chủ nhật à? Thật là chuyện lạ.
- Anh đã đi ăn món pizza. Đến bảy giờ anh không gọi em nữa và đi ăn một mình. Em có muốn anh đến không?
- Bây giờ à? - Nàng ngạc nhiên hỏi. Người nàng dơ bần, hôi hám. Họ đã bò quanh ngôi nhà suốt ngày, bò ngay cả dưới tầng hầm. Nhân viên làm vệ sinh đã làm rất tốt, nhưng họ vẫn bị vấy bẩn, vẫn còn bụi bặm trong những xó xỉnh khuất lấp của ngôi nhà.
- Em có bận không? - Phil hỏi.
- Không. Nhưng em quá bê bối. Nếu anh muốn thì cứ đến. Em đi tắm ngay bây giờ. - Anh có chìa khóa nhà nàng đã hai năm nay. Nàng không giấu giếm gì anh hết. Mặc dù việc thu xếp gặp nhau không được như ý nàng, nhưng nàng vẫn trung thành với anh và anh luôn luôn theo đúng thỏa ước đã giao kết với nàng. Nàng không thể không tự hỏi tại sao anh đến bây giờ. Sau khi tắm vòi sen xong, nàng đang sấy tóc thì anh đi vào, cau mày nhìn nàng.
- Em có chuyện gì thế? - Anh hỏi, vẻ lo lắng. - Mỗi lần anh gọi là em đi đâu khỏi nhà. Em đi ăn Sushi hả, em không bao giờ đi ăn tối một mình cơ mà? Em đã đi xem xi-nê một mình vào thứ sáu và đi tìm mua căn hộ nhiều phòng. - Nghe anh nói, nàng cười một cách bí mật. Nàng nghĩ đến ngôi nhà ở phố Scott. - Trông em quá kỳ lạ.
- Cám ơn, - nàng đáp rồi cười với anh. Anh chờ đợi cái gì chứ? Anh bỏ đi nghỉ cuối tuần với con, không mời nàng. Có lẽ anh nghĩ nàng sẽ khóa cửa ngời ở nhà suốt những ngày cuối tuần để đợi đến cuối tuần sau sẽ gặp anh chắc. Lần này không thể đâu, mặc dù trước đây đã xảy ra chuyện như thế. - Em bận công việc. Em quyết định không mua căn hộ chung cư nữa.
- Tốt, ít ra như thế mới bình thường. Anh cứ nghĩ là em đã gặp anh chàng nào đấy. - Nàng cười, quàng tay ôm anh.
- Hiện thì chưa, - nàng thành thật đáp. - Nhưng ngày nào đó, nếu chúng ta không gặp nhau nhiều hơn, em sẽ làm thế.
- Lạy Chúa, Sarah, đừng lặp lại luận điệu ấy! - Anh có vẻ tức tối.
- Em không lặp lại. Anh yêu cầu em nói thôi.
- Anh chỉ nghĩ là em có hành động kỳ lạ. - Kỳ lạ hơn điều anh tưởng. Nếu nàng mua ngôi nhà, chuyện sẽ còn kỳ lạ nhiều hơn nữa. Nàng nôn nóng muốn nói cho anh biết, nhưng nàng muốn nói chuyện với ngân hàng trước và đợi tin tức của những người thừa kế đã.

Phil nằm trên ghế nệm dài, bật tivi, rồi kéo nàng ngồi xuống bên anh. Trong khoảnh khắc, tình yêu trỗi dậy trong anh và nửa giờ sau, họ vào phòng ngủ. Giường chưa dọn, vải trải giường không thay, nhưng hình như anh không quan tâm đến việc này. Thực vậy, không bao giờ anh để ý đến việc này. Anh ở lại đêm với nàng, nằm bên nàng, ôm nàng vào lòng, ngay cả vào đêm chủ nhật. Sáng mai anh làm tình với nàng lại. Khi nàng lái xe ra phố, nàng nhủ thầm đời cũng thật vui, khi có chuyện thay đổi người ta mới sức tỉnh. Nàng sắp được trả thù những chuyện trong quá khứ. Nếu nàng mua được ngôi nhà, đời nàng sẽ thay đổi hoàn toàn.

Chương 11

Vào thứ hai, Sarah gửi thư đến cho tất cả mười chín người thừa kế tài sản của Stanley. Nàng gửi fax đến cho những người có máy fax, còn những người khác nàng gửi bằng hệ thống chuyển phát nhanh, kèm theo bức thư là bản đề nghị giá chính thức của Marjorie, nhân viên địa ốc soạn thảo. Tất cả mọi việc đều chính thức được gửi đi vào lúc mười giờ sáng.

Đến mười một giờ, Tom Harrison từ St. Louis gọi cho nàng. Khi nàng trả lời điện thoại tại văn phòng, ông ta cười.

- Sarah, tôi đã đoán có lẽ cô sẽ mua ngôi nhà. Khi cô đi vào ngôi nhà ấy, mắt cô sáng lên. Cô làm thế là tốt đấy. Tôi nghĩ đến lời của ông Stanley trong thư khi ông ấy nói với chúng ta hãy tìm cho mình một chân trời mới, quả thật đúng với trường hợp của cô. Tôi phải thú thật với cô rằng, tôi sẽ trả tiền gấp đôi cho để cô khỏi gánh lấy con voi trắng ấy trên vai. Nhưng nếu cô thích ngôi nhà thì cứ gánh lấy. Tôi hoàn toàn chấp nhận giá đề nghị của cô.

- Cám ơn, Tom. - Nàng sung sướng khi nghe ông ấy nói như vậy.

Hôm ấy nàng nhận được tin bốn người nữa. Sáng ngày thứ ba có thêm chín người. Như thế nàng còn lại năm người chưa có tin tức. Đến thứ tư, hai người nữa gửi tin báo họ bằng lòng. Và khi ấy nàng nhận được tin từ ngân hàng của nàng gọi đến. Không có vấn đề gì khó khăn trong việc thế chấp ngôi nhà, thậm chí họ còn cho nàng vay tiền để trả hết cho những người thừa kế, cho đến khi phần di sản của ông Stanley để lại cho nàng có hiệu lực. Marjorie nói rằng nàng đã có tin khả quan, thuận lợi cho nàng. Chỉ còn vài vấn đề khó khăn nhỏ nhỏ, những khó khăn mà ngôi nhà cổ nào cũng có. Không có khó khăn nào mà không thể khắc phục được. Stanley đã lo lắng nhiều cho ngôi nhà để bảo đảm ngôi nhà khỏi sập trên đầu ông khi bị động đất, cho nên chỉ còn lại vấn đề khó khăn mà nàng đã biết.

Ba người cuối cùng gửi lời đồng ý vào thứ năm và ngay khi nhận được tin, Sarah gọi cho ngân hàng, Marjorie và Jeff Paker. Họ là những người duy nhất biết nàng điên. Khi nghe nàng báo tin, Jeff thốt lên tiếng vui mừng. Hôm thứ ba anh gọi nàng để hỏi tin, nhưng khi ấy còn năm người chưa gửi lời chấp thuận. Tất cả những người thừa kế đều sung sướng khi bán được nhà để chia nhau tiền, họ vui mừng với giá bán như thế. Không ai trong số họ muốn mang lấy của nợ đầu đầu ấy. Họ bằng lòng đợi ba ngày để xem có ai đổi ý không, nhưng chắc sẽ không có ai đổi ý. Thế là ngôi nhà sẽ thành nhà nàng vào chủ nhật.

Khi Jeff nghe tin ấy, anh nói: - Chúng ta phải làm gì để ăn mừng. Đi ăn sushi buổi tối nhé? - Như thế thoải mái và nhanh, họ bằng lòng gặp nhau tại nhà hàng khác ở phố Fillmore, sau khi cả hai đã làm việc xong. Họ hẹn gặp nhau lúc bảy giờ ba mươi và nàng công nhận có việc để làm và có người để gặp trong tuần như thế này là rất tuyệt. Như thế này vui hơn ăn cái bánh sandwich tại bàn làm việc, hay về nhà ngồi xem tivi bỏ buổi ăn tối.

Nàng và Jeff vừa ăn vừa nói chuyện không ngớt về ngôi nhà suốt hai giờ liền. Từ khi họ nói chuyện với nhau vào hôm thứ ba đến nay, anh có rất nhiều ý kiến. Anh muốn tìm cách để giúp nàng làm cho cái cầu thang phía sau đẹp hơn và anh đã thiết kế một nhà bếp cho nàng ở tại tầng chính. Dĩ nhiên đây mới là phác thảo, nhưng nàng đã thích rồi. Anh đề nghị làm một phòng tập thể dục ở dưới tầng hầm, nguyên ở đây là nhà bếp cũ và thậm chí có thể xây thêm ở đây một phòng tắm hơi.

- Như thế có tốn nhiều tiền không? - Nàng hỏi, vẻ lo lắng, nhưng chắc Phil sẽ thích có phòng tập thể dục. Nàng chưa nói cho anh biết về ngôi nhà, nhưng cuối tuần này nàng sẽ nói.

- Không nhiều đâu. Chúng ta có thể dùng những bộ phận đã làm sẵn. Thậm chí chúng ta có thể ráp bồn tắm nước nóng.

- Nàng cười khi nghe lời đề nghị của anh.

- Chúng ta thật ngông cuồng. - Nàng rất thích bản thiết kế về nhà bếp, nó đẹp và thực dụng. Thậm chí nhà bếp còn có phòng rộng để đặt bàn ăn lớn, thoải mái, trước các cửa sổ nhìn ra

vườn. Thỉnh thoảng nàng phân vân không biết hóa đơn thanh toán cho nhà bếp là bao nhiêu. Nhưng rõ ràng anh mê say ngôi nhà trên phố Scott như nàng. Ngôi nhà là điều mơ ước của anh.

- Lạy Chúa, tôi thích ngôi nhà, Jeff à. Anh có thích không?

- Nàng tươi cười nhìn anh.

- Rất thích. - Anh cười thoải mái, vẻ sung sướng sau khi họ ăn xong. Cả hai đều uống trà xanh. - Từ lâu tôi chưa được gặp điều gì làm cho mình thích thú bằng ngôi nhà này. Tôi nôn nóng bắt tay ngay vào việc trùng tu. - Nàng nói với anh nàng đã gọi những nhà thầu làm ống nước và sửa dây điện trong tuần ấy rồi. Nàng hẹn với họ tuần sau đến để thỏa thuận giá. Tất cả đều trả lời họ phải đợi đến sau Giáng Sinh mới làm việc được. Giống như Jeff, nàng nôn nóng bắt tay vào việc ngay. - Cứ đợi cho đến khi chúng ta tháo hết ngôi nhà ra. Chùi rửa sạch mọi thứ, rồi ráp lại với nhau.

- Anh nói nghe có vẻ đáng lo sợ quá, - nàng đáp, cười với anh, nhưng anh vẫn bình tĩnh, tự nhiên, nếu có người nào làm được như thế thì anh cũng làm được.

- Đôi lúc tình hình đáng lo sợ thật, nhưng khi nhà đã làm xong, mình sẽ cảm thấy sung sướng không thể nào tin nổi.

Sarah hy vọng ngôi nhà sẽ đẹp để đáng nể trở lại vào mùa hè, hay tệ lắm cũng vào Giáng Sinh sau. Jeff không tin công việc sẽ tròn năm mới xong. Anh trả tiền, rồi nhìn nàng với vẻ thắc mắc. Mặt anh non choẹt, nhưng cặp mắt rất sắc sảo. Anh có vẻ vừa già vừa trẻ, và chỉ lớn hơn nàng sáu tuổi, anh đã bốn mươi bốn tuổi rồi. Anh nói Marie-Louise bốn mươi hai, nhưng Sarah nghĩ rằng chị ta có vẻ trẻ hơn nhiều. Nàng hoàn toàn khác chị ta, trông nàng ra vẻ nhà kinh doanh hơn, nhất là vào những hôm nàng đi làm việc ở văn phòng. Khi đi ăn tối với Jeff, Sarah mặc bộ đồ màu xanh nước biển trông rất giản dị. Vào chủ nhật, nàng mặc quần jeans, đi giày Nikes và mặc áo len tay dài. Anh thích vẻ bề ngoài của nàng. Khi mẹ anh gặp Marie - Louis, bà nói trông chị ta như gái điếm, nhưng có nhiều lúc anh phải xác nhận rằng anh cũng thích bề ngoài của chị. Sarah trông ra vẻ người Mỹ hơn, tự nhiên và mạnh khỏe hơn, như người mẫu của Ralph Lauren, hay là cô sinh viên Harvard mà nàng từng một thời gian đã trải qua.

- Xin hỏi cô một việc, - Jeff nói, vẻ mặt trông càng non nớt hơn. - Nếu chúng ta ở gần nhau, cùng sửa sang ngôi nhà, tôi có được phép hỏi cô những câu hỏi về đời tư không? - Từ khi họ gặp nhau, anh rất hiếu kỳ về nàng và khi nàng nói với anh nàng mua ngôi nhà, anh lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Đây là việc đòi hỏi nàng phải rất can đảm, cho nên anh rất khâm phục nàng về việc này.

- Được chứ. - Nàng đáp với vẻ ngây thơ, cởi mở, khiến anh rất thích. Sarah luôn luôn có vẻ không có chuyện gì bí mật. Marie-Louise thì có vẻ như có nhiều chuyện bí mật, vài chuyện rõ ràng không thú vị gì. Chị là người không sống thoải mái. - Anh cứ hỏi đi.

- Ai sẽ đến ở trong nhà này với cô? - Sau khi hỏi xong anh có vẻ bối rối, nhưng Sarah thì không.

- Không có ai hết. Tại sao anh hỏi thế?

- Cô đùa phải không? Tại sao à? Cô sẽ dọn vào ở một ngôi nhà năm tầng, chín ngàn mét vuông và cô hỏi tôi tại sao tôi hỏi ai vào ở với cô? Sarah, cô có thể mời cả làng đến ở đây đấy. - Cả hai đều cười khi người hầu bàn rót thêm trà cho họ. - Tôi thắc mắc thôi.

- Không có ai. Chỉ có tôi thôi.

- Có phải cô muốn như thế không? - Anh có vẻ như muốn tình nguyện vào ở với nàng, nhưng cả hai đều biết anh không làm thế được. Anh đã sống với Marie-Louise suốt mười bốn năm qua và cho dù chị ta hình như khó khăn với Sarah, nhưng rõ ràng chị thích hợp với anh.

- Câu hỏi này phức tạp hơn, - nàng thành thật đáp, nhìn anh trên tách trà. - Điều đó còn tùy thuộc vào ý anh muốn hỏi. Có phải tôi đang tìm chồng không? Không, tôi không nghĩ vậy. Tôi không bao giờ tin rằng hôn nhân là lời giải đáp cho tôi. Hôn nhân gây cho người ta nhiều bối rối hơn là hạnh phúc. Nhưng tôi nghĩ vẫn đề còn tùy thuộc vào việc mình lấy ai. Tôi muốn có

con không? Tôi không muốn. Tôi hiện không có con. Có con đối với tôi là chuyện đáng sợ. Tôi có muốn sống với người nào không? Có lẽ muốn, hay ít ra có ai muốn ở với tôi nhiều giờ, mặc dù anh ta có cuộc đời riêng. Tôi nghĩ có lẽ đấy là điều tôi muốn. Tôi thích chia sẻ cuộc đời mình với ai đó hàng ngày. Việc này hình như rất khó. Có thể tôi đã chậm chạp để lỡ mất cơ hội này - Anh cười khi nghe nàng nói, mặc dù anh đã nghiêm túc lắng nghe.

- Với tuổi cô mà mất cơ hội à? Cơ hội đó chưa đến thôi. Thời bây giờ đàn bà đợi đến bốn mươi, hay ít ra đến tuổi cô họ mới ổn định gia đình.

- Anh đã không làm thế. Đáng ra anh phải ổn định gia đình với Marie-Louise khi mới ba mươi.

- Chuyện này lại khác. Có lẽ tôi ngu ngốc. Bạn bè của tôi không ai lấy vợ cho tới tuổi ba mươi trở lại. Marie-Louise và tôi đã quan hệ mật thiết với nhau khi chúng tôi còn là sinh viên. Vẫn còn nhiều thì giờ để tính đến chuyện yên bề gia thất, nhưng cuộc sống của chúng tôi có lắm thăng trầm. Tôi đoán có nhiều người như thế. Đôi lúc tôi nghĩ chính vì thế mà chúng tôi làm việc với nhau khó khăn hơn. Nhưng tôi thích có ai đấy ở với mình hằng ngày. Cô ấy nói tôi không bảo đảm, nghèo mà ham. - Sarah cười khi nghe anh nói thế.

- Tôi thấy anh có vẻ tuyệt đấy chứ.

- Ấy là vì cô không ở với tôi. Có thể cô ấy đúng. Tôi nói cô quá tàn nhẫn, ích kỷ và đầy thiên kiến của người Pháp. Cô ấy không thích ở đây, cho rằng ở đây khó khăn. Mỗi khi có cơ hội là cô ấy về nhà và thay vì ở hai tuần, cô ấy ở lại đấy sáu tuần.

- Như vậy chắc công việc của anh gặp rất nhiều khó khăn, - Sarah ái ngại nói. Nàng cũng không thích như thế.

- Khách hàng của chúng tôi không quan tâm đến chuyện ấy. Cô làm việc từ bên ấy, tiếp xúc với khách hàng bằng thư điện tử. Cơ bản mà nói, cô ấy ghét ở Mỹ, điều này rất khó cho tôi, nhiều người Pháp cũng giống như thế. Giống như rượu vang hảo hạng của họ, họ không muốn đi đâu hết.

- Nàng cười khi nghe anh nói về cô ta như thế. Không phải vì ti tiện, mà có lẽ đúng như thế. Khi Sarah gặp cô ta, trông cô ta có vẻ không sung sướng thoải cười. Như thế thật khó sống với nhau.

- Còn cô thì sao? Hiện không có ai sống với cô hằng ngày à? - Nàng nghĩ không phải vì không có mặt Marie-Louise mà anh muốn lợi dụng cơ hội để làm bạn với nàng. Nàng nghĩ anh cô đơn thật cũng giống như nàng vậy.

- Không, - Sarah thành thật đáp. - Tôi chỉ có một người để gặp vào cuối tuần thôi. Chúng tôi có nhu cầu khác biệt. Anh ấy ly dị vợ đã mười hai năm, có ba đứa con, mỗi tuần anh gặp chúng để ăn tối một hai lần. Ngày lễ, anh đi chơi với chúng. Anh ấy không gặp chúng nhiều hơn thế và không bao giờ anh ấy gặp chúng vào cuối tuần, vì chúng rất bận rộn và tôi nghĩ chắc anh ấy không muốn thế. Anh ấy ghét cay đắng người vợ cũ và mẹ anh ấy, thỉnh thoảng anh ấy trút những cơn giận lên đầu tôi. Anh ấy cũng là luật sư và rất bận rộn. Nhưng hầu như anh ấy thích làm công việc riêng của mình suốt thời gian trong tuần và thỉnh thoảng cả vào ngày cuối tuần nữa. Anh ấy không thích sống gần gũi với tôi nhiều, hay với ai trong không gian riêng tư của anh ấy. Chúng tôi sống với nhau vào các tối thứ sáu và thứ bảy. Chúng tôi đã thỏa thuận chỉ gặp nhau vào cuối tuần, sự thỏa thuận rất nghiêm ngặt. Suốt tuần, đêm nào anh ấy cũng đi đến phòng tập thể dục và dứt khoát không gặp tôi, ngoại trừ vào những đêm cuối tuần, những ngày lễ không kể.

- Sống như thế có thoải mái cho cô không? - Jeff hỏi. Anh thấy như thế không tốt tí nào. Có lẽ Marie-Louise thích kiểu thu xếp như vậy, nếu cô ta gặp hoàn cảnh như thế, nhưng vì anh không thích nên cô ta không thể làm được. Chắc anh không hài lòng về việc nàng vừa nói, anh rất ngạc nhiên khi thấy nàng chấp nhận giải pháp ấy. Nàng có vẻ là người thích gặp nhau nhiều chứ không phải chỉ cuối tuần. Nhưng có thể anh nghĩ sai, có thể nàng không thích gặp nhau nhiều hơn thì sao.

- Có thoải mái không ư? - Nàng đáp. - Không, sống như thế không thoải mái cho tôi chút nào. Chỉ gặp nhau cuối tuần thôi thì chán lắm. Tôi không thích thế. Mới đầu thì tuyệt thật, nhưng

sau hai năm như thế tôi đâm ra bực mình. Năm vừa rồi, tôi chán nản, than phiền với anh ấy về việc này, nhưng anh ấy không đồng ý với tôi. Anh ấy nói chúng tôi đã thỏa thuận với nhau như thế rồi. Bây giờ hoặc là cứ thế mà làm, hoặc là rút lui. Khó thương lượng với anh ấy cho được và anh ấy là một luật sư giỏi.

- Nếu cô không thích thế, tại sao cô chịu đựng được? - Jeff rất lấy làm lạ về chuyện của nàng.

- Tôi biết làm gì hơn? - Nàng buồn bã hỏi. - Tôi không còn trẻ nữa. Ngoài đời bây giờ không có nhiều đàn ông bằng tuổi anh ấy mà tốt đẹp. Hầu hết họ đều sợ lấy vợ. Họ đã có một đời vợ không ra gì, bây giờ họ không muốn lấy vợ nữa hay không muốn dan díu trọn đời. Còn những người không lấy vợ thường là những người bị rối loạn chức năng, họ không muốn quan hệ với đàn bà. Những người tốt đã lấy vợ hết và đã có con. Vả lại, tôi bận việc. Tôi làm việc quá nhiều. Tôi có thì giờ đâu để đi chơi và gặp đàn ông? Mà đi đâu chứ? Tôi không đến các quán rượu. Tôi không đi dự tiệc tùng. Tôi không uống được nhiều rượu để làm cho họ thích. Những người đàn ông mà tôi làm việc chung với họ đều đã có gia đình. Tôi không giao du với đàn ông có vợ, cho nên tôi phải chấp nhận những gì tôi đang có. Tôi cứ nghĩ rằng cuối cùng thế nào anh ấy cũng sống với tôi nhiều thời gian hơn. Nhưng anh ấy không làm thế và có thể còn lâu hay không bao giờ anh ấy làm thế. Sống như thế này thoải mái cho anh ấy, chứ không phải cho tôi. Anh ấy dễ thương, nhưng thỉnh thoảng ích kỷ. Hầu hết thời gian gặp anh ấy tôi rất thích, khi tôi không lo sợ việc tôi gặp anh ấy ít quá. - Nàng không muốn thú nhận với Jeff rằng việc làm tình với Phil rất tuyệt, thậm chí đã sau bốn năm.

- Anh ta sẽ không bao giờ sống với cô nhiều thì giờ hơn nữa đâu, - Jeff thản nhiên nói. Họ đã thẳng thắn biểu lộ tình cảm với nhau, nên họ trở thành bạn bè và quý nhau. - Tại sao anh ta phải tăng thêm thời gian sống với cô? Anh ta đã có điều anh ta muốn rồi. Có người đàn bà đợi anh ta vào cuối tuần, không gặp phiền phức gì cho anh ta cả. Anh ta sẽ thoải mái khi nào muốn, hai ngày một tuần, thời gian còn lại anh ta được tự do. Anh ta còn đòi hỏi gì nữa, sự thu xếp như thế quá hoàn hảo rồi. Với một kẻ đã có vợ có con, bây giờ không muốn đi xa hơn những gì đang có với cô, anh ta thực sự đã sống núp bóng cô rất tuyệt. - Nàng cười khi nghe anh trích dẫn thành ngữ và nàng đồng ý với anh.

- Tôi không có lòng dạ nào để bỏ anh ấy cho đến bây giờ. Mẹ tôi cũng đã nói như anh. Bà gọi anh ấy là đồ ăn bám. Nhưng tôi nghĩ, cuối tuần mà sống cô độc thì buồn lắm. Nói thật với anh, Jeff, tôi không thích cuối tuần mà cô độc, tôi ghét thế. Tôi không chuẩn bị tinh thần để đối diện với cảnh cô đơn ấy. Thực sự tôi chưa chuẩn bị.

- Nếu cô không muốn tìm người nào tốt hơn, thì sẽ không bao giờ cô có cuộc sống vui hơn, thoải mái hơn.

- Anh nói đúng, nhưng rất khó làm thế, - nàng thành thật đáp.

- Tôi thông cảm hoàn cảnh của cô. Chính vì thế mà Marie-Louise và tôi cứ đeo nhau mãi. Đây, chúng tôi đã cùng nhau mua nhà, cùng làm chung công việc. Nhưng mỗi lần chúng tôi bỏ nhau, cả hai đều nghĩ tới nghĩ lui và thấy sợ, thế là chúng tôi trở về lại với nhau. Sau mười bốn năm, ít ra chúng tôi cũng biết chúng tôi đã đạt được cái gì. Cô ấy không phải mắc bệnh tâm thần, tôi không phải người bị rối loạn chức năng. Chúng tôi không gian lận nhau, không lừa dối nhau. Ít ra tôi cũng hy vọng không như thế, - anh nói với nụ cười gượng gạo, vì cô ta đang ở Paris, xa cách anh đến sáu ngàn dặm. - Nhưng một ngày nào đó, cô ấy sẽ về Paris và sống ở đó, chúng tôi sẽ hết làm chung với nhau, việc này rất bất lợi cho mỗi chúng tôi. Chúng tôi làm chung với nhau đã thu được rất nhiều tiền. Cô ấy là người làm việc rất giỏi. Chúng tôi chỉ khác nhau thôi, có lẽ đây là điều tốt. Nhưng cô ấy luôn luôn nói cô ấy không muốn sống già ở đây. Còn tôi thì không thể sang Paris được. Còn một chuyện nữa là tôi không nói thạo tiếng Pháp. Tôi sẽ vượt qua được chuyện này, nhưng sẽ rất khó làm việc ở đây. Và nếu chúng tôi không cưới nhau, tôi không thể làm được giấy tờ. Marie-Louise nói rằng cô ấy sẽ không bao giờ lấy chồng và dĩ nhiên cô ấy cũng không muốn có con. - Sarah cũng không. Nàng và Marie-Louise có điểm này chung, nhưng những thứ khác thì lại không giống nhau.

- Lạy Chúa, bây giờ tình thế quá phức tạp, phải không? Mọi người đều lo sợ khi yêu nhau, phân

vẫn không biết sống với nhau như thế nào? Aicũng đưa ra “điều kiện”. Không có gì dễ dàng thoả mái. Người ta không nói “được rồi” và cặp tay nhau đi thưởng ngoạn cuộc đời, vượt qua những mối dị đồng giữa họ. Chúng ta đưa ra những điều kiện này điều kiện nọ, thỏa thuận với nhau nên làm thế này không nên làm như thế kia, rồi khi làm được, khi thì không. Tôi phân vân không biết điều kiện họ đưa ra có được như ý không. Tôi nghĩ thường không được như ý, - Sarah nói về trầm tư.

- Có lẽ chúng ta có những hoài nghi giống nhau và khi lớn lên, mọi người đều chứng kiến cảnh bất hạnh xảy ra trong gia đình mình. Thế hệ bố mẹ chúng ta sống với nhau mà ghét nhau. Thế hệ của chúng ta thì không lập gia đình, hay có lập gia đình cũng ly dị nhau sau một thời gian chung sống. Không ai cố dàn hòa hôn nhân. Nếu hôn nhân không tốt đẹp, họ không nhân nhượng nhau, họ vứt bỏ hôn nhân, - anh đáp, Sarah cười khi nghe anh nói. Nhưng nàng đồng ý với anh.

- Có lẽ anh nói đúng, - Sarah đáp, về trầm tư. Anh đã nêu lên một nhận xét rất chính xác.

- Bố mẹ cô như thế nào? Họ có được hạnh phúc không?

- Anh hỏi, mắt nhìn nàng. Anh thích nàng. Anh cảm thấy nàng là người tốt, có đức hạnh, tài năng. Marie-Louise cũng thế, cô ta rất có tài. Nhưng vì thời thơ ấu cô ta gặp nhiều nghịch cảnh tác động mạnh đến cô ta, dù cô ta có nhận ra nó hay không.

- Họ không được hạnh phúc. - Sarah cười. - Bố tôi nghiện rượu nặng, mẹ tôi che chở cho ông ấy. Bà lo hết cho chúng tôi, trong khi đó bố tôi nằm trong phòng ngủ, say tít không làm gì hết và bà viện cớ này cớ nọ để bảo vệ cho ông. Tôi ghét ông ấy vì ông hay say như thế. Rồi ông ấy chết khi tôi mười sáu tuổi. Tôi không thể nào nhớ bố tôi được. Tôi xem như không có ông ấy trên đời. Thực vậy, cuộc sống thoả mái hơn khi không có ông ấy. - Trong buổi đầu đời của nàng, nàng ước gì không có ông ấy. Rồi sau khi ông ấy chết, nàng cảm thấy có tội khi mong muốn như thế.

- Mẹ cô có lấy chồng lại không? - Anh hỏi. - Nếu ông ấy chết khi cô mới mười sáu tuổi, thì chắc là bà còn trẻ.

- Khi ấy bà hơn tôi hiện giờ một tuổi, chắc anh nghĩ bà còn trẻ. Bà kinh doanh địa ốc, rồi chuyển sang làm nghề trang trí nội thất, bà hái ra tiền nhờ nghề này. Bà cho tôi tiền để theo học Harvard, rồi học trường luật Stanford. Nhưng bà không lấy chồng lại. Bà có rất nhiều người theo đuổi. Họ thường uống rượu hay bị rối loạn chức năng, hay bà nghĩ họ như thế. Bà thường đi chơi với bạn gái, đến các câu lạc bộ sách.

- Đáng buồn thật! - Jeff nói, giọng đầy thương cảm.

- Phải, buồn thật, nhưng bà nói bà hạnh phúc. Tôi không tin. Nếu tôi là bà, chắc tôi không hạnh phúc. Vì thế mà tôi vẫn đeo anh chàng cuối tuần của mình. Tôi không muốn sống cuộc đời hai mươi năm sắp đến của mình bằng cách đến các câu lạc bộ sách như mẹ tôi.

- Cô phải làm thế thôi, - Jeff trả lời một cách cộc lốc. - Anh ta đã đóng vai trò quan trọng trong đời cô. Thế cô nghĩ anh ta sẽ đeo theo cô suốt hai mươi năm nữa à?

- Có lẽ không, - nàng thành thật đáp, - nhưng bây giờ anh ấy đang ở với tôi, vấn đề khó khăn là thế. Tôi đoán một ngày nào đó mối liên hệ này sẽ tan vỡ, nhưng tôi không vội thúc đẩy nó xảy ra. Tôi ghét cảnh cuối tuần cô đơn.

- Tôi biết. Tôi hiểu tâm trạng của cô. Tôi cũng ghét điều đó. Tôi không muốn nói tôi thích cảnh cô đơn. Tôi cũng không thể trả lời được về vấn đề này.

Sau đó họ rời quán ăn. Họ đến bằng xe riêng, nên bây giờ họ ôm nhau hôn trước khi chia tay, rồi nàng lái xe về nhà. Khi nàng đi vào, điện thoại reo vang. Nàng nhìn đồng hồ, ngạc nhiên thấy đã mười một giờ, trong lúc ăn tối nàng đã tắt điện thoại di động.

- Em đang ở tại xứ nào đấy? - Phil hỏi, giọng tức giận.

- Lạy Chúa Jesus, anh bình tĩnh đi, em đi ăn tối mà không có gì quan trọng đâu, em đi ăn sushi.

- Lại Sushi à? Ăn với ai? - Anh hầu như lớn tiếng với nàng, khiến nàng không khỏi tự hỏi phải chăng anh ghen hay là ngu ngốc. Có lẽ anh cũng đi ăn ở ngoài và có uống rượu.

- Nếu ăn với ai thì có gì lạ không? - Nàng hỏi, vẻ tức tối.

- Anh không đến đây cả tuần. Em đi ăn với người em đang cùng thực hiện dự án trùng tu nhà, đây là chuyện hoàn toàn vì công việc. - Nàng nói đúng.

- Chuyện này là thế nào? Em muốn trả thù anh phải không? Vì anh đi tập thể dục sau khi làm việc xong phải không? Trừng phạt hả? Lạy Chúa, thế thì trẻ con quá!

- Em không phải người như thế, - nàng đáp. - Chính anh mới thế. Chuyện này có gì đâu mà làm to chuyện như vậy?

- Suốt bốn năm nay, mỗi đêm em về nhà, nằm xem tivi, bỗng nhiên bây giờ đêm nào cũng đi ăn sushi ở tiệm. Em đang làm gì đấy? Lấy thằng Nhật khốn nạn nào à?

- Hãy nói năng cẩn thận và giữ tư cách của anh cho đứng đắn Phil. Em cũng từng đi ăn sushi với anh. Đây là vì công việc. Chúng ta nói với nhau không được đi ăn tối vì công việc trong tuần khi nào thế? - Nàng cảm thấy hơi có lỗi, vì đã rất vui trong bữa ăn và sau vài giờ đầu nói chuyện với Jeff, nàng cảm thấy tình bạn nảy nở giữa họ. Nhưng đây là sự thật. Việc đi ăn này là công việc. - Nếu anh muốn gặp em trong tuần thì tại sao anh không giảm bớt thì giờ tập thể dục để về đây? Em rất sung sướng khi được gặp anh vào bất cứ giờ nào. Em muốn đi ăn sushi với anh.

- Đẹp mẹ chuyện ấy đi! - Anh đáp rồi cúp máy. Anh cứng họng không biết nói sao, vì anh nghĩ là nàng đã nói đúng. Anh không thể thực hiện được cả hai yêu cầu của nàng. Anh muốn được tự do hoàn toàn cả tuần, nhưng lại muốn bảo đảm nàng bị xích vào tường, đợi gặp anh vào cuối tuần. Có lẽ anh còn muốn nàng trùm khăn trình tiết để đợi anh nữa. Như thế là anh đã quá may rồi, Sarah nhủ thầm, vì Jeff Parker đang ở với người khác.

Nàng thấy Jeff cũng dễ thương. Anh ta nhận xét về Phil và đánh giá mức độ cam kết của Phil đối với nàng thật đúng. Mối quan hệ của nàng với Phil bây giờ chỉ lý tưởng cho anh ấy mà thôi.

Sau đó Phil gọi lại để xin lỗi nàng, nhưng nàng đã cài máy nhận tin. Tối đó nàng rất vui, nàng không muốn nói gì để làm hỏng thời gian sung sướng này. Điều Phil nói làm cho nàng thật buồn. Anh tố cáo nàng đã lừa dối, điều mà nàng không bao giờ làm. Không bao giờ nàng làm thế nàng không phải loại người như vậy.

Sáng hôm sau trong khi Sarah vội vã mặc áo quần để đi làm thì Phil gọi lại. Hôm ấy là thứ sáu. Anh vẫn có vẻ bức tức. - Tối nay vẫn như mọi khi chứ?.

- Tại sao anh hỏi thế? Anh có chương trình gì khác à? - Sarah hỏi, giọng lạnh lùng, nhưng nàng sợ đẩy xa tình thế.

- Không. Anh sợ em có thôi. - Anh không có vẻ nhiệt tình, vui vẻ. Cuối tuần này phải tuyệt vời mới đúng.

- Em có chương trình gặp anh đấy, vì chúng ta không gặp nhau đã ba tuần rồi, - nàng nói có phần chua chát.

- Bây giờ đừng nói chuyện ấy nữa. Anh đã đi New York một tuần để lấy lời cung khai, còn tuần trước anh bận ở với các con anh, em đã biết rồi còn gì.

- Đồng ý chấm dứt, thưa luật sư. Bây giờ thì sao?

- Tối nay sau khi tập thể dục xong anh sẽ đến.

- Hẹn gặp anh, - nàng nói rồi cúp máy. Họ không vui vẻ với nhau. Rõ ràng lòng họ đang ầm ứ tức giận nhau. Nàng tức vì không thấy tấm hơi của anh ba tuần liền, mặc dù trong tuần vừa qua anh có ghé nhà nàng. Còn Phil tức vì không thích nàng đi ăn tối ở ngoài và tắt di động. Nhưng cuối tuần này nàng định sẽ nói cho anh biết về ngôi nhà trên phố Scott và thậm chí có thể chỉ cho anh xem. Miễn là Phil đừng nóng giận để việc này kém vui.

Khi trên đường đi làm, nàng gọi Jeff, cảm ơn anh đã tạo cho nàng một buổi tối vui vẻ.

- Hy vọng tôi không quá trực tính, - anh xin lỗi. - Tôi có tật hay nói thẳng như thế khi uống nhiều trà. - Nàng cười và anh cũng cười. Rồi anh nói anh nghĩ ra nhiều ý kiến nữa về căn nhà bếp của nàng, thậm chí có ý kiến thêm về phòng tập thể dục. - Cô có thì giờ để ta gặp nhau vào cuối tuần này không? Hay cô bận với anh ta rồi?

- Anh ấy tên Phil. Anh ấy thường ra về lúc mười hai giờ trưa. Chúng ta có thể gặp nhau vào buổi chiều.

- Tuyệt! Khi nào anh ta về, xin cô gọi cho tôi. - Nàng không nói cho anh biết Phil đã ghen với anh vào đêm qua và nàng vui mừng vì bây giờ ngôi nhà sẽ làm cho nàng bận rộn. Ngôi nhà sẽ làm cho nàng bớt chán vào mỗi tối trong tuần và khi Phil ra về vào trưa chủ nhật. Với ngôi nhà to lớn như thế cần tân trang, nàng sẽ có nhiều việc để làm, nó sẽ chiếm hết thì giờ rảnh rỗi của nàng.

Tối đó khi về nhà, nàng dừng lại ở quán tạp phẩm để mua hàng, nàng nghĩ đến chuyện nấu bữa ăn tối cho hai người, vì họ không gặp nhau đã lâu. Nàng ngạc nhiên thấy Phil đến sau bảy giờ.

- Anh không đi tập thể dục à? - Anh không bao giờ đến nhà nàng trước tám giờ.

- Anh nghĩ chắc em thích đi ăn tối ở ngoài vào đêm nay, - anh nói, vẻ hơi dịu dàng. Anh hiếm khi nói lời xin lỗi, mà thường cố đền bù bằng nhiều cách khác một khi làm cho nàng bị tổn thương.

- Thế thì tuyệt, - nàng vui vẻ đáp và đứng dậy hôn anh. Nàng ngạc nhiên khi thấy anh ôm nàng thật mạnh và hôn say đắm. Có lẽ là anh ghen thật. Nàng nghĩ, thế thì tốt quá. Nếu việc nàng đi ăn sushi ngoài tiệm và tắt di động đã tác động đến anh, chắc nàng phải tiếp tục làm như thế.

- Anh nhớ em, - anh âu yếm nói còn nàng thì cười với anh. Sự dạn dĩ của họ thật kỳ lạ. Hầu hết thời gian anh không đoái hoài gì đến nàng, rồi khi nàng tự lo cho mình thì anh ghen, nổi giận và nói anh nhớ nàng. Tình thế này giống như luôn luôn có một người không được thoải mái. Như thế họ ngồi trên hai đầu cái tấm ván dài bập bênh, khi đầu này lên thì đầu kia xuống. Họ không bao giờ được cùng thăng bằng. Nghĩ đến chuyện đó thật đáng xấu hổ.

Tối đó anh đưa nàng đi ăn ở quán ăn mà nàng thích và anh có vẻ như cố gắng hết mình để làm thế. Ngay khi về đến nhà, anh nói anh mệt, muốn nàng đi ngủ với anh. Nàng biết anh nghĩ gì trong đầu và nàng không chống đối. Từ lần làm tình trước đây đến giờ đã ba tuần rồi, nàng thấy tối đó anh làm tình với vẻ thèm khát. Nàng cũng nhớ anh, nhưng không đói khát như anh, vì nàng có cái nhà để nghĩ đến. Trong bữa tối, nàng không nói gì với anh về ngôi nhà. Nàng muốn đợi cho đến sáng chủ nhật. Nàng nghĩ, chắc sáng hôm ấy anh sẽ vui vẻ, thoải mái hơn. Nhưng không biết tại sao nàng cứ nghĩ rằng thế nào anh cũng bất bình. Phil ghét sự thay đổi và nàng phải công nhận rằng ngôi nhà to lớn một cách kỳ quặc.

Buổi sáng nàng chiên chả trứng và thịt heo xông khói cho anh ăn với bánh xốp nướng, tráng miệng bằng trái việt quất mà nàng đã mua vào tối hôm qua. Thậm chí nàng còn làm cho anh món trứng luộc phết kem, uống với sâm banh và nước cam và khi anh còn nằm trong giường, nàng đem báo vào cho anh.

Khi nàng đưa cho anh tách cà phê sữa với những hạt sôcôla nhỏ trên mặt tách, anh cười e thẹn và nói: - Trời ơi, tại sao em nịnh anh như thế này?

- Tại sao anh lại nghĩ là em nịnh anh? - Nàng hỏi, miệng cười tinh quái.

- Bữa ăn sáng quá ngon. Cà phê quá tuyệt. Em đem báo vào tận giường cho anh. Rồi rượu sâm banh và nước cam cũng quá tuyệt. - Anh nhìn nàng với cặp mắt lo lắng. - Hoặc là em sẽ bỏ anh, hoặc là em sẽ đi chơi với ai đó.

- Không có chuyện như thế đâu, - nàng đáp với vẻ chiến thắng. Nàng ngồi xuống mép giường. Nàng không giữ chuyện bí mật này lâu hơn nữa. Nàng rất muốn nói cho anh biết và xem anh nghĩ sao về chuyện này. Nàng hy vọng sẽ đưa anh đi xem ngôi nhà vào chiều hôm ấy. - Em có

chuyện này muốn nói với anh. - Nàng cười tươi.

- Thảo nào! - Anh đáp, vẻ lo lắng.- Đáng ra anh phải nghĩ đến chuyện này. Em muốn nói gì?

- Em dọn đi, - nàng nói giản dị và bỗng anh có vẻ hốt hoảng.

- Đi khỏi San Francisco à?

Nàng cười, thích thú. Anh lo sợ thật sự. Dấu hiệu tốt đây.

- Không. Chỉ đi cách đây vài khu phố. - Anh có vẻ mừng.

- Em mua căn hộ có nhiều phòng à? - Anh ngạc nhiên hỏi. - Em nói với anh là em không mua căn hộ mà.

- Đúng vậy. Em không mua căn hộ. Em mua nhà.

- Mua nhà? Chỉ mình em ở thôi à?

- Chỉ mình em. Và nếu anh muốn thì ở cuối tuần với anh.

- Nhà ở đâu? - Anh tỏ vẻ nghi ngờ. Nàng biết anh cho làm thế là vớ vẩn. Anh đã có nhà trong thời gian có vợ, còn bây giờ anh không muốn cái gì hết ngoài căn hộ nhỏ mà anh đang ở. Nhà của anh chỉ là một phòng ngủ lớn, một phòng nhỏ xíu ở phía sau kê cái giường ba tầng cho các con anh. Chúng thường không ở đây, điều này rất dễ hiểu, vì chúng phải co mình lại để vừa với căn phòng. Khi anh muốn ở với chúng, anh đưa chúng đi chỗ khác. Thì giờ còn lại, chúng ở tại ngôi nhà với bà vợ cũ. Anh rất mừng là chỉ gặp chúng để ăn tối mỗi tuần một hay hai lần.

- Nhà ở phố Scott, không xa đây. Nếu anh muốn, chiều nay chúng ta có thể đi xem.

- Khi nào thì giá em đề nghị chính thức có hiệu lực? - Anh mà uống một hớp cà phê sữa vừa hỏi.

- Ngày mai.

- Em đùa à? Em làm hợp đồng khi nào?

- Hôm thứ năm. Họ chấp nhận giá em đề nghị. Em mua ngôi nhà với nguyên trạng nhưng nó cần phải tu sửa nhiều, - nàng thành thật đáp.

- Lạy Chúa Jesus, Sarah. Em không cần phải làm cho mình đau đầu như thế. Em biết gì về việc tu sửa nhà cửa?

- Không biết gì nhưng em sẽ học và em muốn tự mình làm nhiều thứ.

Anh mở to mắt. - Em mơ mộng quá rồi. Khi em quyết định mua nhà em có suy không?

- Không. Công nhận việc em mua nhà là hơi điên, nhưng mà điên một cách hợp lý. Đây là giấc mộng của em.

- Từ khi nào? Tuần vừa qua em có nói gì đến chuyện này đâu.

- Ngôi nhà này là của ông cố em. Bà ngoại em sinh ra ở đây.

- Đây không phải là lý do để mua nó. - Anh nghĩ anh chưa bao giờ nghe một chuyện ngu ngốc như thế này và anh chưa biết toàn bộ câu chuyện. Nàng âm thầm từ tốn mua ngôi nhà. Và ngay giờ phút này, anh càng hoài nghi hơn nữa. - Ngôi nhà cổ đó có bao nhiêu năm rồi?

- Ông cố em xây dựng năm 1923.

- Nó được tân trang lại khi nào? - Anh hỏi như hỏi nhân chứng.

- Chưa lần nào, Sarah đáp và cười bẽn lễn. - Mọi thứ còn như ban đầu. Em đã nói với anh nó cần nhiều việc phải làm mà. Em nghĩ, có thể phải mất một năm mới xong. Em chưa dọn đi ngay đâu.

- Anh hy vọng chưa. Anh thấy em đã chuốc lấy cả một gánh nặng lên vai. Chắc em đã tốn cả một gia tài khổng lồ.

- Nàng không nói cho anh biết hiện nàng đã có một gia tài kếch sù, nhờ Stanley Perlman. Phil không hề hỏi nàng về tiền bạc, nàng cũng không hề hỏi anh. Họ giữ kín chuyện ấy không ai nói ra. - Ngôi nhà rộng bao nhiêu?

Đây là câu hỏi quan trọng. Nàng cười và đáp:

- Chín ngàn mét vuông.

- Em điên hay sao? - Anh đẩy khăn ăn sáng sang một bên và nhảy xuống giường. - Em mất trí rồi phải không? Chín ngàn mét vuông à? Dùng để làm gì chứ? Làm khách sạn hả? Lạy Chúa, có vẻ là tòa nhà Fairmont rồi.

- Đẹp hơn tòa nhà ấy nhiều, - nàng hãnh diện đáp. - Em muốn anh đến xem cho biết.

- Mẹ em có biết em làm việc này không? - Anh làm như thể vấn đề này có liên quan đến họ. Trước đây không bao giờ anh nói đến bà. Anh ghét Audrey cũng như bà ghét anh vậy.

- Chưa biết. Em sẽ nói cho họ biết vào buổi tiệc Giáng Sinh. Em muốn làm cho bà ngoại em ngạc nhiên. Bà không thấy ngôi nhà từ khi lên bảy.

- Anh không biết cái gì đã nhập vào em, - anh nói, nhìn nàng dăm dăm. - Em có hành động điên rồ. Mấy tuần này em có thái độ rất kỳ quặc. Nếu em mua ngôi nhà ấy để đầu tư thì được, vì sau khi sửa sang lại, em có thể bán để kiếm lời. Nhưng làm như thế cũng vô nghĩa. Em không có thì giờ để thực hiện dự án tu sửa. Em đã làm việc cật lực như anh rồi. Em là luật sư chứ không phải thầu khoán hay nhà trang trí nội thất. Em nghĩ gì mà làm thế?

- Em có nhiều thì giờ rảnh hơn anh, - nàng nói một cách từ tốn. Nàng quá chán thái độ anh chống đối việc này, chống đối nàng. Nàng không yêu cầu anh trả tiền ngôi nhà. Anh làm như thể nàng yêu cầu anh làm điều đó, chuyện thật khó tin.

- Thật à? Làm sao em nghĩ em có nhiều thì giờ rảnh hơn anh? Anh nghe em nói em làm việc mười bốn giờ một ngày.

- Em không đi tập thể dục. Nhờ thế mỗi tuần em sẽ rảnh được năm buổi tối. Và em có thể làm việc vào cuối tuần.

- Còn anh phải làm cái gì? - Anh hỏi, vẻ giận dữ. - Ngồi chơi không làm gì trong khi em lau chùi cửa sổ, đánh bóng nền nhà à?

- Anh có thể giúp em. Nhưng có khi nào anh có mặt ban ngày vào cuối tuần đâu, Phil? Anh thường lo làm những công việc riêng của anh.

- Nói tào lao. Anh thật không tin em làm một chuyện ngu ngốc như thế này. Và em sẽ vào ở trong ngôi nhà rộng lớn như thế à?

- Ngôi nhà tuyệt lắm. Anh hãy đợi đấy rồi sẽ thấy. - Điều anh nói ra đã xúc phạm đến nàng và cách anh nói làm cho nàng đau đớn. Nếu nhìn kỹ, anh sẽ thấy điều đó hiện ra trong mắt nàng. Nhưng anh không quan tâm. Anh chỉ muốn làm sao để cho nàng thất vọng. - Nhà còn có phòng khiêu vũ, - nàng bình tĩnh nói.

- Tuyệt! Em có thể cho Arthur Murray thuê để lấy tiền trả việc tu sửa. Sarah, anh nghĩ em quá điên, - anh nói, rồi ngồi lại xuống giường.

- Rõ ràng rồi. Cảm ơn anh đã khuyến khích như thế.

- Vào tuổi này của chúng ta phải làm sao để mọi việc đơn giản lại như thu nhỏ bớt mọi thứ, đồ đạc thì ít đi và bớt gặp nhau. Ai cần những chuyện đau đầu như thế? Em không biết em phải làm gì hết.

- Biết, em biết chứ. Em đã nói chuyện bốn giờ với người kiến trúc sư vào tối thứ năm.

- Thì ra em nói chuyện với anh ta. - Anh có vẻ tự mãn, nhẹ nhõm. Anh đã lo về chuyện này hai ngày nay. Vì thế mà đêm qua anh đã đưa nàng đi ăn ở ngoài. - Em thuê kiến trúc sư à? Em không phí thời gian phải không? Và cảm ơn em đã hỏi ý kiến của anh.

- Em sung sướng đã không nhờ anh khuyên bảo, nếu anh ăn nói như thế này.

- Em đã đem tiền đi đốt. Anh không biết công ty của em đã làm ăn phát đạt như thế. - Nàng không có ý kiến về chuyện này. Việc làm sao nàng có tiền không liên quan gì đến anh. Nàng không có ý định nói cho anh biết việc này.

- Phil, để em nói cho anh nghe chuyện này, - nàng nói, giọng gay gắt. - anh có thể “đơn giản hóa” cuộc sống như anh muốn và “thu nhỏ” cuộc sống, tùy anh. Em thì không thể. Anh đã có gia đình, có con, đã có nhà lớn. Anh có đủ các thứ còn em thì chẳng có gì cả. Từ khi làm luật sư đến giờ, em sống trong căn hộ nhỏ bé này, với số đồ đạc xấu xí mà em đã mang theo từ khi rời Harvard. Thậm chí em không có được một chậu cây cảnh để ngắm. Có lẽ em muốn có ngôi nhà to lớn, đẹp đẽ, muốn có cái gì hấp dẫn để làm. Em sẽ không ngồi đây hết đời với những cây cảnh chết và đợi anh đến vào cuối tuần.

- Em nói cái gì? - Giọng anh to hơn và giọng nàng cũng to.

- Em nói cái nhà rất hấp dẫn với em. Em nôn nóng tu sửa ngôi nhà. Em yêu ngôi nhà. Nếu anh không ủng hộ, hay không khuyến khích em, hay thậm chí không lịch sự, thì lạ Chúa, anh đi đâu thì đi. Em không yêu cầu anh trả tiền mua nhà, hay yêu cầu anh giúp đỡ. Anh chỉ có việc ngồi đấy, cười gât đầu, khích lệ em một chút. Như thế có quá khó khăn cho anh không? - Phil không trả lời một hồi lâu, rồi đứng dậy, xồng xộc đi vào phòng tắm, đóng mạnh cửa lại. Nàng ghét phản ứng của anh và không biết tại sao anh làm như thế với nàng. Có lẽ anh ghen, hay hăm dọa, hay không thích sự thay đổi. Nhưng dù gì đi nữa, thì hành động như thế là không đẹp, rất chướng tai gai mắt.

Khi anh ra khỏi phòng tắm, tóc ướt mềm, quấn chiếc khăn tắm quanh người, người mặc áo lao động và quần jeans. Nàng nhìn anh vẻ buồn bã. Những gì anh nói đều không lọt tai, khó nghe. Anh thật là người quá nhỏ mọn.

- Anh xin lỗi đã không mừng em mua ngôi nhà, - anh nói, vẻ bức dọc. - Anh nghĩ việc mua nhà này không hay tí nào. Anh lo cho em thôi.

- Đừng lo. Nếu việc này làm cho anh khó xử, em sẽ bán nó đi. Nhưng hiện em rất muốn mua ngôi nhà. Anh muốn đi xem không?

- Không, - anh thành thật đáp. Nàng nhìn anh, cố hết sức để kiềm chế mình. Anh thích giữ nguyên tình trạng như cũ, không muốn thay đổi cái gì hết. Anh muốn có mặt trong căn hộ này, nơi anh đã quen thuộc, những tối trong tuần thì anh ở nhà mình, nhưng không biết nàng đang ở đâu. Anh muốn nàng buồn, cô đơn, chán nản, đợi anh đến mỗi tuần hai đêm, như nàng đã nói với anh. Anh không muốn nàng có những chuyện hấp dẫn, dù nàng trả tiền để có được giây phút ấy. Chuyện ấy không thành vấn đề. Anh muốn độc lập, tự do, nhưng anh không muốn nàng được như thế. - Nếu anh đi xem nhà, anh sẽ nổi điên thêm, - anh nói thật lòng mình. - Chưa bao giờ trong đời anh nghe một chuyện ngu ngốc như thế này. Hôm nay anh phải chơi quần vợt mới được. - Anh nhìn đồng hồ. - Trễ rồi, cảm ơn em.

Nàng không nói một tiếng. Nàng đi vào phòng tắm, đóng cửa phòng rồi ngồi xuống trên bệ xí, khóc nức nở. Khoảng hai mươi phút sau nàng đi ra và anh đã đi rồi. Anh để lại tờ giấy, ghi mấy chữ báo cho nàng hay sáu giờ thì anh về. Khi đọc tờ giấy, nàng nói: - Cảm ơn ngày thứ bảy tuyệt vời. - Tình hình đang trở nên xấu đi. Như thế anh muốn xem anh có thể đẩy nàng xa đến bao nhiêu. Nhưng nàng không để gì để cho anh đẩy. Khi nàng để đĩa dĩa vào bồn rửa nhưng không rửa, nàng nghĩ đến những điều Jeff Parker đã nói với nàng. Nàng không dọn giường. Nàng không cần làm việc đó nữa. Làm để làm gì kia chứ? Anh ta đúng là đồ ngu xuẩn. Những điều anh ta nói vào sáng nay không có gì tỏ ra kính trọng nàng. Nếu anh ta cư xử với nàng như thế này thì việc anh ta nói yêu nàng chẳng nghĩa lý gì hết. Nàng nhớ đêm hôm nọ Jeff hỏi nàng rằng chuyện như thế này có làm cho nàng muốn giã từ anh ta không, nàng đã trả lời nàng không biết. Dù sao đi nữa thì Phil đã trở thành thân cận với nàng. Anh ta đã vượt qua lần ranh mà trước đây anh ấy không làm được.

Chiều hôm đó nàng lái xe đến ngôi nhà ở phố Scott, vào nhà và nhìn quanh. Bỗng nàng tự hỏi

không biết lời Phil nói có đúng hay không. Không biết mua cái nhà này nàng có mất trí không. Đây là dấu hiệu hối hận đầu tiên của người đã mua ngôi nhà, nhưng khi nàng đi qua phòng chủ nhân, nàng nghĩ đến người đàn bà xinh đẹp đã sống ở đây, rồi chạy sang Pháp, bỏ lại chồng con. Và nàng nghĩ đến ông già nàng thương yêu đã sống trên tầng áp mái, đã sống mà không hưởng thụ được cuộc đời. Nàng muốn mình sẽ làm cho ngôi nhà trở nên sinh động. Ngôi nhà đáng được như thế và nàng cũng đáng được sống trong cảnh hạnh phúc.

Nàng về nhà trước sáu giờ, nghĩ đến điều nàng sẽ nói với Phil. Suốt ngày nàng đã có ý định sẽ nói với anh ta rằng cuộc đàm phán giữa hai người đã chấm dứt. Nàng không muốn thế, nhưng nàng cảm thấy không còn sự lựa chọn nào khác. Nàng đáng được sống hạnh phúc hơn những gì anh ta đã cho nàng. Nhưng khi vào nhà, nàng thấy nhà cửa sạch sẽ, đĩa đã được rửa sạch, mùi thức ăn tỏa ra thơm ngát và trên chiếc bàn xấu xí có bình bông cắm hai tá hoa hồng. Phil từ trong phòng ngủ bước ra, nhìn nàng.

- Em tưởng anh đang chơi quần vợt, - nàng nói, vẻ thản nhiên. Nàng buồn chán cả ngày, vì anh chứ không phải vì ngôi nhà.

- Anh bỏ chơi. Anh về để xin lỗi em vì đã cư xử như kẻ ngu dốt, làm em cut húng, nhưng em đã đi rồi. Anh gọi đến cho em, nhưng em tắt máy. - Nàng tắt máy vì nàng không muốn nói chuyện với anh - Anh xin lỗi, Sarah. Việc em mua nhà không dính dáng gì đến anh hết. Anh chỉ không muốn em bận bịu quá nhiều việc thôi. Bây giờ chuyện mua nhà tùy em định đoạt.

- Cám ơn anh, - nàng buồn bã đáp. Nàng thấy anh cũng dọn giường lại thơm mát. Trước đây chưa bao giờ anh làm thế. Nàng không biết phải chăng đây là âm mưu gì của anh, hay là anh thật tình làm thế. Nhưng có điều rõ ràng dễ thấy, anh cũng không muốn mất nàng. Anh không muốn chia tay nhau bây giờ. Anh không muốn thay đổi, mặc dù nàng muốn cuộc tình của họ tiến thêm bước nữa, nhưng anh không muốn thế. Anh muốn cứ giữ nguyên tình trạng như thế này, giữ thời gian gặp nhau cố định. Với nàng thì như thế không được, nhưng nàng thấy khó mà làm cho anh nhúc nhích thêm chút nào nữa.

- Anh đã nấu xong bữa ăn tối, - anh nói và đến quàng tay ôm quanh nàng. - Sarah, anh yêu em.

- Phil, em cũng yêu anh, - nàng đáp, rồi quay đầu để cho anh khỏi thấy nàng khóc.

Chương 12

Ngày hôm sau, Phil đưa Sarah đi ăn bữa giữa buổi sáng và trưa tại quán cà phê Hoa Hồng ở Steiner.

Họ ngồi ngoài trời dưới nắng ấm của mùa đông. Anh đọc báo và không nói gì. Họ lặng lẽ ăn. Đêm qua họ không làm tình. Họ xem tivi rồi đi ngủ sớm. Hôm ấy họ mệt phờ và nàng cảm thấy kiệt sức.

Nàng không mời anh đi thăm nhà nữa. Nàng không muốn nghe anh nói thêm gì về ngôi nhà nữa. Lời anh nói quá đau đớn, làm nàng mất vui. Lần này khi ăn xong, anh nói anh phải đi làm việc, nàng không phản đối. Nàng cảm thấy chán nản hơn khi nhận ra rằng nàng nhẹ nhõm khi anh đi. Mỗi tình của họ đang đến giai đoạn cuối, nàng nghĩ thế, cho dù anh không nghĩ vậy, hay không muốn chấp nhận điều đó. Họ còn lại với nhau rất ít điều tốt lành, chỉ có nhiều giận hờn và ác cảm. Hôm qua anh đã tức tối nói về ngôi nhà, đủ thấy anh có nhiều ác cảm. Nàng thấy anh không chỉ nói về ngôi nhà thôi, mà anh nói về họ. Anh chán nản vì nàng mê neho anh, van xin nhiều hơn và nàng chán vì phải yêu cầu. Tình hình bế tắc. Vì lý do gì đấy, việc nàng mua ngôi nhà ở phố Scott làm cho anh lo sợ, cũng như việc anh vắng mặt làm cho nàng lo sợ vậy.

Nàng gọi Jeff lúc mười hai giờ trưa như đã hứa. Anh đang ở trong văn phòng đợi nàng gọi.

- Trong vòng nửa giờ nữa tôi sẽ gặp anh tại ngôi nhà, - nàng bình tĩnh nói và khi nghe giọng nàng, anh biết cuối tuần của nàng không được vui. Nàng có vẻ như người không được thỏa mãn, không được yêu mến. Nàng có vẻ cô đơn, buồn, bối rối.

Nàng cảm động khi thấy anh đến ngôi nhà với cái giỏ đựng đồ đi pích ních. Anh mua batê, pho mát, bánh mì ruột xốp, trái cây tươi và chai rượu vang.

- Tôi nghĩ là chúng ta nên có một buổi pích ních cho vui.

- Anh cười với nàng. Anh không hỏi ngày cuối tuần ra sao. Anh nhìn nàng là biết. Họ ra ngoài với giỏ đựng thức ăn, ngồi trên bức tường đá ở trong vườn. Hoa đã chết từ lâu, trong vườn không còn gì hết ngoài cỏ dại. Nhưng sau khi ăn xong, nàng thấy đỡ hơn. Rồi anh nói cho nàng nghe sáng kiến mới của anh về căn nhà bếp. Anh miêu tả cảnh trong nhà bếp thật sinh động, phản ánh toàn bộ cái nhìn của anh về cuộc sống.

- Tôi thích căn nhà bếp, - nàng đáp, mắt sáng lên vì thích thú. Trông nàng khác với lúc mới đến cách đây một giờ. Lúc này nàng cảm thấy ngày cuối tuần buồn thê thảm, còn bây giờ, nhìn ngôi nhà với Jeff, nàng thấy cuộc đời vui trở lại. Nàng không biết có phải vì anh hay vì ngôi nhà, hay vì cả hai đã làm cho nàng vui. Nhưng dù lý do gì đi nữa, thì bây giờ nàng vui hơn rất nhiều so với thời gian bị Phil lãng mạ vào ngày hôm qua. Đúng là Phil đã lãng mạ nàng. Hai người đã cãi cọ nhau quyết liệt mà không ai thắng.

Họ lại đi qua những tầng trên, khi họ cố nghĩ xem phải làm gì cho hết số tử trong phòng thay áo quần, thì anh đã chạm vào nàng. Nàng nói nàng không có nhiều áo quần.

- Có lẽ cô nên mua một ít, - anh trêu nàng. Marie-Louise dùng hầu hết tất cả số tử của họ. Cô ta thường mang từ Paris về những hòm đựng áo quần mới và hàng chục đôi giày mới. Họ không biết để đâu cho hết.

- Tôi rất tiếc là khi đến đây, tôi sẽ là người buồn nhiều hơn vui, - nàng đáp khi họ đi qua phòng của bà ngoại nàng hồi còn bé. - Tôi đã gặp một ngày cuối tuần tệ hại.

- Tôi đã nghĩ thế. Anh ấy có đến chứ?

- Có. Anh ấy luôn luôn đến vào những ngày cuối tuần. Anh ấy đã điên tiết khi nghe tôi mua nhà. Anh ấy cho tôi là điên.

- Cô điên thật. - Jeff cười dịu dàng với nàng. Có nhiều chuyện về nàng anh rất thích. - Nhưng cái điên của nàng thật sự rất dễ thương. Không có gì sai trái khi ta theo đuổi một giấc mơ, Sarah à.

Tất cả chúng ta đều cần như thế. Mơ mộng không phải là tội lỗi.

- Phải. - Nàng cười, vẻ băng khuâng. Bây giờ Jeff được xem như bạn của nàng, mặc dù nàng không biết anh. Nhưng nàng cảm thấy như thể nàng đã biết anh từ lâu và anh cũng đã biết nàng từ lâu vậy. - Nhưng anh phải xác nhận đây là giấc mơ lớn đẹp đẽ.

- Không có gì sai lầm trong việc này. Người lớn có giấc mơ lớn còn kẻ nhỏ thì không có giấc mơ. - Anh đâm ra ghét Phil khi thấy vẻ buồn rầu trên mặt nàng. Anh thấy nàng đau khổ. Theo một ít sự việc mà nàng đã nói cho anh nghe vào tối thứ năm, anh nghĩ Phil là kẻ đê tiện. Nàng cũng không thích Marie-Louise nhưng nàng không nói cho Jeff biết.

- Chuyện diễn ra không được tốt đẹp, - nàng xác nhận khi họ đi xuống cầu thang.

Hôm nay họ không làm việc nhiều, nhưng cả hai đều nghỉ ngơi và tìm hiểu ngôi nhà. Họ đã xem kỹ mọi góc ngách trong nhà. Anh thích làm công việc này với nàng. Sáng nay Marie-Louise có gọi cho Jeff. Anh nói sẽ ăn trưa với khách hàng, nhưng không nói khách là ai. Trước đây không bao giờ anh làm thế, anh không biết tại sao lại thế. Có lẽ vì Marie-Louise cũng không thích Sarah, khi họ gặp nhau anh đã thấy thế. Khi họ ra về, cô ta đã nói xấu Sarah và khi họ đến Venice, cô ta lại nói xấu nàng nữa. Theo nhận định của Marie-Louise thì Sarah quá Mỹ. Và cô ta ghét ngôi nhà này. Jeff sẽ không yêu cầu cô ta cùng với mình tu sửa ngôi nhà. Để cho một kiến trúc sư không ưa ngôi nhà làm việc trùng tu thì chắc chẳng hay ho tốt lành gì cho Sarah. Marie-Louise nghĩ rằng không thể nào trùng tu ngôi nhà được, cô ta tin ngôi nhà có thể sụp đổ, ý kiến này đối với anh là chuyện khôi hài quá trớn.

- Khi cô đến, tôi biết ngay chuyện giữa cô và anh ta diễn ra không được tốt đẹp. - Anh nói, vừa bỏ thức ăn thừa vào cái giỏ. Anh mua cái giỏ này tại chợ trời ở Paris, cái giỏ đã quá cũ.

- Tôi không hiểu tại sao tôi ở lại với anh ấy. Hôm qua anh ấy rất bần tiện khi nói về ngôi nhà, tôi đã định tối đó thì chia tay hẳn. Nhưng khi về nhà, tôi thấy anh ấy nấu bữa tối, lau chùi nhà cửa, mua cho tôi hai tá hoa hồng và xin lỗi. Trước đây không bao giờ anh ấy làm như thế. Anh ấy đã làm như thế nên rất khó cho tôi chia tay với anh ấy.

- Có lẽ anh ta nghĩ rằng làm thế cô sẽ hài lòng. Có người thường tin rằng làm thế họ sẽ duy trì được mối quan hệ với nhau. Có lẽ anh ta làm thế vì anh ấy hơn là vì cô. Cũng có thể anh ta chưa muốn bỏ cô. Tôi thấy hành động này thật đáng sợ. - Nàng cười khi nghe lời tuyên bố đầy nam tính này.

- Tôi chẳng thêm làm như thế. Tôi thích anh ta quan tâm đến ngôi nhà hơn là mua tặng tôi hoa hồng. Anh ta nói toàn chuyện thô bỉ. Tôi cảm thấy quá yếu đuối khi chịu đựng những lời lẽ không đẹp của anh ta.

- Cô sẽ chấm dứt chuyện này khi đã sẵn sàng, nếu làm như thế là chính đáng. Rồi cô sẽ biết, - anh nói, với vẻ lịch thiệp.

- Tại sao anh quá rành về những chuyện như thế này thế? - Nàng hỏi và anh cười.

- Tôi lớn tuổi hơn cô và đã từng gặp hoàn cảnh như thế này. Nhưng tôi không rành và không can đảm hơn cô đâu. Sáng nay Marie-Louise có gọi cho tôi. - Anh không nói cho Sarah biết chuyện anh đã nói dối cô ta, mà chỉ nói về chuyện khác. - Cô ấy chỉ nói chuyện gàn dở muốn trở về bên Pháp, cô ấy nói cô ấy rất ghét ở đây. Tôi chán nghe chuyện như thế. Nếu cô ấy không thích sang đây ở thì cứ ở bên ấy đi. Rồi đến lúc nào đó thế nào cô ấy cũng sẽ lại về bên ấy. Tôi biết như thế. - Đây là lần thứ hai anh nói đến chuyện này, anh có vẻ chán nản. Cô ta luôn luôn hăm dọa sẽ trở về Pháp.

- Vậy thì tại sao anh còn sống với cô ta? - Sarah muốn biết. Có thể hoàn cảnh của anh sẽ giúp cho nàng giải quyết hoàn cảnh của nàng.

- Sau mười bốn năm sống với nhau, bây giờ khó mà bỏ nhau và cô hãy công nhận rằng làm thế có lẽ sai lầm. Tôi không biết phải chăng tôi đã sai lầm.

- Sau bốn năm cũng đã khó bỏ nhau rồi! - Nàng đáp.

- Cứ ráng thêm mười năm nữa đi. Càng đeo nhau lâu, tình hình càng tệ hơn thôi.

- Tôi nghĩ, nếu anh kiên trì đến cùng thì tình hình có thể tốt đẹp hơn.

- Tình hình chỉ tốt đẹp nếu gặp người chính đáng.

- Làm sao mình biết được người nào là chính đáng, Jeff?

- Tôi không biết. Nếu tôi biết thì đời tôi chắc đã giản dị hơn nhiều. Tôi đã tự hỏi mình nhiều lần như thế. Có lẽ không bao giờ có sự hòa hợp hoàn toàn giữa hai người với nhau. Tôi thường nghĩ thế.

- Tôi cũng vậy. Tôi tìm ra nhiều nguyên nhân khiến anh ta có hạnh kiểm tồi tệ như thế.

- Đừng tìm. Cứ xem tính thì biết người. - Nàng gật đầu suy nghĩ điều anh nói, mắt nhìn ra ngoài vườn. Họ đang ở trong phòng khách. Khi nàng cảm thấy Jeff đang đứng gần bên nàng, nàng quay mắt nhìn anh. Anh cao hơn nàng. Nàng ngược mắt nhìn lên, bốn mắt gặp nhau. Anh cúi đầu áp môi vào môi nàng, họ ôm nhau, nụ hôn dài bất tận. Nàng quên hết mọi chuyện trên đời và anh cũng vậy. Dễ dàng thôi, chuyện này không khó. Nhưng mới lạ và là trái cấm. Cả hai đã cam kết với người khác, dù sao thì chuyện như thế này cũng khó khăn cho họ.

- Tôi nghĩ làm thế này là sai, - nàng nói sau đó. Nàng cảm thấy có tội, nhưng không lớn lắm. Nàng rất thích Jeff. Anh dễ thương hơn Phil rất nhiều.

- Tôi cũng nghĩ thế, - Jeff đáp. - Nhưng tôi không tin việc này sai lầm. Chuyện này không có gì sai lầm hết. Cô nghĩ sao?

- Tôi không biết. - Nàng có vẻ bối rối.

- Có lẽ chúng ta nên thử lại để xem có thật sai lầm hay không. - Nói xong, anh hôn nàng lại và lần này nàng áp người mạnh vào anh. Anh rất khỏe, nàng cảm thấy an toàn, ấm áp trong vòng tay anh. - Sai lầm hay không? - Anh thì thảo hỏi. Lần này nàng cười - Chúng ta sẽ làm cho tình hình càng tệ hơn với Phil và Marie-Louise, - nàng nói. Anh ôm ghì nàng mạnh thêm. Nàng cảm thấy rất tuyệt.

- Có lẽ họ đáng phải được đối xử như thế. Nếu họ đối xử với chúng ta phải đạo, thì làm như thế này không đúng thật, - Jeff cũng đã quá chán vì gặp phải khó khăn.

- Nếu đúng như thế thì có lẽ chúng ta phải nghĩ đến chuyện sớm từ giả họ thôi, - nàng nói với vẻ thành thật. Làm được như thế mới là hành động đáng quý.

-Ồ đúng đấy, - Jeff đáp, cười với nàng. Buổi chiều biến thành những giây phút rất tuyệt vời, nhất là những phút cuối cùng. - Tôi đã nghĩ đến chuyện ấy nhiều lần rồi. Cô ta cũng vậy. Chúng tôi thường kết thúc như bao lần trước là sống lại với nhau.

- Tại sao vậy?

- Tại vì thói quen, vì sợ, vì lười biếng. Đã biết nhau nên trở nên thoải mái.

- Vì yêu nhau nữa phải không? - Nàng thành thật hỏi.

Nàng cũng tự hỏi mình như thế về Phil. Nàng có yêu anh ta hay không? Nàng không biết chắc.

- Có thể như thế. Sau mười bốn năm sống với nhau, đôi lúc thật khó mà biết được. Tôi nghĩ hầu hết đều do thói quen. Và còn vì công việc nữa. Bây giờ chia tay nhau để làm riêng thì thật rất tệ. Tình hình không phải như việc bán giày. Hầu hết khách hàng thuê cả hai chúng tôi như một êkip. Khi làm chung, chúng tôi làm rất tốt. Tôi thích làm với cô ta.

- Đấy không phải là lý do chính đáng để hai người ở với nhau, - Sarah đáp. - Nếu hai người không sống chung với nhau, anh có thể làm việc với cô ta chứ? - Nàng hỏi.

- Có lẽ không. Khi ấy cô ta sẽ về Paris. Anh trai cô ấy cũng là kiến trúc sư. Cô ấy thường nói cô ấy muốn làm việc với anh ta. Họ có một công ty lớn ở đấy.

- Thật tuyệt cho chị ấy.

- Tôi không sợ phải làm việc riêng một mình. Tôi chỉ không thích gặp chuyện lộn xộn khi phải làm một mình thôi.

- Sarah gật đầu, nàng hiểu tất cả. Nhưng nàng không muốn làm “Người đàn bà kia” trong đời anh. Làm thế sẽ gây nên chuyện bê bối to lớn hơn cả những chuyện bê bối mà họ đang có. - Thỉnh thoảng người ta phải để cho cuộc đời mở rộng, - anh nói với giọng triết lý. - Cuộc đời mở rộng sẽ cho ta thấy điều chính đáng đứng vào thời gian chính đáng. Tôi thường nghĩ khi nào là lúc chính đáng. Tôi luôn luôn gặp cảnh khủng khiếp là bị lôi cuốn vào điều sai trái, - anh thú nhận, vẻ bẽn lễn. - Khi còn trẻ, tôi thích đàn bà nguy hiểm hoặc là đàn bà khó sánh vai cùng, Marie-Louise là người có cả hai tính ấy.

- Tôi thì không, - Sarah thận trọng nói và anh cười.

- Tôi biết. Tôi yêu tính ấy nơi cô. Tôi phải trưởng thành mới được.

- Anh không nhỏ mọn. - Nàng nghĩ về điều đó. - Nhưng anh không minh bạch. Đặc tính của tôi là thích sự minh bạch. Anh đang sống với phụ nữ khác. Tôi nghĩ bây giờ mà chúng ta dan díu với nhau là điều không tốt. Điều đó nguy hiểm cho anh và không minh bạch cho tôi. Không thể làm như thế được. - Cả hai đều biết nàng đúng, nhưng tình thế rất cảm dỗ, những nụ hôn quá ngọt ngào. Nếu như thế này là đúng, thì chắc phải đợi.

- Chúng ta hãy đợi xem chuyện xảy ra như thế nào, - Jeff lập luận. Họ sẽ trải qua nhiều thời gian với nhau khi cùng làm việc trong ngôi nhà của nàng. Nếu tình thế phát triển tốt đẹp trong thời gian này thì cả hai sẽ đạt được kết quả khả quan hơn.

Khi họ ra khỏi cửa trước, bước xuống phố Scott, Sarah hỏi:

- Khi nào chị ấy về?

- Cô ấy nói trong vòng một tuần nữa. Cũng có lẽ lâu hơn, ba hay bốn tuần.

- Chị ấy về để ăn Giáng Sinh chứ?

- Tôi không nghĩ như thế, - anh đáp, vẻ trầm ngâm, vừa đưa nàng đi đến xe hơi của nàng. - Tôi không biết chắc, có lẽ là không. Khó mà biết được về cô ấy. Ngày nào đó khi hết có để ở lại bên ấy, cô ta sẽ xuất hiện.

- Chị ấy có vẻ giống Phil. Nếu đến Giáng Sinh mà chị ấy không về, anh có muốn đến ăn lễ với gia đình tôi không? Chỉ có bà ngoại tôi, mẹ tôi, tôi và có lẽ có cả bạn trai của bà ngoại tôi nữa. Họ rất xứng đôi với nhau.

Anh cười. - Cho dù cô ấy có về đi nữa, thì có lẽ tôi cũng đến. Cô ấy ghét những ngày lễ, không ăn mừng những ngày ấy. Tôi rất thích lễ Giáng Sinh.

- Tôi cũng vậy. Nhưng nếu chị ấy về, tôi không nên mời anh thì hơn. Mời anh mà không mời chị ấy, tôi cảm thấy có lỗi, tôi không muốn thế. Không biết như thế có ổn cho anh không.

Khi nàng bước lên xe, anh hôn nhẹ lên môi nàng. - Bất cứ cô làm chuyện gì cũng đều ổn cho tôi hết, Sarah à. - Anh rất thích nàng về nhiều thứ. Nàng là người có năng lực, có nguyên tắc, hoàn toàn có lý trí và tâm huyết. Đối với anh, nàng không thiếu đức tính nào cả. Nàng có đủ mọi tính tốt của một người phụ nữ toàn diện.

Nàng cảm ơn về bữa ăn anh đã mang đến, rồi vẫy tay chào và lái xe đi. Khi lái xe về nhà, nàng tự hỏi phải làm gì với Phil. Nàng không muốn có quyết định gì về Jeff, không quyết định về Jeff mà phải quyết định về Phil. Jeff đã có Marie-Louise, nàng không được để cho mình quên điều đó. Nàng sẽ không làm chuyện không minh bạch một lần nữa, ngay cả khi họ ở trong tình thế khác biệt. Jeff là người rất dễ thương, nhưng đối với nàng chuyện gì không minh bạch thì phải loại bỏ. Nàng sẽ không cho phép mình làm như thế lần nữa. Lần này dù nàng làm bất cứ chuyện gì, thì chuyện ấy phải đúng đắn, Phil không như thế, nàng có thể thấy rồi. Còn Jeff có đúng đắn hay không, nàng chưa biết.

Chương 13

Như họ thường làm trước đây, Phil và Sarah mừng lễ Giáng Sinh với nhau vào đêm trước khi anh đi Aspen với các con anh. Anh luôn luôn đi vào hôm thứ bảy đầu tiên của đợt nghỉ học của các con anh và ở lại cho đến sau năm mới. Nàng ở nhà một mình suốt những ngày nghỉ lễ, việc này rất khó cho nàng, nhưng đây là chuyện cũ rích như mọi năm. Anh muốn ở một mình với các con anh. Sarah phải tự lo liệu để ăn mừng lễ Giáng Sinh và năm mới, đây là chuyện rất khó cho nàng. Nàng biết nàng sẽ nghe mẹ nàng nói chuyện này như bà thường làm. Thật vậy, đây là Giáng Sinh thứ năm nàng không cùng hưởng lễ với anh, vì việc gian díu của họ đã bước sang năm thứ năm rồi.

Vào đêm cuối cùng, anh đưa nàng đến quán Gary Danko để cùng ăn tối với nhau. Thức ăn ngon, rượu vang anh chọn rất tuyệt, đắt tiền. Sau đó, họ về căn hộ của nàng, trao đổi quà tặng và làm chuyện ấy. Anh tặng nàng cái máy lọc cà phê mới, vì máy lọc của nàng đã cũ và tặng nàng chiếc vòng bạc thật đẹp mua ở Tiffany, nàng rất thích chiếc vòng.

Chiếc vòng giản dị, nàng có thể đeo đi làm, hay đeo bất cứ lúc nào. Nàng tặng anh chiếc cặp đựng hồ sơ mới, anh rất cần cặp đựng hồ sơ và tặng anh cái áo len casomia màu xanh rất đẹp mua ở Armani. Như mọi khi, anh đi vào buổi sáng, nàng ghét cảnh nhìn thấy anh đi. Anh nán lại lâu hơn thường khi. Phải hai tuần nữa nàng mới thấy anh lại. Hai tuần đứng vào dịp nghỉ lễ rất có ý nghĩa. Lại một lần nữa, nàng sống thui thủi một mình vào những ngày nghỉ lễ.

Khi anh hôn nàng lần cuối trước khi lên đường, nàng lại nói:

- Tạm biệt... em yêu anh.... - Nàng sẽ nhớ anh kinh khủng, như bao nhiêu lần trước, và lần này nàng không cãi cò gì với anh về chuyện anh đi vì nó không cần thiết nữa. Sự khác biệt duy nhất trong dịp lễ vào năm nay là nàng sẽ bận rộn với ngôi nhà của mình.

Sarah đã ở tại ngôi nhà nhiều giờ vào ngày cuối tuần, nàng đánh giấy nhám, lau chùi, đo đạc và lập bảng kê các thứ. Nàng đã mua một thùng dụng cụ đầy đủ đồ dùng, nàng định làm một kệ sách trong phòng ngủ, Jeff nói anh sẽ chỉ cho nàng cách làm.

Marie-Louise đã trở về thành phố vào tuần trước. Trông chị ta có vẻ Pháp hơn trước, bất cứ khi nào nói chuyện với Sarah. Nhưng chị không tham gia vào dự án trùng tu ngôi nhà. Chị ta về đây để giải quyết công việc riêng của mình, vì hầu hết khách hàng của chị đều yêu cầu chị quay về. Bây giờ hầu như ngày nào Sarah cũng nói chuyện với Jeff. Trước khi Marie-Louise trở về, họ đã thỏa thuận với nhau là không để cho chuyện cũ tái diễn giữa hai người, nhưng vẫn giữ tình bạn và hợp tác trong việc trùng tu ngôi nhà. Sau này có gì phát triển, nếu việc sống chung hiện thời của họ tan vỡ, thì đây sẽ là phần thưởng quý giá cho hai người. Nhưng Sarah khẳng định với Jeff rằng nàng rất khó chịu khi cứ đem lòng thương mến anh trong khi anh sống với Marie-Louise, cho dù anh có được hạnh phúc với chị ta hay không. Jeff đồng ý với nàng.

Hôm sau ngày Phil đi, họ đã đi ăn trưa với nhau. Hôm ấy là chủ nhật, Marie-Louise bận làm việc, cố đuổi kịp công việc bỏ dở. Sau khi đã ăn món trứng rán nơi quán cà phê Hoa Hồng, Jeff để xuống trước mặt Sarah một gói nhỏ, khiến nàng ngạc nhiên và cảm động. Nàng mở gói ra và nín thở, vì anh đã tặng nàng món quà thật đẹp, đấy là chiếc ghim cổ rất xinh xắn. Trên chiếc ghim là ngôi nhà nhỏ bằng vàng, cửa sổ có những hạt kim cương nhỏ li ti. Món quà thật tuyệt. Anh vừa rộng lượng lại suy nghĩ đến ý nghĩa của món quà.

- Ngôi nhà làm quà không to lớn như nhà cô, - anh nói với vẻ bẽn lèn, - nhưng tôi nghĩ là nó đẹp. - Tôi thích món quà. - Nàng nói, vẻ cảm động. Nàng có thể cài cái ghim vào áo khoác của tất cả các bộ com lê mà nàng thường mặc đi làm, để nó nhắc nàng nhớ đến anh và nhớ đến ngôi nhà. Nàng đã học hỏi rất nhiều điều từ anh về cách trùng tu ngôi nhà. Anh còn cho nàng cuốn sách dạy về nghề mộc và phương pháp sửa chữa nhà cửa, cuốn sách sẽ rất có ích. Anh đã tặng nàng những món quà tuyệt vời, được chọn lựa kỹ càng.

Nàng cũng tặng anh bộ sách gáy bọc da cũ thật đẹp viết về nghề kiến trúc, bộ sách xuất bản lần

đầu. Nàng tìm thấy bộ sách trong tiệm sách cũ bụi bặm ở dưới phố. Nàng đã bỏ ra một số tiền lớn để mua bộ sách và anh rất thích nó. Bộ sách sẽ góp thêm vào tủ sách quý giá của anh khi nào anh có thư viện trong nhà. Anh rất mong có thư viện để trưng bày sách.

- Cô sẽ làm gì các ngày nghỉ lễ? - Anh hỏi khi uống cà phê vào cuối bữa ăn. Trông anh mệt mỏi và hơi căng thẳng. Anh có nhiều dự án cần phải hoàn thành và bây giờ Marie-Louise về rồi, cuộc sống của anh bận rộn hơn, ít yên ổn hơn. Chị luôn luôn làm cho anh mất ngủ như người gặp phải cơn bão lớn. Trải qua nhiều năm sống với nhau, anh đã thấm thía câu người ta thường nói về những cô gái tóc đỏ. Những cô này thường dữ tợn, đầy mưu mô. Bây giờ anh thấy câu này quả đúng sự thật. Chị ta rất nóng nảy, dữ tợn và tính khí rất đáng sợ. Nhưng chị cũng rất nhiệt tình, về mọi thứ, cả về điều tốt cũng như điều xấu.

- Tôi sẽ làm việc trong ngôi nhà mới mua, - Sarah dịu dàng đáp. Nàng mong đến lúc bắt tay vào việc tu sửa. Phil đi rồi, nàng có thể làm trong những ngày cuối tuần, thậm chí làm khuya vào ban đêm. Nàng hy vọng nhờ thế mà những ngày nghỉ lễ sẽ trôi qua nhanh. - Tôi sẽ ăn tiệc tối trước Giáng Sinh với bà ngoại và mẹ tôi và với bất kỳ ai họ mời đến. Thì giờ còn lại, tôi làm việc trong ngôi nhà. Văn phòng tôi làm việc đóng cửa suốt thời gian giữa lễ Giáng Sinh và năm mới.

- Văn phòng tôi cũng thế, có lẽ tôi sẽ đến giúp cô. Marie-Louise rất ghét những ngày lễ, cô ấy thường tức tối vào thời gian này trong năm. Không những cô ấy ghét việc ăn mừng ngày lễ, mà còn ghét những ai ăn mừng lễ. Anh cười và nàng cười theo. Không có gì thoải mái cho họ bằng những giây phút này. - Cô ấy định đi trượt băng vào dịp đầu năm mới. Tôi không trượt băng, nên có lẽ tôi sẽ ở đây và làm cho xong một số công việc. Tôi thường đi với cô ấy, ngồi suốt ngày trong phòng bảo vệ, rất chán và đến đêm cô ấy mệt nhoài không đi đâu hết. Lúc còn nhỏ, cô ấy đã tham dự Olympic và là vận động viên trượt băng có tài. Nhiều lần cô ấy muốn dạy tôi trượt băng, nhưng tôi không trượt được. Tôi không có tài về môn thể thao ấy và tôi cũng không thích. Tôi ghét lạnh. - Anh cười. - Tôi té ngồi nhiều lần, mỗi lần như thế là cô ấy cười tôi. Bây giờ cô ấy sẽ đi đến Squaw một mình. Cả hai chúng tôi đều muốn thế.

- Bất cứ khi nào anh muốn thì cứ đến, - Sarah nói với vẻ nhiệt tình. Nàng nghĩ rằng bây giờ họ phải thận trọng khi gặp nhau ở ngôi nhà. Anh không hôn nàng lại từ ngày họ ăn pích ních tại đây. Cả hai người đều đồng ý hôn nhau lại không hay ho gì, vì chuyện này sẽ làm cho họ lâm vào cảnh rắc rối. Sarah không muốn nàng phải đau khổ, và anh cũng không. Anh thừa nhận lời nàng nói là đúng, nhưng khi họ ở một mình với nhau, anh khó mà không đưa tay ôm nàng vào lòng. Bây giờ anh không dám tiến xa hơn, vì hoàn cảnh của nàng cũng như hoàn cảnh của anh. Cho nên họ làm việc bên cạnh nhau suốt nhiều giờ liền mà không đụng vào nhau.

Phải xác nhận rằng làm được thế là việc rất khó. Nhưng anh tôn trọng lời yêu cầu và ước muốn của nàng. Và anh cũng không muốn làm phức tạp thêm hoàn cảnh của anh với Marie-Louise.

- Chị ấy không ăn mừng ngày lễ thì hai người làm gì vào ngày Giáng Sinh? - Sarah muốn biết cuộc sống của hai người như thế nào. Họ có vẻ khác nhau một trời một vực.

Jeff cười rồi mới đáp: - Thường thường chúng tôi cãi nhau. Tôi cầu nhàu về thái độ của cô ấy, vì cô ấy mà ngày lễ của tôi hỏng bét. Cô ấy nói tôi thiếu thành thật, ngu ngốc và là đồ con buôn. Cô ấy nói rằng tôi là nạn nhân của những cơ sở từ thiện, khi tôi còn nhỏ các cơ sở này bán tôi để lấy tiền mua hàng hóa và tôi quá yếu, quá ngu ngốc nên bây giờ không biết gì tốt hơn và không chống lại việc này. Đấy, đại loại những chuyện như thế. - Sarah cười. - Cô ấy có thời thơ ấu khổ sở, hầu hết thời gian đều ở với bà con, họ ghét cô ấy và họ hay lạm dụng nhau. Cô ấy không mấy tôn trọng những mối ràng buộc về gia đình, truyền thống hay những biến cố dựa trên tôn giáo. Cô ấy vẫn còn gặp gia đình nhiều lần, nhưng họ ghét nhau.

- Thật đáng buồn cho chị ấy.

- Phải, tôi cũng nghĩ vậy. Cô ấy lấy sự tức giận để che đậy nỗi buồn trong lòng mình. Làm thế cô ấy thấy dễ chịu hơn. - Anh cười khi nói thế. Anh chấp nhận thực tế của cô ta, mặc dù thực tế này làm cho anh khó sống với cô ta.

Họ cùng nhau rảo bước trên phố Union, nơi họ đậu xe. Các nhà hàng trang hoàng để mừng ngày lễ, ánh đèn nhấp nháy trên cây Giáng Sinh, dù trời đang ban ngày. Quang cảnh trông như ngày lễ.

- Khi nào các văn phòng của chúng ta đóng cửa, tôi sẽ gọi cô, - anh hứa. - Bất cứ khi nào cô muốn, tôi sẽ đến giúp.

- Marie-Louise không nói gì à? - Sarah hỏi. Nàng sợ dẫm lên chân chị ta. Theo chỗ Sarah biết về chị ta, nàng nghĩ chị ta rất ác hiểm. Tuy nhiên, nàng vẫn kính trọng mối ràng buộc của Jeff với chị ta, mặc dù anh đã cầu nhàu chị nhiều lần.

- Cô ta không để ý đâu, - anh đáp. Anh không có ý định nói cho cô ta biết việc anh đến giúp nàng, nhưng anh không nói việc này với Sarah. Anh biết nàng là người đáng kính. Anh nghĩ việc sống chung của anh với Marie-Louise là chuyện thuộc quyền định đoạt của anh. Anh biết nàng rất tốt, biết ranh giới giữa họ như thế nào. Giống Sarah, anh quyết định không để cho tình yêu của anh đối với nàng vượt quá ranh giới đã định. Họ đồng ý dừng lại ở tình bạn bè.

Họ cảm ơn nhau về quà tặng, rồi Sarah đi về căn hộ nàng ở. Một lát sau, nàng đến ngôi nhà trên phố Scott, mang theo cuốn sách Jeff tặng cho nàng. Đêm ấy nàng ở lại tại ngôi nhà, làm việc cho đến quá khuya. Và đêm trước Giáng Sinh, nàng mang chiếc ghim vàng xinh xắn do anh tặng, chiếc ghim có hình ngôi nhà. Sarah vừa ngồi xuống ghế là mẹ nàng nói về chiếc ghim liền. Nàng quên chiếc vòng bạc của Phil trên tủ áo quần. Ba ngày rồi nàng không được tin gì của anh hết. Anh thường như thế khi ở Aspen. Anh có nhiều chuyện vui nên không gọi cho nàng.

- Mẹ thích cái ghim, - mẹ nàng nói. - Con lấy đâu ra thế?

- Của một người bạn tặng, - Sarah đáp, vẻ bí mật. Nàng định tối đó sẽ nói cho cả gia đình biết về ngôi nhà. Nàng rất nôn nóng muốn nói cho họ biết.

- Phil tặng à? - Mẹ nàng có vẻ ngạc nhiên. - Mẹ nghĩ anh ta không có khiếu thẩm mỹ như thế.

- Đúng thế, - Sarah đáp rồi quay qua nói chuyện với Geogre, bạn trai của bà ngoại. Ông ta vừa mua một ngôi nhà ở Palm Springs và rất thích ngôi nhà ấy. Ông mời tất cả đến thăm ngôi nhà. Mimi đã đến thăm rồi, bà rất thích ngôi nhà ấy. Ông đang dạy cho bà chơi golf.

Bữa tiệc đêm trước Giáng Sinh ấm cúng và thoải mái. Audrey làm món thịt bò rán và bánh pút đình Yorkshire, bà làm loại bánh này rất ngon. Mimi làm món rau và nướng hai cái bánh nhân trái cây, được mọi người hết lời tán thưởng. Sarah đem rượu vang đến, mọi người khen nàng chọn rượu vang thật tuyệt. George tặng Mimi chiếc vòng đeo tay bằng xaphia nhỏ thật đẹp, mắt bà sáng lên khi đeo chiếc vòng vào tay và mọi người trầm trồ khen ngợi khiến cho George rất vui sướng.

Sarah đợi cho đến lúc sự náo nức dịu xuống. Sau khi họ ăn xong, Audrey đem cà phê ra, Sarah đưa mắt nhìn quanh bàn.

- Trông con có vẻ như con mèo vồ được chim hoàng yến vậy. - Mẹ nàng nói, bà cầu sao nàng không chuẩn bị để tuyên bố với mọi người, nàng đính hôn với Phil. Nếu vậy, Audrey nghĩ rằng, ít ra anh ta cũng có mặt ở đây để ra mắt. Và không có nhẫn đính hôn trên ngón tay nàng, ờn Chúa. Cho nên Audrey cảm thấy yên tâm là không có chuyện đó.

- Không phải chim hoàng yến, - Sarah đáp, nàng không giấu được sự háo hức của mình. - Con đã nghe lời khuyên của mẹ, - nàng nói với mọi người ngồi quanh bàn. Audrey mở to mắt và ngồi xuống.

- Chắc đây là lần đầu, - Audrey ngắt lời nàng và Sarah cười hiền hậu với bà. Tất cả đều được tha thứ.

- Đúng thế, mẹ à. Con đã mua ngôi nhà. Nàng thốt ra lời, giọng nhẹ nhàng như người phụ nữ tuyên bố mình có con, phấn khích, hân hoan và tự hào.

- Con mua nhà à? - Audrey có vẻ sung sướng. - Con mua khi nào? Mẹ có nghe con nói gì đâu!

- Con mua rồi, cách đây vài tuần. Con mua ngôi nhà hoàn toàn bất ngờ, không có ý định trước. Con đi tìm căn hộ có nhiều phòng để mua, thì bỗng cơ hội đưa đẩy con mua ngôi nhà này. Ngôi nhà đến với con như giấc mơ biến thành sự thực và con đã đem lòng yêu mến nó.

- Tuyệt quá! - Mimi thốt lên, bà chia sẻ niềm hân hoan với nàng, như George đã sung sướng với ngôi nhà mới của ông. Như mọi khi, Audrey có vẻ hơi nghi ngờ.

- Ngôi nhà không ở trong một khu kinh khủng chứ? Có phải con dọn nhà đến đây để thay đổi khu vực không? - Bà nghĩ con gái bà muốn thay đổi nơi cư trú. Sarah lắc đầu.

- Không, con nghĩ mẹ sẽ thích khu vực nơi con mua nhà. Nơi này chỉ cách nơi con đang ở mấy khu phố, khu Pacific Heights. Khu vực này, hoàn toàn an ninh, nơi hầu hết giới giàu sang đáng kính ở.

- Vậy con trúng mảnh gì thế? Nghe cách con nói, mẹ đoán con đã trúng mảnh rồi! - Audrey gay gắt nói. Sarah ước gì mẹ tìm được ông bạn trai để làm cho bà hết gay gắt. Tính tình bà quá gay gắt, nhất là đối với Sarah, nàng luôn luôn bị bà nói những lời cay độc.

- Không trúng mảnh gì hết, mẹ ạ. Ngôi nhà cần sửa sang nhiều, rất nhiều, nhưng con rất thích làm công việc ấy, con đã mua ngôi nhà với một giá cao.

- Ôi lạy Chúa, vậy thì ngôi nhà là đồ bỏ rồi!

Sarah lắc đầu nói tiếp: - Không, ngôi nhà rất tuyệt. Con phải bỏ ra sáu tháng hay một năm để trùng tu mới lấy lại dáng vẻ ngày trước và khi ấy thì chắc mẹ sẽ mê tít nó. - Nàng nói rồi nhìn qua bà ngoại. Mimi gật đầu, hoàn toàn tin vào lời nàng. Bà không giống bà Audrey, luôn luôn tin cô cháu, còn Audrey lúc nào cũng công kích con gái.

- Ai sẽ giúp con? - Audrey hỏi.

- Con thuê kiến trúc sư, con sẽ tự tay làm công việc sửa sang ngôi nhà.

- Mẹ chắc Phil sẽ chẳng đụng đến cái búa vào ngày cuối tuần. Chắc công ty luật của con làm ăn phát đạt con mới thuê được kiến trúc sư. - Audrey trề môi nói và Sarah gật đầu. Món quà để lại của ông Stanley không liên quan gì đến họ. - Khi nào con nhận nhà?

- Con đã nhận rồi, - Sarah đáp và cười hân hoan.

- Nhanh thế, - Audrey nói, giọng nghi ngờ.

- Rất nhanh, - Sarah đáp. - Nhìn lần đầu, con thấy thích ngay, thế là con quyết định mua. Con biết ngôi nhà ấy lâu rồi và đến lúc ngôi nhà rao bán, con mới có quyết định. Con không hề nghĩ con sẽ mua ngôi nhà này, thật là chuyện bất ngờ.

- Nhà rộng không? - Audrey thản nhiên hỏi. Sarah cười.

- Gần mười ngàn mét vuông, - nàng đáp, vẻ tự hào, nàng nói như thể đang nói “một” hay “hai”. Mọi người kinh ngạc nhìn nàng.

- Con đùa hay sao? - Audrey mở to mắt hỏi nàng.

- Không, con không đùa. Vì thế con phải mua nó với giá cao. Không ai muốn mua ngôi nhà tầm cỡ với một diện tích rộng lớn như thế. Rồi nàng quay qua dịu dàng nói với bà ngoại.

- Mimi, ngoại biết ngôi nhà này đấy. Ngoại đã chào đời tại ngôi nhà này. Chính là ngôi nhà của ông bà cổ ở số 2040 phố Scott. Chính đây là nguyên nhân đã khiến cháu mua ngôi nhà này. Ngôi nhà rất có ý nghĩa với cháu, cháu hy vọng khi bà thấy ngôi nhà, bà cũng thấy nó rất có ý nghĩa với bà.

- Ôi, cháu thân yêu... - Mimi thốt lên, nước mắt tuôn trào. Bà không biết bà có muốn xem lại ngôi nhà không. Thực ra bà tin chắc bà không muốn. Bà có nhiều kỷ niệm đau lòng ở đây, những kỷ niệm về bố bà trước cuộc khủng hoảng kinh tế đã làm suy sụp tinh thần ông và kỷ niệm về thời gian cuối cùng bà thấy mẹ trước khi mẹ bà biến mất. - Cháu nói thật hả?... bà muốn nói... ngôi nhà ấy quá lớn, làm sao cháu coi sóc trông nom! Không ai làm thế được... bố

mẹ bà đã thuê gần ba chục người làm, hay có thể nhiều hơn. - Trông bà có vẻ lo lắng và hầu như hoảng sợ, như thể có bóng ma quá khứ đang hiện ra, chạm tay vào người bà. Bóng ma của mẹ bà, bà Lili.

- Con sẽ không có ba mươi người làm đâu. - Sarah cười nói, mặc dù mẹ nàng cau có nhìn nàng, còn bà ngoại nàng có vẻ hoảng hốt. Ngay cả ông George cũng có vẻ hơi sững sốt. Ngôi nhà mới của ông ở Palm Springs rộng một ngàn năm trăm mét vuông mà ông đã xem như quá rộng với ông rồi. Con số mười ngàn làm ông hoảng hốt, không tin nổi. - Con sẽ thuê một người, mỗi tuần đến làm vệ sinh một lần. Còn toàn bộ nhân viên còn lại là con. Ngôi nhà rất đẹp, khi đã trùng tu lại như cũ, hay gần như cũ, con nghĩ tất cả mọi người đều sẽ thích nó. Riêng con, bây giờ con đã thích rồi.

Audrey lắc đầu, như thể bây giờ bà đã hoàn toàn tin rằng con gái bà điên. - Ai là chủ nhân ngôi nhà này từ lâu nay? - Bà hỏi.

- Khách hàng vừa quá cố của con, ông Stanley Perlman.

- Ông ta để lại cho con à? - Mẹ bà hỏi một cách cộc lốc. Bà muốn hỏi, vì bà sợ Sarah đã ngủ với ông ta, mặc dù bà nhớ Sarah đã nói ông ta già gần một trăm tuổi.

- Không, không phải thế. Những người thừa kế ngôi nhà đem bán với giá rất thấp, nên con mua. Ngôi nhà chưa bằng giá một ngôi nhà nhỏ ở Pacific Heights và con rất thích nó. Vả lại, con muốn ngôi nhà trở về với gia đình ta và con hy vọng mẹ và bà ngoại cũng thích thế. - Nàng nói với bà ngoại và mẹ. Cả hai bà ngồi im lặng. - Con muốn ngày mai mẹ và bà ngoại đến thăm ngôi nhà với con. Con nghĩ chuyện này rất có ý nghĩa với con. - Không ai trả lời một hồi lâu, Sarah cảm thấy đau nhói trong tim.

Như mọi khi, mẹ nàng lên tiếng trước. - Mẹ không ngờ con mua một ngôi nhà lớn đến thế. Con có nghĩ đến việc làm sao một mình con trùng tu và trang hoàng ngôi nhà cho đến khi nó trở lại tình trạng như trước được không? Lời bà vẫn còn vể lên án hành động ngông cuồng của nàng.

- Con có nghĩ chứ. Dù mất hết hàng năm con cũng làm, vì ngôi nhà ấy rất quan trọng với con. Và nếu việc sửa sang vượt ra ngoài sức của con, con sẽ bán lại ngôi nhà.

- Vậy thì con lỗ quá nhiều. - Audrey thở dài, nhưng bà ngoại nàng đưa tay nắm tay cô cháu gái. Hai bàn tay bà ngoại nàng vẫn dễ thương, thanh mảnh, dù bà đã lớn tuổi. Ngón tay bà thon, dài và đẹp.

- Sarah, bà nghĩ cháu đã làm một việc rất tuyệt vời. Bà nghĩ mọi người chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Bà rất thích xem ngôi nhà. Chưa bao giờ bà nghĩ có ngày bà sẽ thấy lại ngôi nhà ấy. Không bao giờ bà nghĩ sẽ có cơ hội đến thăm lại ngôi nhà, nhưng bây giờ nhờ cháu mà bà có thể... - Mimi đã nói những lời rất hợp lý, bà rất biết điều, chứ không như Audrey.

- Ngày mai chúng ta đi nhé bà ngoại? - Mai là ngày lễ Giáng Sinh. Sarah cảm thấy mình như một đứa bé chỉ cho bà ngoại xem dự án mình thực hiện, hay xem con chó con mới mua. Nàng muốn bà ngoại Mimi tự hào về mình và muốn mẹ tự hào nữa. Mẹ nàng thường không bao giờ khen nàng.

- Ngày mai chúng ta sẽ đi sớm, - Bà Mimi đáp, cố kiềm chế cảm xúc và sự lo lắng trong lòng. Quay về ngôi nhà ấy đối với bà là điều không dễ dàng gì, nhưng với Sarah, bà sẽ cố hết sức can đảm chống lại những bóng ma quanh bà, những bóng ma trong ký ức. George nói ông sẽ cùng đi với bà, chỉ còn lại Audrey.

- Tốt thôi. - Mẹ nàng nói. - Nhưng đừng mong mẹ nói rằng con đã làm một việc đứng đắn. Mẹ nghĩ con làm việc này là sai.

- Con sẽ không mong mẹ nói gì hết, mẹ à. - Sarah có vẻ sung sướng. Một lát sau, nàng ra về. Nàng lái xe qua phố Scott và nhìn ngôi nhà, cười một mình. Hôm qua nàng đã treo vòng hoa trên cửa nhà. Nàng rất nôn nóng dọn đến.

Đến nửa khuya hôm đó, Phil gọi nàng, chúc nàng Giáng Sinh vui vẻ. Anh nói các con anh rất vui

vẻ và anh cũng vậy. Anh nói anh nhớ nàng và nàng cũng nói vậy với anh. Sau khi tắt máy, nàng cảm thấy buồn. Nàng không thể nào không tự hỏi, phải chăng nàng muốn có một người đàn ông để cùng vui chơi trong những ngày lễ. Có lẽ ngày nào đó nàng sẽ có. Thậm chí có lẽ người ấy là Phil.

Sáng hôm sau nàng định gọi Jeff để chúc anh Giáng Sinh vui vẻ, nhưng nàng sợ Marie-Louise bắt máy nghe, nên nàng đã không gọi. Nàng đi thẳng đến phố Scott, đi thơ thẩn quanh ngôi nhà, đợi gia đình nàng đến lúc mười một giờ như họ đã hứa. Họ chỉ đến trễ mấy phút. Mẹ nàng đón bà Mimi và ông George đi, bà giả vờ không biết hai người đã ở qua đêm với nhau. Độ này họ không rời nhau được. Bây giờ xem như George đã loại được hết những người cầu hôn khác của bà Mimi, Sarah nói đùa đây là nhờ những bài học chơi golf. Audrey nói đây là vì ngôi nhà ở Palm Springs. Nhưng dù là do cái gì thì Sarah cũng mừng cho họ. Ít ra trong gia đình cũng có một người đàn bà có quan hệ tốt đẹp. Và Mimi là người đáng được diễm phúc đó, bà rất thông minh dịu dàng, đáng được sống hạnh phúc trọn đời. Sarah nghĩ ông George là một người hoàn hảo rất thích hợp với bà.

Mimi là người đầu tiên đi qua cửa chính trước nhà, bà nhìn quanh như thể trông thấy ma. Bà chậm chậm đi qua tiền sảnh, những người khác đi theo sau, họ đi thẳng đến phía chân cầu thang khổng lồ và đưa mắt nhìn lên, như thể bà vẫn còn trông thấy những người quen ở đây. Khi bà quay qua Sarah, nước mắt chảy ướt hai má bà.

- Trông cảnh tượng giống ngày xưa như đúc, - bà nói nho nhỏ. - Tôi luôn luôn nhớ mẹ tôi đi xuống cầu thang trong chiếc áo dạ hội đẹp tuyệt vời, người đeo nữ trang và khoác áo lông, còn bố tôi đợi dưới cầu thang, mặc áo vét đuôi tôm, đội mũ nỉ, ngược mắt nhìn bà, miệng cười tươi. Bà rất đẹp. - Sarah có thể hình dung ra việc này, qua tấm ảnh nàng đã thấy Lili có nét gì thật huyền bí, làm mê mẩn lòng người. Bà giống như ngôi sao điện ảnh hay là công chúa trong truyện cổ tích, hay là bà hoàng trẻ. Bây giờ Sarah thấy bà ngoại nàng trong nhà, nàng hình dung được cuộc sống đã diễn ra ở đây như thế nào vào những ngày xa xưa ấy.

Họ đi quanh tầng chính gần một giờ. Sarah nói cho mọi người biết kế hoạch tu sửa ngôi nhà và vị trí cùng mẫu thiết kế của nhà bếp. Audrey lặng lẽ nhìn ván sàn đã mốc và ván ốp tường. Bà nhìn ván lát sàn nhà và nói rằng ván này được đem từ châu Âu sang. George kinh ngạc khi nhìn cái đèn chùm. Ai mà không kinh ngạc?

- Bố tôi đã đem cái đèn này từ nước Áo sang cho mẹ tôi, - Mimi nói khi họ đứng dưới các ngọn đèn chùm. Đèn vẫn chưa sáng, nhưng Jeff đã đưa người đến để kiểm tra bảo đảm đèn đã được treo chặt, không rớt trên đầu người. Cho nên bây giờ đứng dưới cây đèn chùm rất an toàn. - Cô gia sư của tôi có lần nói cho tôi biết về những ngọn đèn này, - Mimi nói tiếp với vẻ trầm tư. Tôi nghĩ hai cái đem về từ Nga, những cái khác từ Vienna và cái ở trong phòng ngủ mẹ tôi thì từ Paris. Bố tôi lục lọi tìm mua trong các lâu đài châu Âu khi ông xây ngôi nhà. - Điều này dễ thấy. Kết quả thật tuyệt vời.

Họ ở trên tầng hai nửa giờ, nhìn các phòng khách, đứng giữa phòng khiêu vũ, nơi đây nội thất mạ vàng, quanh tường gắn gương soi, tường và sàn nhà lát ván, họa tiết tuyệt đẹp. Đó quả thật là một công trình nghệ thuật. Rồi họ đi lên lầu. Mimi đi thẳng đến phòng ngủ ngày xưa của bà và của em trai bà. Bà cảm thấy như thể vừa mới nhìn các phòng này hôm qua. Bà không nói lời nào, chỉ đứng yên, ông George quàng nhẹ cánh tay quanh vai bà. Những căn phòng này đã khiến bà xúc động sâu sắc. Sarah cảm thấy có lỗi khi đưa bà đến đây, nhưng đồng thời, nàng hy vọng việc này sẽ làm cho bà lành hẳn những vết thương lòng xưa cũ.

Mimi kể cho mọi người nghe về phòng ngủ và phòng thay áo quần của mẹ bà. Bà nói về đồ đạc để trong các phòng ấy, về những bức màn xa tanh màu hồng và tấm thảm loại Aubusson vô giá. Sau này bà đọc báo mới biết những thứ ấy ngay khi đem bán đấu giá vào năm một chín ba mươi cũng thu được rất nhiều tiền. Bà nói cho họ biết về những chiếc áo dài của mẹ bà mốc trong nhiều ngăn tủ, về những bộ áo quần mẹ bà mặc, về những chiếc mũ đã được đặt làm tại Paris đẹp không chê vào đâu được. Nghe bà nói, mọi người cứ nghĩ đây là chuyện huyền thoại trong quá khứ xa xưa. Audrey im lặng suốt thời gian họ đến đây. Năm nay bà sáu mươi mốt tuổi, chưa bao giờ bà nghe mẹ bà nói nhiều về thời thơ ấu của mình như thế. Bà thường nghĩ

rằng mẹ bà không thể nhớ gì hết. Mẹ bà chỉ nhớ được khi còn nhỏ gia đình của mẹ đã mất hết tài sản trong trận khủng hoảng kinh tế năm 1929, rồi sau đó ít lâu, bố của bà qua đời, không để lại gì hết. Audrey không biết gì về những người thân cận với mẹ khi mẹ còn nhỏ, không biết gì về sự biến mất của bà ngoại, thậm chí không biết về sự hiện hữu của ngôi nhà này. Mimi không hề nói gì về chuyện này, rồi bây giờ những kỷ niệm, những chuyện xưa lộ ra, như đồ nữ trang từ trong những hộp tủ sâu không khóa vắng ra tứ phía. Cả một lịch sử xa xưa phong phú được bà Mimi kể lại cho mọi người nghe.

Họ quan sát rất kỹ tầng lầu áp mái và tầng hầm, nhưng chẳng có gì nhiều để xem ở hai nơi này. Mimi nhớ chiếc cầu thang máy, nhớ bà thường rất thích đi lên đi xuống với bố bà và bà nhớ hẳn mỗi khi trốn khỏi được bà gia sư là bà lên lên tầng áp mái để chơi với những người hầu.

Đến gần hai giờ chiều mọi người mới đi xem xong khắp ngôi nhà. Mimi có vẻ mệt mỏi, còn những người khác cũng bơ phờ. Không phải họ chỉ đi thăm ngôi nhà một vòng thôi, hay tìm hiểu lịch sử ngôi nhà, mà làm một cuộc hành trình đi vào quá khứ để thăm những người đã bị lãng quên và bây giờ thăm lại vì Sarah đang đeo đuổi giấc mộng của mình, trong giấc mộng bao gồm cả họ.

Khi mọi người đứng trước tiền sảnh, sắp sửa ra về, Sarah hỏi:

- Sao, bà nghĩ như thế nào?

- Cám ơn cháu, - Mimi nói, ôm ghì nàng. - Xin Chúa gia hộ cho cháu, - bà nói, nước mắt lại chảy ra. - Bà hy vọng cháu sẽ được hạnh phúc, Sarah. Trước đây họ đã được hạnh phúc. Bà hy vọng cháu sẽ được hạnh phúc. Cháu đáng được như thế. Cháu đã làm một việc rất tuyệt vời là đưa ngôi nhà này trở lại như xưa. Bà muốn làm bất cứ điều gì có thể làm được để giúp cháu. - Bà nói thật lòng mình. George cũng ôm ghì Sarah vào lòng.

- Cám ơn bà ngoại, - Sarah đáp, ôm ghì bà lại, rồi nhìn mẹ với ánh mắt lo lắng như mọi khi nàng muốn tìm sự chấp thuận của mẹ. Khó mà được mẹ chấp thuận điều gì, bà không hề đồng ý với con gái.

Audrey gật đầu, ngần ngừ một lát rồi cất tiếng nói giọng khàn khàn trong cổ, vẻ mặt khó hiểu. - Mẹ định nói với con rằng con điên. Mẹ đã nghĩ con điên... nhưng bây giờ mẹ hiểu. Con đã làm đúng. Việc này rất quan trọng cho cả chúng ta... và ngôi nhà xưa này quá đẹp... Mẹ sẽ giúp con trang hoàng ngôi nhà nếu con muốn, khi con đã trùng tu xong. - Bà cười thật đáng yêu với con gái. - Sẽ tốn rất nhiều vải để trang hoàng ngôi nhà này... nội màn treo thôi cũng đủ sạt nghiệp... mẹ sẽ giúp con... Mẹ có ý kiến về những phòng khách này. Con có thể cho thuê để người ta tổ chức đám cưới, khi nào nhà tu sửa xong. Nhờ thế con sẽ có thêm một số lợi tức đáng kể. Người ta thường tìm chỗ đẹp để làm đám cưới. Nhà này sẽ rất tuyệt, con có thể hô giá cao khi họ thuê.

- Ý kiến quá tuyệt, mẹ à, - Sarah đáp, nước mắt trào ra. Mẹ nàng không bao giờ đưa ra ý kiến giúp đỡ nàng, ngay cả việc chỉ nói làm như thế nào thôi cũng không. Đây thật là một điều rất kỳ lạ, nhờ ngôi nhà mà mọi người xích lại gần nhau. Việc này không phải là ý đồ ban đầu của nàng, nhưng cuối cùng họ đã nhận phần thưởng xứng đáng. - Con không hề nghĩ được ý ấy. - Sarah thật tình nghĩ đây là một ý kiến hay.

Trước khi ra về, ba người đàn bà đứng cười với nhau, như thể họ chia sẻ một chuyện bí mật rất quan trọng. Những con cháu của bà Lili de Beaumont cuối cùng đã về lại ngôi nhà xưa, đứng dưới mái nhà mà Alexandre đã xây nên cho vợ. Ngôi nhà mà một thời đã tràn ngập tình thương yêu, bây giờ đã thuộc về Sarah, cả ba người đều nghĩ rằng ngôi nhà sẽ lại tràn ngập tình thương yêu như trước.

Chương 14

Trong thời gian nghỉ lễ Giáng Sinh, Sarah dùng tất cả thời giờ không ngủ để trùng tu ngôi nhà. Audrey cũng có thói quen ghé vào thăm ngôi nhà. Bà đi đến thư viện để tìm lịch sử ngôi nhà, bà đã phát hiện nhiều chuyện hay muốn nói cho Sarah biết và bà đã đề nghị nhiều ý kiến rất tuyệt về việc trùng tu và trang hoàng sắp tới. Đây là lần đầu tiên Sarah vui sướng khi có mẹ ở bên cạnh. Mimi cũng ghé lại nhiều lần. Bà mang đến cho Sarah bánh sandwich để nàng ăn cho khỏi đói khi đóng đinh, đánh giấy nhám và cưa. Cái kệ sách nàng đóng đã có hình dáng và nàng đánh dầu bóng vào các ván sàn và ván ốp tường rất kỹ. Ván bắt đầu sáng bóng.

Jeff đến với nàng nhiều buổi tối khi Marie-Louise đi trượt băng. Một đêm họ làm việc cật lực trong phòng riêng. Anh không tính tiền công với nàng mỗi khi anh đến làm, chỉ tính tiền các bản thiết kế, các bản vẽ và công liên hệ với các nhà thầu trong thời gian làm việc với họ. Anh nói, đến làm việc ở nhà nàng, làm cho anh thư giãn. Anh đến kiểm tra công việc của nàng, thử loại sập mới trong phòng đóng ván sàn. Trông nàng có vẻ thư giãn, hai tay dơ bần, tóc búi cao trên đầu, mặc áo quần lao động và mang ủng làm việc. Khi anh đưa cho nàng lon bia, nàng nghỉ làm việc vài phút để uống.

- Tôi cảm thấy hai tay rã rời, - nàng nói khi ngồi xuống nền nhà để nghỉ một lát. Anh nhìn nàng, miệng cười toe toét. Hồi nãy họ đã cùng ăn với nhau cái bánh pizza.

- Cô biết hôm nay là ngày gì không? - Anh hỏi, vừa để cái máy đánh bóng xuống và cầm lon bia vừa mở lên, uống một hớp.

- Tôi không biết. - Nàng lo làm việc đến nỗi quên cả ngày tháng. Họ đã nối điện cho những ngọn đèn tạm thời chỉ sáng trong khu vực làm việc. Còn những nơi khác trong phòng chìm trong bóng tối. Khung cảnh chung quanh có vẻ mờ ảo, nhưng không ma quái. Nàng không cảm thấy khó chịu khi ở đây, ngay cả lúc đêm khuya, khi làm việc một mình, nhưng có anh ở đây thật tuyệt.

Anh vừa nhìn ngày trên đồng hồ tay vừa mỉm cười.

- Tối nay là đêm giao thừa.

- Thật à? - Nàng có vẻ kinh ngạc. - Như thế tức là hai ngày nữa tôi phải đến văn phòng làm việc rồi. Rảnh ngày nào để làm việc ở đây thật quá tuyệt. Tôi ghét chỉ làm việc ở đây vào cuối tuần thôi. Có lẽ sau mỗi ngày làm việc ở văn phòng, tôi sẽ đến đây làm vào ban đêm. - Nàng càng làm việc ở đây nhanh và nhiều ngày bao nhiêu, công việc sẽ chóng xong bấy nhiêu.

Nàng nôn nóng muốn dọn đến đây ở. Nàng hy vọng lâu lắm là vào mùa xuân. Rồi bỗng nàng nhớ việc Jeff vừa nói.

- Mấy giờ rồi?

- Mười một giờ năm mươi ba phút. Bảy phút nữa là sang năm mới rồi. - Nàng đưa cao lon bia lên về phía anh, nàng đang ngồi dưới nền nhà còn anh đứng gần nàng, chúc mừng anh năm mới. Cách gặp nhau đầu năm mới như thế này thật tuyệt vời, đối với nàng cũng như đối với anh. Thoải mái để chịu bên người bạn tốt, quả họ đã trở thành bạn tốt với nhau.

- Tôi hy vọng năm mới sẽ rất tốt lành cho cả hai ta.

- Tôi cũng hy vọng thế. Sang năm vào giờ này, tôi sẽ ở tại đây, tôi sẽ mở tiệc vào đêm giao thừa ở phòng khiêu vũ. - Chuyện có lẽ không xảy ra cho nàng như thế, nhưng tưởng tượng cũng vui.

- Tôi hy vọng cô sẽ mời tôi, - anh nói, cười với nàng. Anh muốn trêu nàng một chút và nàng đáp ngay.

- Dĩ nhiên rồi. Mời anh và Marie-Louise. Tôi sẽ gửi giấy mời hai người.

- Cô hãy nhớ đấy, - anh nói và cúi đầu chào duyên dáng. Marie-Louise đi trượt băng ở Squaw Valley. Cô ta không quan tâm đến đêm giao thừa và anh cũng không. Phil đang ở tại Aspen với

các con anh ta. Hôm qua anh ta có gọi cho nàng, nhưng không đủ động gì đến đêm giao thừa, nàng cũng không. Anh ta sẽ về vào tuần sau, khi các con anh đã trở lại trường. Mười một giờ năm mươi tám phút, - Jeff nói, mắt lại nhìn đồng hồ, Sarah cầm lon bia đứng dậy. Nàng để lon bia trên tủ để dụng cụ, lau hai bàn tay trên áo quần lao động. Nàng dơ bả từ đầu đến chân, thậm chí trên mặt bụi và dầu bóng bám từng vệt dài. Nàng soi mặt vào tấm gương lồng trong khung vuông và cười.

- Bộ áo quần đẹp mặc đêm giao thừa, hả? - Anh cũng cười, và nàng sung sướng vì hai người đang ở với nhau. Nếu không có anh, ngôi nhà sẽ yên lặng biết bao. Làm việc ở đây nàng ít cô đơn hơn ở trong căn hộ của nàng.

- Mười một giờ năm mươi chín phút. - Lần này anh vẫn nhìn vào đồng hồ và bước một bước đến phía nàng. Nàng không chuyển động, không bước lui. - Sarah, chúc mừng năm mới hạnh phúc, - anh nói nho nhỏ. Nàng gật đầu, như thể cho phép anh, chỉ lần này thôi, vào đêm giao thừa.

- Jeff, chúc mừng năm mới hạnh phúc, - nàng khẽ đáp. Anh quàng tay ôm nàng, hôn nàng. Họ đã không hôn nhau trong một thời gian, vì họ không muốn làm thế. Họ ôm nhau đứng yên một hồi lâu, rồi từ từ rời nhau ra, đứng nhìn nhau.

- Cám ơn anh đã đến đây.

- Tôi không muốn đi đâu hết. - Họ chậm rãi quay về với công việc đang làm, không nói gì đến nụ hôn hay xem như không có việc ấy xảy ra. Đến ba giờ sáng họ cùng ra về.

Khi nàng về đến căn hộ, có tin nhắn của Phil. Anh đã gọi lúc mười hai giờ khuya, giờ của nàng, để chúc nàng năm mới hạnh phúc. Anh không gọi di động cho nàng. Nàng đã mở máy để phòng anh gọi đến. Sáng mai anh gọi lại, đánh thức nàng dậy lúc tám giờ.

- Đêm qua em ở đâu? - Anh hỏi. Anh gọi nàng bằng di động khi đang ngồi trên ghế treo ở dây cáp để lên núi, nên nghe không được rõ. Giọng anh nghe nhỏ dần.

- Làm việc ở ngôi nhà mới mua. Em về căn hộ lúc ba giờ sáng, thấy tin nhắn của anh. Cám ơn đã gọi đến. - Nàng duỗi người và ngáp.

- Em và ngôi nhà kỳ cục. Anh nhớ em. - Anh nói rồi máy bỗng mất liên lạc một lát rồi lại nghe được.

- Em cũng thế. - Nàng đáp. Nhưng tối qua nàng hôn Jeff lúc mười hai giờ khuya và nụ hôn rất tuyệt vời.

- Khi về anh sẽ đến gặp em, - anh nói, rồi khi anh lên đến đỉnh núi, họ mất liên lạc hẳn. Sarah vùng dậy và đến ngôi nhà lúc mười giờ.

Đến mười hai giờ trưa Jeff đến làm với nàng. Anh không nói cho nàng biết chuyện sáng hôm đó anh đã cãi nhau với Marie-Louise qua điện thoại. Đêm qua cô không gọi cho anh lúc mười hai giờ đêm, nhưng cô muốn biết khi ấy anh ở đâu. Anh đã nói thật và nói việc anh đến nhà Sarah là hoàn toàn trong sạch. Cô ta không tin anh trong sạch mà xem anh đã tận tụy với Sarah và ngôi nhà của nàng. Anh nhắc cho Marie-Louise nhớ rằng anh chỉ làm việc tại nhà của Sarah vào đêm giao thừa mà thôi. Cô ta nói anh hãy dẹp chuyện đó đi, rồi cúp máy. Cô ta sẽ về vào tối hôm đó. Anh ở lại với Sarah suốt ngày đến sáu giờ mới ra về. Hai người không ai đủ động gì đến nụ hôn vào giao thừa đêm hôm qua, nhưng nụ hôn vẫn còn ở trong óc nàng. Sáng đó nàng cương quyết nhắc mình nhớ đừng để cho Jeff lôi cuốn khi tình thế của anh chưa phân minh. Nhưng anh quá khéo gọi và hấp dẫn. Nàng yêu bộ óc của anh, yêu trái tim và dáng vẻ của anh.

Chỉ có điều anh đang sống với người khác. Sarah rất khắt khe với mình về điều này.

Mặc dù nàng e ngại về anh, nhưng hai người vẫn vui vẻ làm việc với nhau như mọi khi. Khu vực nào có ván sàn đều được nàng đánh sắp bóng láng trông rất tuyệt. Nàng quyết định sẽ đánh bóng láng khắp nhà như thế.

- Chắc móng tay của tôi phải mất một năm nữa mới trở lại như cũ được. - Nàng cười khi Jeff

nhìn vào tay nàng. - Tôi phải nghĩ ra cách để giải thích cho khách hàng thông cảm. Nếu không họ sẽ tưởng tôi làm việc ban đêm ngoài giờ bằng cách dùng tay không để đào mương. - Bây giờ tay nàng không khi nào được sạch, nhưng nàng không quan tâm. Tay có xấu một chút cũng đáng giá lắm rồi.

Đêm đó nàng làm việc đến chín giờ, rồi về nhà mệt mỏi ngồi trước tivi. Năm nay những ngày lễ có vẻ hoàn hảo hơn hay gần như thế. Ngày lễ có Phil hay không cũng không sao. Có Jeff cùng làm việc tại ngôi nhà mới mua thật vui. May cho hai người là Marie-Louise đi xa thành phố.

Sáng hôm sau Sarah trở lại làm việc và ngày hôm sau thì Phil trở về. Ngay khi mới về đến căn hộ của mình, anh liền gọi cho Sarah, nhưng không đề nghị ghé thăm nàng và nàng cũng không yêu cầu. Nàng biết quá rõ việc này. Thế nào anh ấy cũng nói với nàng rằng do quá bận việc, anh ấy có công việc chất như núi trên bàn và còn phải đi tập thể dục nữa. Nàng đã quá ngán vì thất vọng. Chỉ còn việc rất đơn giản là đợi cho đến cuối tuần. Anh nói anh sẽ đến gặp nàng vào thứ sáu. Bất kể anh đã nói thế với nàng rất nhiều lần, nhưng nàng vẫn có cảm giác kỳ lạ là nàng biết anh đã về, đang ở trong căn hộ của anh chỉ cách nơi nàng ở có vài khu phố, thế mà nàng không thể gặp anh. Việc này dày vò nàng suốt nhiều ngày.

Đêm nào nàng cũng cố đi đến ngôi nhà để đánh xi lên các ván sàn, và tối thứ năm, nàng làm tiếp các kệ sách đang làm. Có vài lần nàng làm không được tốt, nên phải tháo ra để đóng đinh lại. Việc này khiến nàng chán nản, cảm thấy vụng về và cuối cùng quyết định nghỉ việc vào lúc mười một giờ. Nàng lái xe về nhà, bỗng nàng nhận ra nàng chỉ cách căn hộ của Phil một khu phố. Ngày mai nàng sẽ gặp anh, nhưng tự nhiên nàng nảy ra ý định rất vui là ghé vào nhà anh, hôn anh một lát hay chui vào giường anh, đợi anh tập thể dục xong về nhà. Nàng không thường làm như thế, nhưng thỉnh thoảng vẫn có. Nàng có chìa khóa nhà anh. Anh đã đưa cho nàng năm ngoái, sau khi nàng đưa chìa khóa nhà nàng cho anh một năm. Anh luôn luôn đáp trả chậm chạp. Và anh tin nàng không lạm dụng ân huệ này. Ngoại trừ trường hợp như hôm nay, nàng không bao giờ ghé vào nhà anh khi không có anh ở nhà. Nàng rất tôn trọng sự riêng tư của anh, cũng như anh tôn trọng sự riêng tư của nàng. Họ hiếm khi ghé vào nhà nhau mà không báo trước. Lúc nào họ cũng gọi trước. Làm thế có vẻ lịch sự hơn và tôn trọng nhau hơn. Nhờ tôn trọng nhau như thế mà mối liên hệ của họ kéo dài được bốn năm.

Nàng đậu xe trên đường cách chung cư anh ở một đoạn, người vẫn mang đôi ủng làm việc và áo quần lao động. Bộ áo quần lao động bám đầy xi khi nàng đánh bóng các ván sàn, tóc búi cao trên đầu để khỏi vướng khi làm việc.

Khi nàng đi đến chung cư, nàng thấy đèn trên căn hộ anh đều tắt hết. Bỗng nàng thích chui vào giường anh, nằm đợi anh về. Nàng cười khúc khích một mình khi mở khóa cửa ngoài, rồi đi vào căn hộ của anh ở tầng hai. Khi nàng bước vào, căn hộ tối om. Nàng không bật đèn, vì không muốn báo cho anh biết có nàng ở đây khi anh đi tập thể dục về, đi ngoài đường và nhìn lên cửa sổ thấy có ánh đèn.

Nàng đi theo hành lang đến phòng ngủ của anh, mở cửa và đi vào. Trong ánh sáng mờ mờ, nàng thấy giường không được chọn, bên vội cởi áo quần lao động và áo thun. Khi nàng cởi áo sơ mi, bỗng nàng nghe có tiếng rên, nàng giật mình nháy mắt lên. Tiếng rên như của người bị làm cho đau đớn, nàng hoảng hốt nhìn về phía có tiếng rên. Bỗng từ dưới tấm chăn lông, hai bóng người ngồi dậy và giọng đàn ông thốt lên: - Quái quỷ! - Anh ta bật đèn sáng, thấy Sarah chỉ mặc cái nịt vú, quần lót và đôi ủng làm việc, còn nàng thấy anh trần truồng, thân hình cường tráng, bên cạnh anh là một cô gái tóc vàng cũng trần truồng. Sarah bàng hoàng nhìn họ một hồi lâu mới nhận ra cô gái chỉ vào quảng mười tám tuổi, và rất đẹp.

- Ôi lạ Chúa! - nàng thốt lên, nhìn anh đăm đăm, nắm cái áo thun và bộ áo quần lao động vừa cởi ra trong hai tay run run. Bỗng nàng sợ mình xỉu mất.

- Cô làm cái quái gì ở đây? - Anh hỏi, vẻ ngạc nhiên, giọng dữ tợn. Nàng hiểu lý do tại sao anh dữ dằn như thế.

Có lẽ khi nàng đi vào, anh đang vào trong cô gái tóc vàng xinh đẹp này, hai người đang hưởng lạc dưới tấm chăn lông. May cho họ là trời vào mùa lạnh và nhà anh lúc nào cũng lạnh như

bằng, nên họ phải chui vào dưới cái chăn lông vũ.

- Tôi đến để làm cho anh ngạc nhiên, - Sarah đáp, giọng run run, cố ngăn nước mắt khỏi trào ra, những giọt nước mắt đau đớn, tức giận và tủi nhục.

- Cô đã làm tôi quá ngạc nhiên rồi đấy, - anh nói, vừa ngồi dậy và đưa tay vuốt tóc. Sau khi anh bật đèn, cô gái nằm xuống lại, vì không biết phải làm gì. Cô gái biết Phil không có vợ và anh không nói anh có bạn gái. Người đàn bà đứng ở chân giường chỉ mặc đồ lót trông có vẻ bê bối. - Cô nghĩ sao về chuyện này? - Anh không biết nói gì, còn cô tóc vàng khêu gợi chỉ lẳng lẳng nằm nhìn lên trần nhà, đợi cho chuyện này chấm dứt.

- Tôi nghĩ anh đã lừa dối tôi, - Sarah đáp, nàng nhìn thẳng vào mắt anh. - Tôi nghĩ những việc anh bận vào cuối tuần lâu nay toàn là chuyện bịa đặt. Đồ lừa bịp dối trá, - nàng nói, lòng hoang mang không biết phải chăng nàng nói đến việc anh hẹn hò với nàng, hay là với người khác. Nàng mặc áo thun vào, tay run run lộn áo trước khi trông qua đầu. Nàng muốn chạy ra khỏi cửa, nhưng không thể chạy ra đường với đồ lót trên người. Nàng mặc bộ áo quần lao động vào, chỉ móc một bên thôi, nên trông rất xộc xệch và lồi thối.

- Thôi, về nhà đi. Tôi sẽ gọi cho cô sau. Chuyện này không có gì lừa dối hết. - Anh nhìn Sarah rồi nhìn cô gái tóc vàng, rồi lại nhìn nàng. Nhưng anh không thể bước ra khỏi giường được, vì lý do rất tế nhị, anh không mặc gì cả.

- Anh đùa à? - Sarah hỏi, toàn thân run lấy bầy. - Như thế này mà không lừa dối à? Anh nghĩ tôi là đồ ngu chắc? Cô ta đi Aspen với anh phải không? Anh làm cái trò khỉ này suốt bốn năm rồi phải không?

- Không... tôi... này... Sarah.

Cô gái ngồi dậy, nhìn Phil với vẻ mặt thản nhiên, hỏi?

- Anh có muốn tôi đi không?

Sarah trả lời thay cho anh: - Đừng bận tâm. - Nói xong, nàng vội vã đi ra hành lang, mở mạnh cửa trước, ném chìa khóa xuống nền nhà rồi đi ra, chạy xuống cầu thang, ra khỏi chung cư, đi nhanh đến xe hơi. Nhưng ít ra bây giờ nàng đã biết anh ta không còn tìm cách để nói láo nữa. Nàng cũng không còn thất vọng chán chường nữa hay đau đớn tự hỏi lý do tại sao nàng chịu đựng được anh ta. Bây giờ thì hết rồi, nàng tự nhủ và sung sướng với ý nghĩ đó. Nhưng khi đi vào căn hộ của mình, nước mắt chảy xuống hai má nàng, thật là chuyện quá kinh hoàng. Khi nàng mở khóa cửa, điện thoại reo vang, nàng không trả lời, không còn gì đáng để nói nữa. Nàng nghe anh nhấn tin vào máy nhắn. Nàng nhận ra giọng nói của anh, đó là giọng hòa giải. Nàng bước đến máy nhắn xóa tin nhắn ấy đi, không nghe anh ta nói nữa. Nàng không muốn nghe.

Đêm đó nàng nằm thao thức, nhớ lại cảnh khủng khiếp đã xảy ra, cảnh khốn nạn không thể tin được khi anh ta ngồi dậy trên giường và bên cạnh có cô gái. Cảnh tượng như cả tòa nhà sập đổ đè lên nàng, hay một quả bom phát nổ. Cả thế giới mộng mơ mà nàng đã cùng anh hưởng thụ trong bốn năm qua, mặc dù không đầy đủ, đã sụp đổ tan tành, không có cách gì cứu vãn được. Nàng không muốn cứu vãn. Và ngay cả khi run lấy bầy, nàng cũng nghĩ đây là dịp may cho nàng. Không có chuyện này, có lẽ nàng phải chấp nhận cảnh cô đơn cuối tuần trong nhiều năm nữa.

Điện thoại tiếp tục reo suốt đêm, cuối cùng nàng phải tắt di động. Nàng vui vì thấy anh ta lo lắng nhiều như thế. Anh ta không muốn bị nàng xem thường. Hay có lẽ cô nàng cuối tuần sẽ dễ chịu hơn và anh ta không muốn mất nàng. Nàng không quan tâm đến chuyện này nữa. Nàng không chịu đựng nổi sự lừa dối. Nàng đã chịu đựng anh ta quá lâu rồi. Đây là lần cuối cùng, không thể tha thứ, anh ta không đáng để nàng tha thứ, không thể đảo ngược tình thế nữa.

Buổi sáng nàng cố nhủ lòng rằng mình cảm thấy đỡ hơn. Thực ra thì nàng không đỡ hơn chút nào cả. Nhưng nàng tin chắc thế nào cuối cùng nàng cũng sẽ đỡ. Anh ta sẽ không có cách gì làm cho nàng thay đổi thái độ. Nàng mặc áo quần để đi làm, và đến văn phòng đúng giờ. Đến chín giờ mười lăm phút, mẹ nàng gọi, bà có vẻ lo lắng.

- Con có khỏe không?

- Con khỏe, mẹ. - Mẹ nàng có tài tiên đoán thật giỏi.
- Đêm qua mẹ đã gọi cho con nhưng không liên lạc được.
- Con đang giải quyết hồ sơ quan trọng, nên con khóa máy. Con khỏe và không sao đâu.
- Tốt. Mẹ gọi để hỏi cho biết. Mẹ có hẹn gặp ông nha sĩ. Mẹ sẽ gọi cho con sau.

Sau khi bà tắt máy, Sarah gọi đến căn hộ của Phil, nàng biết chắc khi ấy anh ta đã đi làm rồi, nàng muốn gửi lại tin nhắn. Nàng yêu cầu anh ta trả lại chìa khóa phòng cho nàng.

- Đừng rút chúng đi cũng đừng đem đến. Đừng gửi qua đường bưu điện mà hãy nhờ người đem đến. Cảm ơn. - Nàng chỉ nhắn như thế. Hôm ấy anh ta gọi cho nàng sáu lần tại văn phòng nhưng nàng không trả lời. Nàng tự nhủ không cần lần tránh anh ta làm gì. Nàng không làm gì sai trái, anh ta mới là người có lỗi.

Khi người thư ký của nàng nổi đường dây, nàng chỉ nói chào. Anh ta có vẻ hoảng hốt khiến nàng ngạc nhiên. Anh ta là đồ tồi, nàng nghĩ thế nào anh ta cũng tìm cách để nói những chuyện nhằm nhĩ hầu biện minh, nhưng anh ta đã không làm thế. - Sarah này... anh xin lỗi... đây là lần đầu tiên trong bốn năm... chuyện này xảy ra... anh không biết... có lẽ đây là nỗ lực cuối cùng muốn được tự do của anh... chúng ta cần nói chuyện... Có lẽ chúng ta nên gặp nhau hai lần trong tuần... Có lẽ em nói đúng... Tối nay anh sẽ đến và chúng ta sẽ nói chuyện. Em yêu, anh xin lỗi... Em biết anh yêu em.... - Cuối cùng nàng ngắt lời anh ta.

- Anh yêu tôi ư? - Nàng lạnh lùng hỏi. - Thật buồn cười khi nghe anh nói như vậy. Anh yêu qua người đại diện ư? Tôi nghĩ là cô ấy đã đại diện cho tôi.

- Thôi ma, em yêu... Xin em bỏ qua cho anh... anh chỉ là con người thôi... em cũng thế... chuyện như thế này có thể xảy ra với em vào ngày nào đó... khi đó anh sẽ tha thứ cho em...

- Không, sẽ không có chuyện như thế xảy ra cho tôi. Vì tôi quá ngu ngốc. Tôi tin vào chuyện bây bạ anh đã bịa đặt ra để nói với tôi. Tôi để cho anh đi nghỉ cuối tuần và những ngày lễ với các con anh, còn tôi ở nhà một mình. Tôi ăn lễ Giáng Sinh và năm mới một mình suốt bốn năm. Trong khi anh nói với tôi anh bận công việc suốt tuần, anh nói anh đi tập thể dục nhưng thực ra anh đi với người khác. Hai chúng ta rất khác nhau, Phil à, đó là tôi thành thật, trung thành còn anh thì không. Nói tóm lại là như thế. Hết rồi. Tôi không gặp lại anh nữa đâu. Gửi chìa khóa lại cho tôi.

- Đừng ngu ngốc, Sarah. - Anh ta bắt đầu tỏ ra tức giận. Thế nào anh ta cũng sẽ giận nàng thôi. - Chúng ta đã sống với nhau bốn năm rồi mà.

- Đáng ra đêm qua anh nên nghĩ đến điều này trước khi anh ngủ với cô ta chứ không để bây giờ mới nghĩ, - Sarah lạnh lùng đáp. Nàng lại run và cảm thấy động lòng, nhưng không nhượng bộ. Nàng không muốn quay lại. Anh ta đã lừa dối nàng lâu quá rồi, nàng muốn chia tay.

- Chuyện cô tự động vào nhà tôi, chạy xộc vào phòng tôi, là lỗi của tôi à? Đáng ra cô phải gọi cho tôi mới phải.

- Dù tôi có tự động vào phòng anh hay không, thì anh cũng không được đi với người khác. Tôi hài lòng vì đã chạy xộc vào nhà anh. Đáng ra tôi phải làm như thế sớm hơn mới phải. Nếu làm thế sớm, tôi có thể tránh được nhiều nỗi buồn phiền và khỏi bị lừa trong suốt bốn năm. Vĩnh biệt, Phil.

- Cô sẽ ân hận về việc này đấy, - anh ta dọa. - Cô đã ba mươi tám tuổi, cô sẽ sống cô đơn suốt đời. Lạy Chúa, Sarah, đừng ngốc. - Anh ta nói, nhưng nếu bây giờ anh ta là người đàn ông cuối cùng của tinh cầu này, thì nàng cũng không quay về với anh ta.

- Tôi cô đơn khi tôi sống với anh, Phil à, - Sarah bình tĩnh đáp. - Bây giờ tôi cũng cô đơn như vậy thôi. Cảm ơn anh đã lo cho tôi, - nàng nói và không muốn nghe tiếp những điều anh ta nói, nàng cúp máy. Anh ta không gọi nàng lại. Đêm đó anh ta cố gọi thử vài lần sau khi nàng mở điện thoại trở lại và lần này nàng rút phích máy nhắn tin ra, nàng không muốn nghe giọng anh ta lần nữa. Chuyện giữa hai người thật sự hết rồi. Đêm đó nàng rơi vài giọt nước mắt vì anh ta,

cổ xưa đuổi hình ảnh cảnh tượng đêm qua ra khỏi đầu óc. Sáng hôm sau, anh ta nhờ người mang chìa khóa đến trả. Anh ta gửi đến căn hộ của nàng vào sáng chủ nhật kèm theo chìa khóa là tờ giấy ghi rằng anh ta sẵn sàng đợi nàng, bất cứ khi nào nàng gọi anh ta cũng được. Anh ta hy vọng vào điều ấy. Nàng liếc mắt đọc qua tờ giấy rồi ném nó đi cùng với gói đồ đạc của anh ta còn để lại trong nhà nàng. Đồ đạc không có nhiều, đồ dùng để vệ sinh, vài cái quần jeans, đồ lót, áo sơ mi, đôi giày hiệu Nikes, đôi dép quai và đôi giày đế mềm và chiếc áo khoác bằng da anh ta để đầy đủ dùng vào cuối tuần. Khi thu dọn đồ đạc của anh ta, nàng nhận ra rằng anh ta như người trong mộng của nàng hơn là người thực. Anh ta là hiện thân của sự hy vọng, là kết quả của bệnh tâm thần, sự hoảng sợ sống cô đơn và bị đàn ông bỏ rơi như nàng đã bị bố mình bỏ. Cho nên nàng chịu đựng những chuyện tào lao anh ta đã gây cho nàng, không đòi hỏi nhiều hơn. Nàng đã yêu cầu anh ta nhiều hơn, nhưng khi anh ta cho nàng ít hơn điều đáng có, nàng vẫn vui lòng chịu đựng. Và cuối cùng, tệ hơn hết, anh ta lừa dối nàng. Anh ta đã cho nàng một ân huệ lớn là ngủ với cô gái tóc vàng. Nàng ngạc nhiên khi nhận thấy mình không quá đau đớn như đã lo sợ trước đây khi chuyện tình của họ tan vỡ. Vào lúc xế chiều hôm đó, nàng đến ngôi nhà mới mua, đóng đinh kệ sách. Nàng nghĩ đóng đinh sẽ làm cho nàng quên hết và quả thật như vậy. Nàng đóng ầm ầm đến nỗi chuông cửa reo mà không nghe nhưng cuối cùng nàng đã nghe, và sợ người bấm chuông là Phil. Nàng thận trọng đến cửa sổ ở tầng hai nhìn xuống, thấy người gọi cửa là Jeff. Nàng chạy xuống cầu thang, đến mở cửa trước cho anh vào.

- Chào, - anh vui vẻ nói. - Tôi thấy xe cô đậu trên đường vào nhà, tôi nghĩ nên ghé vào một lát. - Anh thấy nàng có vẻ buồn, bèn nhìn nàng kỹ hơn. - Cô có khỏe không?

- Khỏe, nàng đáp, nhưng trông nàng không có vẻ như vậy. Rõ ràng nàng có chuyện gì bất ổn, nhưng anh không nghĩ ra chuyện gì. Anh thấy chuyện bất lành hiện ra trong mắt nàng.

- Công việc ở văn phòng gay cấn à?

- Phải. Có phần khó khăn. - Anh theo nàng lên gác, đến xem cái kệ sách nàng đang làm. Anh ngạc nhiên thấy công việc của người nghiệp dư làm mà quá tốt. Nàng làm việc rất cẩn thận. Nàng nhìn vào mắt anh và anh cười với nàng.

- Chuyện gì thế, Sarah? Nếu cô không muốn nói cho tôi biết thì thôi, nhưng tôi biết cô đang có chuyện bất ổn. - Nàng gật đầu nhưng không khóc.

- Tôi đã chia tay với Phil hai ngày nay. Đáng ra chuyện này đã xảy ra từ lâu rồi. - Nàng để cái búa xuống một lát để hất tóc ra khỏi mắt.

- Chuyện gì xảy ra thế? Cãi nhau dữ dội khi anh ta từ Aspen trở về à?

- Không phải, - nàng bình tĩnh đáp. - Tôi bắt gặp anh ta đang làm tình với người phụ nữ khác, chuyện xảy ra như trong tiểu thuyết vậy. Chuyện mới lạ và khác biệt. - Nàng nói bằng một giọng đều đều, Jeff nghe nàng nói, anh nghĩ nàng có vẻ rất bình tĩnh.

- Chà! - Anh huýt gió. - Chắc không có gì thú vị hơn.

- Đúng. Trông tôi như đồ ngu còn cô gái thì như con diêm. Anh ta thì như đồ khốn nạn. Có lẽ anh ta đã làm như thế lâu rồi. Tôi ném chìa khóa nhà của anh ta xuống đất và bỏ về. Sáng nay tôi đã gửi hết đồ đạc của anh ta đi rồi. Anh ta gọi đến như điên.

- Cô thật sự tin chuyện này sẽ thôi hẳn, hay cô sẽ để cho anh ta trở lại? - Trước đây mấy năm Marie-Louise đã lừa dối Jeff, nhưng khi cô ta trở lại xin anh tha thứ, anh đã hết giận và tha thứ cho cô ta. Sau đó anh ân hận vì đã làm thế vì cô ta lại tái phạm, nhưng sau đó thì không thể được. Lần này anh đã cương quyết. Họ đã kéo dài cuộc sống chung đến mười bốn năm.

- Không, tôi sẽ không để cho anh ta quay lại, - Sarah buồn bã đáp. Nàng buồn vì đã điên khùng sống với anh ta quá lâu chứ không buồn vì mất anh ta - Tôi dứt khoát chấm dứt. Đáng ra tôi đã chia tay ta từ lâu. Anh ta là đồ bần tiện, đều cang và dối trá.

- Anh ta sẽ không để cho cô đi một cách dễ dàng đâu, - Jeff tiên đoán.

- Có lẽ không, nhưng tôi đã cương quyết. Tôi không thể tha thứ cho anh ta được. Tôi định leo

lên giường anh ta để làm cho anh ta ngạc nhiên, thì tôi thấy đã có người nằm ở đấy rồi. Chưa bao giờ trong đời tôi cảm thấy mình ngu ngốc như thế, hay quá kinh ngạc như thế. Khi ra về tôi tưởng tôi bị đau tim. Dù sao thì chuyện cũng đã hết rồi. Tôi hiện đang ở đây, làm việc tu sửa ngôi nhà. Tôi đã có thể giới mới chân thật. Tôi rất nôn nóng dọn đến đây ở. - Nàng nói sang đề tài khác và anh gật đầu. Anh chỉ còn nước chờ đợi để xem nàng có giã từ hẳn với Phil được không. Nàng có vẻ cương quyết thật. Nhưng chuyện bất hạnh mới xảy ra có hai ngày thôi, anh khó mà đoán trước tình hình sẽ ra sao.

- Cô định khi nào sẽ dọn đến đây?

- Tôi không biết. Anh nghĩ sao? - Công việc sửa điện sẽ bắt đầu tuần sau và thay ống nước vào tuần sau nữa. Trong nhà sẽ có rất nhiều người làm việc hàng tháng trời, đến tháng hai hay tháng ba mới bắt đầu làm nhà bếp, khi những công việc khác đã xong hay ít ra đã làm gần xong.

Anh suy nghĩ rồi đáp: - Có lẽ vào tháng tư, nhưng còn tùy vào công việc họ làm. Nếu họ làm cật lực thì cô có thể dọn đến vào tháng ba, với điều kiện là cô chịu khó hứng bụi và nghe tiếng ồn.

- Tôi thích thế. - Nàng cười với anh. - Tôi muốn đi khỏi căn hộ tôi đang sống. - Nàng quá ngán căn hộ, nhất là bây giờ Phil đã đi rồi. Nàng muốn dọn đi ngay, rất muốn là đằng khác. Đã đến lúc nên dọn đi rồi.

Jeff ở lại với nàng một hồi lâu, xem nàng làm việc. Hôm nay anh không có chương trình làm việc ở đây, anh có công việc nơi khác cần làm. Nhưng anh cảm thấy không yên tâm khi để nàng một mình, nhất là sau chuyện buồn đã xảy ra cho nàng. Hai giờ sau, anh nói ngày mai anh sẽ trở lại và để cho nàng đóng kệ sách. Nàng ở lại đây cho đến mười giờ khuya mới về căn hộ của mình. Máy nhắn tin vẫn không hoạt động, máy điện thoại di động của nàng cũng tắt. Nàng không muốn nói chuyện với ai hết, nên không cần ai gọi đến. Khi nàng chui vào giường chần nệm nhàu nhò, nàng nghĩ đến Phil và cô gái mà nàng đã bắt gặp họ làm tình với nhau. Nàng phân vân tự hỏi không biết anh ta đã ngủ với bao nhiêu đàn bà khác, anh ta đã lừa dối nàng bao nhiêu lần trong mấy năm nay, trong khi cứ luôn mồm nói anh ta không thể gặp nàng trong tuần mà chỉ đợi đến cuối tuần mới gặp. Nàng đau đớn khi nhận ra mình đúng là đồ điên. Bây giờ nàng không thể làm gì hơn được nữa ngoài việc để anh ta ra đi mãi mãi. Nàng không muốn gặp anh ta nữa.

Chương 15

Đến cuối tháng giêng, Sarah cảm thấy đỡ hơn. Nàng bận công việc ở văn phòng và cuối tuần thì làm việc ở ngôi nhà. Jeff nói đúng, Phil không từ giả một cách dễ dàng. Anh ta gọi cho nàng nhiều lần, viết thư cho nàng, gửi hoa hồng cho nàng, thậm chí còn đến ngôi nhà ở phố Scott mà không báo trước. Nàng nhìn từ trên cửa sổ tầng hai, thấy anh ta, nàng không mở cửa cho anh ta vào. Nàng không trả lời những cuộc điện thoại gọi đến hay tin nhắn của anh ta, không cảm ơn về việc anh ta gửi hoa hồng đến tặng và ném những bức thư của anh ta đi. Nàng đã thực hiện lời mình nói. Không có gì để bàn cãi nữa. Nàng đã chấm dứt hẳn với anh ta. Nàng nghĩ có lẽ anh ta đã lừa dối nàng nhiều năm. Cái kiểu anh ta thu xếp chương trình gặp nhau đã nói lên việc anh ta tạo cơ hội để lừa dối nàng. Bây giờ nàng thấy rõ anh ta là kẻ dối trá. Thế là quá đủ đối với nàng rồi. Phải mất gần một tháng anh ta mới thôi gọi. Khi anh ta thôi gọi, nàng biết anh ta đã chịu ra đi. Có lần anh ta nói cho nàng biết anh ta đã lừa dối vợ, nhưng anh ta luôn mồm trách móc vợ. Nên bây giờ nàng nghĩ có lẽ anh ta cũng trách nàng.

Gia tài của Stanley giải quyết đã gần xong. Những người thừa kế tài sản đã nhận một số tiền lớn đáng kể trong phần thừa hưởng của họ. Nàng cũng đã nhận số thừa hưởng từ phần tài sản đó. Nàng thận trọng trả chút ít cho những người nhận thầu mà Jeff đã thuê cho nàng. Một trong số những người ấy chấp nhận cho nàng dùng ngôi nhà làm vật thế chấp, theo anh thì đây là thủ tục cơ bản, nhưng đã buộc anh hủy bỏ chuyện ấy đi. Nàng đã có tiền dùng để trùng tu ngôi nhà, Jeff chỉ giám sát những người có hợp đồng với nàng thôi. Nàng đã tự làm rất nhiều công việc và nàng rất thích làm. Chính nhờ công việc bằng tay chân này mà nàng đã dịu bớt những căng thẳng về trí óc ở văn phòng. Và nàng rất ngạc nhiên khi thấy nàng không nhớ Phil như nàng đã lo sợ trước đây. Làm việc tại ngôi nhà mới mua vào những ngày cuối tuần đã giúp nàng rất nhiều trong chuyện này.

Sarah sung sướng khi nhận được tin của Tom Harrison vào tuần cuối của tháng giêng. Ông nói ông sẽ đến San Francisco vào tuần sau, ông mời nàng đi ăn tối. Nàng đề nghị đưa ông đến xem ngôi nhà đang sửa chữa, ông nói ông rất sung sướng được đến xem. Nàng hẹn sẽ đến đón ông tại khách sạn nơi ông ở vào tối ông đến.

Ngày ông đến trời mưa tầm tã, thời gian này trong năm là mùa mưa ở đây. Nhưng ông nói mưa như thế này còn tốt hơn là trời sa tuyết ở St. Louis. Trên đường đi ăn tối, nàng đưa ông ghé vào thăm ngôi nhà ở phố Scott, ông rất ấn tượng trước công việc nàng đã thực hiện trong một thời gian ngắn như vậy. Nàng không thấy công việc nàng thực hiện nhanh như ông nói, vì hầu như ngày nào nàng cũng đến đây.

- Sarah, tôi rất ngạc nhiên trước công việc cô đã làm ở đây, - ông nói với nụ cười rộng mở trên môi. - Thú thật tôi nghĩ là cô điên mới mua ngôi nhà này. Nhưng bây giờ tôi thấy cô mua nó là có lý. Khi sửa xong, ngôi nhà sẽ rất đẹp.

- Nhưng dĩ nhiên nó quá lớn đối với nàng. Tuy nhiên nàng không thể không cứu vãn một ngôi nhà gắn liền với lịch sử của gia đình nàng, hơn nữa nó lại rất đẹp.

- Ngôi nhà được ông cố tôi xây dựng, - nàng nói cho ông ta biết và kể cho ông nghe chuyện của Lili vào lúc họ ăn tối. Nàng đưa ông ta đến nhà hàng mới, có bán đồ ăn Pháp và châu Á rất ngon. Họ rất vui trong bữa ăn, điều này không làm cho nàng ngạc nhiên. Ngay từ khi mới gặp nhau, nàng đã thích ông ta rồi. Ông ta sẽ ở lại họp tại thành phố hai ngày, rồi bỗng nàng nhớ ý kiến của nàng trước đây. - Ngày mai ông có thể rảnh để ăn trưa được không - Nàng dè dặt hỏi. Nàng không muốn ông ta nghĩ rằng nàng cố lợi dụng ông và ông ta cười khi nghe nàng hỏi.

- Được chứ. Cô đang có ý định gì đấy? - Trông ông ta có vẻ cường tráng, thông minh và tốt bụng. Ông đối xử với nàng như với con gái chứ không phải như với người phụ nữ mà ông theo đuổi, việc này khiến cho Sarah thấy dễ chịu.

- Tôi biết điều tôi nói ra nghe có vẻ ngu ngốc, nhưng tôi muốn ông gặp mẹ tôi. Khi gặp mẹ tôi, tôi có nói đến chuyện này. Bà ấy là người mẹ gay gắt, nhưng thực ra bà rất dễ thương. Tôi nghĩ

là ông sẽ thích bà và có lẽ bà cũng sẽ thích ông.

- Trời đất ơi! - ông đáp, cười với nàng, nhưng có vẻ không bị xúc phạm - Cô có vẻ giống một cô con gái của tôi. Nó cứ đòi giới thiệu tôi cho mẹ các bạn của nó. Tôi phải xác nhận rằng việc giới thiệu như thế này chéo căng ngồng thật đấy, nhưng tôi nghĩ với tuổi tôi, khi sống cô đơn mà có bạn gái cùng trang lứa cũng cô đơn, thì chắc mình sẽ được vui hơn nhiều.

Nàng biết ông sáu mươi ba tuổi, còn mẹ nàng sáu mươi mốt và còn trẻ trung xinh đẹp. Sarah sung sướng khi nghe ông chỉ hẹn gặp với các bà mẹ mà không gặp các cô con. Hầu hết đàn ông vào lứa tuổi của ông thích hẹn gặp các cô con hơn, hay còn tệ hơn nữa, hẹn gặp các cô vào lứa tuổi cháu nội cháu ngoại mình. Càng ngày càng ít có đàn ông hẹn gặp những phụ nữ bằng tuổi mẹ nàng. Nàng biết nhiều bạn bè của Audrey đã cố tìm bạn trên máy tính, vài người có kết quả tốt. Nhưng phần nhiều đàn ông bằng tuổi Audrey thích hẹn hò với đàn bà bằng tuổi Sarah. Nàng nghĩ Tom Harrison sẽ hoàn hảo, vì Audrey sẽ không hung hăng, phách lối khiến cho ông phải sợ mà rút lui.

Nàng hẹn ông ăn trưa vào ngày hôm sau tại nhà hàng Ritz Carlton và ngay khi về nhà, nàng gọi cho mẹ.

- Sarah, mẹ không đi được đâu. - Audrey có vẻ bối rối. Từ ngày bà đến thăm ngôi nhà của Sarah vào hôm Giáng Sinh, bà cực kỳ dễ thương với Sarah. Hai mẹ con đã tạo được mối quan hệ mới và rất quan tâm đến nhau. - Mẹ không quen biết gì ông ta hết. Có lẽ ông ta muốn làm quen với con và ông ta mời mẹ chỉ vì lịch sự.

- Không, không phải thế đâu, - Sarah đáp, giọng cương quyết. - Con cam đoan là ông ấy muốn mời mẹ. Ông ấy ở miền Trung Tây, góa vợ, ăn mặc rất lịch sự, thông minh, hấp dẫn, tốt và dễ thương. Đàn ông ở đây có lẽ đáng kính hơn dân ở đây nhiều. Ông ấy đối xử với con như với con nít.

- Con còn con nít. - Mẹ nàng cười, giọng trẻ trung vô tư. Bà sung sướng vì có người mới. Từ mấy tháng nay bà không hẹn hò đi chơi với ai hết. Người đàn ông do người bạn giới thiệu cách đây một thời gian và chưa hề gặp lại là một thằng cha vô tích sự. Ông ta già bảy mươi lăm tuổi, răng rụng gần hết, điếc đặc, cực hữu, không biểu tiền boia khi ăn tối và ghét những gì bà tin tưởng. Bà muốn giết người bạn đã giới thiệu bà với ông ta, người bạn lại còn buồn vì Audrey không nghĩ ông ta là người "dịu dàng". Ông ta đâu có dịu dàng, ông ta là người bản tính. Không có lý do gì để cho bà nghĩ rằng Tom Harrison là người tốt hơn, nhưng Sarah cứ nhất quyết ông là người tốt. Cuối cùng, khi Sarah nhắc với bà rằng đây không phải là chuyện dò la, không phải đại phẫu tim, hay hôn nhân, mà chỉ là bữa ăn thôi, khi ấy Audrey mới đồng ý. - Thôi được rồi, được rồi, mẹ sẽ mặc như thế nào? Mặc áo quần trang nghiêm hay là kêu gọi?

- Trang nghiêm, nhưng đừng quá thô thảm. Mẹ đừng mặc bộ đồ đen là được - Sarah không muốn nói với mẹ bộ đồ đen sẽ làm cho bà trông quá già. - Mẹ hãy mặc áo quần gì trông tươi mát khiến mẹ cảm thấy thoải mái là được.

- Mặc áo có hình như lông báo được không? Mẹ có cái áo khoác bằng da lộn in hình lông báo còn rất mới. Mẹ thấy cái áo in trên tờ tạp chí cùng với đôi giày màu vàng.

- Không được! - Sarah gần như hét lên với bà. - Mặc thế mẹ trông như gái điếm... - Sarah vội xin lỗi khi nàng nghe mẹ thở hổn hển.

- Mẹ không bao giờ có vẻ như gái điếm!

- Con biết mẹ không thế. Con xin lỗi, - Sarah đáp, giọng dịu dàng hơn. - Con nói ăn mặc như thế có vẻ hơi sỗ sàng đối với một chủ ngân hàng ở St. Louis.

- Ông ta có thể là người ở St. Louis, nhưng mẹ thì không, - Audrey đáp, giọng cao đạo, rồi nghĩ một lát. - Con đừng lo về chuyện này. Mẹ sẽ nghĩ ra nên mặc áo quần gì.

- Con biết mẹ sẽ rất lộng lẫy, mẹ sẽ làm cho ông ta ngây ngất.

- Không đâu, - mẹ nàng đáp, giọng từ tốn.

Khi nàng gặp hai người ở tiền sảnh nhà hàng Ritz Carlton vào lúc mười hai giờ trưa, Sarah rất lo. Nàng đến trễ, hai người đến đúng giờ và khi Sarah đi vào, họ đang nói chuyện vui vẻ với nhau. Tom đã nhận ra Audrey là ai. Sarah rất tự hào khi thấy mẹ. Trông bà rất tuyệt. Bà mặc cái áo dài bằng len đỏ làm thân hình bà nổi bật lên, trông rất thanh nhã. Cổ áo cao và hai tay áo dài, bà mang giày cao gót và đeo ngọc trai, tóc búi theo kiểu Pháp gọn gàng. Bà mặc ra ngoài chiếc áo khoác bằng len đen cắt may rất đẹp, chiếc áo này bà mua đã nhiều năm, bây giờ mặc vẫn còn đẹp. Còn Tom thì mặc bộ côm lê màu xanh đậm có sọc nhỏ, áo sơ mi trắng, thắt cà vạt màu xanh rất đẹp. Sarah nghĩ hai người trông rất tuyệt vời và họ nói chuyện thao thao bất tuyệt. Nàng không có cơ hội để góp chuyện với họ. Họ nói về con cái, du lịch, vợ chồng trước của mình, nói đến mỗi quan tâm về vườn tược, về hòa nhạc, vũ ba lê, về xinê và về viện bảo tàng. Họ có vẻ đồng ý với nhau về mọi thứ. Sarah muốn vỗ tay vui mừng, nàng ngồi yên ăn bánh sandwich ba lớp, còn hai người ăn xúp và xà lách cua. Ông nói ông rất thích Chicago. Họ nói với nhau rất nhiều chuyện, nói mãi không hết đến nỗi Sarah phải về trước để đi làm. Nàng đã trễ buổi họp, nhưng khi nàng ra về họ vẫn còn nói chuyện say sưa. Tuyệt vời! Nàng tự nhủ khi rời khỏi khách sạn, mặt mày tươi rói vì tự hào. Thành công rồi!

Xế chiều hôm đó, khi họp xong, nàng gọi mẹ và Audrey xác nhận Sarah nói đúng, Tom là người rất đáng yêu.

- Chỉ có vấn đề hơi bất tiện là về mặt địa lý, - Sarah đáp. St. Louis xa xôi, khó cho hai người hẹn hò nhau. Nhưng họ đã trở thành bạn bè rồi. - Mẹ à, nhân tiện nói cho mẹ biết, ông ấy có cô con gái mắc bệnh kinh niên. Con nghĩ là cô ta mù và bại não, cô ta đang ở với ông ấy. - Trước bữa ăn trưa nàng quên không nói chuyện này cho mẹ biết, nhưng nàng nghĩ bây giờ nói cho bà biết vẫn còn kịp.

- Mẹ biết rồi, Debbie, - mẹ nàng nói, như thể bà biết hết về ông và ông là bạn của bà, chứ không phải của Sarah.

- Sau khi con ra về, ông ấy nói cho mẹ nghe về cô ấy.

Chuyện này thật bi đát cho ông ấy. Cô bé bị để non khi chào đời nên cơ thể suy yếu. Bây giờ chuyện như thế không xảy ra. Ông ấy nói đã có người rất giỏi chăm sóc cho cô ấy.

Bây giờ ông ấy sống cô đơn, chuyện này rất khó cho ông ấy. - Sarah quá kinh ngạc.

- Mẹ, con rất vui khi mẹ thích ông ấy, - Sarah nói, cảm thấy như mình trúng số độc đắc vậy. Trong bữa ăn, nàng thấy hai người rất đẹp đôi.

- Ông ta rất phong độ dễ thương, - Audrey nói tiếp.

- Con tin chắc lần sau đến thành phố, thế nào ông ấy cũng nói cho mẹ biết. Ông ấy cũng có vẻ rất thích mẹ. Khi Audrey muốn làm cho mình duyên dáng bà có thể làm được, nhất là với đàn ông. Chỉ có với con gái của mình thỉnh thoảng bà mới khó chịu, gay gắt. Sarah vẫn còn nhớ bà rất tốt với bố nàng, mặc dù ông ấy nghiện ngập. Chắc bà biết ông Tom Harrison không nghiện rượu.

- Tối nay mẹ đi ăn tối với ông ấy, - Audrey thú thật.

- Thế à? - Sarah có vẻ kinh ngạc.

- Ông ấy có nhiều kế hoạch làm ăn với những người hợp tác kinh doanh, nhưng ông ấy hủy bỏ những kế hoạch ấy. Thật đáng tiếc là ngày mai ông ấy về rồi, bà nói, giọng nuối tiếc.

- Hình như ông ấy sẽ trở lại đây.

- Có thể như vậy, - Audrey đáp, vẻ hoài nghi, nhưng bây giờ thì bà đang vui sướng. Và cô con gái của bà cũng vậy. Chuyện này thật hoàn hảo. Nàng ước gì có thể làm mỗi được cho mình nữa. Nhưng hiện giờ nàng không muốn hẹn hò với ai cả. Nàng muốn để thêm một thời gian nữa sau khi chia tay Phil. Anh ta vẫn còn làm cho nàng quá thất vọng và quá đau đớn và nàng cũng đang bận rộn với ngôi nhà. Hiện giờ nàng không muốn có bạn trai, còn Audrey thì không có bạn trai đã từ lâu rồi.

- Chúc mẹ buổi tối vui vẻ. Lúc ăn trưa trông mẹ rất đẹp.

- Cám ơn con. - Audrey đáp, vẻ dịu dàng hơn trước đây rất nhiều. - Bà ngoại không được vui hoàn toàn! - Bà nói tiếp và hai mẹ con cùng cười. Độ này bà ngoại nàng bận bịu với ông George, tất cả những người cầu hôn khác hình như đã bị cho ra rìa. Bà nói với Sarah rằng sau lễ Giáng Sinh bà và ông George rất “ăn ý với nhau”. Sarah hỏi bà rằng bà đã “hứa hẹn” với ông ấy chưa, đã được ông tặng nhẫn chưa. Thật tuyệt khi thấy họ hạnh phúc.

Sarah không được tin của mẹ cho đến nhiều ngày sau buổi tối hai người hẹn đi ăn với nhau. Sau buổi tối đó, Tom rời khỏi thành phố. Ông gửi cho Sarah tin nhắn nói ông cám ơn nàng về việc đã giới thiệu cho ông bà mẹ duyên dáng của nàng, ông hứa khi nào trở lại San Francisco, ông sẽ tiếp xúc với nàng. Sarah không biết khi nào thì ông đến, nhưng khi nàng đem đồ giặt khô của Audrey đến nhà cho bà vào hôm chủ nhật, nàng thấy có bình cắm hoa hồng đỏ cọng dài.

Sarah ngạc nhiên nói: - Để con đoán thử ai tặng hoa. Chà... ai tặng hoa cho mẹ thế này?

- Của người mến mộ, - Audrey đáp. Bà lấy đồ giặt khô nơi tay Sarah với vẻ nhí nhảnh. - Phải, phải, hoa của Tom tặng đấy.

- Rất ấn tượng, mẹ ạ. - Nàng nhìn bình hoa, có chừng hai tá hoa hồng. - Từ ngày ông ấy về, mẹ nhận được tin ông luôn?

- Mẹ và ông ấy gửi thư điện tử cho nhau, - Audrey đáp vẻ thành thật.

- Thế à? - Sarah lại có vẻ ngạc nhiên. - Con không ngờ mẹ có máy vi tính.

- Sau ngày ông ấy về, mẹ mua cái máy xách tay, - bà đáp, đỏ mặt. - Có cái máy, thật vui.

- Có lẽ con nên mở phòng dịch vụ làm mối mới được, - Sarah nói, vẻ kinh ngạc về những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

- Con có thể dùng dịch vụ để làm mối cho con luôn đi.

- Sarah đã nói cho mẹ biết chuyện của nàng và Phil. Nàng không nói rõ lý do, mà chỉ nói họ đã hết nhiên liệu và Audrey bỏ qua chuyện ấy.

- Hiện giờ con đang quá bận rộn với ngôi nhà, - Sarah đáp. Khi nàng đến đây, nàng vẫn mặc áo quần lao động.

- Đừng viện cớ bận làm nhà để không hẹn hò với bạn trai.

- Con không viện cớ, - nàng nói, vẻ bướng bỉnh.

- Tom nói muốn giới thiệu con cho con trai ông ấy. Anh ta lớn hơn con một tuổi, vừa mới ly dị vợ.

- Con biết, anh ta đang ở tại St. Louis. Việc anh ta ở đây không thuận tiện cho con, mẹ ạ. - Hay có lẽ cũng bất tiện cho Audrey, nhưng việc hai người quen nhau đã làm cho tinh thần bà hưng phấn và nâng cao lòng tự trọng của bà.

- Anh chàng kiến trúc sư mà con thuê trùng tu ngôi nhà như thế nào rồi? Anh ta độc thân à? Có dễ thương không?

- Anh ta dễ thương và người phụ nữ mà anh ta đã chung sống suốt mười bốn năm nay cũng dễ thương. Họ cùng làm việc với nhau, có nhà ở Potrero Hill.

- Mẹ nghĩ thế thì không xong rồi. Mà thôi, khi người ta ít nghĩ đến chuyện yêu đương thì sẽ có người xuất hiện.

- Phải, như chuyện trong phim Hillsidge Strangler hay là Charles Manson. Con đang mong đây, - Sarah nói với vẻ yếm thế. Độ này nàng tỏ vẻ gay gắt với đàn ông. Phil còn để lại cảm giác ghê tởm trong lòng nàng sau khi anh ta chia tay với nàng.

- Đừng quá tiêu cực như thế, - mẹ nàng mắng. - Con có vẻ chán chường.

- Không - Sarah lắc đầu - con chỉ mệt thôi. Tuần này con có nhiều công việc ở văn phòng.

- Khi nào mà con không có nhiều việc! - Mẹ nàng đáp, vừa đi theo nàng ra cửa. Bỗng hai người nghe chuông của máy vi tính xách tay reo và nói: “Quý vị có thư!”, Sarah nhướn cao mày, cười rồi nhìn mẹ.

- Thần ái tình gọi mẹ kìa!

Hai mẹ con hôn nhau, rồi Sarah ra về. Nàng sung sướng khi thấy việc nàng giới thiệu mẹ nàng cho ông Tom có kết quả tốt đẹp. Ông đang ở tận St. Louis, đường xa cách trở, nhưng việc họ liên lạc với nhau như thế này thật quá tuyệt rồi. Nàng cảm thấy ông cô đơn và bà Audrey cũng vậy. Mọi người thỉnh thoảng cần hoa hồng và cần thư điện tử của bạn.

Chương 16

Đến cuối tháng hai, Sarah đã có ống dẫn nước bằng đồng chạy khắp nhà và nhiều nơi trong nhà cũng đã có dây điện mới. Họ làm xong tầng này rồi mới lên làm tầng khác. Đến tháng ba họ bắt đầu xây nhà bếp. Nhìn họ đem vật liệu vào, nàng rất háo hức. Nàng lấy dụng cụ theo sổ sách ở văn phòng của Jeff, anh mua chúng để bán cho nàng. Ngôi nhà chưa sẵn sàng cho nàng dọn đến ở, nhưng trông đã tươi tắn rồi. Họ báo cho nàng biết phần công việc về điện còn lại sẽ hoàn tất vào tháng tư.

- Tại sao cô không đi nghỉ hè? - Jeff hỏi vào một buổi tối khi họ đặt mẫu dụng cụ trong nhà bếp, để bảo đảm khi dụng cụ kê vào sẽ vừa vặn. Nàng kê ở giữa nhà bếp cái bàn lớn, anh sợ nó choán hết chỗ, nhưng Sarah nhất quyết là sẽ vừa vặn và nàng đã nói đúng.

- Anh muốn tôi đi chơi chỗ khác rồi phải không? - Nàng cười hỏi anh. - Có phải tôi làm cho anh bức mình không? - Không, anh nói với nàng thế, nhưng Marie-Louise thì bức. Nàng là một trong những cái gai trước mắt của chị ta, chị ghét hết mọi thứ, kể cả Jeff. Chị dọa sẽ trở về Pháp. Chính thời gian này trong năm, chị muốn về Pháp nhất, vì đang là mùa xuân. Chị sẽ đi Pháp để nghỉ ba tháng hè cho đến tháng sáu. Jeff đếm từng ngày, mặc dù không thích làm thế. Nhưng nhiều lúc thật khó sống nổi với chị.

- Từ bây giờ cho đến khi bắt điện và làm nhà bếp xong, cô không có nhiều việc để làm đâu. Tôi nghĩ là nếu cô đi chơi vài tuần, khi quay về cô có thể dọn đến đây ở được rồi. Khi ấy cô sẽ thấy rất hấp dẫn. - Anh nói để đề nghị nàng đi nghỉ hè. Anh thích giúp nàng sửa ngôi nhà. Việc này nhắc anh nhớ khi anh trùng tu ngôi nhà của mình ở Potrero Hill. Nhà nàng có kích cỡ lớn hơn rất nhiều, nhưng nguyên tắc tiến hành như nhau thôi, mặc dù nhà cũ thường có nhiều chỗ khó trùng tu hơn.

- Tôi không thể đi xa khỏi văn phòng lâu ngày được, - nàng đáp.

- Vậy thì cho chúng tôi hai tuần. Nếu cô đi vào giữa tháng tư, thì đầu tháng năm cô có thể dọn đến được rồi. - Nghe anh nói, nàng hí hửng như con nít và tối đó nàng thật sự suy nghĩ về việc đi nghỉ hè.

Nàng lưỡng lự khi nghĩ về việc này. Nàng không thích rời khỏi văn phòng. Nàng không biết đi đâu và cũng không biết đi với ai. Nàng ghét đi du lịch một mình. Tất cả bạn bè của nàng đã có chồng con. Nàng gọi một người bạn thời cùng học ở Boston, nhưng cô ta vừa ly dị chồng và không thể rời các đứa con đang suy sụp tinh thần. Sarah tự an ủi mình bằng cách nhắc mình nhớ rằng nàng sẽ không đi với Phil. Anh ta không bao giờ dẫn nàng đi đâu trong bốn năm trời, mà anh ta chỉ đi với con mình. Thậm chí nàng yêu cầu một nữ luật sư trong văn phòng cùng đi, nhưng cô ta nói bây giờ cô không thể đi được. Thất vọng, nàng yêu cầu mẹ nàng cùng đi, nhưng bà nói bà có kế hoạch đi New York với người bạn, để xem kịch và thăm các viện bảo tàng, cho nên bà không đi được. Sarah liền dẹp ý nghĩ rủ người cùng đi, nàng quyết định đi một mình, nhưng điều quan trọng là đi đâu. Nàng chán đi Mexico, không nghĩ đến chuyện đi một mình đến đấy. Nàng thích Hawaii, nhưng ở đấy hai tuần quá lâu. Nàng thích New York, nhưng đi một mình không vui. Nàng đang phân vân thì bỗng nàng nhìn tấm ảnh của Lili, liền biết mình muốn đi đâu. Nàng sẽ đi Pháp để tìm dấu vết của bà. Nàng nhớ Mimi có nói rằng bà đã đến thăm lâu đài của Lili bên Pháp một lần, nơi bà ấy đã sống với ông hầu tước khi bỏ chồng ra đi. Mimi nói tòa lâu đài đã đóng cửa, nhưng Sarah nghĩ đến thăm cho biết nơi mà bà Lili đã sống trong những năm ở Pháp. Bà đã sống ở đấy suốt mười lăm năm trước khi chết, một thời gian tương đối dài.

Vào chủ nhật, Sarah đến nói cho Mimi biết việc đi Pháp của nàng, khi ấy nàng mới biết tòa lâu đài ấy ở tại Dordogne, tương đối gần Bordeaux. Chuyển đi đối với Sarah bây giờ có vẻ tuyệt vời. Nàng rất thích xem khu vực ấy, xem các tòa lâu đài ở vùng Loire, nếu nàng có thì giờ. Nàng thích Paris và đến hôm thứ hai, Sarah quyết định đi nghỉ hè hai tuần ở Pháp. Ăn lễ Phục Sinh xong, nàng sẽ lên đường. Nàng nói với Jeff hãy giữ đúng lời hứa, đúng mùa một tháng năm là nàng sẽ dọn đến. Thời gian tu sửa đã sáu tuần rồi, Jeff tin là họ sẽ làm đúng thời hạn.

như đã giao ước. Sarah định sau khi dọn vào, nàng sẽ sơn lại ngôi nhà. Nàng sẽ tự mình lát thảm với sự giúp đỡ của Jeff trong các phòng nhỏ mà nàng sẽ dùng, như là phòng thay áo quần và phòng làm việc, phòng khách nhỏ và phòng tắm với nền nhà sơn đã tróc hết. Và nàng sẽ tự mình sơn những nơi có thể sơn được. Nếu không, nàng sẽ tốn rất nhiều tiền để thuê người sơn, ảnh hưởng lớn đến ngân sách gia đình. Ngoài ra, công việc sơn quét làm cho nàng thấy vui và học cách lát thảm sẽ giúp nàng tiết kiệm được tiền bạc. Thực vậy, nàng đã tiết kiệm được một số tiền rất lớn.

Nàng nói cho mẹ và bà ngoại biết chuyến đi Pháp của mình, Mimi viết lên giấy tất cả những chi tiết mà bà biết về mẹ mình và chỉ rõ địa điểm, nói rõ tên của lâu đài. Bà không biết nhiều. Chuyến đi tìm hiểu của bà không được kết quả tốt, nhưng Sarah không ngại. Mặc dù chuyện xảy ra đã hơn sáu mươi năm rồi, nhưng nàng vẫn hy vọng sẽ tìm ra được người nào đây biết bà Lili. Nghĩ thế, Sarah cảm thấy phấn khởi trong lòng.

Tháng sau, nàng sẽ làm bù những công việc phải làm ở văn phòng và khi về, nàng bắt đầu thu dọn căn hộ đang ở để chuẩn bị dọn vào nhà mới. Hầu hết đồ đạc trong nhà, nàng định sẽ ném vào thùng rác hay cho cơ quan từ thiện Good-will. Nàng chỉ đem đi sách vở và áo quần thôi. Còn những thứ khác đều đã hư hỏng lâu rồi. Nhìn đến các thứ ấy, nàng tự hỏi không biết tại sao nàng đã dùng chúng lâu đến thế.

Sarah ăn lễ Phục Sinh với mẹ và bà ngoại tại nhà hàng Fairmont và ngày hôm sau Audrey đi New York. Bà rất háo hức về chuyện này. Bà Mimi có kế hoạch sẽ nghỉ chơi vài ngày ở Palm Springs với ông George, và tập chơi golf, còn Sarah thì đi Paris. Tối trước khi lên đường, nàng ăn tối với Jeff.

Khi họ vừa ngồi vào bàn trong một nhà hàng Ấn Độ, nàng nói: - Cám ơn anh đã khuyên tôi đi du lịch. - Jeff gọi thức ăn của anh có nhiều cary cho cay, còn Sarah yêu cầu chỉ bỏ vào thức ăn của nàng ít thôi, nhưng thức ăn của hai người đều ngon. - Tôi rất háo hức về chuyến đi này. Tôi sẽ đến xem tòa lâu đài nơi bà cố tôi đã ở.

- Tòa lâu đài ở đâu? - Anh hỏi. Anh đã nghe Sarah kể chuyện về bà cố của nàng, nhưng không nói nhiều chi tiết. Anh cũng rất thích thú về chuyện này như nàng. Câu chuyện đã làm cho ngôi nhà có sức sống, có linh hồn. Lili là người rất mạo hiểm và có phần khùng khiếp vào thời đại của bà. Nhất là khi người ta biết bà ra đi năm mới hai mươi bốn tuổi. Bà sinh vào đêm xảy ra trận động đất năm 1906, trên chiếc phà đi Oakland để tránh trận hỏa hoạn xảy ra trong thành phố. Thật là sự khởi đầu báo trước tương lai một kiếp người rất thú vị và có phần nào biến động. Bà chào đời với trận động đất lịch sử và kết thúc cuộc đời bằng trận đại chiến, Sarah còn ngạc nhiên hơn nữa khi biết bà chết vào lúc mới bằng tuổi nàng bây giờ. Thật là một cuộc đời ngắn ngủi nhưng sôi nổi. Bà chết năm ba mươi chín tuổi, không gặp hai con trong suốt mười lăm năm trời. Chồng bà, hầu tước, cùng chết một năm với bà, trong lực lượng kháng chiến.

- Tòa lâu đài ở tại Dordogne, - nàng trả lời Jeff. Anh đang bị chảy nước mắt vì cary cay. Anh muốn nói anh thích những phụ nữ đã sống với mình và thích món cary, nhưng gần đây anh thích cary nhiều hơn. Marie-Louise bây giờ miệng lưỡi cay cú và độc địa hơn cary, nhưng anh vẫn cố chịu đựng.

- Tổ tiên của cô tuyệt vời hơn tổ tiên của tôi rất nhiều, - anh nói. Họ vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

- Bà ấy làm cho tôi say mê, - Sarah xác nhận. - Điều kỳ lạ là bà ngoại tôi lại sống rất bình thường, khi có người mẹ bỏ mình chạy theo tiếng gọi của tình yêu, với người cha đau khổ khi vợ bỏ đi và mất hết tiền của trong trận suy sụp thị trường chứng khoán và với người em trai chết trong trận đại chiến. Dù gặp cảnh đầy sóng gió như thế, nhưng bà vẫn sống thản nhiên, hạnh phúc. - Jeff chưa gặp bà, nhưng anh đã nghe nói nhiều về bà và biết Sarah rất yêu mến bà. Anh hy vọng có ngày sẽ gặp bà. - Hôm qua bà đã đi Palm Springs chơi với ông bạn già. Đời của bà sôi nổi hơn đời của tôi rất nhiều. - Nàng cười. Từ khi chia tay Phil, nàng không hẹn hò gặp ai, nhưng nàng rất háo hức về chuyến đi sắp tới của mình và Jeff mừng cho nàng. Anh nghĩ đây là dịp rất tuyệt vời để nàng tìm hiểu thêm về Lili và anh muốn làm chuyện này với nàng. - Nhân

tiện hỏi anh, chuyện anh với Marie-Louise có vui vẻ không? - Y như việc nàng thường nói cho anh nghe về Phil trước khi nàng và anh ta chia tay nhau, Jeff thường nói cho nàng nghe về Marie-Louise. Trong những tháng cùng làm việc với nhau tại ngôi nhà, hai người đã trở thành bạn bè rất nhanh. Và cũng như mọi khi, nàng luôn luôn mang chiếc ghim có hình ngôi nhà cổ trên ve áo. Đây là biểu tượng của sự giải thoát của nàng và là niềm đam mê đối với ngôi nhà. Nàng yêu thích cái ghim rất nhiều, là vì chính Jeff đã tặng nó cho nàng.

- Tôi nghĩ cũng ổn thỏa hết, - anh đáp. - Quan điểm của cô ấy có vẻ Pháp hơn quan điểm của tôi một ít. Cô ấy nói rằng sống mà không tranh cãi nhau chẳng khác nào ăn trứng mà không có muối. Nhưng tôi nghĩ nếu chúng tôi không cãi nhau thì cô ấy sẽ cảm thấy mình không được yêu. - Chuyện anh yêu cô ta không thành vấn đề, mà chuyện sống với cô ta là một thử thách cho anh. Cứ mỗi lần anh không đồng ý với cô là cô ta dọa sẽ bỏ đi. Vấn đề rất căng thẳng cho Jeff. Thỉnh thoảng anh nghĩ cô ta thích thế. Đối với cô ta, đấy là cách sống. Gia đình cô ta đều như thế. Khi anh đến thăm gia đình cô, anh thấy hình như sáng nào mọi người trong nhà thức dậy, họ cũng đều đóng cửa rầm rầm. Các bà dì, ông bác và anh em họ của cô ta đều làm như thế. Họ không bao giờ nói năng với giọng bình thường, mà thường la hét với nhau. - Tôi nghĩ đấy là vì họ bị rối loạn chức năng, chứ không phải vì họ là người Pháp, nhưng tôi không thể nói tôi thích thế. - Anh không thể tưởng tượng anh có thể sống như thế suốt đời, nhưng anh đã sống mười bốn năm với cô ta. Sarah cũng không thể tưởng tượng anh có thể sống theo cách sống như thế, nhưng vì anh vẫn đang sống với cô ta, rõ ràng anh thấy sống như thế cũng không sao.

Khi ăn xong anh nói: - Tôi nghĩ, cuộc sống của chúng tôi cũng giống như cô với Phil. - Anh cảm thấy như thể anh đang bốc hơi do món cary vừa ăn, nhưng anh thích thế. - Sau một thời gian, người ta quen với cuộc sống như thế và quên rằng trên đời có cuộc sống khác thế. Điều đáng ngạc nhiên là thỉnh thoảng chúng tôi thích nghi với cuộc sống như thế. Nhân tiện xin hỏi cô, cô có tin gì về anh ta không?

- Không, từ hai tháng nay rồi. Anh ta đã bỏ cuộc. - Nàng đã giữ đúng lời hứa, không nói chuyện lại với anh ta. Và bây giờ nàng không nhớ anh ta nữa. Thỉnh thoảng nàng nhớ ai đấy, nhưng không nhớ anh ta. - Có lẽ anh ta đã có người bạn gái mới và rồi cũng sẽ lừa dối người ấy. Bây giờ thì tôi đã nhận ra được chân tướng của anh ta rồi. - Nàng nhún vai, rồi họ trở lại nói chuyện về chuyến đi của nàng. Sáng mai nàng sẽ đi. Chuyến bay đến Paris rất dài.

Khi anh đưa nàng về đến căn hộ nàng ở, nàng bước xuống xe và cảm ơn anh về buổi ăn tối, anh nói:

- Đừng quên gửi cho tôi bưu thiếp đấy. - Anh không hôn nàng tạm biệt. Bây giờ nàng tự do rồi, nhưng anh thì không, nàng không muốn gây rắc rối cho anh. Nàng biết nàng sẽ đau đớn. Và anh tôn trọng điều ước muốn của nàng. Anh quá lo cho nàng nên không muốn làm nàng đau khổ và dù tốt hay xấu thì anh cũng đang sống chung với Marie-Louise. Hiện tại thì việc sống chung rất tệ hại, nhưng biết đâu tình thế sẽ đổi thay. Anh không biết sáng mai khi thức dậy anh là ai, là người có tình nhân hay độc thân tự do. Thỉnh thoảng anh tự hỏi không biết phải chăng cô ta là người lưỡng cực?

- Nếu có gì xảy ra với ngôi nhà cần cho tôi biết, hay cần quyết định của tôi, anh hãy gọi cho tôi nhé. - Anh đã biết lộ trình của nàng, cũng như văn phòng của nàng và bà ngoại nàng đã biết. Nàng định sẽ thuê điện thoại di động của Pháp tại phi trường, nàng hứa sẽ gọi cho anh với số máy thuê. Nàng sẽ đem máy tính để gửi thư điện tử, đề phòng trường hợp văn phòng nàng cần liên lạc với nàng.

- Cô đừng lo, hãy quên chuyện ấy đi. Cứ vui chơi dịp nghỉ hè cho thoải mái. Khi cô về, tôi sẽ giúp cô dọn đến đây. - Nghe anh nói mặt nàng tươi rói. Nàng nôn nóng dọn đến ở ngôi nhà mới này. Nhưng trước mắt, nàng đang có chuyến du lịch vui vẻ. - Tôi sẽ gửi thư điện tử cho cô, để cô theo dõi công việc chúng tôi tiến hành ra sao. - Nàng biết anh sẽ làm thế. Anh có tài trong việc liên lạc để báo những diễn tiến ở nhà. Những diễn tiến không gây ngạc nhiên buồn bực, mà chỉ làm cho người ta ngạc nhiên vui mừng.

Công việc trùng tu diễn tiến tốt đẹp ngay từ khi mới bắt đầu. Việc trùng tu tân tạo ngôi nhà là

một giấc mơ. Như thế cả Lili và Stanley đều muốn nàng có ngôi nhà, nhưng có lẽ mỗi người đều có lý do khác nhau. Tuy nhiên, dù lý do gì thì nàng vẫn cảm thấy ngôi nhà là của nàng. Việc dọn đến ở trong ngôi nhà sẽ như là công việc phủ kem trứng lên cái bánh. Nàng đã quyết định sẽ dùng phòng ngủ của Lili, nàng đặt mua chiếc giường cỡ lớn mới với tấm ván ở đầu giường phủ lụa màu hồng nhạt. Họ sẽ đem giường đến ngay khi nàng đi du lịch về.

- Chúc thượng lộ bình an! - Anh nói lớn khi nàng chạy lên thềm nhà chung cư và quay lại vẫy tay chào. Rồi nàng biến mất trong chung cư, còn anh lái xe về và nghĩ đến nàng. Anh hy vọng nàng đi du lịch vui vẻ.

Chương 17

Máy bay hạ cánh xuống phi trường Charles de Gaulle vào lúc tám giờ sáng giờ Paris. Nàng phải mất một giờ để lấy hành lý và làm thủ tục hải quan. Đến mười giờ sáng, nàng đáp taxi đi vào Champs Elysées, nàng đưa mắt nhìn quanh, miệng nhoẻn cười. Nàng ngủ ngon trên máy bay, chuyến bay lâu mười một tiếng. Nàng cứ tưởng chuyến bay sẽ bay mãi, nhưng bây giờ nàng đã ở đây. Nàng cảm thấy như mình là nhân vật nữ chính trong một bộ phim, khi xe nàng đi qua quảng trường Concorde với những vòi nước phun và đi qua cầu Alexandre III hướng đến nghĩa trang Invalides, nơi an táng Napoléon. Nàng ở trong một khách sạn nhỏ bên tả ngạn trên đại lộ St. Germain, trung tâm của khu Latinh. Jeff đã cho nàng tên của khách sạn, dựa trên lời giới thiệu của Marie-Louise và khách sạn thật hoàn hảo.

Sarah để hành lý trong phòng rồi đi bộ khắp Paris. Nàng ghé vào quán ăn để uống cà phê phin và ăn tối một mình trong một quán rượu. Ngày hôm sau nàng đi thăm điện Louvre và đi thuyền Bateau Mouche, như là khách du lịch chính cống. Nàng thăm Nhà thờ Đức Bà Notre Dame và nhà thờ Sacré Coeur, đến viếng Nhạc viện opéra. Trước đây nàng đã đến Paris rồi, nhưng lần này nàng thấy hấp dẫn hơn. Chưa bao giờ nàng cảm thấy tự do như thế này, hay là giải thoát hết mọi gánh nặng trên vai. Nàng vui chơi thoải mái ở Paris ba ngày rồi mới đáp xe lửa đi Dordogne. Người bảo vệ khách sạn nàng ở tại Paris cho nàng tên khách sạn nơi nàng sẽ tới ở. Ông ta nói khách sạn ở đấy đơn giản, sạch, rất nhỏ, phù hợp với nàng. Và nàng ngạc nhiên khi thấy đi một mình như thế này dễ chịu biết bao. Nàng cảm thấy hoàn toàn bình an và mặc dù khả năng tiếng Pháp của nàng hạn chế, nhưng mọi người hình như đều sẵn sàng giúp đỡ nàng trong cuộc hành trình đến đấy.

Xuống tàu hỏa, nàng đi taxi đến khách sạn. Xe là chiếc Renault cũ, chạy gập ghềnh trên đường quê, nhưng vùng thôn quê rất đẹp. Đây là vùng quê người ta thường đi ngựa, nên khi đi trên đường, nàng thấy một số chuồng ngựa. Nàng còn thấy nhiều lâu đài, hầu hết xuống cấp trầm trọng. Nàng phân vân không biết lâu đài của bà Lili có xuống cấp như thế không, hay được trùng tu lại rồi. Nàng rất nôn nóng muốn thấy tòa lâu đài. Nàng đã viết tên tòa lâu đài và đưa cho người nhân viên khách sạn xem. Anh ta gật đầu rồi nói cái gì đấy bằng tiếng Pháp, nàng không hiểu gì hết. Anh ta bèn mở bản đồ ra và bập bẹ nói bằng tiếng Anh. Anh ta hỏi nàng có muốn người lái xe cho nàng đến đó không, nàng trả lời muốn. Khi ấy đã xế chiều, nên anh ta hứa sáng mai sẽ có người lái xe đưa nàng đến đấy.

Tối hôm đó nàng ở khách sạn. Nàng ăn gan ngỗng mỡ béo mua gần Périgord, thức ăn này rất ngon. Họ dọn ra món gan ăn với táo nấu chín và xà lách, rồi sau đó với phó mát. Khi trở về phòng, nằm trên chiếc giường lót nệm lông chim, nàng ngủ một giấc đến sáng như trẻ con. Nàng thức dậy khi ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ. Nàng không đóng cửa lá sách ở cửa sổ. Nàng thích ánh mặt trời. Nàng có phòng tắm riêng với bồn tắm khổng lồ. Sau khi tắm xong, mặc áo quần, nàng xuống dưới lầu, uống cà phê sữa trong tô, ăn bánh sừng trâu mới làm sáng hôm đó. Chỉ có điều duy nhất thiếu vắng với nàng là không có ai để bầu bạn. Không có ai để cùng khen thức ăn ngon lành và khi người tài xế do nhân viên khách sạn giới thiệu đến, đưa nàng đến lâu đài Milliard, nơi bà cố của nàng đã ở trong thời gian bà sống ở đấy, nàng không có ai để cùng chiêm ngưỡng cảnh đẹp nông thôn.

Xe rời khách sạn chừng nửa giờ thì nàng thấy ngôi nhà thờ trước khi đến lâu đài. Người tài xế giải thích bằng tiếng Anh bập bẹ rằng ngôi nhà thờ trước kia thuộc vào lâu đài, nhưng bây giờ không như vậy nữa. Rồi xe chạy từ từ trên con đường hẹp và nàng thấy tòa lâu đài. Tòa lâu đài khổng lồ, có tháp canh, có sân và một số nhà phụ ở ngoài. Tòa lâu đài được xây vào thế kỷ thứ mười sáu, rất đẹp, mặc dù hiện đang được sửa chữa lại. Quanh khu vực chính của tòa lâu đài, có giàn giáo lớn đang được dựng lên, thợ đang làm việc nhộn nhịp, như cảnh đang diễn ra ở ngôi nhà trên phố Scott.

Người tài xế chỉ vào đấy và nói: - Chủ mới đang trùng tu! - Nàng gật đầu. Rõ ràng chủ mới đã mua tòa lâu đài. - Chủ mới giàu lắm! Làm rượu vang! Rất ngon! - Họ cười với nhau. Người chủ mới giàu nhờ rượu vang.

Sarah bước ra khỏi xe, nhìn những ngôi nhà phụ và toàn thể cơ ngơi gồm vườn cây ăn quả, vườn trồng nho, chuồng nuôi ngựa lớn, nhưng không thấy có ngựa. Sarah nghĩ chắc vào thời bà Lili ở, đây rất đẹp. Lili có tài sở hữu những ngôi nhà đẹp đẽ và có tài chinh phục những người đàn ông nuông chiều bà, Sarah vừa nghĩ như thế vừa mỉm cười. Sarah nhìn tòa lâu đài, lòng phân vân không biết bà Lili có được hạnh phúc ở đây không, không biết bà có nhớ con không, hay có nhớ Alexandre và ngôi nhà ở San Francisco không. Đối với bà thì ở đây quá khác biệt và quá xa quê nhà. Mặc dù Sarah không có con, nhưng nàng nghĩ rằng không thể bỏ con mà đi được. Khi nghĩ như thế, nàng bỗng nghĩ đến bà Mimi, lòng đau như cắt.

Thợ thuyền không ai để ý đến Sarah, nàng đi lang thang xem khắp cơ ngơi gần một giờ. Nàng rất muốn vào xem trong tòa lâu đài, nhưng không dám, cho nên nàng đứng bên ngoài, đưa mắt nhìn lên. Cửa sổ trên lầu, có người đàn ông đang nhìn xuống, nàng tự hỏi phải chăng họ sẽ yêu cầu nàng đi ra. Một phút sau, người đàn ông hiện ra ở thềm nhà, ông ta đi đến phía nàng, vẻ thắc mắc. Ông ta cao, mái tóc bạch kim, mặc áo len tay dài, quần jeans và mang ủng làm việc. Nhưng trông ông ta không giống những người thợ khác. Ông bước đến gần nàng với vẻ một người có uy quyền. Nàng thấy ông ta mang đồng hồ vàng đắt tiền trên cổ tay.

Ông lịch sự hỏi bằng tiếng Pháp: - Thưa cô, tôi có thể giúp gì cho cô được không? - Ông nhìn nàng một lát. Trông nàng vô hại, nhưng ông phân vân không biết có phải nàng là phóng viên không. Du khách hiếm khi đến đây. Báo chí thỉnh thoảng có đến, vì ông.

- Tôi xin lỗi. - Nàng chìa hai bàn tay ra với nụ cười e thẹn, rồi nói tiếp bằng tiếng Pháp: - Tôi không nói tiếng Pháp được. Nàng chỉ biết có thể, chỉ đủ nói với ông ta nàng không nói được tiếng Pháp. - Tôi là người Mỹ, nàng nói và ông ta gật đầu.

- Thưa cô, tôi có thể giúp gì cho cô? - Ông hỏi lại bằng tiếng Anh. Ông rất muốn biết nàng là ai. - Có phải cô muốn tìm ai không? - Khả năng nói tiếng Anh của ông tuy giọng còn nặng nhưng đúng ngữ pháp.

- Không. - Nàng lắc đầu. - Tôi chỉ muốn xem tòa lâu đài thôi. Lâu đài rất đẹp. Bà cố của tôi ngày xưa ở đây, lâu rồi.

- Bà ta người Pháp à? - Ông ngạc nhiên hỏi. Ông ta quãng hơn năm mươi, rất hấp dẫn. Ông có vẻ rắn rỏi, đẹp trai và thông minh. Ông nhìn Sarah chăm chăm.

- Không. Bà người Mỹ, lấy ông hầu tước. Hầu tước de Maillard. Tên bà là Lili. - Nàng nói như thể nàng trình chứng minh thư và ông ta cười như để cho nàng đi qua bình an.

- Bà cố của tôi cũng sống ở đây, - ông ta đáp, vẫn cười với nàng. - Và bà ngoại tôi, rồi mẹ tôi. Họ làm việc ở đây. Có lẽ bà ngoại của tôi làm cho bà ngoại của cô.

- Bà là bà cố của tôi, - Sarah nhắc cho ông ta nhớ và ông gật đầu. - Tôi xin lỗi đã vào đây. Tôi chỉ muốn xem nơi bà ấy đã sống.

- Không có mấy ai đến đây, - ông ta nói, nhìn Sarah chăm chăm. Trông nàng như thiếu nữ, mặc quần jeans, mang giày tập chạy, áo len vắt vai, tóc dài tết kiểu chân rết. - Tòa lâu đài đã được đóng niêm phong suốt sáu mươi năm, - ông ta nói tiếp. - Tôi mua lâu đài vào năm ngoái. Nó xuống cấp trầm trọng. Từ ngày có chiến tranh đến giờ, không ai sửa chữa hết. Chúng tôi phải làm rất nhiều việc. Tôi vừa mới dọn đến.

Sarah gật đầu và cười. - Tôi vừa mua lại ngôi nhà của bà cố tôi ở San Francisco. Ngôi nhà rất lớn, nhưng không lớn bằng cái này. Ngôi nhà không ai ở từ năm 1930, ngoại trừ một số phòng trên tầng áp mái. Chồng bà, là ông cố của tôi, bán ngôi nhà khi bà bỏ đi, sau trận khủng hoảng kinh tế năm 1929. Tôi đang trùng tu ngôi nhà, khi đi du lịch về tôi sẽ dọn đến ở.

- Thưa cô, chắc bà cố của cô rất thích các ngôi nhà đồ sộ và đàn ông cũng thích tặng cho bà ấy. - Nàng gật đầu. Đúng là mẫu người của Lili. - Chúng ta có vẻ có điểm giống nhau, chúng ta đang làm công việc trùng tu hai ngôi nhà giống nhau. - Sarah cười và ông ta cười theo. - Tôi hy vọng bà ấy đánh giá cao công việc này. Cô có muốn vào trong nhà xem cho biết không? Ông ta rất hiếu khách. Sarah ngần ngừ một lát rồi gật đầu. Nàng rất muốn xem ngôi nhà để về kể cho bà

ngoại, cho mẹ nàng và cho cả Jeff nghe nữa. Bây giờ thì nàng tin chắc nàng có thể kể cho họ nghe rồi.

- Tôi chỉ vào xem vài phút thôi. Tôi không muốn làm phiền ông. Trước đây bà ngoại tôi có đến đây rồi, nhưng hồi đó tòa nhà đã đóng cửa, như ông nói. Tại sao nhà không có ai ở lâu đến như thế?

- Không có người thừa kế. Ông hầu tước cuối cùng không có con. Sau chiến tranh có người mua tòa lâu đài, nhưng sau đó một thời gian ngắn, chủ chết, gia đình họ tranh nhau kịch liệt. Họ tranh giành nhau suốt hai mươi năm, không ai sống ở đây hết. Tranh nhau lâu, họ bỏ ngôi nhà nằm đấy. Những người muốn ngôi nhà thì bỏ đi, còn những người khác thì không muốn sống ở đây. Tòa lâu đài rao bán nhiều năm trời, nhưng không ai mua cho đến khi tôi mua. - Ông ta cười và khi họ đi vào nhà, ông ta chào các công nhân.

Bên trong tòa lâu đài rộng mênh mông và có phần âm u. Trần nhà cao lớn, cầu thang khổng lồ dẫn đến các tầng trên. Có nhiều hành lang dài, Sarah nghĩ trong những hành lang này chắc đã có treo chân dung tổ tiên. Thảm đã được cuốn tròn đặt sát vào tường. Có nhiều giá treo trên tường để cắm đèn cầy và khi họ đi vào sâu hơn, có những cửa sổ cao để ánh mặt trời lọt vào. Nàng nghĩ ngôi nhà ở San Francisco đẹp hơn, sáng sủa hơn, nhưng nhỏ hơn. Sarah cảm thấy tòa lâu đài có không khí khiến cho nàng buồn thối thía. Ở đây có cuộc sống hoàn toàn khác biệt. Nàng lại tự hỏi phải chăng bà Lili đã được hạnh phúc ở đây khi bà làm bà hầu tước. Cuộc sống của bà ở đây khác xa cuộc sống trước đó.

Người chủ mới tòa lâu đài đưa nàng lên gác, chỉ cho nàng thấy những phòng ngủ rộng lớn của tổ tiên ông hầu tước, nhiều thư viện còn đầy sách. Có một phòng khách với lò sưởi khổng lồ mà một người đàn ông cao có thể đứng lọt vào trong và chủ nhà đã chứng minh cho nàng thấy điều đó, rồi bỗng như vừa mới nhớ ra, ông ta chìa tay về phía nàng.

- Tôi xin lỗi vì đã quá bất lịch sự. Tôi là Pierre Pettit. - Ông ta bắt tay nàng và nàng giới thiệu mình với ông. - Không phải. Hầu tước de Mailliard, - ông ta trêu. - Cô là chất gái của bà hầu tước, tôi là chất trai của một nông dân, cháu nội của người đầu bếp. Mẹ tôi làm cô hầu ở đây khi còn thiếu nữ. Tôi mua tòa lâu đài này vì gia đình tôi làm việc ở đây lâu đời như dòng họ Mailliard. Họ nguyên là nông nô. Tôi nghĩ đã đến lúc để cho một người trong họ Pettit vào làm chủ lâu đài, vì dòng họ Mailliard không còn ai hết. Nông dân là tầng lớp mạnh nhất và cuối cùng họ thống trị thế giới. - Ông ta cười. - Tôi rất sung sướng khi biết cô, Sarah Anderson. Cô có uống một ly vang cho vui không? - Nàng ngần ngừ một lát, rồi ông dẫn nàng vào nhà bếp, ở đây còn dấu tích của thời quá khứ. Họ chưa tân tạo nhà bếp. Lò lửa ít ra cũng xưa đến tám mươi năm và trông rất giống cái nhà bếp mà nàng vừa phá bỏ.

Sarah không biết rằng Pierre Pettit là thương gia rượu vang nổi tiếng nhất nước Pháp. Ông xuất khẩu rượu vang khắp thế giới, nhất là sang Mỹ, nhưng cũng bán sang những nước khác nữa. Ông lấy chai rượu trên giá, nàng ngạc nhiên khi thấy tên và năm chính thức sản xuất. Ông mở chai Château Margaux 1968.

- Đúng là năm sinh của tôi, - nàng nói và mỉm cười e thẹn. Ông rót rượu đưa cho nàng một ly.

- Chúng ta nên nghỉ để thở một lát, - ông nói, rồi lát sau dẫn nàng đi xem các nơi khác trong lâu đài. Nửa giờ sau, họ quay lại nhà bếp cũ. Một thời nó đã từng rất đẹp đẽ, nhưng bây giờ thì trông buồn thảm. Khi họ đi quanh nhà, ông trình bày kế hoạch tân trang nhà bếp cho nàng nghe, rồi hỏi về ngôi nhà của nàng. Nàng nói cho ông biết nàng đã làm gì, nàng rất thích ngôi nhà và kể cho ông nghe câu chuyện của bà Lili, khiến ông vô cùng kinh ngạc.

- Bà ấy bỏ con mà đi kể cũng đáng ngạc nhiên thật, cô có thấy thế không? Tôi không có con, nhưng tôi không thể tưởng tượng được bà ta đã làm như thế. Bà ngoại cô có ghét bà ấy không?

- Bà ngoại tôi không bao giờ nói đến bà ấy, nhưng tôi nghĩ bà không ghét mẹ. Bà không biết nhiều về mẹ, khi mẹ bà bỏ đi, bà mới có sáu tuổi.

- Chắc bà cố cô đã làm cho người chồng tan nát cõi lòng, - ông ta nói giọng đầy thương cảm.

- Tôi nghĩ chắc thế. Ông cụ mất mười lăm năm sau. Bà ngoại tôi nói rằng, mất vợ và mất hết tài sản, ông đã sống gần như ẩn dật và cuối cùng chết vì phiền muộn.

Pierre Pettit lắc đầu, hớp một ngụm rượu vang. - Đàn bà thường làm những việc như thế, - ông ta nói, nhìn Sarah. - Họ có thể là những người vô tâm. Vì thế mà tôi không lấy vợ. Họ rất sung sướng khi làm cho tim nhiều người tan nát, chứ không phải chỉ một mà thôi. - Ông ta cười và Sarah cười theo. Theo nàng thì ông ta có vẻ không phải là người có trái tim tan nát, mà là người làm cho người khác tan nát trái tim và vui thích khi làm như thế. Ông ta rất hấp dẫn, có sức lôi cuốn người khác và rõ ràng là có tài kinh doanh. Ông ta đã bỏ ra một số tiền lớn để trùng tu tòa lâu đài.

- Tôi nghĩ có một người mà chắc cô rất muốn gặp, - ông nói, vẻ suy nghĩ. - Người đó là bà ngoại tôi. Khi bà cố cô sống ở đây, bà ngoại tôi làm đầu bếp. Bây giờ bà đã chín mươi ba tuổi và rất yếu. Bà không thể đi được, nhưng bà nhớ mọi việc rất chi tiết. Trí nhớ của bà còn minh mẫn. Cô có muốn gặp bà không?

- Muốn, rất muốn. - Mắt Sarah sáng lên khi nghe thế.

- Bà sống cách đây chừng nửa giờ đi xe. Tôi đưa cô đi được không? - ông ta hỏi, để cái ly xuống, cười với nàng.

- Làm thế có phiền ông không? Tôi có tài xế, ông chỉ cần chỉ đường cho chúng tôi đi là được.

- Đừng ngại. Tôi không có gì để làm ở đây. Tôi sống ở Paris. Tôi chỉ về đây vài hôm để xem công việc tiến hành như thế nào thôi. - Theo như ông đã nói cho Sarah biết, thì công việc còn hai năm nữa mới xong. Ông đã làm một năm rồi. - Tôi sẽ lái xe đưa cô đến đấy. Tôi rất thích gặp bà cụ, bà thường mắng tôi ít khi đến thăm bà. Cô đã cho tôi cái cơ rất tốt để đến. Bà không nói được tiếng Anh. Tôi sẽ làm thông ngôn cho cô.

Ông ta bước ra hành lang, đi xuống cầu thang và nàng đi theo ông. Sarah rất phấn khởi khi gặp ông ta và có cơ hội để gặp người đàn bà biết bà Lili. Bà hy vọng bà ngoại ông ta còn trí nhớ minh mẫn như lời ông nói. Nàng muốn đem về cho Mimi cái gì đó về mẹ bà. Nàng muốn xem đây là món quà đem về biếu bà ngoại và nàng cảm ơn Pierre Pettit đã giúp nàng.

Ông ta để nàng đứng ngoài sân, nói với nàng ông sẽ quay lại. Năm phút sau ông ta xuất hiện, lái chiếc Rolls Royce màu đen có mui có thể hạ xuống. Chiếc xe rất đẹp. Pierre Pettit dùng đồ rất sang. Tổ tiên của ông ta là nông nô, nhưng bây giờ rõ ràng ông là một người rất giàu có.

Sarah bước vào xe ngồi bên cạnh ông, sau khi đã nói với người tài xế rằng ông chủ nhà sẽ đưa nàng về lại khách sạn. Nàng muốn trả tiền công cho anh ta, nhưng anh ta nói tiền sẽ được tính vào hóa đơn trả tiền khách sạn của nàng. Một lát sau, nàng và Pierre lên đường. Trên đường đi, ông ta nói chuyện rất thoải mái với nàng, hỏi về công việc và cuộc sống của nàng ở San Francisco. Nàng trả lời nàng là luật sư, rồi ông hỏi nàng đã có chồng chưa. Nàng nói chưa có chồng.

Ông cười, nói: - Cô còn trẻ. Ngày nào đó cô sẽ lấy chồng.

Ông nói với giọng rất tự tin và nàng lập tức phản đối ngay. Nàng thích ông, vì ông rất tốt với nàng. Nàng rất thích đi qua vùng nông thôn trong chiếc Rolls Royce sang trọng này. Thật khó mà tin có chuyện như thế. Thời tiết tháng tư rất tuyệt, nàng đang ở tại nước Pháp, đi trong chiếc Rolls Royce với người đàn ông đẹp trai đang làm chủ một tòa lâu đài. Chuyện thật là phi thực.

- Tại sao ông nghĩ là tôi sẽ lấy chồng? Ông không lập gia đình, vậy thì tại sao tôi phải lập?

- A... Cô khác tôi. Cô là người sống độc lập phải không? Tại sao cô không muốn lấy chồng? - Ông thích đấu khẩu với nàng và rõ ràng ông thích phụ nữ. Và nàng nghĩ là họ thích ông.

- Tôi không cần lập gia đình. Tôi sống như thế này hạnh phúc rồi, - Sarah đáp một cách tự nhiên.

- Không, cô không hạnh phúc, - ông đáp với vẻ tự tin. - Cách đây một giờ, cô ngồi một mình

trong chiếc Renault, không có ai để nói chuyện. Bây giờ cô ngồi trong chiếc Rolls Royce nói chuyện với tôi, cười, nhìn cảnh đẹp chung quanh. Như thế không tốt hơn hồi nãy ư?

- Tôi không lấy ông đâu, - Sarah thẳng thắn đáp. - Chúng ta không lấy nhau sẽ sung sướng hơn như thế này nhiều. Cả hai chúng ta. Ông không nghĩ thế à?

Ông cười. Ông thích như thế thật. Và ông thích nàng. Nàng thông minh nhanh trí. - Có lẽ cô nói đúng. Còn con cái thì sao? Cô không muốn có con à? - Nàng lắc đầu, nhìn ông. - Tại sao không? Hầu như mọi người đều muốn có con.

- Tôi rất bận công việc. Tôi nghĩ tôi không thể làm mẹ tốt được. Tôi không có thì giờ để chăm sóc chúng. - Đây là cái cớ hợp lý nhất.

- Có lẽ cô làm việc quá căng thẳng, - ông ta đáp. Giọng có vẻ như của ông Stanley, nhưng ông ta rất khác Stanley. Ông ta vui vẻ, yêu đời, sống thoải mái, chứ không chỉ biết làm việc thôi. Ông ta thấu hiểu những bí mật của cuộc sống chứ không như ông Stanley.

- Có lẽ thế, nàng đáp. - Thế ông không làm việc nhiều à? Chắc ông phải làm việc rất căng mới có được cơ ngơi như thế. - Ông không thừa hưởng gia tài, mà phải làm việc nhiều mới có được như thế và ông cười khi nàng trả lời.

- Thỉnh thoảng tôi làm việc rất căng. Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng chơi rất nhiều. Tôi thích cả hai việc ấy, tùy lúc, tùy hoàn cảnh. Người ta phải làm việc nhiều mới có tiền để chơi chứ. Tôi có chiếc thuyền đẹp để ở miền Nam. Chiếc du thuyền. Cô có thích đi thuyền không?

- Tôi có đi vài lần, lâu rồi. - Hồi đó nàng đang học đại học, đi chơi với bạn ở vùng Martha's Vineyard, nhưng nàng tin chiếc thuyền nàng đi lúc ấy không đẹp như thuyền của ông ta.

Mấy phút sau, họ đến nhà bà ngoại ông. Đây là ngôi nhà trệt nhỏ, sạch sẽ, có hàng rào bao quanh, được chăm sóc đẹp đẽ, phía trước có trồng hoa hồng, phía sau có vườn nho nhỏ. Ông bước ra khỏi xe, lịch sự mở cửa cho Sarah. Đi với ông như thế này thật rất hân hạnh cho nàng. Nàng cảm thấy như thể nàng đang đóng trong một bộ phim vậy. Phim đóng về cuộc đời nàng trong giây phút hiện tại. Và nàng thủ vai chính. Nàng đang ở rất xa San Francisco.

Ông bấm chuông và mở cửa, một người đàn bà vội vã đi đến phía họ, vừa đi vừa lau tay trên tạp dề. Chị ta nói với Pierre và chỉ ai đấy ở phía sau vườn. Chị ta là người chăm sóc bà ngoại ông. Pierre dẫn Sarah đi qua nhà ra cửa sau. Ngôi nhà đầy đồ cổ quý giá, trên các cửa sổ đều có màn đẹp sáng sủa. Ngôi nhà tuy nhỏ, nhưng ông chăm sóc bà ngoại rất chu đáo. Bà đang ngồi trên chiếc ghế lắn ở sau vườn, nhìn vườn nho và vùng quê ở phía bên kia. Bà đã sống trong vùng này suốt đời, ông mua ngôi nhà này cho bà cách đây nhiều năm. Đối với bà, ngôi nhà là tòa lâu đài. Khi bà thấy ông, mắt bà sáng lên.

- Chào Pierre! - Bà thốt lên sung sướng bằng tiếng Pháp, rồi cười chào Sarah. Bà có vẻ vui mừng khi thấy nàng, bà vui sướng khi có khách đến thăm, nhất là cháu ngoại. Nhìn cảnh hiện ra trước mắt, nàng biết ông ta là nguồn vui của bà già, và bà có vẻ rất tự hào về ông.

- Chào ngoại. - Ông ta đáp rồi giới thiệu Sarah với bà, nói cho bà biết lý do nàng đến đây. Bà ngoại ông đáp lại lời ông bằng vẻ quan tâm đặc biệt, thốt lên nhiều tiếng vui vẻ và gật đầu nhiều lần với Sarah như thể chào mừng nàng. Khi bà và Pierre nói chuyện say sưa với nhau, người chăm sóc bà mang đến bánh bích quí và nước chanh, chị rót nước chanh cho mọi người rồi để bình nước xuống cái bàn gần đấy. Bánh bích quí rất ngon.

Rồi Pierre quay qua Sarah, kéo ghế cho cả hai cùng ngồi. - Bà ngoại tôi nói bà biết rõ bà cố cô và rất thích bà chủ. Bà nói bà chủ rất dễ thương. Khi bà Lili đến đây, bà ngoại tôi mới mười bảy tuổi, chỉ là một cô hầu gái phục vụ trong nhà bếp. Bà nói bà cố cô rất tốt với bà. - Suốt buổi nói chuyện, bà gọi bà Lili là bà hầu tước. - Nhiều năm về sau, bà cố cô giúp bà trở thành đầu bếp. Bà nói bà không biết bà hầu tước có con. Mãi cho đến một hôm bà thấy bà hầu tước ngồi xem ảnh của con bà sau vườn và bà ấy khóc.

Nhưng bà nói ngoài chuyện ấy ra, bà hầu tước rất sung sướng khi sống ở đây. Bản chất bà hầu tước vui vẻ và rất thương yêu chồng. Ông hầu tước lớn hơn vợ vài tuổi, ông cũng rất thương

yêu vợ. Bà nói họ sống rất hạnh phúc. Bất cứ khi nào ở bên cạnh vợ, ông ấy cũng cười luôn miệng. Bà nói, khi người Đức đến đây, tình hình rất khó khăn cho mọi người. Họ chiếm chuồng ngựa và một phần tòa lâu đài. Những ngôi nhà phụ thuộc cũng đầy cả lính Đức, thỉnh thoảng họ rất thô bạo, ăn cắp đồ ăn ở nhà bếp. Bà cố của cô rất tốt đối với họ, nhưng bà không thích họ lắm. Bà nói, khi gần hết chiến tranh, bà Lili bệnh rất nặng. Không có thuốc men nên bệnh bà ấy càng nặng hơn và ông hầu tước gần như phát điên, ông lo cho bà ấy. - Tôi nghĩ bà mắc bệnh lao phổi hay sưng phổi, - ông ta nói thêm thật khẽ. Câu chuyện làm cho cả hai người xúc động, nhất là Sarah, vì nàng nghĩ chắc Lili khóc khi xem ảnh của Mimi và người em trai. Bây giờ nàng thấy điều thật kỳ lạ là người em trai của bà Mimi chết cùng năm với mẹ mình, năm 1945, ngay trước khi kết thúc chiến tranh. Alexandre, chồng cũ của bà cũng mất vào năm ấy. Thật khó mà nghĩ ra được làm sao bà Lili có thể sống được những năm dài mà không có tin tức hay tiếp xúc với con cái, hay với người nào mà bà đã từng thương yêu. Bà bỏ hết để theo ông hầu tước, đóng cánh cửa quá khứ, không bao giờ mở lại.

- Bà ngoại tôi nói rằng bà cố cô qua đời khi còn rất trẻ. - Pierre nói tiếp. - Bà nói chưa bao giờ bà thấy ai đẹp như bà cố cô. Khi bà mất rồi, ông hầu tước đau khổ khôn nguôi. Bà ngoại tôi nghĩ rằng ông hầu tước đã tham gia lực lượng kháng chiến, nhưng không ai biết. Sau khi vợ qua đời, ông vắng nhà luôn, có lẽ đi làm nhiệm vụ mà tổ kháng chiến địa phương đã giao phó, hay là tham gia trong các khu vực khác. Một đêm, người Đức giết ông ấy tại một nơi không xa đây. Họ nói ông định đặt bom làm nổ tung một đoàn tàu, bà ngoại tôi không biết tin ấy đúng hay sai. Ông hầu tước rất tốt, không bao giờ làm gì hại ai, đừng nói là giết người Đức. Bà ngoại tôi nghĩ rằng ông ấy để cho mình bị bắn chết vì quá đau khổ trước cái chết của vợ. Họ chết chỉ cách nhau có mấy tháng và được chôn cất tại nghĩa trang gần tòa lâu đài. - Nếu cô muốn, tôi sẽ đưa cô đi thăm, - ông ta đề nghị và nàng gật đầu. - Bà ngoại tôi nói khi hai người ấy qua đời, mọi người đều rất buồn. Người Đức giữ các gia nhân trong lâu đài và bắt họ làm việc rất khổ nhọc. Sau khi ông hầu tước mất, tên chỉ huy trưởng dọn vào ở trong lâu đài. Rồi cuối cùng, người Đức cuốn gói đi. Sau chiến tranh, tất cả đều đi chỗ khác, tòa lâu đài đóng ván niêm phong. Cuối cùng có người mua tòa lâu đài... và cô đã biết đoạn cuối ra sao rồi. Câu chuyện thật lý kỳ, - Pierre nói với Sarah, nàng đưa tay nắm hai bàn tay bà già để cảm ơn bà. Bà ngoại ông Pierre gật đầu, mỉm cười, bà hiểu cử chỉ của nàng. Bà rất minh mẫn, đúng như lời Pierre đã nói với nàng hồi nãy. Câu chuyện mà bà đã kể, nàng sẽ đem về làm quà cho Mimi như một món quà quý giá để bà ngoại nàng biết rõ cuộc đời của mẹ mình trong những năm tháng ở Pháp và những ngày cuối cùng của đời bà.

- Cảm ơn bà..., - Sarah nói bập bẹ bằng tiếng Pháp, hai người vẫn nắm tay nhau. Bà già này là người duy nhất biết bà cố đã mất của nàng, người đã bỏ đi và ngôi nhà của bà hiện do nàng làm chủ. Người đàn bà mà hai người đàn ông yêu say đắm, cả hai đều chết khi mất bà. Bà đã từng là vợ của họ, nhưng cuối cùng, bà vẫn độc lập, tự chủ. Bà như con chim xinh đẹp có thể được yêu thương, mến mộ, nhưng không để bị nhốt trong lồng. Khi họ ngồi bên nhau, Sarah ngẫm nghĩ về câu chuyện của Lili, bà ngoại của Pierre cau mày một lát rồi nói cái gì đấy với ông. Ông ta lắng nghe và gật đầu, rồi quay qua Sarah với vẻ dăm chiêu.

- Bà ngoại tôi nói có một chuyện nữa về các người con của bà Lili. Bà nói rằng bà thường thấy bà hầu tước viết thư. Bà không chắc, nhưng bà nghĩ rằng thư gửi cho các con bà hầu tước. Cậu thanh niên làm trong lâu đài thường đi bưu điện nói rằng thư của bà hầu tước gửi đi Mỹ luôn bị trả lại. Cậu ta đưa thư lại cho bà hầu tước và thấy bà ấy rất buồn. Cậu ta nói với bà ngoại tôi rằng bà hầu tước để thư trong một cái hộp nhỏ, thư được buộc bằng những dải vải. Bà ngoại tôi nói mãi cho đến khi bà hầu tước mất rồi, bà mới thấy cái hộp thư ấy. Bà tìm ra cái hộp khi giúp dọn dẹp đồ đạc của bà hầu tước và đưa cái hộp thư cho chồng bà. Ông ta bảo bà ngoại tôi vứt đi và bà đã làm theo lời ông ta. Bà không biết chắc, nhưng bà nghĩ đấy là số thư bà hầu tước đã gửi cho con và tất cả đều bị trả lại. Chắc bà hầu tước đã cố gắng liên lạc với các con trong những năm xa cách, nhưng có ai đấy trả lại mà không mở ra xem. Có lẽ người trả lại là chồng cũ của bà ấy, bố của những đứa bé. Chắc ông ta rất tức giận bà ấy. Nếu tôi ở vào hoàn cảnh của ông ta, tôi cũng giận như vậy. - Không ai hiểu nổi tại sao bà ta bỏ chồng và hai con để chạy theo người khác. Nhưng theo bà ngoại của Pierre, thì bà đã yêu ông hầu tước nhiều hơn. Bà ngoại tôi nói không bao giờ bà thấy hai người nào yêu nhau cho đến chết như ông bà hầu tước, yêu

nhau quá đến nỗi bỏ con mà đi. Sarah không thể không tự hỏi bà cố nàng có ân hận về việc này không và nàng hy vọng bà ân hận. Những giọt nước mắt trên ảnh và việc gom những bức thư bị trả lại, đã nói lên bà ân hận vì việc này. Nhưng cuối cùng thì tình yêu đối với ông hầu tước quá mạnh, đã thắng tình cảm thương con trong lòng bà. Chính tình yêu mãnh liệt ấy đã làm cho bà cố nàng mất lý trí. Bà đã bỏ cuộc sống trước mắt, bỏ chồng con, để đi theo tiếng gọi của tình yêu. Bà đã đi xuống mồ mà không thấy lại các con mình, theo Sarah, số phận như thế thật quá ác nghiệt. Và cũng quá ác nghiệt đối với Mimi, bà ngoại nàng, người mà nàng rất thương yêu.

Pierre nói chuyện với bà ngoại mình thêm một lát nữa, rồi họ ra về. Sarah lại cảm ơn bà già thêm lần nữa trước khi đi. Thật là một ngày kỳ diệu đối với nàng. Và như Pierre đã đề nghị, ông đưa nàng ra nghĩa địa trên đường về. Khu mộ của gia đình Mailliard dễ tìm, họ tìm thấy ngay Armand, hầu tước de Mailliard và Lili, nữ hầu tước de Mailliard, ông bốn mươi bốn tuổi khi qua đời, còn bà ba mươi chín. Họ chết cách nhau chỉ tám mươi ngày, chứ không được ba tháng. Sau khi nghe câu chuyện, Sarah cảm thấy buồn lúc rời nghĩa trang. Nàng tự hỏi không biết Lili đã khóc bao nhiêu lần khi bà bỏ con ra đi và tự hỏi tại sao họ không có con riêng của mình. Có lẽ đây là điều làm cho bà được an ủi, hay có lẽ bà không muốn có thêm đứa con nào nữa, ngoài hai đứa mà bà đã bỏ đi. Nhưng dù Sarah nghĩ sao đi nữa, thì Lili vẫn là sự bí mật cho tất cả mọi người. Cái gì lôi kéo bà hành động như thế, bà là ai, bà suy nghĩ như thế nào, mơ ước cái gì, tất cả những điều bí mật này bà đã đem theo, không để cho ai biết. Rõ ràng tình yêu của bà đối với ông hầu tước mãnh liệt hơn. Sarah biết Lili gặp ông ta trong buổi tiệc tại lãnh sự quán ở San Francisco ngay trước khi cuộc khủng hoảng kinh tế bùng nổ. Lý do tại sao bà chạy trốn theo ông ta, hay là khi nào, không ai biết và chắc sẽ không ai biết. Có lẽ bà không được hạnh phúc với Alexandre, nhưng rõ ràng ông yêu mến bà. Nhưng cuối cùng chính ông hầu tước đã chiếm được trái tim bà và chỉ ông chiếm được thôi. Sarah cảm thấy như thế. Nàng sẽ đem về nhà câu chuyện làm cho bà ngoại nàng hài lòng và ngay cả mẹ nàng cũng hài lòng, mặc dù Lili vẫn mãi là điều bí mật, bà vẫn là người đầy tham vọng và là người khó hiểu cho đến cuối đời. Sarah định khi về nhà sẽ nói cho bà Mimi nghe những bức thư mà mẹ bà đã gửi cho bà.

Khi Pierre lái xe đưa Sarah về khách sạn, ông đã trêu nàng: - Tôi nghĩ tôi đã yêu bà cố cô. Chắc bà là người rất đặc biệt, nhiều đam mê, đầy quyến rũ và rất nguy hiểm. Họ đã yêu bà say đắm và chính sự say đắm này đã hủy hoại họ. Khi không có bà, họ không thể nào sống nổi, - ông ta nói, nhìn Sarah. - Cô có nguy hiểm như bà ấy không? - ông lại hỏi trêu chọc nàng.

- Không, tôi không nguy hiểm. - Sarah cười với ân nhân của mình. Ông đã giúp nàng thực hiện chuyến đi hoàn toàn tốt đẹp. Nàng cảm thấy số phận đã mang họ lại với nhau. Gặp Pierre, nàng như được tặng một món quà hết sức quý giá.

- Có lẽ cô nguy hiểm, - ông ta nói. Ông lái xe đưa nàng đến khách sạn. Nàng cảm ơn ông vì ông đã rất tốt với nàng, đã ở với nàng suốt ngày, lái xe chở nàng đi.

- Nếu không gặp bà ngoại ông, tôi sẽ không bao giờ tìm ra được những chi tiết này. Rất cảm ơn ông, Pierre. - Nàng thành thật nói.

- Tôi cũng rất vui khi gặp cô. Câu chuyện thật thú vị, - ông ta bình tĩnh đáp. - Trước đây không bao giờ bà tôi nói với tôi về chuyện này. Chuyện đã xảy ra trước khi tôi chào đời. - rồi khi nàng bước ra khỏi xe, ông đưa tay chạm vào tay nàng. - Ngày mai tôi về Paris rồi. Mời cô tối nay đi ăn tối với tôi được không? Ở đây chỉ có một quán ăn thôi, nhưng đồ ăn rất ngon. Tôi thích có cô cùng đi ăn, Sarah à. Hôm nay đi với cô, tôi rất vui.

- Tôi cũng vậy. Có thật ông không chán tôi không? - Nàng cảm thấy như mình đã lợi dụng lòng tốt của ông, nên không muốn làm phiền ông ta nữa.

- Chưa chán. Nếu tôi chán cô, tôi sẽ đưa cô về, - ông ta cười.

- Vậy thì tôi bằng lòng.

- Tuyệt. Tôi sẽ đến đón cô lúc tám giờ.

Sau đó nàng lên lầu và nằm xuống giường. Nàng nghĩ đến nhiều chuyện. Nàng không thể xua được hình ảnh của Lili ra khỏi đầu. Sau khi nghe bà ngoại của Pierre kể về bà cố nàng, nàng

cảm thấy bị Lili ám ảnh và khi Pierre đến đón nàng, ông cũng nói như thế.

Quán ăn ông đưa nàng đến gần đây rất đơn giản, thức ăn bình dân nhưng ngon. Ông mang theo chai rượu vang của mình. Ông kể cho nàng nghe những chuyến du lịch của ông, có cả chuyện phiêu lưu vòng quanh thế giới bằng du thuyền nữa. Ông nói chuyện rất vui và có duyên. Nàng cười, nói chuyện với ông và cảm thấy như thể đang ở trên một tinh cầu khác. Thật là một buổi tối thú vị cho cả hai người. Ông lớn hơn nàng mười lăm tuổi, nhưng có cái nhìn về cuộc đời rất trẻ trung, có lẽ vì ông không lấy vợ, có con. Ông nói ông vẫn còn là đứa con nít.

Khi uống đến ly rượu vang cuối cùng, chai rượu quý lâu đời thứ hai, ông trách nàng: - Còn cô thì quá nghiêm trang. Theo chỗ tôi thấy thì như vậy đấy. Cô cần sống vui vẻ hơn, cần lạc quan yêu đời hơn. Cô làm việc quá nhiều, rồi bây giờ cô giết mình với ngôi nhà. Khi nào thì cô vui chơi? - Nàng đã nghĩ đến điều đó, rồi nhún vai.

- Tôi không vui chơi. Bây giờ tôi vui với ngôi nhà. Nhưng ông nói đúng. Có lẽ tôi không vui chơi đúng mức. - Sarah nghĩ rằng có lẽ không ai trách Pierre việc này.

- Cuộc đời ngắn ngủi. Cô nên vui chơi ngay bây giờ là vừa.

- Vì thế mà tôi đến đây, đến Pháp. Khi tôi về, tôi sẽ dọn vào nhà của Lili để ở, - nàng đáp, vẻ sung sướng.

- Không phải nhà của Lili đâu, Sarah ạ. Đây là nhà của cô, nhà của Sarah. Bà ấy đã sống theo ý mình, đã làm công việc bà muốn, bất kể công việc của bà sẽ làm cho người khác đau khổ và bất kể người bà bỏ lại để ra đi là ai. Bà là người chỉ biết mình, chỉ lo cho việc mình muốn. Cô đã nghe chuyện về bà ấy, chắc cô sẽ kết luận như thế. Tôi tin chắc bà ấy rất đẹp, nhưng có lẽ rất ích kỷ. Đàn ông thường yêu say đắm những phụ nữ ích kỷ chứ không yêu những người tốt, thật thà, hay yêu người tốt với họ. Đừng quá tốt, Sarah à... cô sẽ đau khổ thôi. - Nàng tự hỏi ông ta là người đau khổ hay người làm cho kẻ khác đau khổ. Nhưng nàng nghĩ là ông đã đánh giá Lili rất đúng. Bà đã bỏ chồng con để ra đi, Sarah vẫn không hiểu nổi tại sao bà làm thế. Và bà Mimi có lẽ cũng không hiểu như nàng. - Khi cô về nhà, ai sẽ chờ đợi cô? - Pierre hỏi.

- Bà ngoại tôi, mẹ tôi, bạn bè. - Nàng nghĩ đến Jeff khi nói đến bạn bè. - Nói thế nghe có vẻ quá tội nghiệp, phải không? - Nàng nói với giọng hơi lúng túng, nhưng ông đã nghĩ ra hoàn cảnh của nàng từ khi chiều. Ông nghĩ nàng không có người đàn ông nào trong đời, và nàng thoải mái về chuyện này. Nhìn vẻ ngoài và căn cứ vào tuổi tác của nàng, ông nghĩ đời nàng chắc có chuyện đáng buồn.

- Không, như thế có vẻ tuyệt. Có lẽ quá tuyệt. Tôi nghĩ cô cần gay gắt hơn nữa với đàn ông yêu cô.

- Tôi không có đàn ông yêu tôi. - Nàng cười.

- Cô sẽ có. Sẽ có người chính đáng yêu cô.

- Tôi có người lợi dụng tôi suốt bốn năm, - nàng bình tĩnh nói. Nàng và Pierre đã trở thành bạn bè. Nàng thích ông ta, mặc dù nàng nghĩ ông có dáng dấp của một người chơi bời. Nhưng ông tốt với nàng. Nói chung, ông như người cha.

- Sống với kẻ xấu như thế thì quá lâu. Cô muốn gì? - Ông có vẻ muốn che chở nàng. Ông thấy nàng thơ ngây quá và ông có vẻ như ông già Noel hỏi nàng muốn có điều gì.

- Tôi không biết tôi muốn cái gì nữa. Muốn tình đồng hành, tình bạn, muốn có người để vui cười, để yêu thương, muốn có ai có cùng quan điểm với mình. Có ai không làm cho mình đau khổ, không làm cho mình thất vọng... có người cư xử tốt với mình. Tôi muốn lòng tử tế hơn sự đam mê. Tôi muốn có người yêu tôi và tôi yêu họ.

- Đời hỏi như thế thì nhiều đấy, - ông đáp, giọng nghiêm trang. - Tôi không tin cô có thể tìm ra người có đủ tính chất như thế.

- Khi tôi tìm ra thì họ đã lấy vợ rồi, - nàng nói một cách tự nhiên.

- Chuyện như thế có gì sai trái đâu? Tôi gặp trường hợp như thế luôn, - ông đáp và cả hai đều cười. Nàng tin chắc ông ta đúng như thế. Thỉnh thoảng ông ta nhất định là người không tốt. Ông ta quá đẹp trai nên không tốt là đúng và quá giàu nên có thể làm bất cứ điều gì mình muốn rồi bỏ đi. Ông ta bị những thứ đó làm cho hư hỏng. - Tôi là người có lương tâm, - Pierre bỗng nhiên nói thế. - Nếu tôi là kẻ vô lương tâm, tôi sẽ lừa gạt cô để làm tình bậy bạ với cô. - Ông ta chỉ nói đùa một phần, nàng nghĩ thế. - Nhưng nếu tôi làm thế, cô sẽ bị đau đớn. Cô sẽ buồn rầu khi ra về, tôi không muốn làm như thế với cô. Làm thế sẽ phá hỏng toàn bộ mục đích chuyến đi của cô. Tôi muốn cô ra về trong hạnh phúc, - ông ta nói, nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng. Ông che chở cho nàng, đây là điều hiếm hoi đối với ông.

- Tôi cũng muốn vậy. Cám ơn ông đã quá tốt với tôi. - Nước mắt chảy ra trên mắt nàng. Nàng nghĩ đến Phil và tư cách đê tiện của anh ta đối với nàng còn Pierre là người nhân đức. Có lẽ vì thế mà những phụ nữ trong đời ông đã yêu ông, dù đã lấy chồng hay chưa.

- Hãy tìm cho mình người tốt, Sarah a. - Cô đáng được như thế, - ông bình tĩnh nói. - Có lẽ cô không nghĩ cô đáng được như thế, nhưng thật sự cô rất xứng đáng. Đừng phí thời gian với những kẻ xấu nữa. Lần sau cô sẽ tìm được người tốt, - ông nói như nàng là người bạn của mình. - Tôi cảm thấy như đây là chuyện đương nhiên sẽ đến.

- Tôi hy vọng ông nói đúng. - Thật là vui khi nhớ lời ông Stanley đã nói với nàng đừng phí thời gian để làm việc quá nhiều, còn bây giờ thì Pierre khuyên hãy tìm một người đàn ông tốt. Họ như những thầy giáo đã dạy nàng những bài học cần thiết về cách sống ở đời.

Khi ông lái xe đưa nàng về khách sạn, ông hỏi:

- Cô muốn ngày mai đi theo xe tôi về Paris không?

- Tôi đi xe lửa được rồi, - nàng ngần ngại đáp.

- Đừng ngốc, cô muốn chen lẫn vào đám người hôi hám, khủng khiếp ấy à? Đừng kỳ cục. Đường đi xe dài thật đấy, nhưng phong cảnh rất đẹp. Tôi thích có cô cùng đi cho vui. - Ông nói hết sức chân thành.

- Vậy tôi sẽ đi với ông. Ông thật quá tốt với tôi.

- Được rồi, vậy thì ngày mai tôi sẽ khó chịu với cô ít ra là một giờ. Như thế chắc sẽ làm cho cô cảm thấy đỡ hơn phải không? - Ông lại trêu chọc nàng.

Ông nói sẽ đón nàng lúc chín giờ sáng mai và họ sẽ đến Paris vào lúc năm giờ chiều. Ông cho biết tối mai ông sẽ gặp bạn bè ở Paris, nhưng ông sẽ rất sung sướng mời nàng đi ăn tối vào đêm khác trong thời gian nàng còn ở lại Paris. Tình hình có vẻ rất tuyệt vời đối với nàng, họ đã hẹn nhau cùng về Paris.

Họ về Paris với nhau rất vui, ông đưa nàng vào ăn trưa tại một quán ăn rất thanh lịch, người ở đấy đều biết ông và hình như mỗi khi đi Dordogne, ông đều ghé vào đây để ăn uống. Ông đã hoàn toàn biến chuyển trở về thành một cuộc đi chơi vui vẻ, khiến nàng thích thú, như chuyện đã diễn ra một cách thú vị ngày hôm trước. Thì giờ trôi qua quá nhanh, họ về lại khách sạn ở Paris khi nào không biết. Ông hứa hôm sau sẽ gọi nàng, rồi khi chia tay, ông hôn lên hai má nàng. Khi Sarah đi vào khách sạn, nàng cảm thấy mình như cô bé Lọ Lem. Cỗ xe ngựa đã biến thành quả bí ngô, những người hầu thành ba con chuột bạch và khi nàng đi lên lầu về phòng, tay xách va li lòng phân vân không biết hai ngày qua có thật không. Nàng muốn véo mình thật mạnh để xem nàng đang sống thực hay nằm mơ. Nàng đã tìm ra nhiều điều về bà Lili mà nàng muốn biết, đã thấy tòa lâu đài, thấy nơi an nghỉ cuối cùng của bà và thậm chí còn kết bạn trên đường đi. Đối với nàng chuyến đi đã thành công lớn.

Chương 18

Trong thời gian Sarah còn ở lại Paris, nàng đi thăm các tượng đài kỷ niệm, các giáo đường và các viện bảo tàng, ăn trong các nhà hàng nhỏ, ngồi uống trong các quán cà phê. Nàng đi bát phố, thăm các công viên, vào các vườn, lục lạo các tiệm bán đồ cổ. Nàng làm đủ thứ chuyện mà nàng đã có ý định khi đến Paris và khi về Mỹ, nàng cảm thấy như thể đã sống ở đó suốt một tháng.

Pierre đưa nàng đi ăn tối một bữa, đến thăm tháp Tour D'Argent, sau đó đi khiêu vũ ở Bain Douche. Chưa bao giờ nàng được vui vẻ như thế. Khi sống trong môi trường của mình, Pierre là người ăn chơi nổi tiếng, nhưng khi đi với nàng thì không. Khi ông để nàng xuống xe tại khách sạn lúc bốn giờ sáng, ông lại hôn lên hai má nàng. Ông nói ông rất muốn gặp lại nàng, nhưng ông phải đi London để gặp khách hàng. Ông đã góp phần rất nhiều vào việc tạo cho chuyến đi du lịch của nàng thành công. Nàng hứa sẽ gửi cho ông ảnh chụp ngôi nhà của Lili ở San Francisco và ông hứa sẽ gửi cho nàng ảnh chụp tòa lâu đài để nàng đưa cho bà Mimi xem. Nàng buộc ông hứa khi nào đến San Francisco thì phải gọi điện báo cho nàng biết. Và nàng tin thế nào ông cũng gọi. Họ rất sung sướng vì đã quen biết nhau và nàng rời Paris với ý nghĩ mình có người bạn ở tại đây.

Khi Sarah trả tiền khách sạn xong, nàng đi taxi ra phi trường, lòng cảm thấy như thể mình đi xa nhà vậy. Bây giờ nàng mới hiểu lý do tại sao Marie-Louise muốn trở về sống ở đây. Nếu nàng làm như thế được, nàng sẽ làm ngay. Paris là thành phố kỳ diệu, chuyến đi du lịch đến đây của Sarah là hai tuần tuyệt vời nhất trong cuộc đời của nàng. Bây giờ nàng thấy việc đi du lịch một mình chẳng thành vấn đề. Nàng không cảm thấy khổ sở, mà thấy mình phong phú hơn. Những lời của Pierre cứ vang lên mãi bên tai nàng, giống như lời của Stanley đã nói, khi về nhà hãy tìm một người đàn ông tốt. Nói dễ hơn làm. Nhưng nàng tự nhủ rằng bây giờ không có "người tốt" là điều hay cho nàng và có lẽ nó sẽ hay mãi suốt đời nữa. Nàng muốn nhanh chóng trở lại Paris. Đây là điều nàng hy vọng nhiều nhất.

Trong chuyến đi nàng chỉ nghe tin của Jeff hai lần. Một lần về việc điện bị trục trặc nho nhỏ, lần thứ hai về việc thay tủ lạnh vì cái tủ lạnh mà họ đặt mua không đến và sẽ không đến trong nhiều tháng. Thư điện tử của anh vẫn tắt. Còn văn phòng của nàng không liên lạc gì với nàng. Đây là chuyến nghỉ hè thật sự và mặc dù nàng buồn khi phải trở về, nhưng nàng cũng cảm thấy muốn về. Không phải nàng muốn chóng về để đi làm việc, mà nôn về để dọn đến nhà mới. Jeff đã nói mọi việc chuẩn bị xong rồi, đang đợi nàng về.

Nàng đáp máy bay ra về tại phi trường Charles de Gaulle lúc bốn giờ, máy bay sẽ đến San Francisco lúc sáu giờ tối, giờ địa phương. Trời tháng tư ấm áp, đẹp dễ, hôm ấy là thứ sáu, thứ hai tới nàng sẽ dọn nhà và đi làm việc trở lại vào thứ ba. Nàng sẽ dùng thời gian cuối tuần để thu dọn đồ đạc, thậm chí sẽ đích thân lái xe chuyển đi một ít đồ dùng. Nàng có ý định sẽ ngủ tại nhà mới vào ngày cuối tuần, mặc dù những người vận chuyển thứ hai mới đến, tức là vào ngày một tháng năm, đúng như Jeff đã hứa. Anh đã thu xếp hết mọi thứ cho nàng.

Nàng rất nôn nóng muốn gặp bà ngoại để nói cho bà biết về những điều nàng đã thấy và nghe, nhưng Sarah đã nhận được thư điện tử của mẹ nàng gửi đến, nói rằng bà Mimi hiện đang ở tại Palm Springs với ông George, còn mẹ nàng thì đang dự dạ vũ với bạn trai tại New York. Mẹ nàng đã trở thành người say mê việc thông tin liên lạc theo kiểu hiện đại, nay lại rất thích gửi thư điện tử. Sarah nghĩ chuyện đời thật vui. Nàng tự hỏi không biết mẹ nàng còn được tin tức gì của ông Tom không, hay tình cảm đã nhạt dần. Đường xa cách trở khó mà gặp nhau luôn. Sarah đã cố tiếp xúc với bạn bè ở trường Cao đẳng, nhưng nàng thất vọng. Đường xa cách trở đã làm cho nàng xa bạn bè từ khi tốt nghiệp.

Nàng đi taxi từ phi trường về căn hộ nàng ở, khi đi qua cửa vào nhà, căn hộ trông thê thảm hơn bao giờ hết. Nàng cảm thấy như chưa từng ở tại đây. Nàng muốn dọn đi ngay. Thùng đựng đồ để khắp nơi, trước khi đi du lịch nàng đã cho hết đồ đạc vào thùng, còn những thứ nàng dùng hàng ngày để thành từng đống trên nền nhà. Cơ quan từ thiện Good-will đã có kế hoạch sẽ đến

lấy những thứ nàng không chuyển đi vào thứ ba. Nàng không đem theo sang nhà mới nhiều thứ. Nàng lúng túng khi phải cho cơ quan Goodwill nhiều thứ như vậy. Nàng cảm thấy như thể nàng đã trưởng thành sáu tháng vừa qua, từ khi nàng mua ngôi nhà.

Tối đó nàng gọi cho mẹ để báo cho bà biết nàng đã về. Mẹ nàng có vẻ hấp tấp, bà nói bà sắp đi ngay bây giờ. Bà đi Carmel để nghỉ cuối tuần. Hình như dạo này bà đi chơi luôn. Mẹ nàng cho biết bà Mimi sẽ về vào thứ tư. Sarah muốn họ đến ăn tối tại nhà mới của nàng vào cuối tuần. Nàng muốn kể cho bà ngoại nghe chuyện nàng đi thăm Dordogne.

Sarah ngạc nhiên khi không thấy tin gì của Jeff vào tối hôm đó. Anh biết nàng về khi nào rồi, nhưng có lẽ anh bận công việc. Tối đó nàng đi ngủ sớm, vẫn còn quen giờ Paris và thức dậy lúc năm giờ sáng, mệt mỏi vì còn bị ảnh hưởng do chuyến bay dài. Nàng đi tắm vòi sen và mặc áo quần, pha cà phê uống rồi đi đến ngôi nhà lúc sáu giờ. Buổi sáng trời nắng thật tuyệt vời.

Khi nàng vào nhà, nàng cảm thấy như thể nàng đã sống ở đây rồi. Nàng thích đi quanh khắp nơi. Đèn khắp nơi đều sáng, ống nước thay xong đẹp đẽ. Sàn ván đánh bóng mượt mà. Còn nhà bếp mới làm thì quá tuyệt không thể chê vào đâu được. Nó đẹp ngoài sức tưởng tượng của nàng. Cái tủ lạnh thay thế còn đẹp hơn tủ nàng đặt mua. Tuần sau nàng sẽ bắt đầu sơn những phòng nhỏ, còn thợ sơn chuyên nghiệp sẽ bắt đầu sơn những phòng lớn trong vòng hai tuần nữa.

Đến tháng Sáu, ngôi nhà sẽ gần xong. Nàng sẽ từ từ làm những công việc còn lại vào lúc rảnh rỗi và bắt đầu tìm bàn ghế để mua ở các cửa hàng bán lẻ và ở các buổi bán đấu giá. Công việc này cần nhiều thì giờ, nhưng tiền bạc của nàng còn khá nhiều, chính nhờ Jeff đã tiết kiệm giúp cho nàng, giúp nàng mua vật liệu giá rẻ hơn. Thang máy thì nàng sẽ làm sau, vì nàng không cần đến. Anh đã giới thiệu cho nàng người làm vườn mà anh và Marie-Louise đã thuê làm ở Potrero Hill. Vườn tược đã được sạch sẽ, nàng định trồng những luống hoa gọn gàng, làm hàng rào bao quanh nhà.

Nàng ngồi vào chiếc bàn ăn trong nhà bếp mới, cười một mình và thốt lên: - Chà quá tuyệt! - Nàng sung sướng, thích căn nhà bếp.

Nàng ở trong nhà hai giờ thì chuông cửa reo. Nàng đến bên cửa sổ nhìn ra, Jeff đang đứng ngoài, bụng hai cốc cà phê mua ở Starbucks.

- Cô làm gì ở đây mà sớm thế? - Anh hỏi, tươi cười nhìn nàng. Anh đưa cho nàng cốc cà phê sữa, loại cốc lớn không có kem, nàng thích loại cà phê này, trông anh thoải mái hạnh phúc.

- Tôi về lại nơi có mùi giờ khác bên kia địa cầu. - Nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, anh biết nàng sung sướng.

- Đi du lịch có vui không?

- Rất vui... nhà bếp trông tuyệt vời quá, - nàng nói. Anh theo nàng vào bếp, nhìn quanh. Anh mới cho nhân viên lau chùi vào hôm qua nên bây giờ trông rất sạch. Anh điều hành phòng dịch vụ rất tận tâm, anh nói trêu nàng như thế.

Họ uống cà phê, nói chuyện vui vẻ, rồi bỗng anh hỏi nàng có gặp Marie-Louise ở Paris không. Sarah ngạc nhiên khi nghe anh hỏi.

- Không. Chị ấy về rồi à? Đi nghỉ hè sớm thế à?

- Năm nay không nghỉ hè. Cô ta bỏ tôi. - Anh đáp và nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Chị ấy bỏ anh à? - Sarah lặp lại, vẻ kinh ngạc. - Bỏ anh hẳn hay đi Paris chơi vài tuần?

- Cô ấy trở về Pháp. Tôi mua lại nửa cổ phần của cô ấy. Chúng tôi bán ngôi nhà. Tôi không thể mua nổi phần của cô ấy. Tôi dùng tiền nửa ngôi nhà để mua cổ phần. Thực ra thì tôi bán ngôi nhà cho cô ấy. - Anh nói với vẻ bình tĩnh. Nàng có thể hình dung ra tâm trạng của anh khi ấy ra sao. Mười bốn năm sống với nhau bây giờ tan tành mây khói, thật khó chịu đựng cho nổi. Nhưng trông anh có vẻ thản nhiên. Xét vài mặt của vấn đề, việc này làm cho anh nhẹ người.

- Tôi xin chia buồn, - Sarah nói nhỏ nhỏ. - Chuyện xảy ra như thế nào?

- Chuyện bất bình nhau xảy ra quá lâu rồi. Từ ngày cô ấy đến đây, cô ấy đã khổ sở rồi. Tôi nghĩ là cô ấy không được hạnh phúc với tôi. Tôi đoán cô ấy không thích - anh cười chua chát - nếu không, chắc cô ấy đã ở đây. - Cho dù anh cho chuyện này là tốt và nghĩ đây là dịp may cho anh, nhưng việc họ chia tay nhau vẫn làm cho họ đau đớn. Từ Giáng Sinh đến nay, họ cãi lộn nhau mãi. Anh quá mệt mỏi và bây giờ anh nhẹ nhõm vì đã chấm dứt chuyện cãi nhau.

- Tôi nghĩ việc này không phải vì anh, - Sarah an ủi anh.

- Tôi nghĩ việc này do chị ấy, vì chị ấy không muốn sống ở đây.

- Cách đây mấy năm, tôi đã thành thực đề nghị trở về châu Âu với cô ấy. Thế mà cô ấy vẫn không vừa lòng. Cô ấy là người không được sung sướng. Cô ấy rất tức giận - Cô ấy giận dữ cho đến phút cuối cùng, và khi ra đi cô ấy đóng sầm cửa thật mạnh, mặc dù việc này không làm cho anh phật ý. Cô ta không biết làm cách nào khác để biểu lộ lòng tức giận của mình. Người ta bỏ nhà ra đi bằng nhiều cách khác nhau, người thì dịu dàng, kẻ thì giận dữ.

Anh hỏi nàng với vẻ lo âu: - Còn cô thì thế nào? Cô đã gặp được người trong mộng ở Paris chưa?

- Tôi làm bạn với một người. - Nàng kể cho anh nghe chuyện nàng đến thăm tòa lâu đài Mailliard, gặp Pierre Pettit và bà ngoại ông ta. Nàng kể cho anh nghe hết những chuyện nàng thấy và nghe. Nàng như vẫn nghe mãi bên tai những lời của Pierre, về nhà tìm một người tốt. Nàng không nói gì về chuyện này với Jeff. Tâm trí anh đang rối bời, vẫn còn cảm thấy bàng hoàng sau khi Marie-Louise bỏ anh. Hoàn cảnh anh bây giờ giống như nàng khi chia tay với Phil. Nàng biết như thế là tốt, nhưng vẫn đau đớn trong lòng. Nàng uống hết cốc cà phê rồi bình tĩnh nói: - Tôi rất vui trong thời gian đi du lịch. - Nàng không muốn nói mãi chuyện này. Rõ ràng trong thời gian vắng nàng, anh trải qua những giây phút gay go.

- Tôi nghĩ cô được vui vẻ. Cô không gửi thư điện tử về - Anh cười ngượng ngáp. Việc này làm cho anh hơi lo.

- Tôi tận hưởng từng phút vui chơi, vả lại tôi sợ anh bận. - Nàng lại nói nàng rất buồn về việc Marie-Louise ra đi, rồi sau đó họ đi kiểm tra khắp nhà. Anh chỉ cho nàng xem những phần mới thêm vào và các chi tiết khác trong nhà. Ngôi nhà đã hoàn tất trong hai tuần như anh đã hứa. - Tối nay tôi sẽ ngủ ở đây, - nàng nói với vẻ hãnh diện. Anh cười khi thấy nàng sung sướng hơn bao giờ hết và anh rất mừng khi thấy nàng về nhà. Anh nhớ nàng, nhất là trong thời gian gần đây. Marie-Louise đã bỏ đi vào tuần trước. Nhưng anh không muốn nói cho Sarah biết cho đến khi nàng về nhà. Anh cần thời gian để cho quên với việc này. Mỗi lần về nhà, ngôi nhà vắng vẻ, anh lại cảm thấy kỳ lạ. Cô ta đã lấy những thứ muốn mang theo và nói anh hãy giữ lấy những thứ còn lại hay bán đi. Cô ta không có tình cảm gắn bó sâu đậm với các thứ trong nhà, ngay cả với anh cũng không, điều này làm cho anh đau đớn. Mười bốn năm là một thời gian dài. Việc này phải được điều chỉnh lại. Hai đêm đầu tiên anh đã cười mình. Anh nhận ra anh nhớ việc cãi lộn nhau. Đây là trọng điểm của cuộc sống chung của hai người trong suốt mười bốn năm trời.

- Hôm nay cô sẽ làm gì, Sarah?

- Thu dọn một số đồ đạc. Mang đến đây một ít. Tôi muốn chuyển quần áo đến trước. - Nàng không có nhiều áo quần. Nàng đã loại bỏ một số rồi. Nàng loại bỏ không thương tiếc những thứ nàng không cần, không thích.

- Cô có cần tôi giúp không? - Anh hỏi.

- Anh hỏi vì lịch sự hay muốn giúp thật? - Nàng nghĩ anh bận việc.

- Tôi muốn giúp thật. - Anh không bận như nàng nghĩ, và anh muốn giúp nàng thật.

- Vậy thì tôi cần anh giúp. Chúng ta lái xe chở đồ đạc đến đây, để tối nay tôi có thể ngủ ở đây. Tôi không ngủ ở căn hộ nữa. - Thế là xong rồi. Ngay cả đêm qua nàng đã không muốn ngủ ở đây rồi. Chiếc giường mới của nàng đã chuyển đến phố Scott. Giường thật đẹp, tấm ván ở đầu

giường màu hồng trông rất tươi trẻ. Chiếc giường không thua gì giường của Lili.

Anh đi đến căn hộ với nàng, giúp nàng đem áo quần và các thùng đựng đồ xuống dưới, họ chở bốn bó đồ đạc trên hai xe. Rồi anh giúp nàng đem hết đồ đạc lên phòng ngủ của nàng. Làm việc đối với anh là phương pháp trị liệu. Nàng thấy anh quên chuyện buồn của mình. Anh có vẻ bị suy nhược về tinh thần do đấu tranh mà ra.

Khi họ nghỉ tay để ăn trưa, Sarah hỏi anh về chuyện của Marie-Louise - Anh có nghĩ lần này cô ấy quay lại nữa không? - Nàng dói meo. Từ khi ăn ở Paris đến bây giờ nàng mới ăn lại. Nàng nhận thấy anh ăn rất ít.

- Lần này thì không, - anh đáp với vẻ thản nhiên, tay nghịch với các bánh sandwich do nàng làm cho anh. Nàng ăn cái bánh của mình trong hai phút. - Chúng tôi đã đồng ý với nhau là nên chia tay nhau vĩnh viễn. Chúng tôi đã ở với nhau lâu rồi. Vì chúng tôi quá buồn bực và quá hèn nhát nên mới không chia tay nhau. Tôi sung sướng vì lần này chúng tôi chia tay nhau luôn. Tôi đã rao bán ngôi nhà trong tuần này rồi. - Nàng biết anh yêu ngôi nhà, đã làm việc nhiều để bảo quản nó, nàng rất tiếc cho anh khi phải bán nó đi. Nhưng họ sẽ làm ra tiền như nước, vấn đề chính yếu là ở đấy. Anh nói Marie-Louise muốn bòn từng đồng xu. Anh trả cho cô ta một số tiền lớn để lấy phần vốn của cô trong công ty.

- Anh sẽ sống ở đâu? - Sarah hỏi.

- Tôi sẽ kiếm căn hộ nào ở tại Pacific Heights này cho gần văn phòng làm việc. Như thế rất thuận lợi. - Họ không mở văn phòng tại ngôi nhà ở Potrero Hill, vì ở đấy quá xa, khách hàng không muốn đến. - Có lẽ tôi mua căn hộ cũ của cô.

- Đừng. Anh sẽ không thích căn hộ này đâu. Khủng khiếp lắm. - Tuy vậy, với bàn ghế của anh, căn hộ sẽ trông đẹp hơn là với số bàn ghế của nàng.

- Ngày mai tôi sẽ đi xem vài nơi. Cô muốn đi không? - Anh có vẻ cô đơn và nhàn rỗi, điều này là chuyện thường. Marie-Louise không đi đâu với anh nhiều, nhưng bây giờ cô ta đi hẫng rồi, vấn đề khác trước hoàn toàn. Ngoài việc khó khăn vì sống một mình cô độc, việc ra đi của cô còn tạo ra một sự trống vắng, anh chưa tìm ra được cách để lấp đầy cảnh trống vắng này. Bây giờ cô ta đi rồi, nhưng hình ảnh cô ta vẫn còn lớn vờn quanh anh như bóng ma. Nhiều lúc nó làm anh đau đớn, nhưng anh đang cố để sống không có cô ta.

- Tôi sẽ đi với anh. Anh không mua nhà khác à?

- Chưa mua. Tôi muốn để cho việc này được giải quyết xong hoàn toàn đã, bán ngôi nhà cũ và xem chúng tôi có bao nhiêu. Có lẽ sau khi mua lại cổ phần kinh doanh của cô ấy, tôi chỉ còn đủ tiền để mua căn hộ có nhiều phòng thôi. Nhưng tôi không vội.

- Thế là khôn ngoan, - nàng đồng ý với anh. Anh rất nhạy cảm, thực tế và bao dung với Marie-Louise, kiểu người của anh như thế.

Sau đó anh giúp nàng chuyển thêm đồ đạc đến. Anh ở lại với nàng để giúp nàng và họ gọi nhà hàng Trung Hoa mang thức ăn tối đến. Ăn xong anh ra về. Ngày hôm sau anh đến để đi xem nhà với nàng.

Khi đón nàng lên xe, anh hỏi: - Đêm đầu tiên ngủ ở nhà mới như thế nào? - Anh cười, trông anh khá hơn đêm qua rất nhiều và anh rất sung sướng khi gặp nàng. Trong thời gian nàng đi du lịch, anh rất nhớ nàng. Họ đã trở thành bạn bè trong những tháng vừa qua.

- Rất tuyệt. Tôi thích cái giường mới, còn phòng tắm không chê vào đâu được. Bồn tắm có thể dùng cho mười người một lần. Suốt đêm nàng cảm thấy như ở nhà. Nàng cảm thấy như thế từ khi thấy ngôi nhà lần đầu tiên. Và bây giờ mới là sự thật. Giấc mơ của nàng cuối cùng đã thành sự thật.

Chiều hôm đó họ tìm được căn hộ. Căn hộ nhỏ, chật, không đẹp nhưng sạch sẽ và còn tốt, lại ở cách văn phòng anh chỉ một khu phố thôi. Căn hộ lại còn có một khu vườn nhỏ và chỉ cách nhà nàng ở phố Scott bốn khu phố. Địa điểm rất hoàn hảo, nên anh thích căn hộ. Khi họ đi về, anh

nói với Sarah rằng sau nhiều năm sống trong một ngôi nhà, bây giờ ở trong căn hộ chắc sẽ rất kỳ cục.

Sau đó anh để xuống nhà nàng ở phố Scott. Anh phải quay về nhà mình để dọn dẹp đồ đạc. Khuya đó anh gọi cho nàng.

- Anh khỏe không, Jeff? - Nàng quan tâm hỏi.

- Tôi khỏe. Dọn dẹp các thứ trong nhà thật chán. Tôi sẽ bán một số có thể bán được cũng với ngôi nhà, nhưng tôi nghĩ phải giữ lại một số. - Căn hộ anh thuê nhỏ, nhưng hiện anh chỉ muốn như thế thôi. Anh nói thế nào anh cũng phải mua nhà khác, nhưng chưa. Bây giờ còn quá sớm. Anh lại có cảm tình rất đặc biệt với nàng. Sau năm tháng quen biết nhau, cảm tình nẩy nở giữa hai người, anh đã có lần hôn nàng và sự đam mê đang ở gần trong gang tấc, nhưng họ dừng lại ngay đấy. Bây giờ nàng không biết xử sự như thế nào và anh không bị ai ràng buộc. Cả hai người đều tiến tới từ từ và hết sức thận trọng. Nàng không muốn biến tình bạn của họ thành mối tình lãng mạn mà có thể nó sẽ không bền vững, hay hủy hoại tình bạn đang tốt đẹp giữa hai người.

Mãi cho đến thứ ba anh mới gọi cho nàng tại văn phòng. Anh nói anh đang bận họp gần đấy, anh mời nàng đi ăn trưa. Nàng gặp anh tại nhà hàng Big Four lúc một giờ. Anh mặc áo vét mỏng, quần bình thường, trông rất đẹp trai. Nàng đeo cái ghim có hình ngôi nhà trên ve áo.

Giữa bữa ăn, anh trân trọng nói với nàng:

- Tôi muốn hỏi cô một chuyện. - Nàng nghĩ đây là mục đích chính yếu của buổi mời đi ăn trưa hôm nay.

- Cô nghĩ sao về việc chúng ta hẹn hò nhau? Nàng không hiểu câu hỏi của anh.

- Đi chơi với nhau đại khái, đặc biệt, hay là theo tập tục xã hội? Tôi không biết anh nghĩ về vấn đề này như thế nào?

- Từ khi chia tay với Phil, bốn tháng nay nàng không hẹn hò với ai, hay với ai khác nữa trong thời gian bốn năm trước đó. - Tôi hơi bị lạc hậu rồi.

- Tôi cũng thế. Tôi muốn hẹn gặp nhau đặc biệt, như trong hoàn cảnh của chúng ta.

- Như trong hoàn cảnh của chúng ta à? Bây giờ à?

- Được bây giờ thì tốt. Nếu cô muốn xem bây giờ là buổi hẹn hò nhau. Chúng ta có thể gọi đây là buổi hẹn hò đầu tiên. Nhưng tôi nghĩ nhiều buổi hơn như là hẹn ăn tối, đi xem xinê, hôn nhau, chắc cô biết mọi người hò hẹn nhau đều làm những việc như thế. - Nàng cười với anh đang ngồi bên kia bàn. Trông anh có vẻ bồn chồn. Nàng đưa tay qua bàn nắm tay anh.

- Tôi thích phần hôn hít thật. Nhưng đi ăn tối và đi xem xinê cũng tuyệt.

- Tốt, - anh đáp, vẻ vui mừng. - Vậy chúng ta xem hôm nay là lần hẹn hò đầu tiên, hay đây chỉ là bước đầu khai mào cho việc hẹn hò?

- Sao cũng được. Anh nghĩ thế nào?

- Tôi nghĩ là bước đầu khai mào. Ngày mai chúng ta thực sự hẹn nhau đi ăn tối. Được không?

- Như thế tuyệt đấy, - nàng đáp, cười với anh. - Đêm nay anh có kế hoạch gì không?

- Tôi không muốn hấp tấp, hay có vẻ quá nôn nóng.

- Tối nay anh đến là tuyệt rồi.

- Tôi rất sung sướng khi nghe cô nói thế. Trong mười bốn năm qua, tôi không được sung sướng như thế này. Nhớ lại chuyện đã qua, đấy là thời gian rất khổ. - Anh cười sung sướng. Khi rời khỏi nhà hàng, họ nắm tay nhau. Anh đưa nàng về lại văn phòng và đến tám giờ tối đó, anh đến đón nàng. Họ đi đến nhà hàng nhỏ của người Ý trên phố Fillmore, quán này chỉ cách nhà nàng một đoạn ngắn, có thể đi bộ được. Quán này cũng gần căn hộ anh sắp đến.

Khi anh đi bộ đưa nàng về nhà, anh dừng trước cửa nhà nàng, hôn nàng. - Anh nghĩ đây là nụ hôn đánh dấu cho việc chúng ta chính thức hẹn hò nhau lần đầu. Em đồng ý không?

- Hoàn toàn đồng ý, - nàng thì thào nói và anh lại hôn nàng lần nữa. Nàng mở khóa cửa trước và anh hôn nàng lần cuối cùng, rồi đi lấy xe, lái về nhà. Anh nghĩ rằng khi Marie-Louise bỏ về Paris, cô ta đã ban cho anh một ân huệ tuyệt vời nhất trần đời.

Còn Sarah thì chậm chậm đi lên cầu thang về phòng ngủ mới của mình, nàng nghĩ đến câu nói của Pierre đã nói với nàng: Hãy tìm một người tốt. Cô đáng được như vậy. Nàng nghĩ không còn nghi ngờ gì nữa, nàng vừa có người đó.

Chương 19

Sarah đãi tiệc đầu tiên tại ngôi nhà ở phố Scott vào cuối tuần sau khi nàng dọn đến ở. Nàng đặt bàn ăn tại nhà bếp, mời bà ngoại Mimi và ông George, mẹ nàng và Jeff. Nàng sẽ giới thiệu anh như là người kiến trúc sư giúp nàng trùng tu ngôi nhà, chứ chưa nói gì cho gia đình biết hai người đã hẹn hò với nhau. Chuyện vẫn còn mới mẻ, nàng chưa muốn họ biết tin này. Nhưng khi gia đình nàng gặp anh tại buổi tiệc, chắc họ sẽ đoán ra. Hôm qua khi nói chuyện qua điện thoại, anh nói với nàng rằng anh rất lo lắng về việc này. Nàng nói cho anh hay, nàng tin mẹ nàng sẽ vui vẻ, còn bà ngoại nàng thì rất dễ thương và ông George thì rất dễ dãi. Anh chỉ hơi yên tâm một chút. Chuyện này đối với anh rất quan trọng, anh không muốn hỏng việc.

Tuần ấy họ đã gặp nhau ba lần. Một đêm anh mang cary Ấn Độ đến (cay cho anh, ít cay cho nàng), trong khi nàng đang sơn phòng thay áo quần của mình. Khi anh vào nhà, tóc nàng bị vấy sơn hồng, anh vui vẻ chỉ cho nàng cách sơn và cuối cùng đã làm giúp nàng. Họ quên ăn cho đến sau mười hai giờ khuya, nhưng sáng mai khi nàng thức dậy, đến xem màu sắc ra sao, nàng thấy phòng thay áo quần rất tuyệt. Màu hồng phấn, giống như nàng muốn, lớp sơn láng lẩy, sạch sẽ và đẹp đẽ.

Ngày hôm sau anh lại đến và nàng làm bữa ăn tối. Họ nói đủ thứ chuyện, từ các phim của nước ngoài cho đến vấn đề trang trí, chính trị và không ai làm việc gì hết mà chỉ thành thơi vui chơi với nhau. Đến thứ sáu, anh đưa nàng đi ăn tối rồi đi xem xi-nê để “thắt chặt thêm tình yêu”, như anh nghĩ. Họ ăn tại nhà hàng Pháp nhỏ trên phố Clement và sau đó đi xem bộ phim giật gân rất hay, cả hai đều thích bộ phim này. Phim không được nghiêm túc, nhưng hai người đã có cơ hội để vui vẻ với nhau. Khi anh đưa nàng về nhà, anh lại hôn nàng thật lâu. Họ vẫn từ từ tiến bước, mặc dù gặp nhau luôn. Anh đến nhà nàng cả ngày thứ bảy, lại sơn và giúp nàng dọn bàn để ăn tiệc tối đầu tiên của nàng. Nàng nấu đùi cừu ăn với khoai nghiền và xà lách trộn. Anh đem đến cái bánh pho mát và bánh ngọt kiểu Pháp. Nàng để trên bàn bình hoa, nên trông bàn ăn rất đẹp. Mọi thứ đều đầu vào đấy, nhà bếp trông rất tuyệt vời. Nàng rất mong bà ngoại và mẹ nàng đến. Nàng muốn kể cho họ nghe về chuyện bà Lili ở Pháp, chuyện nàng gặp bà ngoại của Pierre, việc hai người gặp nhau do tình cờ.

Bà Mimi và ông George đến đầu tiên. Trông bà sung sướng và dịu dàng như mọi khi. Bà nói bà rất vui mừng được gặp Jeff và biết anh đã có lòng tốt giúp trùng tu ngôi nhà cho cháu gái bà. Họ đi thẳng vào bếp, vì hiện không có chỗ nào cho họ ngồi, ngoại trừ giường ngủ của Sarah. Khi bà thấy căn nhà bếp mới làm đẹp đẽ, nơi đây trước kia là phòng dùng để thức ăn, Mimi liền vỗ tay tán thưởng.

- Ôi trời ơi! Nhà bếp đẹp quá! Chưa bao giờ tôi thấy nhà bếp lớn như thế này! - Cảnh nhìn ra vườn thật đẹp, thật yên tĩnh. Cách xếp đặt quầy bếp và dụng cụ bếp núc rất khéo, có mỹ thuật, đá granít trắng sáng bóng, tủ chén bát trắng muốt, bàn ghế to rộng êm ái, như thể ở trong vườn. Mimi nhìn vào đâu bà cũng thích. - Tôi nhớ nhà bếp khi tôi còn nhỏ. Lúc ấy nó tối tăm, âm u, nhưng người làm việc trong bếp rất tốt với tôi. Tôi thường chạy khỏi chị vú, vào trốn ở đây và họ cho tôi bánh bích quy để ăn. - Bà cười khi nhắc lại chuyện cũ và có vẻ không buồn khi trở lại ngôi nhà xưa. Trái lại bà có vẻ sung sướng là đằng khác. Bà dẫn Jeff đi một vòng, tay quàng vào tay anh, kể cho anh nghe nhiều kỷ niệm và sự tích về ngôi nhà. Khi họ đang còn trên lầu thì mẹ nàng bấm chuông và Sarah mở cửa mời bà vào. Audrey vừa đi vừa thở, bà xin lỗi đã đến trễ.

- Mẹ không trễ đâu. Bà ngoại vừa đến. Bà cùng anh kiến trúc sư đi thăm nhà một vòng. Ông George ngồi với con trong bếp. - Nàng lấy áo khoác của mẹ móc vào tủ ngoài hành lang rộng, chỗ này lớn gần bằng phòng ngủ của nàng tại căn hộ cũ. Gia đình de Beaumont dùng phòng này để móc áo choàng, áo khoác lông của khách khi họ mở tiệc tại phòng khiêu vũ. Sarah nói với Jeff rằng nàng có thể dùng phòng này làm văn phòng, nhưng nàng đã có nhiều phòng để làm việc rồi và hiện nàng đang dùng phòng chủ nhân để làm văn phòng.

- Con mời anh kiến trúc sư đến dự tiệc tối nay à? - Audrey có vẻ hơi ngạc nhiên và Sarah nói tóc

bà rất đẹp. Dao này bà chải tóc khác trước rất nhiều, tóc được chải vuốt lên trông rất đẹp mắt và bà đeo chuỗi hạt ngọc mới rất đẹp. Sarah cũng khen chuỗi ngọc trai của bà.

- Con nghĩ thế nào mẹ cũng thích anh ấy - Sarah đáp khi nói về Jeff. Rồi nàng hạ giọng nói nhỏ. - Con thấy cần phải mời anh ấy. Anh ấy làm nhiều việc cho con, mua nhiều thứ rẻ tiền cho con và còn trùng tu ngôi nhà rất đẹp. - Mẹ nàng gật đầu đáp lời, rồi đi theo Sarah vào nhà bếp, bà thờ ơ lơ đãng. Khi thấy George, Audrey cười, ông ta đang ngồi nơi bàn, uống rượu vang trắng, nhìn ra vườn với vẻ thoải mái.

- Xin chào, George, - Audrey vui vẻ cất tiếng chào. - Ông khoẻ không?

- Rất khoẻ, chúng tôi vừa từ Palm Springs trở về. Mẹ chị đã thành vận động viên môn đánh golf rồi, - ông ta nói, vẻ tự hào.

- Tôi đang học chơi môn thể thao này đấy. - Audrey đáp. Sarah đưa cho bà ly vang và khi nghe mẹ nói, nàng ngạc nhiên.

- Mẹ bắt đầu chơi khi nào?

- Cách đây mấy tuần, - Audrey nói, cười với con gái. Sarah nghĩ là chưa bao giờ nàng thấy bà có vẻ khoẻ mạnh như thế. Khi ấy bà Mimi và Jeff đi vào phòng.

Audrey và mẹ bà ôm nhau hôn và bà Mimi luôn miệng khen cái nhà thật tuyệt vời. Dĩ nhiên ngôi nhà cần sơn quét lại một lớp, nhưng đèn mới thay và những ngọn đèn chùm đã được sửa lại, bây giờ tất cả đều sáng, khiến cho ngôi nhà trông sáng sủa, mát mẻ. Ván ốp láng bóng, phòng tắm sạch sẽ và sử dụng rất tốt. Mặc dù chưa có bàn ghế, nhưng ngôi nhà đã bắt đầu trông có vẻ thực sự là tổ ấm. Bà Mimi thích phòng ngủ của Sarah, phòng đã được trang hoàng rất hợp với nhãn quan của bà. Jeff chỉ cho mọi người thấy những nơi mới tân tạo, trong khi Mimi kể cho anh nghe những chuyện về thời thơ ấu của bà, chỉ những nơi góc ngách xó xỉnh trong các phòng của trẻ con. Chỉ đi với nhau một vòng quanh nhà, họ đã thành bạn bè thân thiết.

Sarah thấp nền trên bàn, sau đó họ ngồi vào bàn ăn. Mimi nói đùi cừu nấu rất ngon, rồi bà và ông George kể cho mọi người nghe những hoạt động của họ tại Palm Springs. Jeff say sưa nghe chuyện của họ, anh ngồi giữa Sarah và Mimi, có vẻ thích thú khi nghe họ kể. Audrey hỏi về công việc của anh, anh nói anh rất say mê việc tu sửa những ngôi nhà cổ. Mọi người đều cho anh rất đẹp trai, hấp dẫn, nhưng Audrey nhớ Sarah có nói với bà rằng anh đang sống với người nào đấy, cho nên rõ ràng mối liên hệ giữa nàng với Jeff chỉ nặng về nghề nghiệp chứ không nghiêng về tình ái. Tuy nhiên, trông hai người vẫn có vẻ là bạn bè thân thiết.

- Mẹ đã làm những việc gì, thưa mẹ? - Sarah hỏi khi nàng đem đĩa thức ăn chính đã ăn xong đến bỏ vào bồn rửa, và Jeff giúp nàng dọn thức ăn tráng miệng lên. Mimi nói rằng Jeff có vẻ thoải mái trong nhà bếp và Sarah nhắc bà nhớ chính anh đã thiết kế nó.

- Một kiến trúc sư đa năng! - Mimi nói đùa để trêu nàng. - Anh ấy còn rửa cả đĩa nữa.

- Mẹ đã có thời gian rất tuyệt vời ở New York, - Audrey đáp câu hỏi của con gái. - Chúng tôi xem những vở kịch rất hay, thời tiết ở đây thật tuyệt vời. Chuyển đi của mẹ đến đây hoàn hảo. Ở Pháp ra sao? - Bà hỏi.

Vừa ăn tráng miệng, Sarah vừa kể chuyện nàng được Pierre Pettit và bà ngoại ông ta nói cho nghe khi nàng đi thăm lâu đài Mailliard ở Dordogne. Nàng cảm thấy hơi khó chịu khi nói về bà Lili cho bà ngoại nghe với sự hiện diện của mọi người, nàng không biết làm thế có gì khiến cho bà bất bình hay không. Nàng kể cho bà nghe về chuyện bà Lili khóc trước những tấm ảnh của các con bà, chuyện những bức thư đã bị trả lại và bà Lili đã cất kỹ chúng đến khi chết. Khi bà Mimi nghe đến chuyện này, nước mắt lăn xuống hai má bà, nhưng hình như đây không phải là những giọt nước mắt buồn phiền mà là nước mắt sung sướng.

- Tôi không hiểu tại sao bà không tìm cách tiếp xúc với chúng tôi. Bây giờ biết bà có tìm cách tiếp xúc, tôi cảm thấy đỡ hơn. Chắc bố tôi trả lại thư. - Bà Mimi ngồi lắng nghe Sarah kể. Bà chăm chú nghe từng lời, thỉnh thoảng gật đầu, hỏi một vài câu hỏi quan trọng và nước mắt cứ

chảy ra liên tục. Nhưng sau đó bà nói với Sarah rằng, bà cảm thấy nhẹ người khi biết chuyện đã xảy ra cho mẹ bà. Mẹ bà đã yêu say đắm và được hạnh phúc. Mặc dù bà nghĩ rằng mình đã mất mát quá nhiều, những lời khẳng định của bà đã nói lên tấm lòng rộng lượng điển hình của bà. Bà đã lớn lên không có mẹ, vì Lili bỏ theo ông hầu tước. Khi biết mẹ còn sống cho đến lúc mình hai mươi một tuổi - bà không thấy mẹ từ năm lên sáu - bà có cảm giác trống rỗng rất kỳ lạ. Đây là thời gian đau đớn trong đời bà. Bà nói có lẽ bà và ông George ngày nào đó sẽ đi Pháp du lịch, họ sẽ đến thăm lâu đài Mailliard. Bà rất muốn đi Pháp chơi để thăm nơi an táng mẹ bà và để chào người mẹ mà bà đã mất khi còn nhỏ.

Thật là một buổi tối rất tuyệt cho tất cả mọi người, không ai muốn chấm dứt. Khi họ chuẩn bị ra về thì Audrey đang hăng giọng và lắc nước đá trong ly. Sarah nghĩ bà sắp nói lời chúc mừng nàng dọn về nhà mới. Nàng cười với mẹ, chờ đợi, mọi người khác cũng thế và Jeff ngừng nói chuyện với bà Mimi. Họ thích nói chuyện với nhau suốt đêm, nhất là nói về ngôi nhà, nhưng cũng nói về các vấn đề khác nữa. Sarah thấy bà Mimi đã hoàn toàn thích Jeff.

- Tôi có chuyện này muốn nói với tất cả, - Audrey nói, nhìn mẹ và nhìn con gái, rồi nhìn sang ông George. Rồi bà nhìn Jeff và khẽ gật đầu. Bà không muốn nói khi có Jeff ở đây, nhưng bà không muốn đợi lâu hơn nữa. Họ đã quyết định ở New York. - Tôi sắp lấy chồng, - bà ngập ngừng nói và mọi người nhìn bà. Sarah mở to mắt ngạc nhiên, còn bà Mimi thì cười với con gái, không giống cô cháu ngoại, bà không tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Thật à? - Lấy ai? - Sarah không tin chuyện nàng vừa nghe. Thậm chí nàng không biết mẹ nàng đã hẹn hò đi chơi, thì làm sao có chuyện lấy chồng?

- Vì lỗi con đấy. - Bà cười với Sarah, nàng vẫn có vẻ hoang mang. - Con đã giới thiệu chúng tôi. Mẹ sẽ lấy Tom Harrison và chuyển đến ở tại St. Louis. - Bà có vẻ ân hận đối với cả mẹ lẫn con gái. - Con không thích xa mẹ và Sarah, nhưng anh ấy là một con người rất kỳ diệu. - Bà cười và nước mắt chảy ra. - Nếu con bỏ lỡ cơ hội này, con sẽ không còn dịp tốt nào khác. Con không thích rời San Francisco, nhưng anh ấy chưa nghỉ hưu và hình như còn lâu. Có lẽ khi anh ấy nghỉ hưu, chúng con sẽ chuyển về đây. Nhưng bây giờ con phải đến sống ở St. Louis. Bà nhìn Sarah với ánh mắt dịu dàng, rồi nhìn qua bà Mimi. Mọi người đều nhìn bà, không ai nói gì một lúc. Rồi Jeff đứng dậy đến ôm ghì lấy bà, chúc mừng bà. Anh là người đầu tiên làm thế.

- Cám ơn anh, Jeff, - bà cảm động nói. Rồi ông George đến cúi xuống hôn lên má bà.

- Thế là tốt, - George nói. - Khi nào đám cưới? - Đối với ông không có gì thú bằng khiêu vũ và ăn tiệc, nên khi nghe ông hỏi thế mọi người đều cười.

- Chắc gần thôi. Tom không muốn đợi lâu. Chúng tôi muốn đi du lịch trong mùa hè này. Và anh ấy nghĩ có thể xem chuyến đi du lịch là tuần trăng mật của chúng tôi luôn. Anh ấy muốn đi châu Âu. Anh đề nghị ở New York và chúng tôi định sẽ đám cưới vào cuối tháng sáu. Tôi biết làm thế cấp rập, nhưng tôi thích đám cưới vào tháng sáu. - Nói xong bà đỏ mặt và Sarah cười. Nàng mừng cho bà. Sarah không ngờ việc mai mối của nàng lại thành công mỹ mãn như thế. Nàng chỉ mong sao họ trở thành bạn bè và thỉnh thoảng hẹn hò đi chơi với nhau. Chuyện này như là đánh bạc trắng lớn ở Las Vegas vậy.

- Mẹ đến New York với ông ấy à? - Sarah hỏi.

- Phải, - Audrey đáp, nhìn mọi người với ánh mắt sáng ngời. Chưa bao giờ bà được hưởng hạnh phúc như thế. Sarah giới thiệu bà cho Tom là việc làm đúng đắn. Ông ấy là một người tuyệt diệu.

Trên đường từ New York trở về, bà Audrey đã dừng lại ở St. Louis để thăm con của ông Tom. Tất cả các con của ông đều rất dễ thương, niềm nở đón tiếp bà và bà đã dành một ít thời gian tĩnh lặng với Debbie và các y tá của cô. Bà đọc cho cô nghe những câu chuyện mà bà thường đọc cho Sarah nghe khi nàng còn bé. Tom đứng nơi ngưỡng cửa phòng của Debbie nhìn họ, nước mắt giàn giụa chảy ra. Audrey muốn giúp ông quản lý các y tá và chăm sóc Debbie, như bà vợ quá cố của ông đã làm. Bà muốn làm tất cả những gì có thể làm được để giúp ông. Bỗng bà nhìn quanh bàn ăn của Sarah, mắt ướt mềm. - Tôi thật có lỗi khi bỏ cả hai người để đi. - Bà

nhìn Sarah và mẹ. - Tôi không muốn bỏ lỡ dịp tốt này... anh ấy làm cho tôi sung sướng. - Sarah đứng dậy, quàng tay ôm bà, rồi bà Mimi cũng đến làm như nàng. Ba người đàn bà chảy những giọt nước mắt vui mừng, trong khi đó Jeff cười với ông George. Jeff hơi bối rối vì đã tham gia vào cảnh này, nhưng cả hai người đàn ông đều có vẻ cảm động.

- Tình hình bỗng trở nên thật kỳ diệu! - George lên tiếng nói, Sarah đến tủ lạnh tìm chai sâm banh nàng đã đem từ căn hộ cũ đến. Nàng lấy chai rượu, Jeff mở nút chai cho nàng. Họ uống chúc mừng cô dâu.

- Chúc cô dâu hạnh phúc, - Jeff lễ phép nói, anh nghĩ anh chỉ được phép chúc chú rể, chứ không được chúc cô dâu.

Người nào cũng chúc Audrey, còn Tom thì không có mặt ở đây. Rồi bỗng Sarah nhận ra họ sắp có cái đám cưới cần phải tổ chức. - Mẹ định tổ chức đám cưới ở đâu?

- Lay Chúa! - Bà đáp, để ly xuống, - Mẹ không biết. Tom và mẹ không bàn đến việc này. Dĩ nhiên là tổ chức ở đây. Các con của anh sẽ đến, trừ Debbie. Chúng tôi chỉ muốn gia đình tham dự đám cưới, ngoại trừ một vài người bạn thân thiết. - Theo tình hình thì Audrey có chừng một tá phụ nữ đã sống gần bà trong hai mươi năm qua. - Con gái của Tom muốn tổ chức một bữa tiệc cho chúng tôi tại St. Louis. Nhưng tôi không muốn làm đám cưới lớn ở đấy. - Bà không có nhiều bạn bè và Tom không quen biết ai ở San Francisco.

- Con có ý như thế này, - Sarah nói, cười với mẹ. - Nhà con sẽ được sơn lại. - Còn gần hai tháng nữa mới đám cưới. - Chúng ta hãy tổ chức đám cưới tại đây. Mẹ có thể giúp con tổ chức đám cưới, mẹ à. Chúng ta có thể thuê một số bàn ghế, có lẽ thuê vài cây cảnh. Chúng ta có thể uống rượu sau vườn và làm lễ trong phòng khách... Đám cưới sẽ rất đẹp và đây là nhà của gia đình. Mẹ nghĩ sao?

Audrey nhìn con, mặt mày tươi rói. - Mẹ quá thích như thế. Tom không sùng đạo lắm. Mẹ nghĩ ông ấy sẽ thích làm đám cưới ở đây hơn là ở nhà thờ. Để mẹ hỏi ông ấy xem sao, nhưng theo mẹ thì đám cưới ở đây rất tuyệt. Mẹ nghĩ sao, thưa mẹ? - Bà quay qua nói với bà Mimi. Bà ngoại nàng cười vui vẻ với mẹ nàng.

- Mẹ rất mừng cho con, Audrey. Mẹ nghĩ nếu Sarah để cho con làm đám cưới ở đây thì buổi lễ sẽ rất tuyệt vời. Việc này sẽ rất có ý nghĩa đối với mẹ, - bà nói, cười sung sướng với con gái. Đây là tin rất tuyệt với mọi người. Audrey nói bà sẽ gọi người chuyên cung cấp thực phẩm và thuê một vài nhạc sĩ. Người cắm hoa của bà sẽ làm công việc chưng bày hoa. Sarah chỉ có việc là có mặt ở đây thôi. Còn bà và Tom sẽ mời khách. Sarah không tin chuyện xảy ra như thế này. Mẹ nàng sẽ lấy chồng và chuyển đến ở tại St. Louis.

Một lát sau, khi nàng tiễn mẹ ra cửa, Sarah nói với vẻ băng khuâng: - Con sẽ nhớ mẹ, mẹ ạ. - Bây giờ họ đang có rất nhiều công việc cần phải lên kế hoạch để thực hiện và Audrey rất hào hứng, tâm trí bà luôn luôn nghĩ đến Tom, bà không ngờ chuyện này lại trở thành sự thật đáng vui như thế này. - Mẹ đã nói với con rằng, con nên dùng ngôi nhà để cho thuê làm đám cưới khi con đã trùng tu xong, - Sarah nói, nàng cười với mẹ. - Con không ngờ người đầu tiên được tổ chức đám cưới ở đây là mẹ.

- Khi mẹ nói, mẹ cũng không ngờ. - Audrey quàng tay ôm ghì con gái. - Con có thể lấy mẹ để làm mẫu. Mẹ hy vọng ngày nào đấy chúng ta sẽ tổ chức đám cưới cho con ở đây, - mẹ nàng nói với lòng thành thật. - Nhân tiện mẹ nói cho con biết, mẹ thích anh chàng kiến trúc sư của con. Anh ta rất dễ thương. Nhưng tiếc thay anh ta có bạn gái rồi. Anh ta có thành thật với cô ấy không? - Audrey luôn luôn muốn làm mối cho nàng, lần này Sarah đã thắng mẹ cả hai keo. Nhưng nàng chưa muốn nói cho mẹ biết nàng đã hẹn hò đi chơi với Jeff. Nàng muốn giữ kín chuyện này một thời gian và trong lúc họ đang tìm hiểu nhau, nàng muốn hưởng niềm vui riêng.

- Họ đã sống với nhau mười bốn năm, - Sarah thành thật nói, nàng dùng thì quá khứ để nói với bà, nhưng Audrey quá nôn nao về chuyện sắp xảy ra của mình nên không chú ý đến điều này.

- Thế thì quá bậy... mẹ nhớ con có nói họ có nhà chung và hợp tác làm ăn với nhau. Mà thôi. Đã

có con trai của Tom ở St. Louis. Anh ấy rất dễ thương, lại vừa ly dị vợ. Anh ta có rất nhiều phụ nữ theo đuổi. Con sẽ gặp anh ta vào ngày đám cưới.

- Nghĩa là con phải chen chúc trong đám đông để tìm anh ta. Vả lại, đường xa cách trở không tiện cho con đâu, mẹ à. Con là cổ đông trong công ty luật ở đây mà.

- Chúng ta sẽ tìm người khác, - Audrey trấn an nàng, mặc dù Sarah không lo gì về chuyện này nữa. Hiện nàng đang sống thoải mái và nàng đang là bạn gái của Jeff, cho dù đây là chuyện bí mật. Nàng không cần tìm đàn ông. Hiện nàng đang có người ấy rồi, mà lại là người rất tuyệt.

- Con sẽ nói chuyện với mẹ sau, mẹ à. Con rất mừng cho mẹ và Tom, - Sarah nói. Nàng hôn để chúc bà ngủ ngon. Sau đó mấy phút, bà Mimi và ông George ra về. Họ rất dễ thương và thật xứng đôi. Khi hai người ra về, Sarah trêu bà ngoại, nàng nói sau đám cưới mẹ nàng là đám cưới của hai người. Bà Mimi nghe nói cười khúc khích, rồi bảo nàng đừng nói đại như thế, còn ông George thì cười ha hả. Họ đang hạnh phúc, đi dự tiệc, khiêu vũ, chơi golf, đi Palm Springs. Họ đã có đủ thứ họ muốn rồi, cần gì phải thành hôn. Nhưng Tom thì quá tuyệt cho Audrey, bà còn trẻ, nên lấy chồng là phải. Mimi nói, bà đã sung sướng như bà muốn rồi.

Sau khi họ đã ra về, ngôi nhà trở nên vắng lặng một cách lạ lùng. Sarah quay vào bếp, nghĩ đến việc mẹ nàng sẽ đi xa, nàng cảm thấy lòng nôn nao kỳ lạ. Nàng sẽ nhớ mẹ vô cùng. Trong mấy tháng vừa qua, hai mẹ con rất hòa thuận với nhau, nên bây giờ việc bà lấy chồng đi xa sẽ là sự mất mát cho Sarah. Việc này sẽ làm cho nàng rất buồn, như đứa bé bị bỏ rơi. Nàng không muốn nói ra lời nỗi lòng thương nhớ của mình. Nói ra nàng sẽ thấy mình ngu ngốc, nhưng quả thật nàng rất buồn.

Khi nàng đi vào bếp lại, Jeff đang chất đầy đĩa dĩa vào máy rửa, vừa đợi nàng. Nàng đến giúp anh và nói: - Tốt, buổi tối thế là vui vẻ. Em không ngờ có tin vui này. Thật em mừng cho mẹ em.

- Em có thật mừng vì chuyện này không? - Jeff nhìn nàng dăm dăm. Anh hiểu nàng nhiều chứ không như nàng tưởng, anh lo cho nàng nhiều chuyện. - Ông ta có tốt không?

- Anh thích gia đình nàng, nên muốn bảo vệ bà Audrey, mặc dù anh biết về bà rất ít.

- Tom ư? Ông ấy tuyệt vời lắm. Em giới thiệu bà cho ông ấy đấy. Ông là một trong những người thừa kế gia sản của cụ Stanley Perlman, chủ ngôi nhà này. Nhưng em không ngờ bà bằng lòng lấy ông. Em biết khi ông ấy đến đây, hai người đã đi ăn tối với nhau và gửi email cho nhau. Từ ngày ấy bà không nói gì với em về ông ấy hết. Nhưng em nghĩ bà sẽ được hạnh phúc với ông ấy và khi mẹ em không dùng lời lẽ chua cay để nói với ai, thì bà là người rất tốt. - Nàng kính trọng mẹ và yêu thương mẹ, mặc dù bà Audrey đã rất gay gắt trong thời gian qua. Nhưng thời gian ấy đã qua rồi. Bây giờ hai mẹ con rất gần gũi nhau, thì lại là lúc bà sắp ra đi. Việc này khiến cho Sarah thấy buồn. Em sẽ nhớ bà. Em cảm thấy như vừa bị đuổi ra khỏi trại hè. - Anh cười, nghĩ tay rửa đĩa để hôn lên môi nàng.

- Em sẽ thoải mái. Em có thể đi thăm bà bất cứ khi nào em muốn. Và anh tin bà sẽ về luôn để thăm em và bà Mimi. Chắc bà cũng sẽ rất nhớ em. Nói đến chuyện nhớ, anh nhớ có chuyện này muốn thú thực với em.

- Chuyện gì thế? - Anh có lối trấn an rất tuyệt, nàng rất thích. Anh có cách làm cho người ta an tâm, hết lo sợ. Anh không làm cho nàng có cảm giác là anh sắp bỏ chạy. Anh là loại người trung thành, bền vững, giống như anh đã trung thành với Marie-Louise cho đến khi cô ta bỏ đi. Anh là người đáng tin cậy.

- Chuyện anh thú nhận là anh có thể hẹn hò đi chơi với em, nhưng anh yêu Mimi say đắm. Anh muốn chạy trốn để thành hôn với bà và nếu anh cưới bà, anh phải chiến đấu chống lại ông George. Anh chưa gặp người đàn bà nào dễ thương, vui vẻ, thông minh và dịu dàng như bà ấy, dĩ nhiên em cũng sánh kịp với bà. Anh muốn nói cho em biết. Anh có kế hoạch đề nghị cưới bà trong tương lai rất gần đây. Anh hy vọng chuyện này sẽ tốt đẹp. - Nghe anh nói, Sarah cười vang, nàng sung sướng khi thấy anh yêu bà. Mimi là người không thể không yêu được và anh đã nói rất đúng.

- Bà không thể nào chê được phải không? - Sarah tươi cười hỏi anh.- Bà ngoại là người dễ thương nhất trên đời này. Em không nghe bà nói xấu ai bao giờ, gặp ai bà cũng thương yêu hết, đi đâu bà cũng vui vẻ. Mọi người đều thương yêu bà và lúc nào bà cũng vui vẻ. Bà có đức tính tốt của con người trên thế gian.

- Anh hoàn toàn đồng ý, - Jeff nói. Anh rửa đĩa tiếp và vừa làm vừa quay qua hỏi nàng! - Vậy nếu anh cưới bà, em không ngại chứ?

- Không ngại gì hết. Em sẽ tổ chức đám cưới. Chà, nếu thế thì anh sẽ là ông ngoại kế của em phải không? Em phải gọi anh là ông ngoại phải không? - Anh nháy mắt khi nghe nàng nói thế.

- Có lẽ nên gọi ông ngoại Jeff cho được thân thiện hơn. Em nghĩ sao? - Rồi anh cười toe toét với nàng. - Anh nghĩ nếu gọi thế mà hẹn hò với em thì quả anh là ông già chết tiệt. - Anh chỉ lớn hơn nàng sáu tuổi. Nói xong anh quàng tay ôm nàng và hôn nàng. Anh rất cảm động khi được tham dự vào bữa tiệc gia đình của họ, lại còn được chia sẻ tin tức sốt dẻo với họ. Không ai ngờ có chuyện như thế này, nhưng chính chuyện này đã thêm vào buổi tối của gia đình họ chút xúc động đặc biệt cho tất cả mọi người, ngay cả Jeff và dĩ nhiên Mimi cảm động hơn hết, vì chính con gái bà muốn làm đám cưới trong ngôi nhà mà bà đã ra đời. Họ quay tròn vòng tròn.

Nàng mời Jeff thêm ly rượu vang nữa. Chưa có chỗ nào cho họ ngồi. Nàng mới chỉ có bàn ghế trong nhà bếp thôi và chiếc giường ở trên lầu. Thời gian họ có mặt ở trong nhà là để làm việc và họ không ngại ngồi bệt trên nền nhà. Nhưng vào buổi tối đãi tiệc như tối nay, hành động tự nhiên bình dị như mọi khi không được làm. Và nàng cảm thấy chưa hiểu anh hết, mặc dù đã hẹn hò đi chơi với nhau, cho nên nàng không thể mời anh lên lầu nằm vào giường nàng để xem tivi. Thậm chí trong phòng ngủ của nàng cũng không có cái ghế nào, mặc dù nàng đã đặt mua cái ghế nệm dài nhỏ màu hồng rồi, và còn lâu người ta mới đem ghế đến.

Anh nói anh uống đủ rồi, họ ngồi trong nhà bếp nói chuyện một hồi lâu. Anh biết việc thiếu bàn ghế trong nhà làm cho nàng lúng túng với khách. Anh biết rất rõ hoàn cảnh của nàng. Cuối cùng nàng ngáp và anh cười.

- Em cần đi ngủ. Anh về. - Anh nói, đứng dậy và nàng đưa anh đi chậm rãi ra cửa trước. Buổi tối rất tuyệt vời cho tất cả mọi người.

Anh hôn nàng ngay ở phía trong cửa, rồi bỗng có vẻ bối rối một lát trước khi hỏi nàng.

- Tiện thể xin hỏi em, hôm nay là ngày hò hẹn thứ mấy?

- Em không biết, - nàng nói lí nhí trong miệng vì anh hôn nàng lại. Anh đang đếm cái gì đấy và nàng không biết anh hỏi gì. Nàng thích những lúc anh có vẻ ngớ ngẩn như thế, vì nó làm cho nàng cảm thấy trẻ trung.

- Phải, nếu bữa ăn trưa là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của chúng ta. Có phải chúng ta đồng ý như thế không? ... - Anh nói, hôn nàng một lúc nữa. - Rồi có ba lần hẹn ăn tối... hai ở đây, một ở ngoài... như thế là bốn lần... tối nay nữa là năm... như vậy hôm nay là lần hẹn hò thứ năm, anh nghĩ...

- Anh nói cái gì thế? - Nàng cười anh. - Anh thật là ngớ ngẩn. Hôm nay là lần hò hẹn thứ mấy thì có khác gì những lần khác đâu? - Nàng lấy làm lạ trước thái độ lảm cẩm của anh, trong khi họ không ngừng hôn nhau. Dù là ngày hẹn hò thứ mấy chỉ việc hẹn hò với anh rất tuyệt vời, nàng rất thích, cũng như thích hôn anh. Nàng không muốn rời khỏi anh để cho anh về và anh có vẻ cũng không muốn rời khỏi nàng.

- Anh đang lý luận như thế này, - anh đáp bằng giọng khàn khàn, khàn đặc hơn trước vì đam mê, - không biết sau lần hẹn hò thứ năm mà anh ở lại đêm với em có sớm quá hay không... em nghĩ sao?

Nàng cười khúc khích. Nàng thích ý kiến của anh và nàng cũng tự hỏi như thế. - Em tưởng anh sẽ đính hôn với Mimi... đấy, ông ngoại Jeff.

- Hừ... đúng thế... việc đính hôn chưa chính thức... và anh không nói với bà ấy... cho nên nếu...

trừ phi... em nghĩ sao? Sarah, em có muốn anh về nhà không? - Anh nói, lần này với vẻ nghiêm trang. Anh không muốn làm chuyện gì khiến cho nàng buồn. Anh không vội vàng, nhưng anh rất muốn ở lại đêm với nàng, muốn từ khi họ mới gặp nhau. - Nếu em muốn anh về nhà, anh sẽ về. - Anh tự hỏi đối với nàng như thế này có quá sớm không. Còn đối với anh thì không sớm. Nàng lắc đầu để trả lời anh. Dứt khoát nàng không muốn anh về nhà, nàng cười bên lên với anh.

- Em thích anh ở lại... ở đây có bất tiện không? ... Phòng ngủ của em không phải cách đây vài tấc... - Họ phải đi lên tầng lầu, chứ không phải ôm nhau vào giường ngay.

- Anh chạy đua với em được không? - Anh cười rồi tắt đèn, khóa xích cửa trước. Anh ở lại. - Anh muốn bế em lên lầu, nhưng thú thật khi chúng ta lên đến phòng ngủ của em thì chắc anh què mất. Khi còn học đại học, anh chơi bóng đá đã bị thương ở chân. Nhưng anh có thể làm lính chữa lửa mang em, nếu anh phải làm thế. Vác dưới bụng em thì không khó. - Nàng cười rồi nắm tay anh và hai người tay trong tay cùng đi lên cầu thang lớn, đến phòng nàng ở tầng ba. Chiếc giường mới của nàng trông có vẻ như hồng sẫm hơn, xinh xắn hơn, ở trong phòng ngủ chủ nhân giữa ánh sáng của hai ngọn đèn hai bên tỏa dịu khắp phòng. Nàng quay qua nhìn anh và nói nhỏ nhỏ: - Chào mừng tổ ấm. - Anh nhìn nàng, mắt thán phục và nhẹ nhàng đưa tay tháo tóc nàng ra, mái tóc chải xuống hai bờ vai. Cặp mắt to xanh ẩn chứa sự thành thật và hy vọng.

- Anh yêu em, Sarah, - anh nói nhỏ nhỏ. - Anh yêu em ngay vào lần đầu tiên gặp em ở đây... Anh nghĩ là anh rất may khi bước chân đến đây...

- Em cũng thế, - nàng thì thào khi anh hôn nàng, rồi anh nhẹ nhàng bế nàng đặt lên giường.

Hai người cởi áo quần, rồi ôm nhau chui vào chăn. Sarah tắt ngọn đèn phía bên nàng và Jeff tắt ngọn đèn trên giường phía bên anh, rồi họ nằm ôm nhau thật chặt trong khi lửa tình bùng lên trong người họ. Hai tay anh sờ soạng khắp người nàng khiến cơ thể nàng nóng ran và anh thì thào nói: - Anh sẽ nhớ mãi chuyện xảy ra vào tối hẹn hò lần thứ năm của chúng ta... - Anh trêu nàng bằng lời và bằng môi, nàng cười nhỏ nhỏ.

- Suyt... - nàng nói, rồi tan biến vào người anh trên chiếc giường có tấm ván đầu giường màu hồng trong căn phòng trước đây là phòng của Lili.

Chương 20

Mối tình của Sarah và Jeff nở hoa suốt tháng năm và tháng sáu. Hầu như đêm nào anh cũng ngủ lại tại nhà nàng ở phố Scott. Khi nào anh phải làm việc và cần bàn vẽ anh mới về. Cuối cùng nàng đề nghị anh kiếm một cái đặt trong căn phòng còn trống ở nhà nàng. Nàng có nhiều phòng dành cho anh làm văn phòng tạm thời. Anh thấy ý kiến của nàng rất hay, liền mua một cái bàn cũ còn tốt. Anh đem bàn đến vào tối thứ sáu, chuyển lên lầu trong khi nàng sơn tiếp những căn phòng nhỏ. Thợ sơn lo sơn những phòng lớn cho đẹp. Mỗi ngày trôi qua, ngôi nhà mỗi đẹp hơn lên.

Jeff hóa ra là người đầu bếp rất giỏi, sáng nào anh cũng nấu bữa ăn sáng cho hai người trước khi họ đi làm. Anh làm bánh kẹp, bánh mì nướng kiểu Pháp, trứng chiên, trứng rán, làm chả trứng, thậm chí còn làm trứng hấp ăn với sốt vào những ngày cuối tuần. Nàng bảo cho anh biết nếu nàng mập ra thì anh phải đi khỏi nhà. Đây là dịp may để anh nuông chiều nàng và bất cứ khi nào có dịp nàng lại nuông chiều anh. Họ vẫn đem đến thức ăn làm sẵn vào buổi tối, vì cả hai đều làm việc trễ, nhưng nàng nấu bữa tối cho anh cả ba đêm cuối tuần. Ngoại trừ khi nào anh đưa nàng đi ăn tiệm. Họ đã không đếm xuể số buổi hẹn hò nhau từ lâu, hai người đều đồng ý với nhau họ đã hẹn hò nhiều lần rồi. Từ khi Audrey tuyên bố sắp đến ngày thành hôn của bà, hai người ngày nào cũng gặp nhau một vài lần. Và đêm nào trong tuần anh cũng ở lại với nàng. Anh không chính thức dọn đến ở hẳn với nàng, nhưng thường xuyên ở với nàng. Anh đã dùng một trong những phòng thay áo quần của nàng để làm phòng mình. Mọi việc đều diễn tiến một cách tốt đẹp.

Vào đầu tháng sáu, Audrey lo chuẩn bị đám cưới của bà với Tom. Bà thuê bàn ghế để kê vào tầng chính, trong phòng ăn, phòng khách. Bà thuê cây cảnh gồm hoa dành dành uốn thành những hình thể chim thú. Bà đặt mua hoa để chưng bày ở phòng tiếp tân và vòng hoa gồm hoa hồng trắng và hoa dành dành để trang hoàng trước cửa nhà. Như bà đã hứa, bà lo hết mọi thứ trang hoàng trong nhà và trả tiền tất cả. Đám cưới sẽ nhỏ thôi, nhưng bà muốn cho thật hoàn hảo. Mặc dù họ làm đám cưới lần hai, nhưng bà muốn làm sao để cho họ nhớ mãi suốt đời ngày vui hôm ấy, nhất là Tom. Bà thuê một ban nhạc bốn người để chơi nhạc thính phòng khi khách đến. Đám cưới sẽ được tổ chức trong phòng khách. Bà nghĩ đến mọi thứ. Có điều duy nhất quan trọng mà bà quên, khiến bà hoảng hốt khi nhớ ra, là bà chưa sắm áo dài, Sarah cũng chưa. Từ khi Audrey nói cho biết về đám cưới sắp đến của bà, nàng quá bận việc không thể đi mua sắm được. Cuối cùng mẹ nàng phải thuyết phục nàng nghỉ một buổi chiều để hai mẹ con cùng đi mua sắm. Họ đến mua ở nhà hàng Neiman Marcus, kết quả rất khả quan.

Audrey tìm được cái áo dài bằng xa tanh trắng với những hạt cườm bằng thủy tinh ở lại áo, ở cổ tay và ở trên cổ. Tay áo dài nên trông rất nghiêm trang. Nàng tìm được đôi giày bằng xa tanh trắng tuyệt đẹp có khóa bằng kim cương giả để mang với áo dài và mua cái xách tay hợp với áo. Tom đã tặng cho bà đôi hoa tai bằng kim cương đặc biệt để làm quà cưới và chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương cắt theo hình đa giác nặng mười cara. Khi Sarah thấy chiếc nhẫn, nàng đã bị lóa mắt. Audrey định sẽ mang bó hoa lan trắng nhỏ. Bà sẽ là hình ảnh hiện thân của sự lịch lãm.

Đến năm giờ hôm đi mua hàng mà Sarah vẫn chưa tìm được cái áo dài nào ưng ý, nàng bắt đầu hoảng hốt. Mẹ nàng nhất quyết nói rằng, nàng không thể mặc lại cái áo dài đen cũ mà nàng đã mặc đến dự tiệc Giáng Sinh tại văn phòng nàng cách đây hai năm. Nàng sẽ đóng vai phù dâu, nên nàng phải mua áo mới, cho nên cuối cùng mẹ nàng thấy cái áo dài ở Valentine rất đẹp. Cái áo có màu xanh biếc như màu mắt của Sarah. Áo may bằng vải xa tanh, không có quai trên vai và có cái áo vét nhỏ mà khi đám cưới xong nàng có thể tháo ra. Mẹ nàng nói nàng mang đôi xăng đan cao gót màu bạch kim rất hợp với chiếc áo này. Nàng thấy ý kiến của bà có vẻ rất đúng. Mẹ nàng sẽ yêu cầu nàng ôm hoa lan trắng như bà và bà cũng đặt mua thêm một bó nữa cho bà Mimi, để bà ngoại nàng khỏi cảm thấy bị bỏ rơi. Bà sẽ có hoa cài trên ve áo cho Tom và các con trai của ông và nhánh hoa dành dành cài trên ngực cho con gái ông. Audrey thuê một nhiếp ảnh gia để chụp cảnh đám cưới, chụp ảnh và quay phim. Mặc dù tiệc cưới nhỏ, nhưng bà

đã nghĩ đến các chi tiết quan trọng. Và Sarah nhẹ người khi tìm được cái áo dài nàng thích. Nàng không muốn mặc cái gì mà nàng nghĩ là xấu và sẽ không mặc lại lần sau. Cái áo dài xanh họ chọn, có màu rất hợp với màu mắt, màu da và màu tóc của nàng. Cái áo rất khêu gợi, vì nó ôm sát thân hình nàng, nhưng đồng thời trông đứng đắn, có áo khoác bên ngoài và thân sau cái áo dài lưng khoét rất thấp. Audrey nói nàng mặc cái áo này trông rất gợi cảm..

Khi hai mẹ con rời khỏi cửa hàng Neiman, bà hỏi nàng với vẻ tự nhiên: - Nhân tiện mẹ hỏi con việc này, chuyện giữa con với Jeff như thế nào rồi? Mỗi lần mẹ ghé nhà con vào ban đêm hay vào cuối tuần để đưa đồ cho con, mẹ đều thấy anh ta ở đấy. Chắc không phải anh ta đến để làm việc. Cô bạn gái của anh ta sẽ nghĩ sao về việc anh ta quá bận tâm với dự án trùng tu như thế?

- Cô ta không nghĩ sao hết, - Sarah nói với vẻ khó hiểu, đổi tay xách gói áo quần khi họ đi về phía nhà xe ở quảng trường Union, nơi họ để xe hơi.

- Như thế nghĩa là sao? - Audrey không muốn nàng lâm vào hoàn cảnh đau khổ lần nữa, mặc dù bà rất thích Jeff.

- Họ chia tay nhau rồi, - Sarah bình tĩnh đáp. Nàng vẫn thích giữ riêng chuyện của mình, mặc dù dạo này nàng rất gần gũi với mẹ, nhất là khi đám cưới của bà đang đến gần.

Nghĩ rằng mẹ sắp đi xa, nên Sarah dành nhiều thời gian ở với bà và lần đầu trong nhiều năm nay, nàng thích được ở gần mẹ.

- Thế thì hay quá. Có phải họ chia tay nhau vì con không?

- Audrey xem đây là dấu hiệu đáng hy vọng.

- Không. Nó tan vỡ trước khi chúng con đến với nhau.

- Trước khi “chúng con” à? - Audrey nhướn cao mày.

- Bây giờ con và Jeff đã thành “chúng con” rồi à? - Thật là một tin sốt dẻo. Bà đã nghi ngờ, nhưng không chắc. Sarah không hề nói gì. Mỗi khi Audrey ghé vào nhà nàng, bà đều thấy có Jeff ở đấy, anh ta giúp nàng làm việc, rất lịch sự và thân ái.

- Có lẽ thế. Chúng con không nói về chuyện này. - Điều đó đúng. Họ chỉ vui với nhau, không bàn cãi về chuyện này hay dán nhãn hiệu lên chuyện này. Cả hai vừa chấm dứt cuộc quan hệ lâu dài không được tốt đẹp, khiến cho họ đều hơi ngớ ngàng, mặc dù họ đang hạnh phúc với nhau. Họ hạnh phúc hơn khi nàng ở với Phil hay anh ở với Marie-Louise.

- Tại sao con và anh ấy không nói về chuyện này? - Audrey hỏi.

- Chúng con thấy không cần.

- Tại sao không? - Audrey hỏi. - Sarah, con đã ba mươi chín tuổi rồi. Con không còn trẻ để phí thời gian yêu nhau mà không đi đến đâu hết. - Tuy bà không nói trắng ra, nhưng nàng biết bà muốn nói đến Phil, nàng và anh ta đã đeo nhau bốn năm rồi chia tay.

- Con không muốn đi đến đâu hết, mẹ ạ. Con thích như thế này. Anh ấy cũng thế. Chúng con không có kế hoạch cưới nhau. - Nàng thường nói thế, nhưng Audrey luôn luôn nghĩ rằng nếu tìm được người chính đáng, nàng sẽ thay đổi ý nghĩ. Và có lẽ lần này nàng đã gặp người vừa ý. Jeff có vẻ dễ thương, có năng lực, thông minh, thành đạt và vững vàng. Nàng còn đòi hỏi gì hơn? Thỉnh thoảng nàng làm cho Audrey lo lắng. Bà nghĩ Sarah luôn muốn sống độc lập.

- Cái gì làm cho con chống lại hôn nhân như thế? - Audrey hỏi. Họ đã đến chỗ xe đậu và người nào cũng lục xách lấy chìa khóa xe.

Sarah ngần ngừ một lát rồi trả lời mẹ một cách thành thật.

- Vì mẹ và bố. Con không muốn lâm phải hoàn cảnh như mẹ đã phải chịu đựng bố con. Con không thể chịu đựng được cuộc sống như mẹ. - Nàng vẫn còn những cơn ác mộng về cuộc sống của bố mẹ nàng.

Audrey lo lắng ra mặt, bà hạ giọng hỏi con gái:

- Jeff nghiện rượu phải không? - Sarah cười, lắc đầu.

- Không mẹ à. Anh ấy không nghiện. Hay ít ra anh ấy không uống nhiều. Có lẽ con uống còn nhiều hơn anh ấy, mà con cũng không uống nhiều. Con chỉ thấy hôn nhân đối với con quá phức tạp thôi. Người ta thường nghe chuyện nói về cảnh vợ chồng ghét nhau, ly dị nhau, trả tiền cấp dưỡng, rồi ghét nhau hơn nữa vì chuyện này. Ai cần hôn nhân? Con ở như thế này sướng hơn. Khi người ta yêu nhau, rồi cưới nhau, họ chỉ chuốc lấy nhiều chuyện phiền phức mà thôi. - Bỗng nàng nhận ra, nàng nói đến sự phiền phức của hôn nhân với mẹ vào ngày hai mẹ con đi mua áo để mặc vào dịp đám cưới sắp tới của mẹ. - Con xin lỗi, thưa mẹ. Tom là một người tuyệt vời, Jeff cũng vậy. Con chỉ không thích hôn nhân mà thôi. Và con nghĩ Jeff cũng không thích. Anh ấy sống với người đàn bà hợp tác với anh ấy suốt mười bốn năm, mà họ không cưới nhau.

- Có lẽ cô ta giống như con. Bây giờ những người trẻ như con thật kỳ lạ, không ai muốn lấy chồng. Chỉ có lớp già như chúng tôi mới thích.

- Mẹ không phải lớp già đâu, mẹ à, mẹ mặc cái áo dài ấy vào trông mẹ thật tuyệt vời. Khi Tom thấy mẹ mặc, ông ấy sẽ ngất xỉu cho mà xem. Con nói có đúng thế không, con chỉ là đồ nhát gan. - Audrey nghe con gái nói, bà chảy nước mắt.

- Nếu bố con và mẹ làm cho con buồn thì mẹ xin lỗi con. Hầu hết những cuộc hôn nhân đều không như thế đâu. - Chỉ có chồng bà nghiện rượu mới để cho bà trở thành góa phụ lúc mới ba mươi chín tuổi, bằng tuổi Sarah bây giờ.

- Đúng, nhưng có rất nhiều cuộc hôn nhân như thế. Con không thích có sự rủi ro lớn trong việc này.

- Mẹ cũng không. Nhưng con hãy nhìn mẹ bây giờ đi. Mẹ rất muốn lấy chồng. - Bà có vẻ vui sướng và Sarah có vẻ cũng vui như bà.

- Có lẽ đến khi con bằng tuổi mẹ, con sẽ lấy chồng, mẹ à. Trong lúc chờ đợi, con không có gì phải vội.

Audrey buồn khi nghe nàng trả lời như thế và bà còn buồn hơn nữa khi nghĩ rằng không lấy chồng sớm thì nàng sẽ không có con, ngay cả hiện giờ nàng đang ở giai đoạn có thể có con mà nàng vẫn không muốn sinh con. Không chồng, không con, nàng chỉ muốn có ngôi nhà thật đẹp. Đam mê của nàng chỉ có thế. Cái nhà và công việc, mặc dù Audrey tin rằng nàng yêu Jeff mà không muốn xác nhận mình yêu. Bất luận Sarah nói gì với mẹ, nàng cũng biết là nàng yêu anh. Nhưng nghĩ đến chuyện hứa hẹn lâu dài với anh là nàng cảm thấy hoảng sợ. Nàng không muốn hứa hẹn. Và có lẽ không bao giờ nàng hứa hẹn. Hiện tại hai người rất vui vẻ, hạnh phúc với nhau. Jeff không có thái độ thúc ép nàng. Mà chỉ có Audrey thúc đẩy nàng thôi. Bà muốn mọi người ai cũng được hạnh phúc và trong lúc bà hưng phấn về chuyện mình sắp lấy chồng, bà nghĩ rằng mọi người đều nên lập gia đình, như bà và Tom. Sarah nói đùa với bà: - Tại sao mẹ không thúc bà ngoại và ông George cưới nhau?

- Với tuổi của họ, họ không cần phải cưới nhau, - Audrey đáp, mặc dù hai người rất thương yêu nhau, không rời nhau một bước.

- Có lẽ họ không đồng ý. Con nghĩ mẹ nên ném cho bà bó hoa lúc đám cưới. Nếu mẹ ném bó hoa cho con, con sẽ ném lại cho mẹ ngay.

- Mẹ nhớ thông điệp của con. - Audrey nói và thở dài. Sarah biết nàng muốn gì và không muốn gì. Nàng là con người rất bướng bỉnh.

Hai mẹ con vào xe, lái về nhà, lòng sung sướng vì đã mua được áo dài đúng vào hôm đám cưới. Khi nàng vào nhà, Jeff đang nói chuyện với những người thợ sơn, họ đã làm xong. Công việc tu sửa đã mất trọn sáu tháng, bây giờ trông ngôi nhà rất tuyệt vời, nhưng vẫn còn một số công việc vặt vãnh cần phải làm tiếp trong một thời gian khá lâu. Và nhờ có Jeff mà số tiền dự kiến của nàng chưa hết. Thậm chí nàng còn làm xong kệ sách, bây giờ trên kệ sách đầy sách luật cần thiết. Nhưng kệ vẫn còn nhiều chỗ dùng để sách nữa. Mọi thứ trong ngôi nhà đều hoàn hảo.

Bây giờ nàng đang nghĩ đến việc thuê người may màn, ít ra cũng cho một số phòng. Nàng sẽ trang hoàng ngôi nhà từ từ, cho đến khi nó hoàn tất và treo vào đúng chỗ nàng muốn. Đến mùa thu, nàng sẽ bắt đầu tìm mua bàn ghế ở các buổi bán đấu giá đồ cổ. Nàng và Jeff tin rằng họ đi đến đây với nhau sẽ rất vui. Anh rất am hiểu về đồ cổ và đã chỉ vẽ cho nàng rất nhiều về loại đồ này.

Nàng vào nhà, vừa để đồ xuống bàn là Jeff liền cười và hỏi:

- Công việc trong nhà như thế nào?

Nàng vừa tháo giày vừa thở dài. Mẹ nàng đi tìm mua hàng rất kỹ, xem việc mua áo rất quan trọng. Còn nàng thì mệt phờ.

- Mua hàng ở cửa hàng Neiman quá mệt. Chúng tôi đã tìm mua được áo dùng cho đám cưới. - Anh biết hai mẹ con họ rất lo lắng về việc này.

- Joe và anh đang bàn về màu sắc trong phòng khiêu vũ. Anh nghĩ là nên sơn màu kem đậm. Em nghĩ sao? - Họ đã đồng ý màu trắng sẽ rất chói mắt và trong lúc đang phân vân, Sarah đề nghị sơn màu xanh nhạt, nhưng bây giờ nàng thích ý kiến sơn màu kem của anh đưa ra hơn. Nàng tin con mắt thẩm mỹ của Jeff và tin bản năng của anh. Anh không lái nàng đi vào chỗ sai lầm và mặc dù anh là kiến trúc sư, nhưng anh rất tôn trọng ý kiến của nàng. Nói tóm lại, đây là nhà của nàng, anh phải lưu tâm đến điều này.

- Em đồng ý.

- Tốt. Bây giờ em hãy đi tắm rồi uống ly vang hay cái gì đấy. Anh sẽ đưa em đi ăn tối. - Anh và người thợ sơn lên lầu, đến phòng khiêu vũ sơn thử mẫu lên tường, các mẫu khác nhau, tùy vào ánh sáng chiếu lên tường như thế nào.

- Thừa ngài vâng, - nàng đáp lời anh, rồi lên lầu về phòng, tay xách đôi giày, nàng đi mua hàng ở Neiman quá đau chân. Việc lên xuống cầu thang lầu trong nhà giúp nàng giữ được thân thể gọn gàng. Nàng chưa bắt đầu xây phòng tập thể dục dưới tầng hầm. Nàng muốn may màn và mua bàn ghế trước.

Nửa giờ sau anh lên lầu đến phòng nàng. Nàng đang nằm trên giường, xem tin tức thời sự và trông có vẻ thư thái. Thỉnh thoảng anh thích ngắm nàng. Anh nằm xuống bên nàng, quàng tay ôm nàng.

- Hôm nay em đã nói cho mẹ em biết chuyện chúng mình. - Sarah thản nhiên nói, mắt vẫn nhìn lên tivi.

- Bà nói sao?

- Không có gì nhiều. Bà thích anh. Bà ngoại cũng thích anh. Mẹ nói về tuổi tác của em, về cơ may cuối cùng, về con cái, toàn chuyện lung tung.

- Toàn chuyện lung tung là sao, em nói rõ cho anh nghe đi.

- Bà nói em nên lấy chồng, sinh con. Em nói em không lấy và cũng không muốn sinh con.

- Tại sao không?

- Em không tin vào hôn nhân. Em nghĩ hôn nhân làm hỏng mọi việc.

- Ồ vậy ra đối với em hôn nhân làm cho mọi việc trở thành tầm thường phải không?

- Với em thì thế. Còn với anh thì tốt à? - Nàng nhìn anh hơi lo lắng. Họ chưa bao giờ đi sâu vào chi tiết của vấn đề này. Vì anh không cưới Marie-Louise, nên nàng nghĩ rằng anh cũng cùng quan điểm như nàng.

- Anh không biết. Anh nghĩ thế. Không biết vấn đề có đúng như thế không. Anh không ngại việc có một đứa con hay hai đứa. Nếu bố mẹ chúng cưới nhau thì có lẽ hôn nhân sẽ tốt cho đứa bé hơn, nhưng nếu hôn nhân là một cực hình cho em, thì không nên có con làm gì.

- Em không muốn có con, - nàng nói với vẻ cương quyết, trông có vẻ sợ sệt.

- Tại sao không?

- Quá nguy hiểm. Có con sẽ thay đổi hết cuộc sống của người ta. Em không hề gặp bạn cũ. Họ bận thay tả cho con, đẩy xe cho con đi chơi. Những việc ấy có gì vui không?

- Có người thích làm thế, - anh thận trọng đáp.

Nàng nhìn anh và thành thật hỏi: - Hãy nói thật với em, có phải anh muốn chúng ta có con không? Em không tin chúng ta là loại người đó. Em không muốn có con. Em thích làm việc thôi. Em thích làm những việc như hiện giờ. Em thích nằm dài xem truyền hình trước khi anh chở đi ăn tối và chúng ta không cần người giữ trẻ. Em yêu anh... Em say mê ngôi nhà. Tại sao vương phải vào những chuyện như thế cho mệt? Tại sao phải có con? Nếu anh gặp phải đứa con nghiện ma túy hay ăn trộm xe, hay làm việc phi pháp thì sao, hay nếu có đứa con gái như con ông Tom, mù lòa bại não thì sao? Em không thể chịu nổi.

- Em đã tô vẽ bức tranh quá bi quan, Sarah à.

- Phải. Anh phải thấy cuộc sống của mẹ em khi bà lấy bố em anh mới hiểu. Ông ấy là người mất trí, luôn luôn say, trốn trong buồng ngủ trong khi bà kiếm có này có nọ để nói dối cho ông. Thời thơ ấu của em là cơn ác mộng. Em thường lo sợ khi bạn bè em đến chơi, ông sẽ chường mặt ra hay làm cái gì để gây bối rối cho em. Rồi ông chết, việc này càng tệ hơn nữa. Mẹ em khóc mãi và em cảm thấy có tội vì em thường mong ông chết hay bỏ đi đâu mất tích, nên khi ông chết, em tin là do lỗi của em. Thôi quên chuyện ấy đi. Em đã qua khỏi thời thơ ấu, bước vào tuổi trưởng thành, em không quay về với thời ấy nữa. Em không thích làm con nít và em không muốn có con nít bên cạnh mình.

- Hai chúng ta không ai nghiện rượu hết, - anh nói. Nàng nhìn anh, hoảng sợ. - Có phải anh nói anh muốn có con không? - Nàng hỏi, đây là điều làm cho nàng lo, chứ không phải điều đáng mừng.

- Có lẽ ngày nào đó, - anh đáp. - Trước khi anh quá già.

- Và nếu em không muốn thì sao? - Nàng cảm thấy hoảng hốt và nàng muốn biết điều này trước khi họ đi xa hơn. Có thể đây là cái cớ để họ phá vỡ thỏa ước với nhau.

- Nếu em không muốn, anh vẫn yêu em chứ sao. Anh sẽ không ép em. Anh muốn có em hơn là có con... nhưng có lẽ đến lúc nào đó, anh sẽ muốn có cả hai. Nàng quá sửng sốt khi nghe anh nói thế. Nàng cứ nghĩ anh cũng không muốn có con. Đây không phải là tin hay cho nàng.

- Nếu em có con, em cũng không muốn làm đám cưới. - nàng bướng bỉnh nói và anh cười, cúi xuống hôn nàng.

- Anh sẽ không buộc em làm điều gì em không muốn, em yêu à. Đừng lo về chuyện ấy. Chuyện gì đến, sẽ đến. - Họ thận trọng khi yêu nhau, nhưng khi nghe anh nói thế, Sarah nghĩ có lẽ nàng cần phải thận trọng hơn nữa. Nàng không muốn vấp phải sơ sót và nếu có chuyện gì, thì có lẽ anh muốn giữ đứa con chứ nàng thì không. Họ không muốn xảy ra chuyện đau đầu hay lo buồn. Nàng nghĩ đời họ như thế này là quá hoàn hảo rồi.

- Em quá già rồi chắc không có con đâu, - nàng nói. - Đến ngày sinh nhật sắp tới là em bốn mươi rồi. - Nàng nhắc cho anh nhớ. - Tuổi này quá già rồi - Nhưng cả hai đều biết không phải thế. Anh không nói gì. Rõ ràng đây là vấn đề làm cho nàng buồn, nhưng hiện thời, vấn đề này không phải là vấn đề cấp bách đối với cả hai người.

Cả hai không nói đến chuyện này nữa, họ dẫn nhau ra tiệm ăn tối. Sarah nói cho anh biết về đề nghị của mẹ nàng rằng nàng có thể cho người ta thuê ngôi nhà, hay thuê một vài phần trong nhà, để tổ chức đám cưới. Sarah nghĩ rằng đây là ý kiến hay, vì nàng có thể có thêm thu nhập để mua sắm bàn ghế cần thiết. Nàng thích ý kiến này và Jeff cũng cho đây là ý kiến hay. Nhưng anh nói rằng làm thế sẽ có nhiều người lạ đến đây, đi quanh đi quẩn tìm chỗ này chỗ khác và đi vào những nơi họ không nên vào. Jeff bèn đưa ý kiến khác, anh cho rằng ý kiến này có lẽ hay hơn,

nhưng phải có tiền mới làm ra tiền. Mà hiện thời, tiền bạc của nàng đang dùng để sửa chữa ngôi nhà và mua sắm đồ đạc, bàn ghế để làm đẹp ngôi nhà.

Jeff có ý kiến rằng họ cùng mua nhà, cái nhà nào hư hỏng, rồi tân trang lại và bán lấy lời. Anh thích công việc nàng đã làm cho ngôi nhà của mình, anh nói nàng có năng khiếu về công việc này. Nàng thích ý kiến này. Nhưng nàng lo công việc sẽ tốn nhiều vốn. Đây là loại công việc họ sẽ làm trong thời gian lâu và khó khăn. Chuyện hôn nhân và con cái cũng vậy. Đêm đó họ thảo luận về những kế hoạch lâu dài. Nhưng nàng thích ý kiến của anh về việc mua nhà, tu sửa lại để bán. Nàng nghĩ khi công việc ở ngôi nhà tại phố Scott đã xong, nàng sẽ rất buồn. Nàng thích lúc nào cũng có việc để làm.

Đêm đó anh ở lại với nàng và đây là vào ngày cuối tuần. Anh không về căn hộ của mình nữa, ngoại trừ về để lấy sách và áo quần. Từ khi thuê căn hộ đến giờ, anh chỉ ở vài ngày. Khi ăn tối, anh báo cho nàng biết anh vừa được người ta trả giá ngôi nhà ở Potrero Hill đúng giá. Marie-Louise vừa gửi email đến cho anh, than thở về vấn đề tiền bạc. Sau khi định giá xong, anh lo làm công việc của mình, còn cô ta luôn theo dõi việc bán nhà. Cô ta nói giá người ta trả như thế là được rồi và anh cũng nhận thấy được. Cô ta mua phần hùn trong căn hộ của anh ở Paris. Cô ta sẽ sống ở đấy, lập văn phòng làm việc ở đấy. Cuộc sống chung mười bốn năm của họ đã giải quyết một cách êm thấm, đáng ngạc nhiên. Việc này xác nhận quan điểm của Sarah đối với mẹ nàng là đúng. Không thành hôn là việc dễ dàng hơn, nhất là khi không có gì trở ngại trong cuộc sống. Sarah nghĩ Marie-Louise thế là may. Jeff là người tuyệt vời. Anh đã giải quyết mọi công việc cho cô, không lừa dối cô ta để lấy một đồng, rộng lượng và cho cô ta mọi thứ cô ta muốn. Sarah rất ấn tượng về tất cả những gì nàng thấy. Lần này chắc thần tài đang mỉm cười với nàng, tài lộc đang đến với nàng. Ít ra hiện giờ nàng không muốn nhìn lại quá khứ, nàng chỉ muốn hiện tại trước mắt.

Chương 21

Không ai ngờ đám cưới của Audrey đến nhanh như thế. Khó mà tin đã đến cuối tháng sáu. Họ mới vạch kế hoạch đám cưới đó, dùng một cái, những người cung cấp thức ăn vào ra tấp nập trong nhà bếp, người quay phim đặt máy quay vào góc thích hợp, người bán hoa đem cây cảnh đến, trên cầu thang và ở trên cửa trước đều có vòng hoa. Người nhiếp ảnh đi theo mọi người như hỏa tiễn tầm nhiệt, rồi anh ta chụp cảnh trang hoàng, cảnh chuẩn bị và cảnh khách đến. Các nhạc công chơi nhạc. Tom và các con ông đứng ở tiền sảnh, Jeff và Sarah đứng nói chuyện với họ. Fred mang theo cô bạn gái, việc này khiến cho Sarah cười. Nàng khỏi mất công buồn, vì bây giờ nàng đã có Jeff. Bà Mimi và ông George cặp tay nhau đi vào như bức quảng cáo cho người già yêu đời trên tạp chí. Bà mặc áo dài lụa màu xanh nhạt và chiếc áo khoác rất hài hoà với áo màu xanh nhạt của Sarah.

Rồi bỗng họ đợi Audrey đi xuống cầu thang. Không có ai đi với bà. Bà đi một mình trong tiếng nhạc của bản “Water Music” của Handel và khi bà nhìn ông Tom, nước mắt chảy xuống hai má bà. Mọi người đều nín thở khi thấy bà, trông bà quá đẹp. Bà Mimi tự hào, Sarah bóp mạnh cánh tay Jeff, còn Tom thì nhìn người vợ sắp cưới vừa khóc, ông đứng giữa hai con trai. Khi bà bước đến phía ông, khoác tay vào cánh tay ông, mọi người đều rất xúc động.

Ông thẩm phán chủ trì lễ cưới trang trọng nói đến những thách thức của hôn nhân. Ông ta nói rằng, nếu hôn nhân hoà thuận nó sẽ đem hạnh phúc đến cho mọi người. Ông nói cảnh vợ chồng hoà thuận là cảnh rất tuyệt vời. Thức ăn ngon, rượu vang kỳ diệu. Ngôi nhà quá đẹp, bàn ghế Audrey thuê để bày biện trong nhà trông như đã có từ lâu rồi. Sarah thích các con của Tom và hai người con trai của ông đều vui vẻ với Jeff. Ngày hôm ấy thật tuyệt, và trước khi mọi người chuyển trò riêng tư với nhau, thì Audrey xuất hiện lại trên đầu cầu thang trong chiếc áo dài xa tanh trắng đẹp đẽ và ném bó hoa lan trắng xuống cho bà Mimi, bó hoa rơi trúng vào ngực bà, Sarah thở phào, mẹ nàng nháy mắt với nàng. Tom ném cái nịt bít tất cho Jeff. Thế rồi mọi người ra đứng tụ tập trên vỉa hè trước nhà, ném cánh hồng vào Tom và Audrey khi họ đi chiếc xe Rolls Royce thuê đến khách sạn Ritz Carlton. Họ sẽ ở qua đêm tân hôn ở đây để sáng mai bay đi London. Từ đây họ sẽ bay đến Monte Carlo, rồi đến Ý để hưởng trăng mật ba tuần. Tom đã vạch chương trình nghỉ trăng mật này rất cẩn thận dưới sự chỉ dẫn của Audrey. Việc này không làm cho ông bận tâm chút nào. Ông thích thế.

Khi Sarah và gia đình kế mới của nàng đi vào nhà lại, bà Mimi đang ngồi trên ghế nệm dài, vẫn cầm bó hoa trên tay, miệng cười vui.

- Tôi là người làm đám cưới tiếp theo! - Bà nói với vẻ sung sướng và ông George giả vờ ngất xỉu.

- Không phải với ông đâu, George! - Jeff giả vờ hốt hoảng thay cho ông. - Tôi đã bắt được cái nịt bít tất. Chính tôi với bà Mimi, chứ không phải ông! - Mimi cười và mọi người đều cất tiếng cười với bà. Những người bồi bàn rót thêm sâm banh cho họ. Bà và George khiêu vũ lần cuối cùng, trong khi những người trẻ nói chuyện với nhau.

Sarah thích những người bà con mới, nàng giục họ quay lại ở với nàng bất cứ khi nào họ muốn. Hai người đã có gia đình, một người ly dị, tất cả đều đem con theo, con họ được giáo dục tốt. Bây giờ Audrey đã có gia đình mới gồm sáu đứa cháu và bỗng Sarah cảm thấy ganh tỵ khi nghĩ rằng bây giờ họ thường gặp bà nhiều hơn nàng. Nàng chỉ còn bà Mimi là người duy nhất trong gia đình ở San Francisco. Audrey đã nhượng căn hộ của mình, bà chuyển đồ đạc của bà đến ngôi nhà rộng rãi của Tom ở St. Louis. Bà cho Sarah một ít bàn ghế, nhưng giữ lại hầu hết để dùng. Sarah nghĩ việc ra đi của bà Audrey là sự thay đổi rất lớn cho bà ngoại Mimi và cho nàng, nhưng họ rất mừng cho bà. Khi ra đi, trông bà như một cô dâu hạnh phúc và Tom là chú rể hãnh diện.

Tối đó, đến khuya mọi người mới về hết. Những người cung cấp thực phẩm vẫn còn lau chùi nhà cửa. Đêm hôm sau họ mới đem các cây cảnh đi. Sarah không có việc gì để làm, nàng chỉ thủng thỉnh lên lầu với Jeff.

- Đám cưới đẹp đấy chứ, phải không? - Nàng nói rồi ngáp dài. Anh cười. Anh thích chiếc áo dài của nàng. Chiếc áo làm cho mắt nàng xanh hơn. Nàng dựa người vào anh, vẻ rất hạnh phúc.

- Rất đẹp. Khi hai người đứng khóc trong buổi lễ, trông rất tuyệt. Anh gần khóc với họ.

- Em thường khóc trong các đám cưới. Vì hoảng sợ, - Sarah cười tủm tỉm với vẻ khó hiểu và Jeff lắc đầu, miệng cười toe toét.

- Em là người hay hoài nghi.

- Còn anh vẫn không bỏ được tính lẳng mạn, em yêu anh vì điều ấy, - nàng nói, rồi hai người hôn nhau trên đầu cầu thang và đi tiếp cầu thang dẫn lên phòng ngủ của họ. Thật là một ngày hoàn hảo. Hoàn hảo đối với Audrey và Tom và tất cả những người thương yêu họ. Sarah rất mừng cho họ. Nàng không ngờ việc mai mối của nàng có kết quả tốt đẹp như thế này, nên bây giờ nàng rất vui trước thành quả ấy. Nàng hy vọng họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau suốt đời. Hai người vừa nằm lên giường thì mẹ nàng gọi điện đến cảm ơn nàng đã cho bà dùng nhà nàng tổ chức đám cưới và nói bà rất yêu nàng. Bà có vẻ rất hạnh phúc.

Đêm đó nàng nằm rúc người sát vào Jeff. Nàng thích ôm anh thật chặt khi nằm trên giường, cũng như khi họ làm tình và họ làm tình nhiều lần vào đêm đó. Mọi quan hệ giữa họ hoàn toàn tốt đẹp. Họ đã sống thoải mái bên nhau và nàng sung sướng thấy Jeff hòa đồng với gia đình nàng, nhất là với bà ngoại Mimi, anh rất mến yêu bà. Anh nói nếu bà không muốn lấy anh thì anh thích bà nhận anh làm con nuôi. Anh muốn được một trong hai điều, hay cả hai thì tốt.

- Chúc ngủ ngon, em yêu, - anh thì thào nói, khi họ bắt đầu thiêu thiêu ngủ.

- Em yêu anh, - Sarah đáp, mỉm cười vừa nghĩ đến bó hoa không rơi vào nàng mà rơi vào Mimi và bà đã bắt được.

Chương 22

Sarah và Jeff lo việc sửa sang ngôi nhà suốt cả mùa hè. Họ bắt đầu xem các tờ quảng cáo, để đến tham dự các buổi bán đấu giá. Anh đang làm công việc đại trùng tu và tân trang cho ngôi nhà ở Pacific Heights, nên mất rất nhiều thì giờ. Còn Sarah thì bận rộn ở văn phòng.

Đến tháng tám, cả hai đi nghỉ ở Lake Tahoe một tuần. Họ đi bộ, đi bơi, đi xe đạp leo núi và trượt nước trên hồ lạnh. Vào dịp Ngày Quốc tế Lao động, lúc họ nghỉ với nhau, Jeff nhắc cho nàng nhớ họ sống với nhau đã bốn tháng. Cả hai đều đồng ý bốn tháng là thời gian hạnh phúc nhất của đời họ. Vấn đề hôn nhân và con cái không được họ đề cập đến. Đó chỉ là vấn đề về lý thuyết đối với họ. Cả hai không ai muốn thay đổi cuộc sống đang diễn ra trước mắt. Họ có nhiều việc bận bịu luôn tay.

Khi Audrey và Tom ở Ý về, bà gọi cho nàng từ St. Louis. Bà đang ổn định cuộc sống, muốn trang hoàng lại ngôi nhà của Tom, cho nên bà rất bận, ngoài ra còn phải tìm hiểu các con của ông nữa. Bà nhớ con gái và mẹ, nhưng bà biết bà sẽ không về ăn lễ Tạ Ơn với họ được. Bà đã hứa với Tom, bà sẽ ở lại St. Louis với các con ông, và Sarah cho biết nàng sẽ ăn lễ Tạ Ơn với bà ngoại Mimi. Năm nay Sarah sẽ tổ chức buổi tiệc mừng lễ tại nhà nàng và nếu công việc tiến hành trôi chảy, Jeff sẽ đến tham gia với họ. Sarah nói với Audrey rằng nàng không muốn đi St. Louis, nàng muốn tạo riêng cho mình truyền thống mở tiệc ở nhà, mặc dù năm nay không có Audrey nên số người tham dự ít hơn. Và Sarah sẽ nấu gà tây và làm bữa ăn tối, lần đầu tiên nàng làm việc này cho mình.

Mùa thu đến, Sarah rất bận rộn với công việc. Nàng có ba vụ có tài sản lớn cần làm thủ tục xin toà chứng thực di chúc và cuối tuần nàng làm việc trong nhà. Đây là nguồn vui bất tận đối với nàng, nó sẽ kéo dài nhiều năm mới xong. Nàng và Jeff đã đi đến các buổi bán đấu giá, thậm chí còn đến trả giá mua bàn ghế tại các nhà bán đấu giá Scotheby và Christie ở L.A và New York. Nàng đã mua được nhiều món hàng đẹp. Jeff cũng mua được vài thứ. Đến tháng mười, anh trả căn hộ lại không thuê nữa. Anh không dùng căn hộ này. Anh chuyển hết đồ đạc đến nhà nàng. Bây giờ anh có văn phòng và nơi làm việc ở đây, có phòng thay áo quần và phòng tắm của mình. Anh nói anh không ngại sống trong phòng ngủ màu hồng. Anh thích phòng này. Nhưng anh thích Sarah hơn hết mọi thứ. Anh thật sự yêu nàng và nàng cũng vậy.

Anh đã giải quyết ngôi nhà và căn hộ ở Paris với Marie-Louise xong xuôi rồi. Bây giờ anh làm việc một mình. Tất cả khách hàng của cô ta đều chuyển sang cho anh. Anh không được tin gì của cô ta từ tháng Tám, và anh rất ngạc nhiên là anh không nhớ cô. Mặc dù họ đã sống với nhau mười bốn năm, nhưng anh vẫn nghĩ việc này thật sai lầm. Anh đã đeo đuổi mối tình với cô quá lâu. Nhưng bây giờ anh đã sống với Sarah, anh thấy hai người rất khác nhau. Anh thấy như thể họ sinh ra để sống chung hòa thuận với nhau. Mỗi sáng khi thức dậy, anh không tin anh được may mắn như thế này. Anh nhớ ông nội anh thường nhắc câu tục ngữ rằng: "Nỗi nào vung nấy". Không biết anh thuộc loại nỗi gì, nhưng anh đã tìm được cái vung vừa vặn sít sao. Người duy nhất bàng hoàng vì việc này như anh là Sarah, nàng cũng được thấy hạnh phúc như anh.

Như Sarah đã hứa, nàng mở tiệc ăn mừng lễ Tạ Ơn tại nhà vào năm ấy. Bây giờ họ đã có ghế nệm dài, mấy cái ghế bành, cái bàn thấp và bàn làm việc cổ rất đẹp ở trong phòng khách. Khi bà Mimi và ông George đến ăn tiệc, họ có chỗ để ngồi và có chỗ để thức uống. Mimi yêu cầu nàng mời hai người bạn thân của bà, như bà thường mời, cho nên Sarah mời họ và mời người bạn của Jeff từ New York đến thành phố mà không biết đi đâu để ăn lễ Tạ Ơn. Nhóm người gồm bảy người ngồi thoải mái vui vẻ ở phòng khách, trong khi Sarah và Jeff thay phiên nhau kiểm tra con gà tây. Sarah sợ hoặc là nó không được chín, hoặc là nó cháy. Không có Audrey, tình hình không giống trước. Nhưng nàng ngạc nhiên là bữa ăn hóa ra rất ngon. Bà Mimi đọc kinh trước khi ăn và năm nay chính Jeff cắt con gà tây. Anh làm công việc của người phân phối thức ăn và George nói ông mừng vì khỏi làm công việc ấy.

Ông và bà Mimi vừa mới ở Palm Springs về. Sarah nhận thấy càng ngày họ càng ở đấy nhiều hơn. Họ nói họ thích thời tiết ở đấy hơn, còn Mimi thích bạn bè của ông và thích những buổi

tiệc mà họ tham dự. Bà vừa ăn mừng sinh nhật thứ tám mươi ba của bà, nhưng trông bà không đến tuổi ấy. Bà vẫn hoạt bát và đẹp như xưa. Ông George thường xuyên theo sát bên bà, ông chỉ già hơn bà một chút thôi.

Sarah mời mọi người ăn bánh nhỏ nhân táo và bí, năm nào họ cũng ăn bánh này vào cuối bữa ăn, trong khi đó Jeff múc ra đĩa kem lạnh. Bà Mimi nhìn họ với vẻ có phần nôn nóng và ông George gật đầu khích lệ bà.

- Bà có chuyện này muốn nói với cháu, - bà nói với vẻ rụt rẻ khiến Sarah nhìn bà. Sarah cảm thấy chắc có chuyện gì quan trọng sắp xảy ra. Nhưng với tuổi của bà Mimi, có chuyện gì mà quan trọng? Đờì bà êm ả trôi qua, bà lại có sức khoẻ tốt. Khi bà đưa mắt nhìn Jeff rồi nhìn qua Sarah, mắt bà sáng long lanh. Bà nói gần như thì thào:

- George và bà sắp kết hôn với nhau. - Bà có vẻ hơi bối rối, như thể có gì ngớ ngẩn trong câu nói của mình. Nhưng họ yêu nhau và muốn sống bên nhau những năm tháng cuối cùng. Tin này chỉ làm cho nàng buồn là họ sẽ chuyển đến ở tại Palm Springs. George đã bán ngôi nhà của ông ở thành phố và bà Mimi đang rao bán ngôi nhà của bà. Mỗi khi họ về lại San Francisco, họ sẽ ở trong căn hộ của ông George tại đây, nhưng Sarah nghĩ rằng họ sẽ ít khi về lại thành phố, đây là điều thật đáng buồn cho nàng. Họ có nhiều chuyện quá vui ở Palm Springs, còn ở San Francisco chẳng có gì làm cho họ vui cả.

- Bà sẽ thành hôn với “ông”, chứ không với “tôi” à? - Jeff hỏi và làm ra vẻ tức giận. - Tôi bắt được cái nịt tất, ông ấy đâu bắt được. - Anh giả vờ chán nản, giả vờ đau khổ, khiến cho mọi người khác bật cười.

- Tôi xin lỗi. - Bà Mimi vỗ lên tay anh với vẻ yêu mến.

- Anh sẽ thành hôn với Sarah.

- Không, anh ấy không làm thế đâu, - Sarah lên tiếng đáp nhanh.

- Phải, có cơ hội thuận tiện đâu mà làm!- Jeff phàn nàn. - Cô ấy sẽ không thành hôn với tôi.

- Anh đã hỏi nó chưa? - Bà Mimi hỏi, mắt ánh lên vẻ hy vọng và ngạc nhiên. Bà rất muốn họ cưới nhau và bà nghĩ Audrey cũng muốn. Họ đã nói về chuyện này với nhau nhiều lần rồi.

- Chưa, - Jeff thành thật đáp, anh ngồi xuống ăn bánh, trong khi Sarah rót sâm banh. Nàng cảm thấy lần này cũng gần như lần mẹ nàng nói về chuyện hôn nhân ngay trên bàn này vào tháng năm. Bây giờ bà Mimi đã lấy chồng. Sarah thấy rằng các phụ nữ ruột thịt của nàng lấy chồng và đi hết. Chỉ còn lại nàng và Jeff ở trong thành phố thôi. Nghĩ đến chuyện bà Mimi sẽ ra đi, nàng cảm thấy cô đơn, mặc dù nàng rất vui khi nghe tin bà lấy chồng và rõ ràng họ cũng rất vui vẻ về chuyện này. Ông George ngồi yên đấy, tươi cười, còn bà Mimi thì hai mắt long lanh.

- Nếu tôi yêu cầu Sarah thành hôn với tôi, có lẽ cô ấy sẽ bác bỏ ngay, hay có thể tổng cổ tôi đi. Cô ấy đã quyết định chỉ sống với tôi như vợ chồng thôi. - Jeff nói và bà mỉm cười. Mọi người đều biết Jeff và Sarah đang sống chung với nhau và nàng không bận tâm đến chuyện này. Nàng đã gần bốn mươi tuổi, nàng có quyền làm việc gì nàng muốn.

Sarah không để ý đến lời kêu ca do bản chất tốt của anh, mà lại hỏi ông George và bà Mimi khi nào họ sẽ làm đám cưới. Họ chưa định ngày cưới, nhưng muốn làm đám cưới sớm. - Với tuổi của chúng tôi, chúng tôi không thể đợi lâu hơn, - bà Mimi vui vẻ đáp, nhưng đây là chuyện hay. - Có lẽ George muốn làm đám cưới trên sân golf, giữa lúc đang chơi. Chúng tôi chưa quyết định nên làm đám cưới ở đấy hay ở đây. Chúng tôi có nhiều bạn bè ở đấy. Có lẽ làm ở đấy vui hơn, - Bà Mimi nói với vẻ trầm tư. Mọi người nâng ly sâm banh chúc mừng hai người.

- Tại sao bà không làm đám cưới ở đây như mẹ cháu? - Sarah đề nghị, lòng cảm thấy nhớ nhung chuyện đã qua. Thật quá kỳ cục khi tất cả những người lớn tuổi trong gia đình lấy chồng hết. Bỗng nàng cảm thấy tro trọi một mình trên đời.

- Làm thế sẽ gây nhiều phiền phức cho cháu, - bà Mimi đáp. - bà không muốn cháu mất thì giờ về việc này. Cháu quá bận công việc rồi.

- Với bà thì cháu không bận gì hết, - Sarah đáp. - Cháu sẽ nhờ những người cung cấp thực phẩm đến để họ lo về tiệc tùng như lần đám cưới của mẹ cháu. Họ làm việc tuyệt lắm, không để lại một cọng rác trong nhà.

- Cháu có thật muốn như thế không? - Bà Mimi có vẻ ngần ngại, nhưng ông George lại có vẻ thích như thế. Ông thích lời đề nghị của Sarah, ông nhắc bà Mimi nhớ rằng bà đã sinh ra trong ngôi nhà này. Đám cưới tổ chức ở đây là một việc làm rất hợp lý và rất tuyệt. Người bạn của Jeff ở New York thích ý kiến này, anh nói bà ngoại của anh cũng đã lấy chồng lại vào năm ngoái và đã đi Palm Springs, bà rất hạnh phúc.

- Bà muốn khi nào đám cưới? - Sarah hỏi một cách tự nhiên. Jeff tiếp tục đóng vai trò người tình bị ruồng rẫy khiến cho bà Mimi vui thích. Bà thường nói với Sarah rằng anh là “chàng trai dễ thương”. Ở tuổi bốn mươi lăm vừa mới tròn, anh không còn nhỏ nữa, nhưng trông vẫn còn trẻ trung so với tuổi của mình.

Ông George nói chen vào: - Chúng tôi định sẽ tổ chức vào đêm giao thừa. - Đám cưới lúc ấy có dịp cho chúng ta chúc mừng năm mới hạnh phúc. Và tôi nghĩ tổ chức tại nhà này sẽ là điều tuyệt vời cho bà ngoại cô. Việc này có rất nhiều nghĩa cho bà ấy. - Nói xong ông đỏ mặt. Mới sáng hôm ấy bà nói với ông rằng bà không muốn phiền Sarah, nhưng bà công nhận bà rất thích làm đám cưới ở đây, để mọi người đều vui vẻ.

- Mẹ con biết chưa? - Sarah hỏi, vì nàng không nghe mẹ nàng nói gì hết. Bà Mimi gật đầu.

- Sáng nay chúng tôi có gọi cho mẹ cháu, nói cho mẹ cháu biết khi chúng tôi chúc vợ chồng mẹ cháu ngày lễ Tạ Ơn hạnh phúc. Mẹ cháu đồng ý.

- Đồ phản bội, - Jeff nói lầm bầm trong miệng. - Tôi đáng làm chồng hơn ông ấy chứ. - Anh nhìn ông George trước sự vui thích của mọi người. - Nhưng tôi phải xác nhận ông ấy khiêu vũ giỏi hơn tôi. Khi tôi khiêu vũ với Mimi tại bữa tiệc cưới của Audrey, tôi đã giẫm lên chân bà ấy, đạp lên đôi giày xanh nhạt xinh đẹp của bà. Vì vậy tôi không thể trách ông được. Nhưng ông đã làm cho tim tôi tan nát.

- Tôi xin lỗi. - Bà cúi xuống hôn lên má anh. - Thỉnh thoảng đến chơi với chúng tôi tại Palm Springs, anh có thể đem theo Sarah.

- Tôi hy vọng như thế. - Sarah giả vờ phật ý, rồi họ bàn về các chi tiết cho buổi đám cưới. Nàng lấy xấp giấy màu vàng, lập danh sách những người muốn mời. Họ muốn buổi lễ thật đơn giản, chỉ gồm người trong gia đình gần gũi. Và họ muốn bữa tiệc cũng thật giản dị. Họ muốn mục sư đến làm lễ cưới, Mimi nói với Sarah rằng vị mục sư của bà sẽ đến nhà làm lễ cưới cho bà. Mimi muốn buổi lễ bắt đầu lúc tám giờ và chín giờ thì ăn tiệc. Audrey đã nói với bà sáng hôm ấy rằng bà và ông Tom sẽ đến. Bà nói có lẽ sau đó họ sẽ đi Pebble Beach để nghỉ cuối tuần. - Gia đình tôi bỗng nhiên trở thành cái gì thế này? - Sarah than lớn. - Thành dân du mục hay sao? Không ai muốn ở San Francisco ngoài tôi hay sao?

- Rõ ràng là không, - Jeff trả lời thay cho họ. - Tôi nghĩ đây không phải là chuyện của riêng ai. Mọi người đều thích đi vui chơi ở đâu đó. - Anh không nói với Sarah ý nghĩ này, nhưng anh thích nói cho Mimi và Audrey biết anh thích cái ý đem Sarah đi chơi xa.

- Trời ơi! - Sarah thốt lên, nhưng bỗng nghĩ ra ý gì mới lạ. - Chúng ta chỉ có sáu tuần để vạch chương trình làm đám cưới. Ngày mai tôi sẽ gọi những người cung cấp thực phẩm và mọi người khác. - Nhưng không có giấy mời gửi đi, không tổ chức rầm rộ mà chỉ làm đơn giản. Lễ cưới chỉ tổ chức tại nhà, giữa những người ruột thịt trong gia đình vào đêm giao thừa. Đám cưới còn giản dị hơn đám cưới của Audrey và Tom.

Họ hăng hái bàn chuyện về đám cưới suốt hai giờ tiếp theo đó, rồi tất cả khách đều ra về. Trước khi bà Mimi và ông George ra về, bà nói với Sarah rằng họ sẽ không đi hưởng tuần trăng mật. Họ sẽ làm việc gì nhẹ nhàng thôi như là đi nghỉ cuối tuần ở khách sạn Bel Air tại L.A. Mimi thường thích như thế và họ sẽ dễ dàng lái xe đến đấy. Jeff nói với họ rằng anh thất vọng khi không nghe họ làm việc gì kỳ lạ hơn, như là đi một vòng đến Las Vegas. Anh ôm ghì hai người khi họ ra về.

Khi Sarah và Jeff chất đĩa dĩa vào các máy rửa chén trong nhà bếp, nàng nói với anh: - Trời đất, thật là một ý nghĩ kỳ quặc. - Jeff khuyến khích nàng sắm hai cái máy rửa chén và nàng vui mừng làm theo lời anh. Việc này giúp cho công việc rửa chén đĩa vào những tối như tối nay nhanh gọn hơn. Và có hai máy, Jeff sẽ giúp nàng dễ dàng thoải mái hơn. Anh có sáng kiến rất giỏi về những việc như thế này.

- Kỳ quặc cái gì? Việc bà ngoại em lấy chồng mà kỳ quặc à? Anh nghĩ việc này rất tuyệt cho bà. Cả hai người đến tuổi ấy mà không cô đơn là điều rất tuyệt cho họ.

- Bà yêu thương ông ngoại em, mẹ em cứ sợ khi ông chết bà sẽ chết theo. Nhưng bà đã có cuộc sống khác và nhiều lúc em nghĩ bà vui thích cuộc sống này nhiều hơn trước nữa. - Cứ nhìn bà vào tối nay thì rõ. - Em muốn nói ý nghĩ kỳ quặc là họ sẽ chuyển đi hết. Từ lâu nay, chúng tôi sống với nhau ở đây. Bây giờ mẹ em đến St. Louis, rồi bà ngoại sẽ đến Palm Springs.

- Anh sẽ ở đây, - anh dịu dàng nói.

- Em biết. - Nàng cười, nghiêng người qua hôn anh. - Em nghĩ chuyện này buộc em phải có một cuộc sống trưởng thành hơn. Trong khi có họ ở đây, em thường cảm thấy mình như con nít. Có lẽ khi em nói ý nghĩ kỳ quặc, là em muốn nói đến vấn đề này.

- Đúng thế, - Jeff đáp. Họ tắt đèn trong nhà bếp rồi lên lầu, đến nơi mà bây giờ họ gọi là phòng “của họ”, chứ không phải chỉ là phòng nàng. Bây giờ họ nghĩ như thế.

Sáng hôm sau, Sarah gọi cho mẹ nàng, nói với bà rằng hôm qua khi nàng gọi chúc bà ngày Tạ Ơn hạnh phúc, nàng đã trách yêu bà vì giữ chuyện bí mật của bà ngoại.

- Mẹ không muốn làm mất sự ngạc nhiên của con. Bà ngoại con yêu cầu mẹ đừng nói. Mẹ nghĩ chuyện này rất tuyệt, thời tiết ở đây tốt hơn ở đấy nhiều. Tom và mẹ sẽ đến dự lễ cưới, ít ra là một đêm.

- Bố mẹ có muốn ở lại đây không? - Sarah hỏi.

- Chúng tôi rất thích.

- Vậy thì quá vui rồi, chúng ta sẽ cùng ở dưới một mái nhà.

Sau cuộc nói chuyện này, Sarah đã biết những điều cần biết do mẹ nàng nói ra. Và vào thứ hai nàng lo liệu công việc. Điều bà Mimi cần làm trước tiên là mua áo dài. Bà nói bà cảm thấy quá già, không nên mặc đồ trắng để làm đám cưới. Hai ngày sau, bà gọi cho Sarah, có vẻ hí hửng. Bà đã tìm được cái áo dài đẹp có màu mà họ gọi là màu rượu sâm banh. Sarah nghĩ rằng nàng cũng phải sắm cho mình một chiếc áo dài. Lần này nàng chọn áo vải nhung màu lục đậm. Và vì đám cưới tổ chức vào đêm giao thừa, cho nên nàng phải kiếm cái nào dài. Audrey nói bà sẽ mặc áo màu xanh nước biển.

Suốt năm tuần tiếp theo giữa lễ Tạ Ơn và lễ Giáng Sinh, cuộc sống của Sarah là cuộc sống chạy đua tiếp sức, nhưng nàng không biết đưa cái que cho ai. Nàng không muốn Mimi làm bất cứ công việc gì cho đám cưới, nhưng Sarah cũng không có thì giờ. Nàng nói người cung cấp thực phẩm làm hết các công việc. Nàng chỉ cùng với họ kiểm tra công việc thôi.

Ngoài các việc này ra, nàng lo chuẩn bị nhà cửa, cố gắng để cho đám cưới của bà Mimi được hoàn hảo, đi dự tiệc lễ với Jeff và cố chuẩn bị để đón lễ Giáng Sinh. Jeff rất hưng phấn. Sau nhiều năm không tổ chức lễ, không dự lễ với Marie-Louise, anh e dè, u mặc bên cạnh cô ta, như thể chính anh đã tạo nên cảnh này, nên năm nay anh có thể ăn mừng lễ một cách vui vẻ, thoải mái. Ngày nào anh cũng mang về nhà đồ trang hoàng mới, nhiều quà hơn, thêm cuốn băng nhạc mừng lễ và hai tuần trước Giáng Sinh, anh về nhà với cây linh sam cao sáu mét mua ở nhà hàng Douglas. Anh thuê bốn người bảo vệ đến dựng cây thông Noel gần cầu thang lớn, sau đó, anh mang về hai thùng đồ trang hoàng. Khi Sarah thấy cây Giáng Sinh, nàng cười. Nhạc mừng lễ trên máy hát của anh hát quá to khiến anh đứng trên đầu cái thang nói xuống với nàng, nàng không nghe gì hết. Anh vừa gắn ngôi sao trên đỉnh cây Giáng Sinh.

Nàng hét lớn nói với anh: - Chúng ta giống như ở trong nhà xưởng của ông già Noel vậy! - Rồi

nàng lặp lại ba lần như thế. - Mặc kệ. Trông tuyệt là được! - Nàng khen anh, hét lại lần nữa với anh và lần này anh nghe, anh cảm ơn nàng. Anh rất sung sướng và nàng yêu anh vì đã trang hoàng nhà cửa. Nàng đã mua cho anh cái bàn làm việc cổ của kiến trúc sư thật đẹp tại chỗ bán đấu giá, chiếc bàn sẽ được họ đem đến vào tối trước Giáng Sinh. Khi anh thấy chiếc bàn, anh gần ngất xỉu.

- Ôi lạy Chúa, Sarah, cái bàn tuyệt quá! - Anh thích cái bàn. Anh thích mừng lễ Giáng sinh với nàng.

Cả mẹ lẫn bà ngoại nàng đều đi xa. Đây là lễ Giáng Sinh đầu tiên nàng không có họ. Nhưng Jeff đã làm cho ngày lễ tuyệt vời. Nàng nấu con gà tây nhỏ vào đêm trước Giáng Sinh và hai người đi lễ nhà thờ lúc nửa đêm. Khi hai người ăn tối, anh mở chai rượu vang hảo hạng mà anh đã mua. Nàng nhận ra rằng vào ngày này năm trước, nàng nói với mẹ và bà ngoại về ngôi nhà ở phố Scott và bây giờ họ ở đây, nàng đang ở trong ngôi nhà ấy.

Nàng không quên ngày này năm trước, nàng sống một mình mùa lễ năm thứ năm. Phil đi Aspen với con anh ta, để nàng ở nhà một mình. Chỉ trong một năm mà đời nàng thay đổi hẳn, nàng thích sự thay đổi này, thích cả Jeff lẫn ngôi nhà. Chỉ có chuyện buồn là gia đình nàng đi xa, nàng không quen cảnh xa gia đình. Nàng phải tập cho quen đi. Việc xa gia đình có khi tốt. Nhưng ít ra họ đi xa vì hạnh phúc của họ.

Jeff và Sarah đã sống với nhau suốt ngày lễ Giáng Sinh. Anh đã tặng nàng cái vòng đeo tay bằng hạt kim cương nhỏ, nàng cứ ngắm nghía mãi rồi cười với anh. Anh rất rộng lượng với nàng, nàng thích chiếc vòng như anh thích cái bàn làm việc vậy. Nàng còn tặng anh một số quà linh tinh nhỏ, chất đầy trong chiếc tất cho anh, kèm theo bức thư của ông già Noel gửi cho anh, thư nói rằng anh là chàng trai tốt, nhưng vui lòng đừng vút bữa bãi đồ giặt dơ trên nền nhà của phòng giặt, đợi người ta đến thu dọn. Đây là tật xấu duy nhất của anh. Anh không có nhiều tật xấu. Anh thích tất cả những gì mà Sarah đã làm cho anh vào những ngày lễ. Việc của nàng làm cho anh thật khác xa việc của Marie-Louise, như đêm và ngày. Sarah là món quà Giáng Sinh tuyệt vời nhất cho anh, chưa bao giờ anh có được món quà như thế này.

Sau lễ Giáng Sinh năm ngày, Audrey và Tom từ St. Louis đến. Nàng cảm thấy như mừng lễ Giáng Sinh trở lại. Bà ngoại nàng và ông George tối đó cũng đến. Cả hai cặp ở lại tại nhà của Sarah, nàng rất thích. Jeff giúp nàng nấu ăn cho tất cả mọi người. Ba người đàn bà ngồi nói chuyện lâu hàng giờ trong nhà bếp. Audrey nói cho họ biết về cuộc sống của bà ở St. Louis. Bà thích cuộc sống ở đây. Tom là người rất tốt mà bà từng ao ước. Trông bà có vẻ rất hạnh phúc. Còn bà Mimi thì có vẻ hân hoan vui sướng. Bà là cô dâu sắp bước lên xe hoa về nhà chồng. Sarah thích tất cả mọi người ở lại với nàng. Có cả hai ở bên cạnh như thế này, nàng cảm thấy như trở lại thời còn bé bỏng.

Hôm sau là ngày cuối năm, tất cả đi ăn sáng ở nhà hàng. Những người cung cấp thực phẩm đã đến làm việc ở bếp, mặc dù chỉ là một buổi tiệc nhỏ, nhưng hình như họ lo chuẩn bị ngay từ sớm. Cả bà Mimi lẫn ông George đều có vẻ bình tĩnh. Họ rất vui vẻ, cười nói luôn miệng. Ba người đàn ông nói chuyện về bóng đá và mưu mẹo trong thị trường chứng khoán. Tom và George nói đến môn golf. Jeff “ve vãn” cô dâu, khiến bà rất vui thích, còn Audrey và Sarah bàn đến các chi tiết của đám cưới và kiểm tra bảng liệt kê các việc phải làm, sau đó họ đi dạo, mãi đến một giờ trưa mới về.

Sau đó, bà Mimi biến dạng trong một phòng ngủ khác, bà nói với ông George rằng đến tối bà mới gặp lại ông. Sarah đã mời thợ làm tóc đến nhà và người làm móng tay đến để làm móng.

Mọi người đã trải qua một buổi chiều thú vị bên nhau. Họ cũng ở lại đêm đó để sau khi đám cưới xong, sẽ đón mừng năm mới. Ngày hôm sau, cặp vợ chồng mới cưới sẽ đi L.A để nghỉ cuối tuần, còn Audrey và Tom sẽ đi Pebble Beach. Jeff và Sarah sẽ ở nhà nghỉ ngơi thư giãn. Sarah sẽ sơn thêm hai phòng nữa, nàng đã trở thành chuyên gia về nghề sơn và Jeff phải làm nhiều dự án đang chờ anh.

Khi gần đến tám giờ tối, ngôi nhà trở nên ồn ào náo nhiệt. Sarah và Audrey lên lầu để giúp bà Mimi mặc áo dài. Khi họ đi vào phòng, bà đang ngồi trên giường, mặc chiếc áo dài, tóc đã làm

xong, tay cầm tấm ảnh của mẹ bà.

Bà nhìn con gái và cháu ngoại, nước mắt chảy xuống má. Thấy hai người, bà để tấm ảnh xuống.

- Mẹ, mẹ có khoẻ không? - Audrey dịu dàng hỏi.

- Mẹ khỏe, - Mimi thở dài. - Mẹ nghĩ, chắc mới đầu cha mẹ của mẹ đã rất hạnh phúc ở đây... rồi sinh ra mẹ trong ngôi nhà này... nên nay mẹ rất sung sướng được thành hôn với George ở đây. Dù sao, làm đám cưới ở đây là rất phải... Mẹ nghĩ, chắc mẹ của mẹ đã làm đám cưới ở đây. - Rồi bà nhìn qua Sarah. - Bà rất sung sướng vì cháu đã mua cái nhà này. Khi cháu nói cháu mua ngôi nhà bà không nghĩ là ngôi nhà sẽ có ý nghĩa với bà như thế nào... Với tuổi bà mà nói ra ý nghĩa của nó nghe có vẻ ngốc nghếch, nhưng khi bà còn nhỏ thì mẹ của bà đã biến mất, để lại cho bà biết bao buồn phiền, cho nên bà cảm thấy như thể bà trở về nhà, tìm gặp mẹ bà.

Sarah ôm bà ngoại trong vòng tay, nói thì thào với bà rằng nàng rất yêu bà, tất cả mọi người đều yêu bà. - Cháu yêu bà, Mimi... yêu rất nhiều... cảm ơn bà đã nói thế. - Việc mua ngôi nhà có vẻ là rất đúng. Thực vậy, việc này hoàn toàn đúng.

Chương 23

Đến phút cuối cùng, họ quyết định tổ chức đám cưới thật trang trọng. Cả ba người phụ nữ đều mặc áo dài, cũng như năm hay sáu người bạn của bà Mimi đến dự. Đàn ông mặc đại lễ. Chú rể trông rất yêu đời, thắt nơ đỏ nút măng sét gắn hồng ngọc, cặp nút còn lại của ông nội ông. Mọi người đều rất hân hoan khi thấy Jeff tình nguyện làm người dẫn cô dâu đến cho chú rể và bà chấp nhận. Bà sợ nếu đi xuống cầu thang một mình, có thể té hay vấp tà áo trượt chân. Bà cảm thấy bình an hơn khi dựa trên một cách tay mạnh khỏe. Họ không muốn gặp rủi ro trong đám cưới.

- Mimi, vì bà không muốn lấy tôi, một việc đã chứng tỏ sự suy xét rất sai lạc của bà, nên tôi quyết tỏ ra lịch sự, làm người dẫn bà đến giao cho ông George. Nhưng tôi phải nói rằng, bà thật đáng xấu hổ vì đã làm cho tôi theo đuổi bà trong sáu tháng qua. Tôi sẽ chờ bà, phòng khi bà thay đổi ý kiến và quyết định vào giờ phút chót. - Mimi thích trò đùa bốn của Jeff với bà và anh cũng thế.

Anh chờ bà ngoài phòng để bà chuẩn bị xong. Bà bước ra trong chiếc áo dài dạ hội màu rượu sâm banh và vàng nhạt, mang đôi giày cao gót màu vàng. Bà ôm bó huệ trắng, loại hoa mà bà nói mẹ bà rất thích. Chú rể đeo nhánh huệ trên ve áo, ông đợi bà dưới lầu. Audrey và Tom nhận thấy ông có vẻ bồn chồn, họ cười.

Họ bình tĩnh nói chuyện với ông mục sư trong khi đợi bà Mimi đi xuống, đàn hạc và vĩ cầm bắt đầu thổi nhạc. Sarah thấp nển khắp nơi, nàng tắt bốt đèn điện trong nhà, rồi họ thấy bà xuống. Bà từ từ đi xuống thang lầu, vịn trên cánh tay của Jeff, khuôn mặt bà vẫn xinh đẹp, cho dù bà đã cao tuổi và trông bà có vẻ rất dài các. Jeff trông trang nghiêm, đẹp trai và quý phái. Khi anh vỗ vỗ lên tay bà Mimi, bà ngược mắt nhìn anh, rồi quay mắt nhìn George và bà cười. Bỗng Sarah nhận ra rằng Mimi trông rất giống Lili, bà tuy già hơn, nhưng cũng đẹp như mẹ. Bà có ánh mắt tinh nghịch, có niềm đam mê cuộc sống như mẹ bà. Sarah cảm thấy như thể tấm ảnh mà nàng đã giữ lâu nay bây giờ biến thành người thật và già hơn thôi. Sarah bỗng nghĩ đến sức mạnh của các thế hệ nối tiếp theo bà, như tiếng sóng vỗ ngoài đại dương. Bà ngoại Mimi, mẹ nàng, nàng và bà cố Lili trước họ.

Khi Mimi rời khỏi cánh tay Jeff để đến với người sắp trở thành chồng của mình, bà chuyển động rất duyên dáng với vẻ thanh khiết. Họ đứng trước ông mục sư, trao đổi nhau những lời thề nguyện bằng một giọng bình tĩnh, mạnh mẽ, rõ ràng. Rồi George hôn cô dâu và âm nhạc lại thổi lên, mọi người cười, khóc và chúc mừng, như họ đã làm cho Audrey trước đó mấy tháng.

Jeff hôn cô dâu, anh nói bây giờ mới hôn chính thức. Anh được chặn lại trước bàn thờ. Mimi hôn anh, rồi hôn mọi người, nhất là Audrey và Sarah.

Đúng như kế hoạch, họ ăn tiệc lúc chín giờ và sâm banh rót cho đến nửa khuya. Vào lúc nửa đêm, ba người đàn bà hậu duệ của bà Lili đều hôn người tình của mình. Rồi họ khiêu vũ theo tiếng đàn vĩ cầm. Không ai đi ngủ cho đến sau hai giờ sáng. Đây là tinh hoa của buổi đám cưới.

Sarah nằm bên cạnh Jeff trên giường, nàng cười với anh:

- Em cảm thấy em đã bắt đầu thành một người tổ chức đám cưới chuyên nghiệp. - Nàng cười. - Đám cưới đẹp quá, phải không? Khi anh đi xuống lầu với Mimi, trông anh thật đẹp trai.

- Bà không run gì hết. Mà anh thì bồn chồn hơn bà, - anh thú nhận.

- Trông ông George có vẻ hơi bồn chồn lo lắng, tội nghiệp ông ấy. - Nàng lại quay qua Jeff. - Chúc năm mới hạnh phúc, anh yêu.

- Anh cũng chúc em như thế, Sarah.

Họ ngủ trong vòng tay nhau, đến sáng dậy nấu bữa ăn sáng. Sáng ấy vui như hội, hai cặp vợ chồng già thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đi sau khi ăn sáng xong. Mimi nhớ ra bà đã quên cái gì, bèn đi lên lầu lại. Khi bà đi xuống, mọi người đứng dưới cầu thang, nói chuyện và đợi bà. Bà

mang xuống bó hoa huệ đồng nội đem qua.

- Đêm qua tôi quên ném bó hoa, - bà nói, cười với mọi người. Khi họ nhìn lên, bà dừng lại ở giữa chừng. Bà mặc bộ đồ đỏ nhạt, chiếc áo khoác lông chồn vắt trên cánh tay, mang giày gót thấp. Trông bà ăn mặc rất gọn gàng và trẻ hơn tuổi rất nhiều. Bà nhìn nhanh bó hoa mảnh mai lần nữa, rồi ném cho cô cháu ngoại. Sarah chụp bó hoa không để cho nó rơi xuống nền nhà, có vẻ ngạc nhiên, rồi như thể hoa quá nóng không thể nắm được, nàng ném trả lại cho bà Mimi, hầu như là phản xạ tự nhiên và Mimi nắm bó hoa một tay, rồi ném cho Jeff, anh bắt bó hoa cả hai tay, đứng yên cười toe toét, trong khi mọi người vỗ tay hoan hô.

- Cứu nguy tuyệt quá! - George khen anh. Mimi xuống đến chân cầu thang, bà nhìn thẳng vào Jeff.

- Jeff à, vì Sarah không biết làm gì với bó hoa, nên tôi hy vọng anh sẽ làm được, - bà nói, rồi hôn tất cả mọi người, đi ra leo lên taxi đang đợi ở ngoài để tới phi trường. Tuần trắng mật bắt đầu. Năm phút sau, Audrey và Tom lái xe đi Pebble Beach và sẽ chơi golf ở Cypress Point vào ngày cuối tuần.

Sau khi họ đi hết, Sarah và Jeff đứng trước tiền sảnh. Anh vẫn còn nắm bó hoa trong tay, bèn nhẹ nhàng để xuống trên bàn.

- Em đã tổ chức đám cưới quá tốt. - Anh cười với nàng, rồi quàng tay ôm nàng.

- Cám ơn anh. Anh cũng giúp sức rất giỏi, - nàng đáp rồi anh hôn nàng.

Chương 24

Sau khi mọi người đi rồi, ngày cuối tuần yên lặng. Jeff lên lầu nơi có văn phòng của anh để làm việc.

Sarah thay áo quần và bắt đầu công việc sơn phòng, nàng đem cho anh cái bánh sandwich vào lúc hai giờ. Cả hai làm việc cho đến giờ ăn tối, họ ăn những thức ăn còn lại của buổi đám cưới và sau đó đi xem chiếu bóng. Anh đã thu băng trận bóng đá trên truyền hình trước đó, đến khi về nhà anh mở ra xem. Ngày đầu năm thật tuyệt vời, rất khác với những ngày bận rộn chuẩn bị cho đám cưới. Ngôi nhà yên tĩnh mà không trống trải.

Sáng hôm sau, khi Sarah mở tủ lạnh, thấy bó hoa huệ trong tủ, nàng hỏi Jeff: - Em phải làm gì với bó hoa của Mimi?

- Anh đã để bó hoa vào tủ lạnh phòng khi nàng muốn giữ lại. Mỗi khi mở cửa tủ lạnh, hương thơm của hoa toả ra ngào ngạt. - Vứt đi có xui xẻo không?

- Có lẽ xui, - anh đáp. - Anh nghĩ chắc em muốn giữ bó hoa. Đây là kỷ niệm của một đám cưới rất tuyệt vời. - Anh nói một cách vô tình.

- Đúng là một kỷ niệm đẹp. Có lẽ anh nên ném bó hoa đi trong khi em ngủ.

- Chắc anh không dám. Sấm sét sẽ đánh chết anh, - anh trêu nàng. - Em có thể phơi khô hay làm gì đấy, để sang năm đúng dịp kỷ niệm năm thứ nhất ngày cưới của họ, em trả lại cho họ.

- Ý kiến rất hay. Em sẽ làm thế. - Nàng đặt hoa vào trong hộp, rồi để cái hộp lên kệ trong bếp. Thời gian còn lại suốt ngày, họ bận bịu công việc.

Tối chủ nhật họ đi dự buổi tiệc do người bạn cũ của Sarah chiêu đãi và ngày thứ hai, năm mới bắt đầu công việc quá bận rộn. Theo ý của các khách hàng, nàng đã viết lại tờ di chúc của họ vào tháng ấy. Luật thuế mới đã được thông qua, mọi người đều hoảng sợ. Chưa bao giờ nàng bận rộn như thế. Nàng đã hứa với bà Audrey là họ sẽ đến St. Louis để thăm bà, nhưng nàng không biết khi nào đi được. Nàng cảm thấy công việc cứ ùn ùn ập đến không thuyên giảm. Còn Jeff cũng bận nhiều việc. Trông có vẻ như mọi người đều đã mua được ngôi nhà cổ vào ngày lễ, hay là được thừa hưởng nhà, nên họ muốn thuê anh trùng tu lại nhà. Công việc làm ăn rất tốt cho anh, nhưng không có Marie - Louis làm chung, mọi việc đều đè lên hai vai anh khiến anh phải làm việc lu bù.

Sau bốn tuần làm việc cật lực suốt cả ngày lẫn đêm, Sarah bị căng thẳng vào cuối tháng giêng. Chưa bao giờ nàng bị bệnh như thế và sau một tuần cảm sốt phải ở nhà, nàng bị nôn mửa phải vào trong phòng tắm luôn suốt bốn ngày tiếp theo. Jeff thấy lo cho nàng, anh mang đến cho nàng xúp, nước cam và trà. Nhưng càng ngày bệnh nàng càng nặng hơn và cuối cùng chỉ còn nằm rên trên giường.

- Chắc em chết mất, - nàng nói với anh, nước mắt chảy xuống hai má. Anh cảm thấy bất lực và đến cuối tuần thứ hai, anh nói nàng phải đi bác sĩ để khám vào sáng hôm sau. Tối đó nàng gọi cho mẹ, than vãn với bà là nàng bệnh nặng, Audrey lắng nghe nàng kể một loạt những biến chứng của cơn bệnh.

- Có lẽ con có thai đấy, - Audrey thản nhiên nói.

- Không phải đâu. Con bị cảm lạnh thôi, mẹ à. Không đau vào buổi sáng.

- Khi mẹ có thai, mẹ bị cảm lạnh suốt ngày đêm. Vì hệ thống miễn nhiễm của con yếu, nên cơ thể con không chịu nổi đứa bé. Và con vừa nói con nôn mửa suốt bốn ngày vừa qua.

- Vì bị bao tử mà nôn mửa, chứ không phải vì đứa bé. - Nàng đáp, bực bội khi nghe mẹ định bệnh một cách thản nhiên nhưng có khả năng rất đúng.

- Tại sao con không kiểm tra xem sao. Bây giờ việc ấy rất dễ mà.

- Con biết con đau gì. Con bị cúm châu Á, hay lao phổi hay bệnh gì đấy. Mọi người trong văn phòng con đều đau như thế.

- Con chỉ nghĩ như thế thôi. Thôi được rồi, cứ đi bác sĩ khám rồi sẽ biết.

- Sáng mai con sẽ đi. - Sau đó nàng nằm lên giường, bực bội vì chuyện mẹ nàng vừa nói. Nàng tính nhắm trong óc, nàng bị trễ kinh hai ngày, nhưng mỗi khi bệnh, nàng thường trễ kinh như thế. Nàng không lo gì hết mỗi khi trễ kinh như vậy. Nhưng bây giờ nghe mẹ nói, bỗng nàng đâm ra lo. Nàng nằm yên trên giường suy nghĩ, chuyện mẹ nàng nói có thể đúng. Đây là việc nàng không muốn. Nàng đang sống một cuộc sống tuyệt vời, với nghề nghiệp bảo đảm, với người đàn ông nàng yêu, với một ngôi nhà tuyệt diệu. Nàng không muốn có con.

Nàng quá sợ chuyện này, đến nỗi cuối cùng nàng vùng dậy, mặc áo quần lái xe đến tiệm bán thuốc tây gần nhất, mua dụng cụ thử thai. Jeff chưa về nhà. Nàng nghĩ làm việc này thật là ngu ngốc, nhưng nàng vẫn làm theo lời chỉ dẫn để tìm xem kết quả ra sao. Để đồ thử nghiệm trên bồn rửa, nàng quay về giường, mở truyền hình xem. Nàng hầu như quên mất việc này đến nửa giờ sau mới nhớ, liền đi vào phòng tắm lại để xem kết quả ra sao. Nàng nghĩ kết quả sẽ cho biết nàng không có thai. Nàng đã rất cẩn thận, ngoại trừ có một hay hai lần gì đó khi còn học ở đại học nàng đã lo sợ thôi, còn ngoài ra nàng không để cho có thai. Nàng không uống thuốc. Nhưng nàng và Jeff luôn luôn cẩn thận, rất hiếm khi họ làm tình vào giai đoạn có thể có thai trong tháng. Họ chỉ làm tình vào thời gian mà nàng biết là an toàn.

Nàng lấy dụng cụ thử thai với vẻ tự tin, nhìn vào kết quả, nhìn kỹ lần nữa, rồi vội lục thùng rác để lấy tờ giấy chỉ dẫn. Trên ống nghiệm có hai đường thẳng. Bỗng nàng không nhớ bản hướng dẫn nói nếu có thai thì ống nghiệm sẽ hiện ra một đường hay hai đường. Bản vẽ in rất rõ kết quả để người ta đọc dễ dàng. Một đường là không có thai, hai đường thì có. Nàng nhìn kết quả lần nữa. Hai đường. Chắc là sai. Kết quả dương tính. Dụng cụ thử thai thiếu sót. Trong hộp có dụng cụ thử thứ hai, nàng lấy ra làm lại lần nữa. Lần này nàng đứng đợi tại chỗ, lòng bồn chồn lo sợ, nhìn mình vào gương. Trông nàng có vẻ bơ phờ. Chuyện này quá kỳ cục. Nàng không có thai. Nàng sẽ chết thôi. Nàng nhìn đồng hồ rồi nhìn vào ống thử nghiệm. Vẫn hai đường. Nàng nhìn mình vào gương lại, thấy mặt mình trắng bệch như tờ giấy.

- Ôi lạy Chúa... ôi lạy Chúa! Không phải như thế này! - Nàng hét lên với mình trong gương. - TÔI KHÔNG CÓ THAI! - Nhưng kết quả cho biết là nàng đã có thai. Nàng ném cả hai ống nghiệm vào sọt rác, đi quanh phòng tắm, hai tay ôm chặt trước ngực. Đây là tin xấu nhất trong đời nàng. - Nàng hét lên thật to, vừa lúc Jeff bước vào phòng tắm, vẻ lo âu. Anh từ văn phòng về nhà. Mẹ nàng đã nói đúng.

- Em khỏe chứ? Em đang nói với ai thế? - Anh tưởng nàng đang nói chuyện điện thoại. Trông nàng xanh xao khủng khiếp.

- Không. Không. Tôi khỏe. - Nàng bước qua anh chạm vào người anh, đi về phòng ngủ, chui mình vào chăn.

- Em muốn đi bệnh viện không? Em cảm thấy mệt lắm phải không?

- Tôi cảm thấy quá mệt, - nàng đáp, hầu như hét với anh.

- Vậy thì ta đi. Đừng đợi đến ngày mai, chắc em bệnh quá nặng rồi. Có lẽ em cần thuốc kháng sinh. - Anh thuộc trường phái cũ, vẫn tin thuốc kháng sinh trị bách bệnh. Anh giục nàng uống thuốc cả tuần.

- Tôi không cần thuốc kháng sinh, - nàng đáp, nhìn anh trừng trừng.

- Có chuyện gì không ổn à? Anh thấy em có chuyện gì khác nữa ngoài đau ốm, phải không? - Anh lo cho nàng. Hai tuần qua nàng không được khỏe trong người. Nàng buồn bã cau có. Nhưng ngoài chuyện đó ra, anh nghĩ nàng có vẻ như bị rối loạn về thần kinh. - Em sốt có cao không?

- Tôi có thai, - bây giờ không cần thiết phải giấu anh nữa. Không sớm thì muộn, nàng cũng phải nói cho anh biết. Anh nhìn sững sốt như thế không hiểu được điều nàng nói. Nàng cũng không.

- Sao?

- Tôi có thai. - Nàng nói rồi bật khóc. Đời nàng thế là hết. Đây là cơn ác mộng. Nàng vẫn cảm thấy đau. Thật vậy, nàng cảm thấy mệt mỏi hơn. Anh ngồi xuống dưới chân giường.

- Em nói thật chứ? - Anh không biết nói gì. Anh thấy nàng không xem đây là tin vui. Trông nàng như muốn nhảy từ trên mái nhà xuống.

- Không. Tôi đùa. Tôi thường đùa với những chuyện tự sát. Dĩ nhiên tôi nói thật. Tại sao chuyện ấy xảy ra được? Chúng ta thường rất cẩn thận mà. Chúng ta không bao giờ để xảy ra sơ suất.

- Phải, chúng ta cẩn thận, - anh thành thật đáp.

- Đúng, không làm vào lúc dễ có thai. Tôi không phải đồ ngốc. Tôi biết rất rõ điều đó và anh cũng biết.

Anh nhớ lại, bỗng có vẻ bẽ bối. - Anh nghĩ có lẽ chuyện này xảy ra vào đêm đám cưới bà ngoại em.

- Không, không thể như thế, chúng ta đi ngủ liền mà.

- Chúng ta thức dậy lúc nửa đêm, - anh đính chính. - Anh nghĩ là khi ấy em ngủ mơ màng... anh không hối thúc em, - anh nói về đau khổ. - Chúng ta ... đã làm chuyện ấy... và ngủ lại. - Nàng nhắm tịt rồi rên lên nho nhỏ. Quả đúng như thế. Nếu họ muốn có con, chắc bây giờ họ sẽ sung sướng bội phần. Nhưng vào trường hợp này, thì quá vớ vẩn.

- Em mất trí phải không? Em uống nhiều quá phải không?

- Chúng ta có uống vài ly... nhưng anh đoán là uống nhiều sâm banh. - Anh cười dịu dàng với nàng. - Anh thấy em không sao, nhưng đến giữa đêm em hơi say... khi ấy trông em rất đẹp. Anh cầm lòng không được.

- Ôi lạy Chúa, - nàng đáp, vùng dậy khỏi giường, đi quanh phòng. - Em không thể tin được chuyện này. Em đã bốn mươi tuổi, mà có mang. "Có mang!".

- Em không quá già, Sarah... và có lẽ đây là chuyện ta cần nghĩ đến... có lẽ đây là cơ may cuối cùng. Cơ may duy nhất của chúng ta. Có lẽ đây không phải là tin xấu đâu. - Đối với anh không phải là tin xấu. Nhưng với nàng thì quá xấu.

- Anh điên hay sao? Chúng ta cần có con để làm gì? Chúng ta không muốn có con. Ít ra em không muốn. Em không bao giờ muốn. Em đã nói với anh ngay từ đầu rồi. Em không nói láo với anh.

- Đúng, em không nói láo, - anh đáp. - Nhưng nói thật với em, anh muốn chúng ta có con.

- Vậy anh cứ có đi, còn em thì không. - Nàng đi quanh phòng với vẻ hùng hổ, như muốn giết ai, hay là muốn giết anh. Nhưng trong đầu nàng, nàng trách mình.

- Kìa, đây là cơ thể của em. Em phải suy nghĩ nên làm gì với đứa bé trong người em... Anh chỉ khuyên em nên làm gì thôi. Anh yêu em. Anh thích có con với em - Anh nói rất hiền từ.

- Tại sao? Nó sẽ làm hỏng cuộc sống của chúng ta. Chúng ta đang có một cuộc sống tuyệt vời. Cuộc sống gần như hoàn hảo. Có con, nó sẽ làm đảo lộn tất cả. - Nàng khóc.

Anh nhìn nàng vẻ buồn bã. Trước đây anh đã lâm vào hoàn cảnh như thế này. Marie-Louise đã có thai hai lần với anh và cô ta phá thai cả hai. Và từ khi họ sống với nhau đến giờ, đây là lần duy nhất trông nàng có vẻ giống như Marie-Louise. Anh không muốn sống lại kỷ niệm này. Anh đứng dậy đem cặp hồ sơ đi cất ở văn phòng. Khi anh trở lại, Sarah nằm lên giường lại, hờn dỗi. Nàng không nói với anh suốt nhiều giờ liền. Anh đề nghị nấu bữa tối cho nàng, nhưng nàng nói quá bệnh không ăn được.

Anh thận trọng đề nghị nấu cho nàng ăn cho đến khi nàng nổi cáu với anh. Nàng nói anh hãy cút xéo đi chỗ khác.

- Em đã nghĩ ra cách phải làm rồi. Em sẽ tự sát. Em khỏi cần ăn.

Anh đi xuống lầu, ăn một mình, ăn xong anh lên lầu lại. Khi anh vào phòng, nàng đang ngủ, trông nàng dịu dàng hơn bao giờ. Anh nghĩ nàng bị cú sốc quá mạnh thôi. Anh muốn nàng giữ đứa bé, nhưng anh không ép nàng làm việc ấy. Anh biết chính nàng sẽ quyết định việc ấy.

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng, trông nàng u sầu ảm đạm, lặng lẽ không nói. Anh làm bữa sáng cho nàng và nàng pha trà, nướng bánh cho mình. Nàng không nói một tiếng. Nàng đi gặp bác sĩ mà không gọi báo cho anh biết. Tối đó khi anh về nhà, nàng đã có mặt ở nhà, anh thấy nàng rất chán nản. Rõ ràng bác sĩ đã xác nhận nàng có thai. Jeff không nói gì, còn nàng lên giường nằm lại. Đến chín giờ nàng ngủ, và sáng hôm sau, trông nàng có vẻ vui hơn. Khi ăn sáng, nàng xin lỗi anh.

- Em xin lỗi vì đã quá gay gắt với anh như thế. Em chỉ cần ở một mình để suy tính việc này. Em không biết làm sao. Bác sĩ nói nếu em muốn có con, thì với tuổi em như hiện nay, em nên giữ đứa con lại. Em không muốn thế. Nhưng có lẽ có ngày em sẽ muốn... Và khi ấy nếu không có chắc em sẽ ân hận. Em không hề muốn có con. Thực vậy, em không muốn có con. Nhưng nếu em muốn có con, em chỉ muốn có với anh thôi, - nàng nói và bật khóc. Jeff đi quanh bàn, đến ôm nàng vào lòng.

- Em cứ làm bất cứ cái gì em muốn. Anh yêu em. Anh rất muốn chúng ta có con với nhau, nhưng anh yêu em. Nếu em muốn có con, anh sẽ chiều theo ý em. Em muốn làm gì tùy em. - Thái độ của anh về vấn đề này thật quá tuyệt vời, khiến cho nàng càng thêm khó xử. Nàng gật đầu, hỉ mũi và khi anh đi làm, nàng lại khóc. Chưa bao giờ nàng bối rối và khổ sở như bây giờ.

Chuyện gay gắt kéo dài hai tuần liền. Nàng ăn nói huyên thuyên, tức giận. Nàng hành hạ mình và hăm he anh. Nhưng anh vẫn cố giữ bình tĩnh. Anh chỉ mất bình tĩnh có một lần, rồi anh ân hận vì đã nổi nóng. Trường hợp giống như Marie-Louise và cuối cùng cô ta phá thai cả hai lần. Nhưng Sarah không phải là Marie-Louise. Nàng chỉ tức giận, chán nản và hoảng sợ. Nàng không muốn làm mẹ, không muốn đẩy đứa bé vào cuộc sống thiếu hạnh phúc. Anh đề nghị cưới nàng, nhưng việc này càng làm cho nàng hoảng sợ hơn nữa. Tất cả những bóng ma trong quá khứ hiện về ám ảnh nàng, những bóng ma trong thời thơ ấu khốn khổ của nàng, bóng ma của bố nàng. Nhưng Jeff không phải là ông ta. Nàng biết anh là người tốt.

Nàng phải để mất gần ba tuần mới quyết định. Nàng không nói cho mẹ nàng biết, hay cho bất cứ ai hay. Nàng một mình suy nghĩ, tìm cách giải quyết. Đây là việc đáng sợ nhất trong đời, chưa bao giờ nàng gặp trường hợp như thế này. Nàng nói với anh rằng nàng không muốn cưới anh, hiện giờ thì thế, nhưng nàng muốn giữ lại đứa con của họ. Jeff khóc khi nghe nàng nói thế. Và tối hôm đó họ làm tình sau một tháng. Khi ấy nàng đã có thai hai tháng, hay gần như thế. Ba tuần sau họ cùng đi với nhau đến phòng siêu âm lần đầu tiên, cái thai hoạt động, trong bụng nàng có tiếng tim đập nho nhỏ của thai nhi. Mọi việc đều bình thường. Nàng sẽ sinh hạ vào ngày hai mươi mốt tháng chín. Chưa bao giờ Jeff cảm thấy hưng phấn như bây giờ. Sarah phải mất một thời gian lâu nữa mới quen với ý tưởng mình sắp có con. Nhưng khi lần đầu tiên cảm thấy cái thai máy, nàng nằm trên giường và mỉm cười, nói với Jeff rằng nàng cảm thấy thai máy một cách kỳ lạ. Anh đi theo nàng đến tất cả các buổi siêu âm, ngay cả đến vào lần siêu âm tháng thứ năm, lần này họ thấy thai nhi mút ngón tay cái. Anh đi theo nàng đến khám thai và bốn tuần sau, bác sĩ báo cho họ biết thai nhi là con trai và rất khỏe mạnh. Khi thainhi đến tháng thứ sáu, nàng vẫn còn khó chịu, nhưng nàng thấy sung sướng. Nàng cảm ơn anh đã chịu đựng sự nóng giận, gay gắt của nàng. Từ tháng ấy về sau, nàng khỏe người và dễ chịu. Hai nhi là con của họ, không riêng gì của nàng. Nàng báo cho mẹ và bà ngoại Mimi biết, mọi người đều rất háo hức. Nhiều lần anh đề nghị cưới nàng, nhưng bây giờ thế là đã quá nhiều đối với nàng rồi. Nàng nói từ từ rồi hãy hay. Trước hết có con đã, rồi đám cưới sẽ tính sau. Jeff quá bồn chồn, hưng phấn khi nghĩ rằng anh và Sarah có con trai. Anh nói với nàng rằng đây là món quà tuyệt vời nhất trong đời anh.

Vào một hôm thứ bảy trong tháng tám, khi ấy Sarah có thai đã tám tháng, nàng và Jeff đang đi trên phố Union thì gặp Phil. Thoạt tiên nàng không thấy anh ta, rồi sau đó mới thấy và anh ta cũng đã thấy nàng. Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên, anh ta đang đi với một cô gái chừng hai mươi lăm

tuổi. Nàng không gặp anh ta đã hơn một năm rồi.

- Trời, cô sao thế? - Anh ta hỏi và cười với nàng. Nàng chỉ nhớ lần cuối cùng nàng gặp anh ta lúc đang ở trên giường với cô gái nào đấy. Từ đó nàng không hề gặp lại anh ta nữa.

- Tôi không biết, - nàng đáp, vẻ thản nhiên. - Cách đây tám tháng, tôi đi dự một buổi tiệc rất vui, nên uống say chẳng biết trời đất là gì và kết quả như thế này đây. Anh nghĩ sao?

- Cô gái đi với anh ta cười. Phil có vẻ bối rối khi gặp nàng, dĩ nhiên phải thế.

- Tôi chẳng nghĩ quái gì hết, - anh đáp. Trông nàng đẹp và hạnh phúc. Nàng thấy anh ta có vẻ ân hận. Nàng rất hài lòng. Nàng cười âu yếm nhìn Jeff, giới thiệu anh với Phil. Anh chàng Phil danh tiếng mà anh đã nghe nàng nói đến rất nhiều. Anh ta giống như một thằng điên với cô gái. - Tôi thấy cô đã lấy chồng, - Phil nói, nhìn xuống cái bụng bự của nàng. Nàng thấy rõ anh ta không lấy vợ, nhưng nàng cũng không lấy chồng. Và đây là lần đầu tiên nàng nhận ra nàng muốn làm vợ Jeff, chứ không chỉ mang đứa con của anh thôi. Khi Phil và cô gái đi rồi, tất cả ý niệm về độc lập, tự do bay biến mất. Nàng không muốn tự do như họ. Nàng muốn sống với Jeff, với con của hai người, suốt đời. Nàng muốn là của anh. Thật sự là của anh. Chứ không phải chỉ vì hai người sống với nhau dưới cùng một mái nhà thôi.

Khi Jeff giúp nàng bước lên xe, anh nói: - Trông anh ta như một kẻ đê tiện. - Nàng bước lên xe một cách khó khăn, và hai người cùng cười.

- Đúng. Anh còn nhớ à?

- Nhớ chứ, - anh đáp rồi lái xe về nhà. Khi về đến nhà, nàng bắt tay vào việc nấu bữa tối.

Nàng vẫn còn làm việc, nhưng mệt mỏi nhiều. Nàng sẽ được phép nghỉ hộ sản sáu tháng khi đứa bé chào đời. Nàng đang suy nghĩ, sau khi hết phép nàng nên làm việc bán thời gian. Anh thì muốn nàng thôi việc ở công ty luật để làm việc trùng tu nhà cửa với anh, nhưng việc này tùy nàng. Tất cả đều tùy nàng. Nàng quyết định lấy công việc của mình. Nàng luôn luôn làm thế. Cuối cùng, nàng thường quyết định đúng.

Sau khi ăn tối xong, nàng nhìn Jeff với ánh mắt e thẹn. - Em suy nghĩ như thế này, - nàng nói và anh đợi nàng nói hết câu. Điều nàng sắp nói có vẻ hay ho, nhưng còn hay hơn điều anh nghĩ đến, thậm chí hơn điều anh mơ ước. - Em nghĩ đến một lúc nào đó chúng ta nên cưới nhau. - Anh nhìn nàng, hết sức ngạc nhiên và nàng cười.

- Cái gì làm cho em có ý nghĩ ấy?

- Em không biết. Có lẽ đã đến lúc ta làm đám cưới. Em không muốn chỉ làm người tình suốt đời, - nàng đáp và anh cười thật to.

- Em yêu ới, em không có vẻ là người tình đâu. Em là mẹ đứa con trai của anh rồi.

- Em muốn là vợ của anh. Như thế tuyệt hơn. - Anh cúi xuống hôn nàng. Anh cứ tưởng họ sẽ không bao giờ cưới nhau, mà chỉ cần có đứa con là đủ. Anh tưởng nàng chỉ muốn thế, nhưng bây giờ nàng muốn làm đám cưới với anh.

- Em muốn khi nào cũng được. Trước khi sinh con chứ?

- Em không biết. Anh nghĩ sao? Có lẽ sau khi sinh con. - Mẹ nàng và bà ngoại Mimi sẽ đến ăn lễ Tạ Ơn, nàng muốn họ ở lại để dự lễ cưới của họ. Có lẽ nàng còn muốn cả đứa bé dự lễ luôn. Nàng không biết có làm được không. - Em suy nghĩ về việc này và sẽ cho anh biết sau.

- Như thế quá tuyệt.

Họ cùng làm vệ sinh nhà bếp rồi lên lầu và đêm đó khi nằm ngủ, nàng nhận ra rằng đám cưới của bà Mimi là món quà đặc biệt của họ. Đám cưới của bà đã đem đến cho họ niềm hạnh phúc này.

Chương 25

Như một phần trong kế hoạch của mình, Sarah quyết định làm việc cho đến ngày nghỉ sinh. Vào ngày cuối cùng, khi nàng làm việc xong, họ đề nghị nàng đi tắm vòi sen rồi mời nàng ăn trưa và nàng không biết sẽ làm gì khi không đến văn phòng. Nghĩ đến chuyện đó, nàng thấy rất kỳ quặc. Nàng là luật sư. Nàng đi đến văn phòng hàng ngày. Hay nàng đã quên như thế. Bây giờ nàng sẽ ở nhà với đứa bé đến sáu tháng. Nàng sợ sẽ mất trí vì buồn phiền. Nàng nói với họ nàng sẽ đi làm việc lại sớm hơn và một nữ luật sư đã nói với nàng rằng nàng sẽ không muốn đi làm việc trở lại sớm hơn đâu, khiến cho Sarah thấy vô lý. Dĩ nhiên nàng sẽ muốn. Trừ phi nàng cùng làm việc với Jeff việc trùng tu nhà cửa để lấy tiền. Công việc này cũng rất hấp dẫn với nàng, nhất là khi làm với Jeff. Nàng thích nghĩ đến chuyện làm việc với anh hàng ngày. Đây là giai đoạn chuyển tiếp và thay đổi cho nàng. Mọi việc trong đời nàng đang chuyển dịch, ngay cả đứa bé trong bụng nàng nữa. Sau khi đã tắm và ăn trưa xong, nàng thu xếp giấy tờ vào cặp rồi về nhà. Thế rồi nàng đợi. Không có gì xảy ra hết. Vị bác sĩ của nàng nói chuyện như thể bình thường, nhất là khi sinh con đầu lòng. Tình hình như thế này làm cho nàng nổi điên. Nàng không bao giờ chậm trễ với mọi việc, lần này cũng vậy. Nhưng đứa bé thì ra đời trễ.

- Em phải làm gì bây giờ? - Một đêm nàng phàn nàn với Jeff. Đứa bé đã trễ mười ngày rồi. Bây giờ đã tròn một tháng mười. Từ ngày đám cưới bà Mimi đến nay là đã chín tháng rồi. Họ đang dự dạ vũ tại Palm Springs và sẽ không về San Francisco nữa. Nhưng họ đã hứa sẽ đến ăn lễ Tạ Ơn để thăm đứa bé. Nếu đứa bé đã chào đời. Có lẽ khi ấy nó chưa sinh. Nàng ước chi nàng cứ tiếp tục làm việc. Nhưng nàng quá mệt và bụng quá to. Bây giờ nàng cần anh giúp đỡ mới bước ra khỏi giường được. Nàng cảm thấy như con cá voi bị mắc cạn. Hài nhi quá lớn.

- Cứ vui chơi, thư giãn, đi mua hàng, - anh đề nghị và nàng cười.

- Không có gì mặc vừa nữa, ngoại trừ cái xách còn dùng được.

- Vậy thì mua một ít. - Nàng bắt đầu đi thăm các bạn cũ lại, những người đã có con. Cuối cùng nàng đã có những điểm chung giống họ.

Jeff cố làm việc tại văn phòng ở nhà nhiều chừng nào hay chừng ấy. Anh muốn có mặt ở nhà phòng khi xảy ra chuyện gì, hay nàng cần anh. Họ đã chuẩn bị phòng trẻ con trong cái phòng thời thơ ấu của bà Mimi. Việc này rất có ý nghĩa, vì đứa bé đã thụ thai vào đêm đám cưới của bà và chính Mimi đã chào đời trong phòng ấy. Mẹ của bà đã sinh bà trong phòng này. Lili, người đã làm tan nát nhiều trái tim và đã chết khi còn rất trẻ. Bây giờ Sarah đã bốn mươi tuổi. Đến tuổi này nàng mới có đứa con đầu lòng. Nàng đã đợi lâu để cho mọi việc được chín chắn. Trước tiên là Jeff và bây giờ là đứa con.

Chiều hôm đó, họ đi dạo một vòng quanh vùng. Họ đi đến phố Fillmore rồi quay về, nàng không thể đi lên ngọn đồi, nhưng nhờ Jeff giúp nàng mới đi nổi. Họ nói chuyện về công việc họ sẽ làm và về việc họ muốn mua một ngôi nhà để bán lại. Nàng rất muốn làm công việc ấy. Tối đó, sau khi ăn tối xong, khi nàng ngồi trong bồn tắm với những cơn co thắt đã diễn ra suốt nhiều tuần nay, nàng vẫn nghĩ về chuyện đó. Những cơn co thắt chưa thật sự là cơn đau đẻ, mà chỉ là những cơn đau mở đầu. Chúng báo cho nàng chuẩn bị để đón hài nhi ra đời. Nàng ngồi trong bồn tắm, thư giãn, trong khi Jeff xem truyền hình. Một lần anh đi vào để kiểm tra xem sao và chà lưng cho nàng. Lưng nàng bây giờ đau liên miên, vì đứa bé quá nặng. Một tuần nữa mà nàng vẫn chưa sinh, bác sĩ sẽ dùng thuốc kích thích cho nàng sinh, ông ta nói thế, nhưng sẽ không lâu như thế đâu. Đứa bé khỏe mạnh và nàng cũng khỏe.

Sau khi tắm xong, nàng xuống lầu để kiểm cái gì ăn, rồi đi lên lầu lại. Nàng cảm thấy như thế nàng cần đi loanh quanh. Đêm nay nàng không thể ngồi hay nằm được. Đứa bé sắp ra đời, nhưng nàng chưa sinh. Sáng mai nàng sẽ gặp bác sĩ, hy vọng ông ta sẽ có cái gì để kích thích nàng sinh. Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng. - Em khỏe không? - Jeff canh nàng suốt đêm. Nàng bồn chồn, đứng ngồi không yên, nhưng tinh thần minh mẫn và sức khỏe tốt.

- Khỏe, em không muốn ngồi một chỗ, - nàng đáp, gặm một cái bánh bích quí. Bây giờ nàng nôn

nóng, hồi hộp, không có gì làm cho nàng bình tĩnh. Nhưng nàng biết chuyện này sẽ qua nhanh. Nàng cố leo lên giường nằm lại, rồi dậy vào phòng tắm ba lần, Jeff liền cảm thấy ái ngại cho nàng. Nàng nói cái bánh nàng ăn làm cho nàng đau bụng.

- Sao em không cố gắng ngủ một lát? - Anh dịu dàng hỏi.

- Em không ngủ được, - nàng đáp giọng than vãn. - Lưng em đau nhừ.

- Thảo nào. Đến đây. Anh xát cho. - Nàng nằm nghiêng lưng về phía anh. Anh chà xát lưng cho nàng, nàng cảm thấy đỡ hơn rồi ngủ được một giấc. Anh nhìn nàng, âu yếm cười.

Đây là những ngày thú vị nhất của đời anh, đợi con trai ra đời, với Sarah nằm bên cạnh. Sau khi nàng ngủ một giờ, anh cũng ngủ. Đến nửa đêm, anh tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon. Anh nghe nàng rên và thở hổn hển trong bóng tối cạnh anh. Khi anh đưa tay sờ nàng, mặt nàng đầm ướt mồ hôi, anh liền vội bật đèn lên, tỉnh dậy hẳn.

- Sarah, em khoẻ không?

- Không. - Nàng lắc đầu quầy quậy, không thể nói được.

- Chuyện gì thế? Có gì không ổn à? - Những cơn co thắt đã làm cho nàng hụt hơi. Đúng là những cơn co thắt chuẩn bị sinh. Nàng không nói được. Nàng thức giấc sau cơn ngủ say, chuyển bụng sinh và quá ngạc nhiên đến nỗi không đánh thức anh dậy được.

Bây giờ cả hai mới nhận ra là những cơn co thắt của nàng hồi nãy trong buồng tắm là những cơn co bóp “thật” chứ không phải “giả” và sự bồn chồn hồi hộp, đau lưng và đau bụng đều là dấu hiệu chuyển bụng đẻ, chuyển bụng một hồi lâu. Họ không chú ý đến những dấu hiệu này. Anh sờ bụng nàng và nhìn đồng hồ. Người ta dặn họ phải đến bệnh viện lúc mười giờ. Đứa bé sắp sinh ngay bây giờ. Anh không biết làm sao. Bỗng Sarah hét lên, rồi giữa hai tiếng hét lớn là tiếng hú dài.

- Sarah, bình tĩnh đi em yêu ... Chúng ta phải đi bệnh viện. Ngay bây giờ.

- Em không thể... không thể đi được... - Nàng lại hét lên vì cơn co bóp xảy ra tiếp theo đó. Nàng cố ngồi dậy, nhưng không thể ngồi được. Nàng rặn. Anh nhắc điện thoại gọi 911. Họ bảo anh để cửa trước mở và ngồi với nàng. Nhưng nàng không để cho anh rời nàng. Nàng nắm chặt cánh tay anh và khóc.

- Nào... Sarah... anh phải xuống nhà mở cửa.

- Không! - Nàng nói xong, mặt tím lại, nhìn anh trừng trừng, hoảng hốt. Nàng vừa vặn người vừa rặn và bỗng anh nghe giữa tiếng la hét của nàng có tiếng khóc the thé nho nhỏ, rồi anh thấy khuôn mặt hồng hào hiện ra giữa hai chân nàng với mái tóc đen mịn màng. Con của họ đã chào đời, bé nhìn cả hai người và thôi khóc. Chú bé chỉ nằm yên nhìn hai người khóc và ôm ghì nhau, bên tai họ nghe tiếng còi hụ vang ở bên ngoài.

- Ôi lạy Chúa, em khoẻ không? - Nàng gạt đầu. Anh sờ mặt chú bé, rồi nhẹ nhàng nâng chú để lên trên bụng nàng. Chuông cửa reo. - Anh sẽ quay lại ngay. - Anh chạy xuống cầu thang, mở cửa cho các thầy thuốc đi vào, rồi cùng họ chạy lên phòng nàng.

Sau khi các thầy thuốc khám cho cả hai mẹ con xong, họ nói nàng và đứa bé đều khoẻ mạnh. Người bác sĩ to lớn cắt dây rốn, bọc chú bé trong tấm vải và đưa cho Sarah, nàng tươi cười ẵm con. Jeff khóc mãi không ngớt. Hình ảnh nàng và chú bé quá đẹp, chưa bao giờ anh có được cảnh tượng như thế này. Họ đưa hai mẹ con lên xe cấp cứu để đến bệnh viện khám và Jeff đi theo xe với họ. Chú bé thật tuyệt. Hai giờ sau, Sarah gọi cho Audrey và Mimi. William de Beaumont Parker đã chào đời trong ngôi nhà mà bà cố của chú bé đã chào đời trước đây tám mươi ba năm, nơi bà sơ của chú đã ở. Bố mẹ chú quá sung sướng. Họ đã nhận được ân huệ quá tuyệt vời trong ngôi nhà của Lili. Sarah ẵm chú bé, Jeff quàng tay ôm nàng, ba người bình an ngủ một giấc. Đây là ngày tuyệt vời nhất trong đời Sarah, mặc dù nàng không ngờ có được như thế này.

Chương 26

Lễ Tạ Ơn năm nay sôi động hơn mọi năm. Bà Mimi và ông George đến dự, bà mời những người bạn thân của bà đến dự nữa. Audrey và Tom bay từ St. Louis đến. Sarah cho con bú trong khi Jeff nấu con gà tây. Bà Audrey cũng giúp anh một tay. Họ ăn tại bàn ăn lớn ở giữa nhà bếp, trong khi William ngủ trong nôi sau khi Sarah đã học nó và cho bú nó. Sarah trông khá hơn bao giờ hết, Jeff thì có vẻ hơi phờ phạc vì mất ngủ và mọi người đều đồng ý rằng, William là đứa bé đẹp nhất họ từng thấy. Nó đẹp và khỏe mạnh. Bố mẹ nó đợi nó quá lâu, nhưng nó đến thật đúng lúc. Bà Mimi thích thăm nó trong căn phòng cũ của bà. Sarah đã sơn căn phòng màu xanh, Jeff phải giúp nằng để nằng khỏi đứng trên thang trước khi sinh William.

Bữa ăn vẫn như mọi năm, theo đúng phong tục cổ truyền. Bà Mimi nói bánh nhân trái cây thật hoàn hảo.

- Thằng bé quá đẹp, phải không? - Bà tự hào nói. Nó ngủ suốt cả bữa tiệc, mãi cho đến khi Jeff và Sarah lên lầu nó mới dậy. Audrey dọn dẹp nhà bếp giúp họ. Vào ngày hôm ấy, William được bảy tuần, nó nặng mười hai pound (1 pound = 0,45 kg), và lúc mới sinh nặng chín pound. George nói trông nó như đã sáu tháng vậy. Tom bế nó rất thạo, như ông nội bế cháu.

Ngày hôm sau cả bà ngoại lẫn bà cố của William đều ẵm bé, chăm sóc nó trong khi Sarah mặc áo quần. Jeff xuống dưới lầu, đến phòng khách thứ ba của họ để cố ngủ một giấc. Mãi đến sáu giờ anh mới mặc áo quần. Sarah đã quên đánh thức anh dậy, nằng nhờ Tom làm việc đó. Họ phải đánh thức anh hai lần anh mới dậy. Bốn phen làm cha mệt chứ không phải như anh tưởng, nhưng cũng rất tuyệt. Anh yêu Sarah càng nhiều hơn trước nữa.

Khi Audrey bế William vào để mẹ bé cho bú, Sarah đang mặc áo quần. Việc này khiến cho Sarah xuống dưới lầu trễ mất nửa giờ, mọi người đang đợi nằng. Bà Mimi đang ẵm bé, Jeff mặc bộ com lê màu xanh đậm và đã tỉnh táo, trông có vẻ tươi tắn. Tom và George đứng bên cạnh nhau và khi Sarah từ từ bước xuống cầu thang trong chiếc áo dài trắng, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn nằng. Chiếc áo có kích cỡ lớn hơn kích cỡ nằng thường mặc, nhưng trông nằng rất tuyệt vời. Chiếc áo dài chỉ viền đàng ten màu kem, hai tay áo dài và cái cổ cao làm cho thân hình nằng nổi bật lên, mặc dù nằng hơi mập ra một chút, nhưng trông xinh đẹp hơn bao giờ hết. Nằng chải tóc thành búi tó lỏng lẻo, trên búi cắm cành hoa huệ và hai tay nằng cầm bó hoa. Khi Jeff nhìn thấy nằng, mắt anh đầm đìa nước. Anh đã đợi ngày hôm nay quá lâu. Nằng thật xứng đáng để cho anh đợi.

Khi họ trao đổi nhau lời nguyên, cả hai đều khóc và khi đeo nhẫn cho nhau, tay họ run run. Trong khi họ làm thế, William thức dậy, nó nhìn quanh. Ông mục sư làm lễ rửa tội cho bé ngay khi ấy. Như lời Jeff nói sau đó, đây là đám cưới đầy đủ nghi thức. Cuộc lễ đã được cử hành chu đáo.

Sau đó họ ăn tiệc, khiêu vũ và uống sâm banh, thay phiên nhau ẵm chú bé. Và cuối cùng, Jeff cùng với "vợ" khiêu vũ quanh phòng. Đây là lần đầu tiên họ dùng từ này. Họ sẽ tổ chức tại đây một bữa đại tiệc vào dịp Giáng Sinh năm nay. Họ dần dà quen với ngôi nhà, quen nhau, quen với cuộc sống của mình. Sarah đã trở thành bà Jefferson Parker. Nằng đã xin gia hạn nghỉ hộ sản đến một năm và họ vừa mới mua một ngôi nhà để tân trang, cố thực hiện theo dự án liên doanh. Họ làm việc này xem thử ra sao, sẽ kiếm được tiền nhiều hay ít. Nếu công việc kiếm ra được nhiều tiền, nằng sẽ xin thôi việc ở công ty luật. Nằng đã ngán cảnh đuổi theo luật thuế khóa và viết di chúc rồi.

Khi Sarah khiêu vũ với Jeff, nằng nghĩ đến lời dặn dò của ông già Stanley ngay từ đầu, ông ta nói với nằng rằng đừng phí cuộc sống, mà phải sống với đời, phải mơ ước cuộc đời, thưởng thức cuộc sống, phải nhìn đến tận chân trời, chứ đừng mắc phải sai lầm như ông. Ông đã vạch rõ sai lầm của mình cho nằng thấy, để nằng sống cho đúng đắn. Ngôi nhà đã mang Jeff vào cuộc đời của nằng... và William... và Tom đi vào cuộc đời của mẹ nằng... Ông cụ Stanley đã làm cho nhiều cuộc đời thay đổi và ngôi nhà này cũng thế.

- Cám ơn em đã làm cho anh trở thành người hạnh phúc, - Jeff nói thì thào khi phòng khiêu vũ xoay quanh họ với những thứ mạ vàng lộng lẫy và nhiều gương soi.

- Em yêu anh, Jeff, - nàng đáp giản dị. Nàng nghe tiếng William khóc khi ai đẩy bế nó và bố mẹ nó khiêu vũ vào đêm đám cưới của họ. Chú bé đã ra đời trong ngôi nhà của Lili.

Cuối cùng tất cả đều cảm động về chuyện của Lili. Người đàn bà đã bỏ chạy từ lâu, để lại truyền thuyết và một di sản. Để lại người con gái bà chỉ biết khi còn nhỏ, để lại người cháu ngoại đã trở thành một người phụ nữ tuyệt vời, để lại cô chất ngoại đã đưa ngôi nhà của Lili trở lại cuộc sống với tình thương mặn nồng và với sự dịu dàng đáng mến. Và để lại đứa cháu trai gọi mình bằng bà sơ, nó mới bắt đầu vào đời. Những thế hệ trôi qua nối tiếp không có bà và khi Sarah khiêu vũ trong tay Jeff, nàng nghĩ rằng con người bí mật có tên là Lili cuối cùng đã được bình an chốn thiên đàng.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>